

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

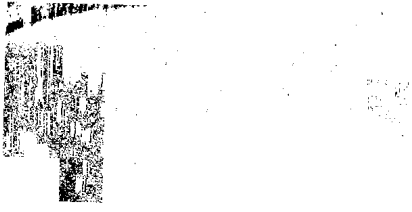
GERİ DÖNÜŞ

JENNIFER L. SAMENTROUT

TITAN 1

Eğilim: adanmışlık / romantik

DE
X
PLUS

GERİ DÖNÜŞ

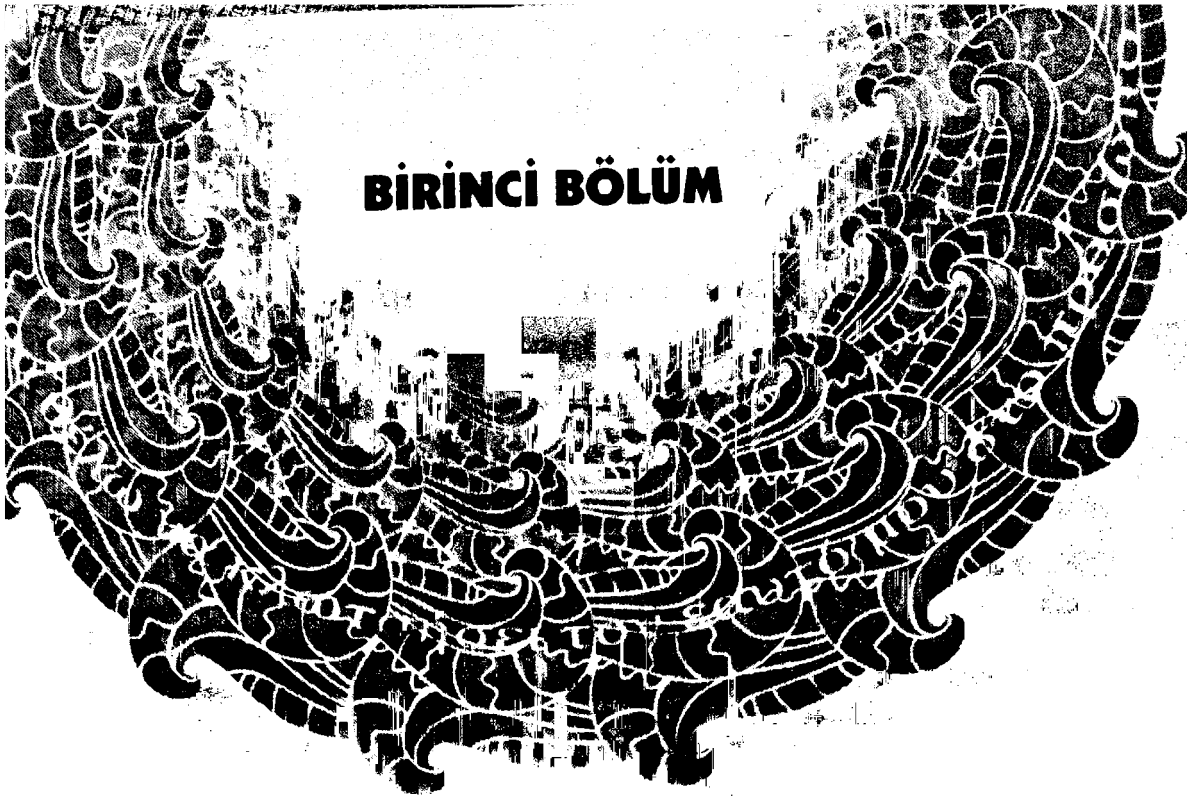
JENNIFER L. ARMENTROUT

“Ama Titanların babası olan yüce Gök, oğullarını
azarladı; zorbalık ettiklerini, küstahça korkunç
eylemlerde bulunduklarını ve bunun öcünün
alınacağını söyledi.” (11.207-210)

Hesiodos, *Tanruların Doğuşu*
(Hugh G. Evelyn – White çevirisi)

Malikâne kafamın içinin de öyle olmasını dileyeceğim kadar sessizdi. Hiç ses yoktu, hırıltılı bir nefes ya da fısıldanan bir kelime bile. Tam bir keyifti.

Huzurluydu.

Manzara ise tamamen farklı bir konuydu.

Büyük merdivenlerin başından bakınca, süslü, açık zemin dizaynı birinci kat, çift kanatlı bronz kapılarla desteklenmiş ve her yerine soslu spagetti dökülmüş gibi duran bir yük kamyonuna benziyordu. Her şeye kırmızı ve vıcık vıcık şeyler sıçramıştı, sanki bir silah filosu duvarlara ve tavanlara etli ravioli* püskürtmüştü. Genellikle bir bedenin *içinden* çıkabilecek bir sürü farklı maddeden oluşan büyük bir yığın yani.

Bir daha Chef Boyardee** konservesine asla aynı gözle bakamayacaktım.

Bununla birlikte, üzerimde tek bir kan damlası yoktu. Siyah botlarım parlaktı; standart bir Avcı üniforması olan siyah kargo pantolon ve Under Armour gömleğime kan bulaşmamıştı. Yeteneğim, büyük bir yetenek.

Bakışlarım alttaki odaya kaydı. Bunun olması gereki-

---

* Bir tür İtalyan mantısı. (e.n.)

** Bir konserve ravioli markası. (e.n.)

yordu, açık farkla bu benim en iyi *Islahlarımdan* biriydi; yani bir yıl önce ölümlü dünyayı ele geçirmeye teşebbüs eden Ares'i destekleyen hainlerin saklanma yerlerini arayıp buluyor ve onları yok ediyordum.

Üzgün kıçlarının Hades'te şansı olmamıştı.

Yanlış bir şeye bulaştırılmış olan iyi, yaşlı, vasat ölümlüler Olympos'un çocuklarının arasında ölü yatıyorlardı. Ama şu anda aşağıdaki yeri pisletenlerin çoğu safkandı. Resmi adları *Hematoi* idi. Gözlerimi devirdim. İsimlerinin bıraktığı etki kadar kendilerini beğenmişlerdi. İki yarı tanrının aşk ürünleriydiler. Kanları, muadilleriyle, yani bir safkanla bir ölümlünün bir araya geldiğinde doğan melezlerle kıyaslanınca *saf* kabul edilirdi. Basit bir genetik mantığıyla bakıldığında, melezler safkanlardan daha zayıflardı. Onlarda daha fazla *eter* vardı, yani Olympos'u saran ve aynı zamanda tanrıların ve onların tüm yarattıklarının kanlarında akan mutlak yaşam gücü olan öz. *Eter* birbirimizi hissetmemizi sağlayan şeydi. Safkanların melezlerden daha fazla eteri vardı; bu yüzden safkanlar tıpkı tanrılar gibi elementler üzerinde kontrol sağlayabiliyorlardı ama melezler bunu yapamıyordu. Topluluğumuz binlerce yıldır zümrelere ayrılmış durumdaydı, çünkü safkanlar her zaman kendilerini melezlerden daha yüksek tutarlardı. Bir yıl öncesine kadar kendileri genetik olarak daha fazla *eter* taşıdıkları için melezleri köleleştirmişlerdi.

Ama ölüme gelince hepsi aynıydı: kokmuş, pis ve ölü.

Gözlerim, açık çift kanatlı kapıya tekrar kaydı. Avcılar buradaydılar. Binaya girdiklerindeki ihtiyatlarını hissedebiliyor, dilimin ucunda kaygılarının tadını alabiliyordum. Dudaklarımın kenarı ince bir gülümsemeyle yukarı kalktı. *Benim* burada olduğumu biliyorlardı. Onlar da

beni hissedebiliyorlardı ama ben onlardan çok daha farklı bir şeydim.

Bir melezdim ama aynı zamanda bir Apollyon'dum, bir safkanla bir melezin binlerce yıl önce yasaklanmış olan bir birlikteliğinin çocuğuydum. Apollyon herhangi bir safkanın ya da melezin umabileceğinden çok daha güçlüydü.

Ve ben her zaman hainlerin saklandıkları yere onlardan önce varırdım, böylece Avcılara genellikle temizlik işi kalırdı ki bunun onları çok sevindirdiğinden emindim.

İlk giren tıpkı benim gibi giyinmiş dişi bir melezdi. Siyah saçları başının üzerinde, düzgün, küçük bir düğümle geriye toplanmıştı. Büyüktü, muhtemelen otuzlu yaşlarının ortasında idi. Bir avcının bu kadar uzun yaşaması oldukça nadirdir. Tam girişte durunca koyu teni soldu. Ellerindeki titanyum hançerleri sıkıca tuttu, kanlı yığının altından korkunç bir şeyin fırlamasını bekliyormuş gibiydi.

Dişi Avcı çenesini kaldırdı ve tepedeki ışık, geniş elmacık kemiklerini boydan boya kesti. Sağ gözünün altında pürüzlü bir yara izi vardı, oradaki teni bir ton daha açıktı. Beni görünce donakaldı.

Gülümsemem büyüdü.

Arkasından başka bir Avcı hızla girdi, neredeyse onu biçip geçecekti. Beni görünce "Seth," diye fısıldadı.

Adımı sanki yatağının altındaki canavarmışım gibi söylemişti. Gerçi öyle sayılabilirdim. Sonra bir başka Avcı ve bir başkası daha geldi. Beşincisi iç mimari çalışmama bir baktı ve kendini kaybetti. Ellerini dizlerine vurarak akşam yemeğini kustu.

Güzel.

Topluluğumuz, sıradan ölümlüler için tamamen bir bilinmezdi ve binlerce yıldır *Melez Sınıfı* olarak bilinen şeyin altında faaliyet gösteriyordu. Melez Sınıfı dağılmıştı, bu

yüzden de artık melezler Avcı, yani vahşi yaratıkları avlamak, safkanları korumak, yasaları uygulamak ve aksi takdirde iş üzerinde oldukça çabuk bir şekilde ölmek; ya da bir iş olmaktan çok kölelik olan esarete girmek arasında seçim yapmaya zorlanmıyorlardı. Melezlerin çoğu “Başlarım işine, ben yokum!” dediklerinden beri birçok sınırlı safkan, melezlerin kaybını telafi etmek için Avcı olmayı kabul etti.

Bu, pek de iyi bir şey değildi.

Mesela, kanla kaplı zeminimin üzerine kusan salak herif bir safkandı. Doğrulduğunda yüzü yeşilimsi bir ton almıştı. Başını sallayarak geri adım attı. “Yapamam,” diye soludu. “Bunu yapamam.”

Sonra döndü ve kışını kapıdan sürükleyerek çıkardı.

İç çektim. Bu yüzden güzel şeylerimiz olamıyordu.

Dişi Avcıyanındaki adamlardan daha taşaklıydı. Daha yakına geldi, bir bacağın üzerinde atlayarak, ki o bacak yanındaki adama aitti... Bir dakika hayır, onun bacağı merdivenlerin yanındaydı. İlkinin nereden çıkıp geldiğini bilmiyordum. Sanki konuşacakmış gibi ağzını açtı. Ne söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyordum ama o sırada odadaki hava elektrikli bir güç dalgasıyla dolarak değişti. Antik dövmeler tenimde kanayarak, dönerek ve tenimde boylu boyunca korunma uyarılarını oluşturarak belirdi.

Pırıl pırıl bir mavi ışık sütunu, katedral tavanını yarıp dişi Avcı'nın birkaç adım uzağına düştü. Işık solunca ortaya bir tanrı çıktı.

Avcılar apar topar geri çekildi. Hatta birkaçı yerdeki pisliği düşünmeden dizlerinin üzerine çöktü. Diğer yandan ben sağ elimi kaldırdım ve orta parmağımla kaşımı kaşıdım.

Tüm ölümcül âlemdeki, yani Olympos ve Tartarus'taki en az sevdiğim kişi kollarını göğsünde kavuştururken

pişmiş kelle gibi sıırttı. Kendini beğenmiş, gösterişçi, ne yazık ki ve genellikle yardımcı olmayan kafasını geriye attı ve beni hembeyaz gözlerle süzdü. Gözbebekleri, irisi yoktu. Manyak herif.

“Güçte bir dalgalanma hissediyorum,” dedi.

Fenalık geçirir gibi gözlerimi kısarak nefesimi verdim. “Cidden *Star Wars*’tan alıntı mı yaptın?”

Biri dünyayı sona erdirmeyi istemediği sürece onu öldürmenin neredeyse imkânsız olduğu, Güneş ve sinir bozucu derecede önemli diğer şeylerin tanrısı Apollo omzunu silkti. “Olabilir.”

İyi bir gece geçiriyordum. Akşam yemeğinde fileto ve istakoz yemiştım. Birkaç kişi öldürmüştüm. Birkaç safkanla melezi korkutmuştım. Üç ay önce keşfettiğim kızlar kolejine bir ziyaret daha yapmayı planlamıştım. O kızlar herhangi bir herifi neşelendirebilirdi. Ama şimdi o buradaydı. Bu noktadan sonra bunların hepsi çöpe gidecekti.

Duyduğum rahatsızlık, dövmelerimin huzursuz bir şekilde dalgalanmasına neden olunca tenimi bir kaşıntı tuttu. Apollo ve benim bir geçmişimiz vardı, çok kötü bir geçmiş. Beni öldüremedi. Olympos tanrılarında herhangi birinin beni nasıl öldürebileceklerinden emin değildim ama eninde sonunda öldüreceklerini biliyordum. Sadece henüz değil; bana hâlâ ihtiyaçları vardı. “Ne istiyorsun?”

Başını yana eğdi. “Bir gün benimle saygılı bir şekilde konuşmayı öğreneceksin, Apollyon.”

“O bir gün sana saygı duymadığımı anlayacaksın.”

Odadaki Avcılar, bana pantolonumu aşağı indirip altımı yüzlerine sallamışım gibi bakıyorlardı.

Tanrının dudaklarında, “Çocuklarınızı ve sevdiklerinizi saklasanız iyi edersiniz,” diyen bir gülümseme belirdi,

ama bende ikisi de olmadığından sinmedim. “Konuşmamız lazım.”

Daha cevap veremediğden parmaklarını şaklattı ve kendimi aniden ayaklarım kumda, tuz kokusu duyularımı ezer ve okyanus sırtına vurur halde malikânenin dışında buldum. Boğazımdan bir öfke gürlemesi yükseldi. “Bunu yapmandan nefret ediyorum.”

Yüzündeki gülümseme büyüdü. “Biliyorum.”

Bundan kesinlikle iğreniyordum ve o piç eline geçen her fırsatta bunu yapıyordu. Ne zaman karşısında olsam genellikle her beş dakikada bir ve çoğunlukla hiçbir amacı olmadan. Bazen sırf eğlence olsun diye beni odadan odaya bumluyordu. Hayatımın geçtiğimiz yaklaşık bir senesi kısa sabrımı sınar olmuştu.

“Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?” Sadece tanrıların ve Apollyon’un kullanabildiği beşinci ve en güçlü element olan *akaşa* darbesi ile ona vurmamak için kollarımı kavuşturarak kendimi tuttum. Bu onu öldürmezdi ama eminim ki ona epey bir koyardı.

Apollo bakışını karanlık okyanusa çevirdi. “Hep böyle dağınık mısındır?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Hı?”

Malikânenin uzaktan göz kırpan ışıklarını çenesiyle işaret ederek “Orası,” dedi. “Bize ihanet edenleri ortadan kaldırırken böyle dağınık çalışmak zorunda mısınız?”

“Zorunda mıyım? Hayır.”

“O zaman neden?” Bana baktı.

Onları öldürdüğüm şekilde öldürmem gerekli değildi. Onları sadece hiçliğe uçurabilir; bunu hızlı, temiz ve acısız yapabilirdim ama benim çalışma tarzım bu değildi. Belki başlarda daha az... vahşiydim, ama o kadar. Tek varoluş amacım tanrıların pis işlerini yapmak olunca,

daha az vahşi olamazdım. Onlardan birinin her yüzünü gördüğümde içine ettiğim şeyleri hatırlıyordum ki bunlar bir hayli çoktu ve hatırlattığı bir şey daha vardı, ama bu düşünceyi hemen kestirip attım. Bir şişe viski olmadan bu gece bu düşüncelere kapılmayacaktım.

“Hepiniz beni Terminatör’e dönüştürdünüz. Ne bekliyorsun?” Omzumu silktim. “Benimle konuşmak istediğin şey bu mu? Emirlerinizi yerine getirme yöntemim mi? Etrafı pislettim diye beni azarlamak için birden karşıma çıkmak yerine yapacak daha iyi şeylerin olduğunu sanırdım.”

“Konu sadece ortalığı pisletmek değil Seth ve bunun sen de farkındasın. Sorun *sensin*.”

Bir kas tüm çenemde güm güm atmaya başladı. Ne kastettiğini anlamıştım. “Ben artık buyum. Bununla idare et.” Dönmeye yeltendim. “Bittiyse, ben gideyim. İstedğim şu kızlar...”

“Burada olmamın sebebi bu değil.”

Gözlerimi kapayarak dilimin ucuna gelen küfür selini yuttum. Tabii ki değildi. Tekrar ona döndüm. “Ne?”

Apollo hemen yanıt vermedi. “Perses’i hatırlıyor musun?”

“Ah. Hayır. Tartarus’tan kurtulmasına yardım ettiğim iki metrelik Titan’ı tamamen unuttum. Tamamen aklımdan çıkmış.” Sesimden alay akıyordu ve tanrının gözlerinden sızan bembeyaz elektrik akımı bunu anladığını gösteriyordu. Bu beni anlamsız bir şekilde mutlu etti. “Sizler onu yakaladınız mı?”

“Pek sayılmaz.”

Gözlerimi devirdim. “Ne büyük sürpriz.”

Perses’i özgür bırakmak Ares’e karşı savaşta son çare olmuştu. O Titan, muhtemelen Savaş Tanrısı’nın korktuğu tek şeydi ve ölümlü âlemine kırmızı halıyı serme kara-

rı riskli olmuştu. Perses'e Elysian Kırıları'ndaki yardımına karşılık ölümsüzlük sözü verilmişti; tabii eğer hizaya gelseydi. Kesinlikle, hizaya gelmemişti ve Ares'in alt edildiği an Titan gözden kaybolmuştu. Birkaç bin yıllık uykudan uyandıktan sonra kadim tanrılar ne yaparsa onu yapmak için.

Bahse girerim düşüp kalkmakla meşguldü. Hem de çok.

"Alaycılığına ve her zamanki puşluğuna gerek yok," diye belirtti Apollo gelişigüzel. Sırıttım. "Puşluğun bir kelime olduğunu sanmıyorum."

"Öyle olduğunu söylüyorsam öyledir." Apollo derin bir nefes aldı, demek ki sabrı yakında-bir-yerde-Seth'i-okyanusa-çarpma noktasına gelmek üzereydi. "Perses imkânsızı yapmayı başardı."

İmkânsız olarak aklıma gelen bir sürü şey vardı, tanrıların yarısının her gün yaptığı şeyler mesela. "Biraz daha net olman lazım."

Gözlerini kırptırdı ve gözlerini tekrar açtığında, daha normallerdi. Tamamen normal değildi ama şimdi gözbebekleri ve irisleri vardı. Gözleri benim kehribar rengi gözlerimle karşılaştığında yoğun, kot mavisiydi. "Daha fazla Titan'ı serbest bıraktı."

"Bu olamaz... *Bir dakika*. Ne?"

"Daha fazla Titan'ı serbest bıraktı, Seth."

İşte şimdi dikkatimi çekmişti. "*Hepsini* mi?"

"Yedi tanesini," diye onayladı Apollo. "Kronos da dâhil."

Vay anasını belaya bak! Beklediğim şey bu *değildi*. Geri bir adım attım, bu gelişme karşısında kafa yorarken ellerim kalçalarımın yanına düştü. "Bu lanet olası şey nasıl mümkün olur? Hades işbaşında uyuyor mu, başka bir şey mi yapıyor yoksa?"

“Evet, Seth, şekerleme yapmış ve Perses de arka kapıdan girip onları çıkarmış. Sonra Matem Diyarı’na göz atmışlar, piknik yapmak için durmuşlar ve sonra da Yeraltı Dünyası’nı ağır ağır terk etmeye karar vermişler ve bu arada Hades de yan gelip yatıyormuş.”

Bu olası görünüyordu.

“Hayır,” diye lafı yapıştırdı; mavi gözleri ateş saçıyordu. “Hades işinin başında uyumuyordu. Hiçbirimiz uyumuyorduk, seni küçük pislik.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Pekâlâ, *bu* gereksizdi.”

Apollo bunu görmezden geldi. “Bir kez olsun beynini kullan, Seth. Sen akıllı bir adamsın. Öyle olduğunu biliyorum. Ve Ares’in dışarı çıkarıldığında bunun dalga etkisi yaratacağını da gayet iyi biliyordun.”

“Evet. Bunu hatırlıyor *olabilirim*.”

Benimle arasına neredeyse otuz santimlik bir mesafe koydu. Bunu beni gelecek haftaya kadar yumruklamaktan kendini alıkoymak için yaptığını biliyordum. “Yan etkilerinin olacağını biliyorduk. Almamız gereken bir riskti, tıpkı Perses’i serbest bırakmak gibi. Ama Ares öldüğünde, hepimiz öyle ya da böyle güçten düştük. Zırhımızdaki en büyük çatlaklardan birinin Titanları gömen vasilerden olduğunu anlamadık. Perses bunu nasıl anladı da onları kurtarmak için Tartarus’a ulaştı bilinmiyor ve bu noktada bunun gerçekten bir önemi yok. Bazıları özgür. Bazı ruhlar da öyle. Gölgeler. Öylesine sıradan ruhlar da değil; yönetimde oldukları dönemde Titanları desteklemiş antik ruhlar.”

Küçük dilimi yutmuş bir halde tanrıya bakıyordum. “Yani bana bunun olabileceğini hiçbirinizin düşünmediğini mi söylüyorsun?”

Bakışıma dik dik bakarak karşılık verdi.

Kuru, keyifsiz bir kahkaha attım. “Bu harika Apollo. Ortalıkta dolaşan Titanlarımız mı var?”

“Bir yerlerdeler. Neredeler? Hiçbir fikrimiz yok. Bizim görüşümüzden engellendiler.” Apollo elini sarı saçlarından geçirmek için kolunu kaldırdı. “Bizi devirmek için komplo hazırlığındalar.”

“Öyle mi? Yani evvela Zeus ve dangalak ekibi tarafından devrildiklerine hâlâ öfkeli olduklarına eminim.” Tekrar kahkaha atmak istedim ama bunların hiçbirisi komik değildi. Bunlardan herhangi birini biraz önemsemiş olsaydım, muhtemelen öfkelendiğimden daha çok kaygılanırdım. “Yani sizler benden onları avlamamı ya da bunun gibi bir şey yapmamı mı istiyorsunuz?”

Burada olmasının bir sebebi olmalıydı. Ne kadar yanlış da olsa bu ricadan memnundum. *Islahlarla* uğraşmak sıkıcı olmaya başlamıştı ve Titanların yerini belirlemek büyük ihtimalle bu seviyede var oluşumu bitirerek son bulacaktı. Ne kadar güçlü ve müthiş de olsam, ölmeden bir Titan sürüsünü alaşağı edemezdim. Bunların hepsi beklediğimden daha kısa sürede öleceğim anlamına geliyordu.

Ah, pekâlâ.

Bir yıl önce yaptığım anlaşmaya göre, ikinci en az sevdiğim kişinin kıcını kurtarmak için kendi kıcımı sonsuz doğrama kütüğüne koymam nedeniyle, başımın üzerinde zaten devasa bir saat geri sayımdaydı. Tanrılar artık onların bir işine yaramadığımı düşününce bana son vermenin bir yolunu bulacaklardı. O zaman ölümsüzlüğüm Hades’e bir hizmetkâr olarak başlayacaktı. Ama bu anlaşma... Evet, buna değmişti. O *herif* için değil, bunu o *kıza* borçluydum.

Apollo beni yakından inceledi, dikkatle. “Hayır.”

Gözlerimi kıstım. “Neye hayır?”

“Seni onların peşinden göndermiyorum. Henüz değil,”

dedi beni şaşırtıp sessizliğe boğarak, ki bu ender olan bir şeydi. “Senin için başka bir görev var. Hemen güney Virginia’ya gitmen lazım. O tatlı kışını oraya ışınlardım ama beni kızdırdığından, oraya varmak için yirmi saat-ten fazla araba süreceksin.”

Tamam. Bu rahatsız ediciydi ama yollarda seyahat etmekten hoşlandığım söylenebilirdi, bu yüzden keyfi bilir. “Güney Virginia’da ne var?”

“Radford Üniversitesi.”

Bekledim.

Biraz daha bekledim ve sonra iç çektim. “Tamam. Okula kaydolmamı mı istiyorsun?” diye sordum ve başını arkaya atıp öyle yüksek sesle kahkaha attı ki aslında daha çok çığlık gibiydi. Kaşlarımı çattım. “Bunun neresi komik?”

“Sen. Okul. Kafanı kullanmak. Bu komik.”

Onu *Akaşa’yla* havaya uçurmaktan saniyeler uzaktım.

Apollo’nun yüzündeki gülümseme silindi. “Ne pahasına olursa olsun orada koruman gereken önemli biri var, Seth.”

Dudaklarım yapmacık bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Beni muhafız olarak göndermek, ne kadar klişe. “Pekâlâ, bu çok küçük bir detay.”

Apollo’nun sırtışı küstahlığa vardı. “Onu gördüğünde kim olduğunu anlayacaksın.”

Elini sallayınca puf diye bir duman çıktı ve ışık solarak geceye karışırken elinde bir kâğıt parçası olduğunu gördüm. Tam bir yetenek. “Bu onun programı. Onu bulmakta herhangi bir sorun yaşayacağını sanmıyorum.”

Kaşlarımı çatarak kâğıdı aldım ve çabucak taradım. Bir ders programıydı. Psikoloji ve sosyoloji derslerinden oluşan sıkıcı bir ders programı. “Tamam. Peki, bu kişiyle tam olarak ne yapmam bekleniyor?”

“Onu hayatta tut.”

Gürültülü bir şekilde nefes koyuverdim. “Yapma be Apollo.”

“İkinizin South Dakota’daki Akit’e gitmeniz gerek, oradaki üniversiteye.”

Birisi beni krikoyla kaldırmış gibi omurgam düzleşti. Gitmek istediğim en son yerdı Akit. Orada görmek istemediğim insanlar vardı. “Neden? Bu kişi kim?”

Apollo’nun sırtışı geri döndü, göz kırptı ve sonra da gitti. Aynen öyle. Puf. Bir saniye önce buradaydı ve bir saniye sonra yok oldu. Orospu çocuğu, bundan da nefret ediyordum. Biraz öfkelenmekten fazlasıydı. Bakışım kâğıda kaydı. Ders programında baş harfler vardı.

J.B.

Bir denyonun ismi gibiydi.

Okyanusa dönerek doğrudan Apollo’ya gidecek küfürler salladım. Saçlarımı arkadan topladığımı deri kordonundan kurtulan kısa saç tutamlarını rüzgâr havalandırırken, yeminle o piçin kahkaha attığını duydum.

Apollo’nun aradığım kişiyi bulabilmem için pek ipucu vermemesine şaşırdığımı söyleyemem. O denyo, çok az bilgi vermesiyle veya en yersiz anlarda bildiklerini bölük pörçük vermesiyle tanınırdı; genellikle de bilginin yardımcı olabileceği andan *sonra*.

Bir şey kesindi: Hayatta tutmam gereken kişi her kimse durumu benimkinden çok daha kötüydü. Korumam gereken son insanın alnına titanyum kurşun yediğini düşününce...

İKİNCİ BÖLÜM

Annem telefon hattının kulağımda çatırdamasına neden olarak muazzam bir iç çekti. “Bebeğim, keşke bana ihtiyacın olduğunda sana yardım edemeyeceğim ya da yanında olamayacağım kadar uzakta olmasaydın.”

Annemin akli dengesi yerinde değildi.

Öyle “Ha ha annen tam bir kaçık!” türünden değildi; yirmi yıl önce gecenin bir yarısı gerçek bir meleğin onu ziyaret edip bana hamile bıraktığından yüzde yüz ikna olduğu türdendi.

Evet.

Şizofreni tanısı konmuş biri olarak birkaç yıldır durumu daha iyiydi çünkü ilaç tedavisini aksatmıyordu; ama tedaviden önceki zamanlar bazen korkutucu ama hep yorucuydu.

Bana hamile kaldığında on yedisine yeni girmişti, ve genç olmasının da durumuna iyi gelmediği söylenebilirdi. Çünkü büyüdüğüm küçük kasabada insanlar genç, bekâr annelere karşı nazik değildi. Ve kasaba yerlileri onun zihinsel rahatsızlığına da kesinlikle anlayışla yaklaşmamışlardı.

“Anne, gerçekten gitmem gerek,” dedim telefonda, öğrenci yurdunun ardına kadar açılan kapısına bakarken. Erin Fore zarif bir şekilde içeri girdi, Blue Ridge Mountains’ın

New River Valley'deki sabah koşusundan resmen ısıldıyordu. Öğrenci yurduumuzda bir spor salonumuz olmasına rağmen koşusunu dışarıda yapmayı tercih ediyordu. Kondisyon bisikletinde aylaklık etmeyi tercih ederdim. Başlarım efor gerektiren dışarıda koşma saçmalığına.

“Gerçekten eve dönmeni dilerdim. Dünyanın öbür ucundasın,” dedi.

Oflama dürtümle savaştım. Annem için bu zordu. Kendime bunu söylemeye devam ettim. “Burası ‘dünyanın öbür ucu’ değil. Sen Missouri’desin. Ben de Virginia’dayım. O kadar uzak değil, anne.”

Erin’in koyu gözleri benimkileri yakaladı ve bakışlarına sempati doldu. Son üç dönemdir, neredeyse iki yıldır oda arkadaşydık. Annemin sorunlarıyla ilgili her şeyi biliyordu ve neden psikoloji okuduğumu kesinlikle anlıyordu. Annemin hastalığından dolayı, insan beyninin çalışma biçiminden ve aksadığı takdirde olabilecek tüm şeylerden etkilenmişim. Akıl hastalığıyla baş ederek büyümek, bana hastalığın aile üyelerinin üzerindeki dalga etkileri konusunda ender bir bakış açısı vermişti. Bu hastalığa sahip olanlara ve onlara bakanlara da yardım etmek istemişim.

Ama bundan fazlası vardı. Zihninin nasıl çalıştığını anlayabilirsem belki annemle aynı kaderi paylaşmayabilirdim.

“Eve gelseydin kendimi daha iyi hissederdim,” diye devam etti sanki ben hiç konuşmamışım gibi. “Burada da iyi okullar var. Bu yaz gittiğinde zor oldu Josephine. Seni evde istiyorum. Bir şeyler yolunda gitmiyor.”

Babetlerimi ayaklarımdan çıkarırken, yarı öne eğilmiş ve açık kahverengi saçlarım yüzüme düşer bir halde donakaldım. Saçıma baktım, daha normal renkli olanların neredeyse beyaz meçlerle karıştığını görebiliyordum.

Bu sarı meçleri oraya ben koymamıştım. Ortaokuldayken oluşmuşlardı.

Annem onların melek babamın lütfu olduğunu söylemişti. Kulağa havalı geliyordu ama yazlarımı göl kenarında geçirdiğim için olması daha büyük olasılıktı. Her nasılsa hiç solmamışlardı ve onları sevdiğimden saçımı hiç boyatmadım.

Suçluluk duygusu midemi alt üst etti. Okul için ayrıldığım günden beri aynı şeyi düşünüyordum. *Onu terk etmemeliydim*. Ama o kasaba beni yavaş yavaş öldürüyordu. Oradan ayrılmalıydım, *yaşamak* zorundaydım ve büyük-babamlar bu ihtiyacımı desteklemişlerdi. Normal bir hayatımın olmasını istemişlerdi, o kadar istemişlerdi ki beni okula göndermek, bağınazlıktan ve annemin kızı olmamdan dolayı ruhumu tüketen sorumluluktan kurtarmak için tüm paralarını son kuruşuna kadar biriktirmişlerdi.

“Josephine,” diye fısıldadı.

Annem dışında kimse bana Josephine diye seslenmezdi ama kalbimi hoplatan bu değildi. Doğrudum, Erin’e sırtımı dönüp küçük şifonyerin yolunu tuttum ve sahte altın bilekliğimi elime aldım. Sıkışık yurt odamızda böyle yapmak anlamsız olsa da sesimi alçalttım. “Yolunda gitmeyen ne?”

“Dünya son evrelerinde.” Üstü kapalı sözcükleri korkunç olduğu halde omuzlarımdaki gerginlik süzülüp gitti. Bu yeni bir şey değildi. “Geçen yıl olanları unutmuş olamazsın.”

Aklı başında kimse dünyayı dalgaya boğan dehşet verici yıkımı unutmuş olamazdı. Bir hortum Kuzey Carolina kıyısını büyük ölçüde haritadan silmişti. Yanardağlar, büyük ölçekli depremler, tsunamiler... Koca şehirler yok olmuştu. Ülkeler III. Dünya Savaşı’nın eşiğine gelmişti.

Ve bir an belki de annemin baştan beri haklı olabileceğine dair küçücük bir korku yaşamıştım ama sonra her şey durmuş, öylece sona ermişti. O zamandan beri herkes, tüm dünya, “El ele tutuşup birbirimizi sevelim,” havasındaydı. Ebedi savaşta olan ülkeler bile kan dökmeyi bırakmışlardı ve şu anda huzur ve tüm iyi şeyler hüküm sürüyordu.

Herkesi uyandırmak için milyonlarca insanın ölmesi gerekmişti ama bu vizyona girecek 2012 filmi değildi. Dünya sona ermemiştir. Sadece Doğa Ana insanlığı tokatlayarak haddini bildirmişti.

“Anne, dünya sona ermiyor.” Bir başka bilekliği aldım, bu seferkinin rengi kirli bir altın rengiydi ve onu sol bileğime taktım. “Her şey yolunda. Ben iyiyim. Ve sen de iyisin, değil mi?”

“Evet, bebeğim ama sadece... Kötü bir his var içimde,” diye fısıldadı telefonda ve bu, omuzlarıma gerginliği geri yükledi. “Biliyorsun, *gerçekten* kötü bir his.”

Gözlerimi kapatırken bir sonraki nefesimi almakta zorlandım. “Kötü bir his” ifadesi hastalığının nüksetmesiyle ilgili şifremizdi; işitsel ve görsel halüsinasyonlarla ilgili, büyükbabamların evinden sıvışıp gitmesi ve istemeden hayatını tehlikeye atması ile ilgili. Kalbim hızla atmaya başladı. Döndüğümde Erin dar yatağında oturmuş ayak-kabıllarını çıkarıyordu. Gözkamaştırıcı yüzünde bariz bir kaygı ifadesi belirmişti. “Ne tür bir ‘kötü his’ bu?”

Annem, babamla ilgili nasıl rüyalar gördüğünü anlatmaya başladı. “Büyük bir değişim geliyor. Herkes...”

O konuşurken Erin dudaklarını oynatarak “İyi mi?” diye sordu.

Büyük bir üzüntüyle başımı hayır anlamında salladım. Telefonu kapatır kapatmaz yer tutmazsam Anormal Psiko-

loji dersine geç kalacaktım ama tüm istediğim yatağıma gömülmek ve büyükannemin bana yaptığı yama işi battanneyi başıma çekmekti.

“Hastalığı mı nüksediyor?” diye sordu Erin saçını açarken. Siyah bukleleri omuzlarına döküldü. Atkuyruğu yaptığı halde saçında tek bir kıvrım yoktu.

Erin mükemmeldi.

Çok da tatlıydı.

“Evet.” Yerden sırt çantamı alırken tek bir kıvrım tutmayan ağır saçımı omuzuma attım; bir saniye bile atkuyruğu yapsam kıvrımı olacağından adım gibi emin olduğum saçımı. “Dersten sonra büyükannemi arayacağım. Muhtemelen bunu biliyorlardır ama beni endişelendirmek istememişlerdir.”

İnanılmaz derecede uzun, inanılmaz derecede pürüzsüz esmer bacaklarını göstererek zarafetle ayağa kalktı. Bacaklarında tüy bitmediğine ikna olmuştum. Cidden. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Bu gece benim için gizlice tekila yürütür müsün?” Çantamı omzuma attım.

Dolgun dudakları tam bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İyi içkileri nereden bulacağımı hep bilmişimdir.”

Öyleydi. O da benim gibi yirmi yaşında olduğundan bu biraz tuhaftı. Bu sınırsız alkol tedarikini nereden elde ettiğiyle ilgili hiç fikrim yoktu. Bir içki dükkânına öylece girip, o öldüren bacakları ve güzel gülümsemesini patlattığına ve onların da o ne isterse verdiklerine bahse girerim.

Diğer yandan ben gitmiş olsam benimle dalga geçip dükkândan gönderirlerdi.

“Ayrıca bize biraz abur cubur da getireceğim. Dondurma, dereotlu patates cipsi ve ah o çikolata kaplı çubuk kraker gibi.” Kapıyı benim için açtı. “Kulağa nasıl geliyor?”

“Harikasın.” İleri yaylanarak ona çabucak sarıldım ve sonra geri çekildim, geri çekilirken yüzüm kızardı. Eziğin tekiydim, bu utanç vericiydi.

Erin sadece gösterişli gülümsemesinin sonuçlarına maruz bıraktı beni. Gerçi anlamamıştı. Başkent dışında, büyük bir şehirde, atletizm takımından edindiği arkadaşlarla çevrili büyük bir ailede büyümüştü. Ben? Evlenmemiş bir annenin çocuğunu şeytanın dölü gibi gören bir kasabada hemen hemen arkadaşsız büyümek, onunla olan arkadaşlığıma gerçekten değer vermemi sağlamıştı.

Onun ayaklarına kapanıp arkadaşım olduğu için teşekkür etmek gibi daha utandırıcı bir şeyler yapmadan el salladım ve aceleyle odadan çıktım. Koridoru son sürat geçerken, dersten sonra dönmek üzere aklımın köşesinde annemle ilgili neler olduğunu yerli yerine koymalı, zihnimi bölümlere ayırmalıydım. Bugün dikkatimi vermem gerekiyordu. Cuma günkü sınavdan önceki son dersimizdi bu.

Muse Hall’un dışına adım attım, ayaklarım asfalt kaplı yürüme yoluna basarken salaş hırkama sarındım. Bahar havası vardı ve dallarda minicik yapraklar filizlenmişti, ama kışın buz gibi soğuğu kampüsü henüz terk etmemişti. Karma, eğlenceli ve kendi yemek salonu olan yurt bir harikaydı, ama Anormal Psikoloji dersinin verildiği Russel Hall’a yürümek işkenceydi. Ve binaya ulaşmadan rüzgârın şiddetiyle ağaçlara uçacakmışım gibi bir hisse kapılmıştım.

Rüzgâr vadi boyunca şiddetle eserek saçımı yüzümden savurdu. Taş sayvanın altından çıkarken, girişte takılan ya da banklarda yayılıp oturan bir dizi öğrenciye dikkat kesilmeden çenemi aşağıda tutup omuzlarımı kamburlaştırdım. İyi bir günde kolayca dikkatim dağılırdı ama si-

nirli ya da stresli olduğumda, *her şey* parlak, berrak bir nesneye dönüşüyor, dikkat sürem bir balığınkinden daha az oluyordu. Bir sohbetin tuzacağına düşmek ve sonuç olarak dersi kaçırmak gibi bir lüksüm yoktu.

Temiz, düzenlenmiş parkın etrafındaki patikayı takip ettim. Daha hoş, daha ılık günlerde büyük, kara meşe ağaçlarının altında ders çalışarak zaman geçirirdim. Kampüs gerçekten güzeldi. Buraya kaydolmamın sebeplerinden biriydi.

Bir o, bir de kimse burada kim olduğumu ya da annemin kim olduğunu bilmiyordu.

Kollarımı sıkıca göğsümde kavuşturarak yolu yarılarmıştım ki bir şey hissettim... *Tuhaf, tanıdık* ve kesinlikle *istenmeyen* bir şey. Omurgamın altından başlayıp sonra yalpalayarak yukarı çıkan bir ürperti başladı. O tuhaf ürperti enseme çıktı, oradan da omuzlarımda dans etti. Vücudumdaki küçük tüylerin hepsi havaya kalktı ve ayaklarım düz zeminde bir şekilde birbirine dolandı. Huzursuzluk, midemde kontrolü ele geçirmeye kararlı zararlı bir ot gibi çiçek açınca tökezledim.

Bakışım sallanan dallar ve banklar arasında gidip gelerek omzumun üzerinden baktım, ama anormal hiçbir şey görmedim. Öğrenciler her yerde gruplar hâlinde konuşuyor, kendi işlerine bakıyorlardı ama üzerimde olan uzak bakışların tenime, kaslarıma ve kemiklerime işlediği hissinden kurtulamadım.

Hiç kimse birazcık bile dikkat etmemişti bana. Ben bu hislerle boğuşurken hiçbir zaman da etmemişti. Hepsi benim kafamdaydı.

Hızımı artırdım, ama boğazımın gerisinde istikrarlı bir şekilde, kekremsi bir panik yumrusuna dönüşen rahatsızlığı aşamadım. Kalbimin hızlandığını, nabzımın

kardiyo antrenman çizgisine geldiğini ve avuçlarımın benek benek ter olduğunu hissedebiliyordum.

“Kahretsin,” diye mırıldandım.

Birkaç derin, yavaş nefes almaya kendimi zorlamak üzere durdum ama baskı göğsümü sıkıştırdı. Ürperti kafatasımın arkasına uzandı. Bu neydi? Bir uyarı semptomu mu? Anneminki de böyle mi başlamıştı? Bir dizi araştırma akıl hastalıklarıyla genler arasında bağlantı bulmuştu. Bende de şizofreni çıkması kabataslak yüzde yirmilik bir şanstı. Hastalığın başlaması için tam da doğru yaşıyordum.

Hastalanmıyorum. Hastalanmıyorum.

Gözlerimi kapayarak titreyen elimi okul çantamın kayışına doladım. Bu zihinsel bir hastalık semptomu değildi. Sadece yorgundum. Stresliydim. Bunun dışında kesinlikle iyiydim. Her şey iyi olacaktı.

İyi olmak zorundaydı.

Sonuç olarak derse zamanında gidebildim ve ders boyunca odaklanabilince Cuma günkü sınava hazır olduğumu anladım. Ben eşyalarımı toparlarken, benimle bir dizi ders alan bir başka psikoloji öğrencisi Jesse Colbert yanımdaki koltukta oyalanıyordu, tam bir şaşkın gibi davranmamaya çalıştım.

Uzun boylu ve benim yaşlarımdaydı; cilalı bir obsidiyen kadar koyu saçları vardı. Yakışıklıydı. Hoştu. Harika elmacık kemikleri vardı. Her nedense erkek ellerine takıntım vardı ve onun elleri, kaba, erkeksi ve uzun parmaklıydı. Onları seviyordum.

Düşüncelerimi tuhaf yarı fetişimden uzaklaştırarak,

kendimi tuhaf olmadığını umduğum şekilde gülümsemeye zorladım. “Selam.”

Kitaplarını toparlarken bana belli belirsiz bir gülücük attı. “Yarın gece görüşüyor muyuz?”

Ayağa kalkıp koca ders kitabını çantama tıktım. “Evet. Bu randevuyu olmuş bil.” Beynim irkilerek bu yorumdan geri döndü. “Yani demek istediğim bunun bir *randevu* olduğu değil. Dışarı çıkmak gibi bir şey. Akşam yemeği. Her neyse.” Yanaklarımın yandığını hissederek bakışlarımı omzunun köşesine odakladım. “Ders çalışma randevusu, gerçek buluşma şeyi olmadan işte.”

Aman tanrım, çenemi kapatmam lazımdı, işte bu yüzden hiç gerçek *buluşma* türünden randevum olmuyordu. Yüce tanrım, şu anda yüzüm gerçekten yanıyordu çünkü Jesse’nin önünde neden hâlâ bakire olduğumu düşünerek duruyordum. Beynimin keşke bir kapatma düğmesi olsaydı.

Benim gülünç saçmalamamı izledi ve nihayet çenemi kapattığımda güldü. “Tamam, biliyorum Josie. Yarın saat altıda görüşür müüz?”

“Evet. Altıda. Akşam altıda değil mi?” Kafamdan vurun beni. Lütfen. “Tabii. Mükemmel.”

Tereddüt etti ve sonra dudaklarının kenarlarını kaldırıp sırtarak arkasını döndü. İç geçirerek kapının yolunu tutarken neden ineklerin kraliçesi olduğumun aklımdan bir listesini yaptım. Tuvalette birkaç dakika daha büyük-babamlarla konuşmamı erteleyebileyim diye kısa bir mola verdim. Zaten bildiğim bir şeyi duymaya hazır değildim ve bundan nefret ediyordum, çünkü bu beni korkak yapıyordu. Ama ellerimi iki kez yıkadım, rüzgârın darma-dağınık ettiği saçımı küçükçük fırçamla taradım, tekrar dudak parlatıcımı sürdüm ve sonra tekrar koridora çıktım. Dersler çoktan başlamıştı ve ben en yakın merdiven

boşluğunun yolunu tutmuştum. Kapının arkamdan çarparak kapanmasına izin verdim. Düşüncelerim bir kez daha anneme ve büyükannemi aramaya odaklandı. Bunu yapıp kurtulmam lazımdı. Çantamı boynumdan geçirdim ve telefonuma uzandım.

Beni neyin beklediğiyle ilgili bir fikrim yoktu.

İkinci kata birkaç basamak kala, alt kattan beni sıçratacak kadar güçlü soğuk bir hava dalgası geldi ve doğrudan bana çarptı. Çantam omzumdan kaydı, ayağımın yanına, basamağa çarptı ve sonra sekerek yere düştü. Bu arada ben tırabzanı tutmaya uzandım.

Bu da neydi?

Birkaç saniye gözlerimi çantama diktim ve sonra tekrar omzumun üzerinden baktım. Orada bekleyen ne olduğuyla ilgili bir ipucum yoktu, sapık hayalet Casper ya da onun gibi bir şey miydi acaba? Biraz dehşete düşerek etrafımda döndüm ve şok olmuş halde neredeyse arka üstü düşüyordum.

Önümde bir adam duruyordu. Şey, aslında durmuyordu. Çantamı almak için eğilmişti. Allah aşkına buraya nasıl gelmişti? Kimsenin merdivenleri çıktığını duymamıştım ve her şeyden önce kimsenin bu hızla merdivenleri çıkması mümkün değildi... Kanatları yoksa ve uçarak çıkmadıysa tabii ama bunun olası olduğunu sanmıyordum.

Onun sadece yarısını görebiliyordum ve böyle bile uzun olduğunu söyleyebilirdim. Ben de minyon bir kız değildim, boyum bir yetmiş beşe yakındı ama bu adam bana kendimi çıtı pıtı hissettirdi.

Koyu kahverengi yuvarlak yaka badisi geniş omuzlarını sımsıkı sarmıştı ve kesinlikle kol kaslarını da ortaya çıkarmıştı. Sarı saçını kahverengi deri bir bantla ense-sinde toplanmıştı. Uzun parmaklarını çantamın sapına

dolarken kısa olan saç telleri kayarak çıkmış, yüzünü örtmüştü.

Aman tanrım, ne kadar güzel elleri vardı!

Badisinin kollarını dirseğine çektiği yere kadar teni altın rengiydi. Böyle bir cilt tonu hiç görmemiştim. Bronzdu ama bu şey... *Başka* bir şeydi. Nefesim boğazımda kaldı ve sonra doğrulurken durdu.

Vay canına! Bay Seksi Seksapelli.

Kavisli, neredeyse inatçı bir hattı olan ağzı, güçlü çene yapısıyla uyumluydu. Üst dudağı alt dudağından sadece birazcık daha inceydi ve o gevşek saç telleri geniş, yüksek, altın rengi elmacık kemiklerini okşuyordu.

Sonra gözlerini gördüm.

Geriye çekildim, dengemi kaybettim ve popom arkamdaki basamağa külçe gibi oturdu. Belki daha sonra utandırdım ama o anda tüm yapabildiğim ona bakmaktı.

O şimdiye kadar gördüğüm en güzel adamdı. Ve bu bir şaka değildi. Televizyonda, dergilerde ya da filmlerde ona benzeyen kimse aklıma gelmiyordu. Erkeksi güzelliği zarif ama aynı zamanda kaba ve pürüzsüzdü; tam bir görkem muammasıydı kısacası, ama gözleri...

En tuhaf renkti: sarımsı bir kehribar rengi. Doğal olmalarının imkânı yoktu. Ama kahretsin, şaşırtıcı derecede koyu kirpikleri ve saçından bir ya da iki ton koyu olan kaşlarıyla eşleşen o lensleri kendine yakıştırmasını biliyordu.

Aniden görsel bir orgazm yaşamamın mümkün olup olmadığını merak ettim, çünkü tam da öyle bir şeyi deneyimlemiş olduğumu düşündüm. Tek bir şey hariç... Bu gerçek olamayacak kadar güzel adam gittikçe büyüyen gözlerle bana bakıyordu.

Ve bana bakış şekli iyi değildi, neredeyse neye baktı-

ğına inanamıyormuş gibi, sanki fazladan bir başım daha varmış gibi. Kalçamın ölçüsüyle yakında bir güzellik yarışmasını kazanamayacağımı biliyordum ama neden aniden kusmak istermiş gibi bana baktığıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Ya da bir şeylere vurmak ister gibi.

“Ha siktir,” dedi, çantam parmaklarından kayd ve bir kez daha ağır bir küt sesiyle yere indi.

Popomun üzerine düşmüş olmasaydım muhtemelen şimdi düşerdim. Sesi... Tekrar konuşmasını isteyerek başımı yavaşça sağa sola salladım, nereden olduğunu bilmediğim hafif aksanıyla duyduğum en derin, en pürüzsüz sestti.

Bir şey söylemem gerekiyordu ama tüm yapabildiğim orada oturmak ve tam bir merakla ona bakmaktı. O an yaptığım tek makyajın dudak parlatıcısı sürmek olduğunu hatırladım. En azından allık, rimel ve tam bir yüz makyajına ihtiyacı olan türden bir kızdım.

“Adın ne?” diye sordu.

Beynim sanki kısa devre yapmış gibi, ki mümkündü, ona bakmaya devam ederken ağzım kurudu. Birkaç beyin hücremi kaybetmiş gibi hissediyordum, belki birkaç sinaps ve belki önemli başka birkaç şeyi... İvır zıvır işte.

Daha önce evimin civarındaki gölde gördüğüm çingiraklı yılan gibi hızlı hareket ederek ileri atıldı. O kadar hızlıydı ki hareket ettiğini görme imkânım olmadı. Bir elini başımın yanındaki tırabzana koydu ve diğeri ise iki basamak yukarımdaydı ve işte tam oradaydı, yüzüme karşı benimle aynı oksijeni soluyordu. Soluk kırmızı duvarları, geniş merdiven sahanlığı daraldı ve o boşluk gözüme öncekinden çok daha küçük göründü.

Bakışlarımız kilitlendi ve... Ve kulağa ne kadar çılgın-

ca gelse de, gözleri... Gözbebeklerinin arkasında sanki bir tür ışık varmış gibi bakıyordu. “Baş harflerin J. B. mi?”

Aklımın bir köşesinde bunun tuhaf bir ilk soru olduğunu fark ettim. “Bunu nereden biliyorsun? Biz tanışmadık. Bundan eminim çünkü hatırlardım.” İşte yine hızımı alamıyordum, bir aptal gibi konuyu dağıtıyordum. “Yani, yüz hafızam iyidir.”

Özellikle olağandışı muhteşem yüzlerse söz konusu olan, evet, onları hatırlardım.

Kalın kirpiklerini eğdi, mırıldanırken gözlerini kısa bir süre için kapatarak “Kahretsin,” dedi.

Gözlerimi kırptırdım. “Pardon?”

“İsmin?”

Bir parçam onun kahrolası ismini sormak istedi ama gafil avlanmıştım ve yanıt verdim. “Josie. Josie Bethel.”

Bakışlarını bana doğrulttu ve uzun bir süre konuşmadı. Aşırı bir farkındalık duygusu küçücük tümsekler oluşturarak tenime nüfuz etti. Sanki akım dolu bir fıçının musluğu başımızdan aşağıya açılmış gibi havaya doldu. Yüzeysel bir nefes alırken nabzım hızlandı. Çenesindeki bir kas kasıldı ve dudakları aralandı.

“Sen nesen?”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gözlerim beni aldatıyor olmalıydı, dileğim çarpık bir şekilde yerine getirilmiş falan gibiydi. Saçı yanlış renkteydi. Lanet olsun, bu kızın saçının ne renk olduğundan emin bile değildim. Açık kahverengi? Sarışın? Soluk sarışın? Tüm tonlar bir arada? Burnu da küçüktü, ama bu kız, görünümü...

Bu karmaşık düşünceyi bitirecek kadar kendimi toplayamadım.

Rahatsız edici sayılabilecek şekilde tanıdık gelen koyu mavi gözleri bana sabitlenmişti. Soruma yanıt vermeyince biraz daha dokunarak ona yaklaşmaya karar verdim. Elimi uzatarak bileğini yakaladım.

Bir şeyin olması için bekledim, bir enerji, ne olduğunun sinyalini verecek bir güç çatlağı.

Hiçbir şey.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, neredeyse yüzünü yutacaktı ve aniden ürken gözlerinde uzun süredir görmediğim bir masumiyet vardı.

“N-ne yapıyorsun?” diyerek kolunu çekti ama çok uzaklaşmadı.

Sorusunu duymazdan geldim. Kahrolasının ne olduğu-

nu ve neden bu kahrolası yerde olduğumu çözmeye çalışmakla meşguldüm.

Merdiven boşluğuna girdiğimde (elimdeki ders programına göre geç kalmıştım) varlığını fark ettirmemişti. Dersten sonra gizemli J. B.'yi bulmayı bile ummamıştım. Lanet olsun, merdivenleri hızla çıkarken onu hissetmemiştim bile. Herhangi bir insanın takip edemeyeceği kadar hızlıydım ve onu ürkütmüştüm. Kesinlikle bir safkan ya da melez değildi çünkü öyle olsa hissederdim. Yani geçmişte bazıların yapmayı başardığı gibi ölümlü dünyasında saklanmıyordu. Ama doğrulduğumda ve yüzünü gördüğümde, onun Apollo'nun bulmam için gönderdiği kişi olması gerektiğini anladım, sadece *anladım* ve baş harfleri de bunu doğruladı.

Teninden tenime sıçrayan herhangi özel bir şey yoktu, onu eşsiz kılacak herhangi bir fark. Ölümlü gibiydi ama olamazdı çünkü Apollo'nun ölümlü bir üniversiteli fıstığı korumamı istemesinin hiçbir sebebi olmazdı. Bu da bir başka sapkın ceza şekli değilse tabii ve kahretsin ki öyle olsa gerçekten şaşırmazdım.

“Canımı yakıyorsun,” diye fısıldadı.

Sesi düşüncelerimi yarıp geçti. Bakışlarım ince bileğine dolanan parmaklarıma düştü. Elimdeki ten beyaza dönüyordu. Lanet olsun, canını *yakıyordum*. Teni benimkini yakmış gibi elimi çektim. İçime bir şaşkınlık düştü ama ona gerçekten zarar vermemeyi dilemem gerçek miydi, yoksa boş yere mi umutlanıyordum, bilmiyorum.

Artık niyetlerimin ne olduğundan pek emin olamıyordum.

Burnunu büzüştürerek “Asıl *sen* nedin?” diye sordu. “Sınır ve öfke kontrolüyle ilgili sorunları olan, fazla yakışıklı bir adam olman dışında tabii?”

Gözlerimi kırptırdım. Fazla yakışıklı olduğumu mu

düşünmüştü? Pekâlâ, tabii ki.

Bileğini ovalarken ve güvensizlikten çok merakla beni süzerek “Tanrım. Şansıma bak,” diye devam etti. “Seksi olanların neden böyle hödük olması gerekiyor?” Birden ayağa kalktı. Yana adım atıp duvara yaslanırken gözleri benimkilerle buluştu. “Ne istiyorsun?”

Seth, ne istiyorsun? Geçmişte bu sözlerle öfkeli, viski rengi kahverengi gözler eşlik etmişti. O kadar hızlı geri çekildim ki bir tarafımı kırmadığıma şaşırdım.

“Biliyor musun? Bilmek istemiyorum. Muhtemelen bilmemem daha iyi olur. Sadece çantamı alıp yoluma devam edeceğim. Tamam mı? Pekâlâ, bu benim kulağıma iyi geldi.” Duvar tarafından aşağı indi. “Ben gidiyorum.”

Çantasını kapıp omuzuma sertçe geçirerek yanımdan geçerken üzerime tuhaf bir deja vu hissi çöktü.

“Psikopat manyaklar,” diye söylendi. “Ben bir manyak mıknatısıyım.”

Ben arkamı dönerken, o, karanlık bir yolda insanların karşılaşmak istemeyeceği türden bir manyakmışım gibi benden uzaklaşarak hızla merdivenleri iniyordu. Pek de gerçekten uzak sayılmazdı. Bazıları muhtemelen benim yerime bir harpia* ile karşılaşmayı tercih ederdi.

Kapıların orada omzunun üzerinden bakmak için durdu ve ben yine o derin, koyu mavi gözlerin, inatçı çenesinin ve ağız yapısının kıvrımıyla ve yay şekilli, sarkık dudakların aşinalığı karşısında küçük dilimi yuttum. Bakışım noktadan onu gerçekten şimdi görüyordum. Aşırı büyük kazağı kalçasını saklamamış olsaydı, onun da kalp şeklindeki yüzüyle eşleşeceğine bahse girerdim.

Tanıdığım iki insanı alıp onları birbirine karıştırıp

---

*Eski Yunan mitolojisinde vücutları kuş, başları insan olan, kötücül yaratıklar. (e.n.)

yepyeni birini oluşturmak gibiydi ve bu tamamen sinir bozucuydu.

Ondan sonra da sessizce kapıdan geçip gözden kayboldu ve ben bir hıyar gibi orada öylece kalakaldım.

Seth, ne istiyorsun?

Her şey, bir şey ya da hiçbir şey?

Tam da benden beklenen şey. Ellerimi yumruk yaptım. Gözlerimi kapayarak kendime odaklanmaya çalıştım ama daha önce burada başka biriyle olduğum hissinden kurtulamadım.

Dışarıdan gelen gök gürültüsünün yüksek çatırdaması, merdiven sahanlığında yankı yaptı ve kafatasımın içinde yankılandı. Fırtına geliyordu; içimdeki savaş halindeki duygulara çok uygundu.

Ne istiyorsun?

Hızla gözlerimi açtım ve merdiven sahanlığı kehribara boyandı. Hayır, *olamaz*. Sendeleyerek duvar yapıştım. Bu, mantıklı değildi, ama lanet olsun daha önce bu durumda *kalmıştım*.

Kahretsin.

Apollo'nun tanrı katili olacaktım.

Merdiven sahanlığındaki korkutucu sayılabilecek ama yine de olağanüstü seksi adamlar papaz olduktan sonra feci tepem atmıştı. Bu yüzden İstatistik dersi başlamadan önce büyükannemi arayamadım. Aslında derse girme zahmetine girmeyebilirdim çünkü elli dakika geçmesine rağmen daha yeni oturup defterimi aralamışım gibi hissediyordum.

Ancak iki cümle not almış ve sayfa boşluklarına zombiye benzer şeyler çiziktirmiştim. Ne de güzel not alırmışım.

Dersten çıkınca daha akıllı hissedeceğime kendimi daha aptal hissettim. Çıkar çıkmaz büyükbabamları yokladım. Tıpkı beklediğim gibi annemin durumunun tamamen farkındaydılar ve onu yakından gözlemliyorlardı. Büyükanнем bana kaygılanmamam gerektiğini söyledi; söylemesi kolaydı ama yine de stresim azalmıştı. Anneme destek oluyorlardı. Yalnız değildi.

Yurda yürürken, düşüncelerim yine Russell Hall'un merdiven boşluğunda olanlara kaydı. O adam kimdi? Hem ne demeye benim *ne* olduğumu sormuştu? İnsan olmanın dışında başka bir seçenek varmış gibi? Şimdiye kadar bana sorulan en garip soruydu ve birkaç acayip saçmalık daha sorulmuştu.

Tanrım, ucubeleri nasıl çekeceğimi gerçekten biliyordum.

Onlarla olan karmaşık geçmişim Bob'la başlamıştı. Soyadını hiçbir zaman öğrenmedim, ki tüm ucube mıkna-tısı olayını düşününce muhtemelen bu iyi bir şeydi. Ama küçük bir kızken bir yaz boyunca Bob benim dünyam olmuştu.

Günlerimin çoğunu, büyükbabamların mülkünde yetişen salkım söğüt ile parlak sarı meşe ağaçlarının çevrelediği saklı gölde geçirirdim. O yaşta göl bir okyanus büyüklüğünde görünüyordu. Ve işte orada Bob'la tanışmıştım.

Bir öğleden sonra, benim için önemli bir öğleden sonrasıydı, kıyıda toprak ve çakıl taşlarıyla oynarken o ortaya çıktı. Okuldaki kızlardan birinin o gece okul sonu ve yaz başı kutlaması için büyük bir pijama partisi vardı. Ben davet edilmemiştim, bu tip şeylerin hiçbirine davet edilmezdim. Üzgündüm ve kafam karışık çünkü tek istediğim diğer çocukların benden hoşlanmasıydı. Ve liseye gelinceye kadar oğlanlar da benden hoşlanmadı. Lisede de tamamen yanlış sebeplerle hoşlanmışlardı.

Bob'u ilk gördüğümde ödüm kopmuştu; ağaçların arasından çıkıp gelince donmuş kalmıştım. Koyu renk saçları ve gökyüzü rengindeki gözleriyle, büyükbabamın dokunmama bile izin vermediği çizgi roman zulasındaki süperkahramanlar kadar iriydi.

Bu arada, o romanlara bir hayli dokunmuştum.

Bob gölün aşağısında yaşadığını iddia etmişti ve ben de onu sorgulamayı düşünmemiştim; çünkü o zamanlar dünya benim için aşırı büyüktü ve büyükbabamlarının dışında orada kulübe ya da ev olmadığını bilmiyordum. İlk karşılaştığımızda göldeki kedi balığından ve okyanuslarda daha büyük balıklar gördüğünden bahsetmişti. Bana büyüleyici hikâyeler anlatırdı. Onu severdim ve sonraki hafta aynı günde, aynı saatte, elinde şekerlerle döndüğünde mutlu olurdum. Bu haftada bir gün gerçekleşen bir törene dönüşmüştü. Kasabadaki yeni çocuk dışında, ki o da yanımda fazla kalmıyordu, hiç arkadaşım yoktu ve bu yüzden Bob en iyi arkadaşım olmuştu.

Bunda bana getirdiği oyuncak bebeklerin de etkisi olmuştu tabii.

Çocuk gözleriyle bile onların nadir ve pahalı şeyler olduğunu anlamıştım. Sanki dünyanın dört bir yanından alıp getirmişti. Güzellerdi, daha önce hiç duymadığım kültürlerle ait boyalı yüzleri vardı.

Şimdi düşününce tüm bunların ne kadar ürpertici olduğunu görebiliyordum ama o zamanlar, öyle arkadaş açlığı duyuyordum ki muhtemelen Azrail bile kemikli parmaklarıyla bana selam verse ona kanım kaynardı.

Gerçekten.

Bir öğleden sonra büyükbabam bizi görünce bu arkadaşlık bitti. Bob bağdaş kurmuş yanımda oturuyordu, çimeni parmağımın arasında tutup onu nasıl bir ısığa dö-

nüştüreceğimi gösteriyordu. Söylemeye gerek yok; dedem çıldırdı ve beni gölden uzaklaştırdı. Bebekleri de buldular ve hepsi çöpe gitti. Annem bir sebeple ağladı ve o zaman beni oturtup yabancılarla ilgili tehlikeli şeyleri öğrettiler.

Bir daha Bob'u hiç görmedim.

Yıllar içinde kendime daha tuhaf insanlar çektim, bol miktarda abur cubur alırken hep mahalle bakkalında rastladığım yaşlı kadın gibi. Bol miktarda abur cubur alıyordum çünkü büyükannemler sağlıklı yiyeceklerle kafayı bozmışlardı. Bir şekilde tuhaf bir arkadaşlık kurduk. Ben, o ve dokuz kedisi. Sonra lisedeki kütüphaneci vardı. Şimdiye kadar en iyi arkadaş kategorisine en yakın kişi o olmuştu.

Dahası vardı. Kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin, doğuştan deli insanların karşısındakinin de deli olduğunu hissetmesini sağlayan bir tür yetenek olup olmadığını bazen merak ederdim. Bu yüzden rasgele, deli, buna karşın seksi adamın binlerce insanın olduğu bir kampüste beni bulmasına şaşırırmamalıydım diye düşündüm.

Yurda girdim ve on kat yukarı çıkmak üzere asansöre bindim. Bilekliklerimi ayarlarken bir ayağımdan diğerine sabırsız bir şekilde yüklendim. Asansör durunca kapıdan öyle bir hızla çıktım ki az kalsın ufak bir kızı ezip geçiyordum. Kız geriye doğru tökezleyerek duvara yapıştı.

“Özür dilerim. Çok pardon,” dedim. Kız doğrulurken yüzünü buruşturdu. “Gerçekten üzgünüm.”

“Önemli değil.” Asansöre adım atarken gülümsedi.

Başımı sallayarak etrafımda döndüm ve odama giden uzun koridoru yürüdüm. Kapıya uzandığımda omurgamda tekrar bir ürperti duydum. Bu ürperti, omuzlarıma gelene kadar dans ederek yukarı çıktı. Kalp atışım ağırlaştı ve gözlerimi kapattım.

Bir günde iki kez.

Aman tanrım.

Birkaç günlük dönemde hiç birden fazla bu hissi yaşamamıştım. Zor yutkunarak parmaklarımı kapı koluna doladım, çevirirken holü gözlerimle tarama isteğiyle mücadele ettim çünkü orada kimsenin olmadığını biliyordum.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve içeri girdim. Kaşlarım yukarı kalktı. Kapıyı arkamdan kapattığımda ise bu hissi tamamen unuttum.

Erin, avuçları bir matın üzerinde, yerde yayılmış, spandeks kaplı sırtı göğes doğru pörtlemiş haldeydi. Başını çevirip koltuk altından bana baktı.

Koltuk altı.

“Kendini öldürmeden boynunu nasıl bu şekilde eğebiliyorsun?” diye sordum.

“Yetenek işte.”

Erin yoga ve meditasyonunu aksatmadan yapardı, yin ve yangını birleştirmek ya da onun gibi bir şeye yararı olduğunu söylerdi. Bir keresinde felaket kötü bir yönünün olduğunu ve acı veriyor gibi görünen pozisyonlara girmenin etrafındaki “iyi titreşimleri” korumaya yardım ettiğini söylemişti. Bu tuhaftı çünkü Erin’i tanıdığım iki yıllık zamanda hiç öfkeye kapıldığını görmemiştim.

Aşağı bakan köpek ya da yukarı bakan midilli gibi bir pozdan kendini çıkartıp bana gülümsedi. “Yatağın altına bak.”

Merakla çantamı bıraktım ve bacaklarının üzerinden atladım. Eğilerek yatak örtüsünü kaldırdım ve şişeyi görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Şişeyi aldığım gibi göğsüme bastırarak hızla ona döndüm. “Jose!”*

Sırıltması bir gülümsemeye dönüştü. “En iyi erkek arkadaş.”

---

* Tam adı Jose Cuervo olan bir tekila markası. (ç.n.)

Radford'dan pek uzak olmayan bir otelde, çatı katı süitinin ortasında durmuştum. Kapıdan girdiğimden beri dördüncü kez Apollo'ya haykırarak seslendim.

Nihayet odaya yayılan bir enerji püskürmesiyle yanıt geldi. Ensemde ılık bir hava esti. Söverek hızla etrafımda döndüm ve *tam* orada Apollo'nun durduğunu gördüm. Kendini resmen üstüme zaptlamıştı.

"Tanrılar," diye böğürdüm. "Burada en az yirmi beş metre-karelik alan var ahbap, kıcıma konmana gerek yoktu."

Apollo kollarını kavuştururken kıs kıs güldü. "Diyorsun?"

Tanrıyla karşı karşıya geldim. Neredeyse aynı boydaydık; bir doksan üç olan benden belki üç ya da altı santim daha uzundu. "Kim o kız?"

Durakladı. "Josephine Bethel."

Gözlerimi dikmiş ona bakarken aniden patlak veren fırtına gibi bir sinir patlaması yaşadım. "Bunu anladım zaten. Sağ ol."

"Öyle mi? Bu arada tüm bu 'onu koruma' olayıyla ilgili iyi bir başlangıç yapmışsın. Bunu uzaktan mı yapıyorsun? Farkında olmadığım yeni bir beceri mi edindin?" Başını yana eğerek döndü. Tavan vantilatöründen sarkan zincire bakıyor gibiydi. Birkaç saniye sonra, ona uzanıp zinciri çekince bunu doğrulamış oldu.

Işığı tık diye açtı.

Zinciri tekrar çekti.

Işık söndü.

Tanrılar aşkına, bazen cidden hiperaktif olabiliyordu. "Apollo," diyerek kendimi kaybettim.

Benimle aynı odada olduğunu bile unutmuş gibi gö-

rünerek elini yavaşça indirdi. “Doğru soruyu sormadın, Apollyon.”

Hava elementini kullanarak kalın boynundaki parlak altın zinciri sıkıp onu bir güneş tanrısı pinyatasına dönüştürmeden önce kendimi bir adım geri atmaya zorladım. “Melez ya da safkan değil. Ölümlü gibi,ama o...” Kafamı çevirerek başımı olamaz anlamında salladım. Büyük pencereye doğru gidip perdeyi çektim. Ağaçla kaplı dağların tepelerine bir sis inmiş, alacakaranlık çökmüştü.

Apollo yumuşak bir sesle “Ne oldu Seth?” diye sordu.

Bunu söyleyeceğime inanamıyordum ama Apollo bana bilgi vermeyecekti. Bu, onun şakıma şekli değildi. Parmaklarımı perdeden kaydırarak gözlerimi kapadım. “O... Bana Alex’i anımsattı.”

Alex.

Alexandria Andros.

Bir zamanlar sadece sıradan bir melez olduğunu düşündüğüm kız bir başka Apollyon, *gerçek* Apollyon çıkıvermişti. Benim ilk doğan olmama rağmen asla olmaması gereken bendim. Ben var olmuştum çünkü Ares beni kontrol ederek Olympos’u kontrol etmeyi amaçlamıştı. Ve bir pisliğin soyu olmaktan daha kötüsü, beni diğer Apollyon’un yeteneklerini emerek üstün bir varlık olan Tanrı Katili’ne dönüştürmeyi neredeyse başaracak olmasıydı. Bu yüzden tek nesilde iki Apollyon’un olması yasaklanmıştı.

Ares’in oyunlarına farkında olmadan dahil oldum. Her şeyi mahvettim. Alex’in yeraltı dünyasında sonsuza dek her yılın büyük bir kısmını geçirmesiyle son bulacak kadar mahvettim hem de. Kendimi bu yüzden asla affetmeyecektim. Sunduğum anlaşmaların ya da yaptığım telafilerin önemi yoktu.

Boğazımı temizledim ve devam ettim. “Tam olarak de-

ğil. Saçı farklı. Burnu ve gözleri farklı ama bir saniye için oymuş gibi geldi.” Kahkaha attım ve bu kulağa acımasız geldi. “Aslını bilmesem bir şekilde birbirleriyle akraba olduklarını sanırdım ama bu mümkün değil. Değil mi?”

Apollo gözlerini dikmiş bana bakarken yanıt vermedi.

Ve sonra aklımı kaçırdım.

Dövmeler tenimde belirmeye başladı. Ahşap çalışma masasının üstündeki lamba ısıltılar saçtı ve cam tıngırdadı. Yanık ozon kokusu havayı doldurdu. Rüzgâr çıktı, komodinlerin üzerindeki bloknotları hafiften uçurdu. “Bu mümkün değil, Apollo.”

Sarı kaşını kaldırdı. “Sana Alexandria’yı anımsatmasına şaşırmadım.”

Bir an hareket edemedim ya da bir şey söyleyemedim. Bir adım geri tökezlerken dudaklarım yine alaycı bir şekilde yukarı büküldü. Başka bir şey, herhangi bir şey söylemesi için bekledim. Kaygı, kemikli parmaklarını boynumda gezdirdi.

Gerilim yükselirken, dişlerimin arasından “O kız nedir?” diye sordum. Bir şeyi yok etme ihtiyacı bir şok dalgası gibi üzerimde dalgalandı.

Apollo çenesini büktü ve konuşana kadar saniyeler acımasızca geçti. “O bir yarı tanrı.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu, Apollo'nun söylemesini beklediğim son şeydi. Sanki birkaç dakika önce konuşmayı öğrenmiş gibi, "Bir yarı tanrı mı?" diye tekrarladım. "Gerçek, canlı bir yarı tanrı?"

"Sahte, ölü olanın aksine mi?" Kendiyle gururlanarak kıs kıs güldü ve gözlerimi kısıp ona bakınca iç çekti. "Eskiden bir espri anlayışın vardı, Seth."

"Eskiden bir sürü şeyim vardı," diye lafı yapıştırdım. Yüz hatları keskinleşti ve ayrıntılarına inmeyi diler gibi ağzını açtı. Ama önemli olan bu değildi. "Binlerce yıldır gerçek bir yarı tanrı olmadı. Ölümlüler tanrılara tapındığından beri."

"Doğru. Olympos'a çekildiğimizde daha fazla yaratmak konusunda hemfikir olmuştuk ama onun tek olmadığı da doğru."

Ona bakakaldım ve sonra kısa bir kahkaha atar gibi öksürdüm. "Yeryüzünde dolaşan yarı tanrılar mı var? Bir ya da birkaç yıl önce, kışımız tekmelenirken böyle bir şeyi bilmek iyi olabilirdi." Yarı tanrılar Apollyon gibiydi, güç açısından tanrılardan hemen sonra geliyorlardı. Esas kışa tekme basanlar onlardı. Ve ayrıca Pegasus gibiydi-

ler. Sözümler ona var olmuşlardı ama artık Olympos'ta olduklarından ben hiç görmemiştim.

“Bir dakika. Bu kulağa mantıklı gelmiyor. O kızın çeperinde bir şey hissetmedim. Bir yarı tanrı gibi davranmadığından adım gibi eminim ve bana neden... Onu hatırlattığını açıklamıyor bu.”

“Onun adını söylemek o kadar zor mu?” diye sordu Apollo. “İkiniz Ares’le savaştığınızdan beri adını ilk kez birkaç dakika önce söyledin sanırım.”

Azı dişlerimi o kadar sıktım ki çenem acıdı.

“Her neyse,” dedi Apollo, dikkati yine allahın cezası tavan vantilatörünün zincirine takılmıştı. “Canın istemiyorsa konuşma. Sorunları olan çocuk olarak kalmaya devam et.”

Derin bir nefes aldım. Bir yararı olmadı. “Benim sorunlarım *yok*.”

Başını geriye attı ve gür bir kahkaha attı. Yakınlardaki Blue Ridge Mountains’ın manzarasını resmeden tablolar takırdadı. “United Airlines’dan daha fazla yükün var. Bunu geç. Medusa’dan daha fazla sorunun var ve o kadın, kedi delisi bir kadının içinin huzurlu bir yer gibi görünmesini sağlar.”

“Senden nefret ediyorum.”

“Beni kalbimden yaraladın dostum.”

Sabırım, elinden oyuncağı alınan Cerberus’un sabrına dönüşmek üzereydi. “Peki ya o kız, Apollo?”

Onun iri cüssesini neredeyse yutan deri sandalyeye çöktü. “Bu uzun bir hikâye.”

“Bak şu işe.”

Bu yorum büyük oranda görmezden gelindi. “Hepsi senin doğumunla başladı. Bu yüzden batırdığın şeylere ekleyebileceğin bir şey daha oldu.”

Tanrı savar diye bir şeyin olup olmadığını ve onu nerede bulabileceğimi merak ettim.

“Doğduğun anda bir Tanrı Katili olasılığının farkındaydık, çünkü programa göre Alexandria birkaç yıl sonra ortaya çıkacaktı. Senin doğumundan aramızdaki birinin sorumlu olduğunu ve seni kendi çıkarı için kullanmak istediğini biliyorduk ancak kim olduğumu bilmiyorduk.”

“Bu tarihin üzerinden geçmek canımı sıktı.” Kollarımı kavuşturdum.

Söylediğimi umursamayarak yatağa yaklaştı, botlu ayaklarını üzerine atıp deriyle kaplı bacaklarını uzattı. “İkinizin bir araya gelme riski, işin boku çıkarsa diye bizi bir acil durum planı yapmaya sevk etti.”

Kaşlarımı çattım. Apollo bir cümlede “bok” kelimesini kullanıyorsa bir sorun var demekti.

“On ikimiz de bir şeyler yapmamız gerektiği konusunda hemfikirдик,” diye devam etti. On İki Tanrı Olympos’unte-meliydi, en güçlüleriydi. Tavşan gibi üredikleri için daha fazla tanrı vardı, o kadar ki kimse onları aklında tutamazdı ama kararları veren bu on ikisiydi. “Bu yüzden binlerce yıldır hiçbirimizin yapmadığı bir şeyi yapmaya karar verdik. On iki yarı tanrı yarattık.”

On iki mi? Vay Hades’in kızarmış hayaları. “O zaman tahmin edeyim. Sen ve Zeus, Hephaestus, Dionysus, Poseidon, Hermes ve Ares.” O piçin ismini tükürerek söyledim ve sonra devam ettim. “İnsan kadınları hamile bıraktınız ve sonra Hera, Artemis, Athena, Afrodite ve Demeter hamile kaldı?”

“Genellikle bebekler böyle oluyor,” diye yanıtladı soğuk soğuk. “Sevgili hanımlarımız hamile kalınca, döllerini ölümlü kadınlara transfer ettiler. On iki yarı tanrının doğmadan önce yetenekleri bağlandı; böylece ihtiyaç du-

yulana kadar bir ölümlüden başka bir şey olmayacaklardı. Yarı tanrılarımızın ölümlüler dünyasını ayağa kaldırmasını istemezdik.”

Gözlerimi devirdim.

“Yarı tanrılar safkanlardan daha güçlüler. Bunu biliyorsun Seth. Onlara verdiğimiz *eter* hafifletilmedi. *Akaşa* da dâhil tüm elementleri kontrol edebilirler. Onların özgürce hüküm sürmelerine izin veremezdik.”

“Tabii ki,” diye mırıldandım.

“İkisi hemen öldürüldü. Zeus kıskandı ve Hera’nın çocuğunu aldı, Hera da öç olarak onunkini öldürdü. O ikisinin nasıl olduğunu biliyorsun.”

Tanrılar.

“On tane kaldı. Tabii ki bildiğimiz kadarıyla Ares kışını sağlama bağlamıştı ve ölümlü dünyasını kişisel katliam oyun sahasınadönüştürmeyi planlıyordu. Bizim planımızı biliyordu. Bunu doğrudan destekledi. Küçük terör saltanatı boyunca dört tanesini de o öldürdü. Geriye sekiz tane kaldı. Tabii ki öldürdüklerinin arasında kendi çocuğu yoktu.”

Çenemde bir kas zonklamaya başladı. Onunla geçirdiğim zaman süresince Ares bunların hiçbirinden bana bahsetmemişti. Şaşırdığımdan değil. Bana söylememiş olduğu bir sürü şey vardı ve dahası pek sorgulamamıştım, çünkü umurumda olmamıştı. Ne ilk başta, ne de sonrasında. Gerilim yavaş yavaş omuzlarıma kadar çıktı. “En az altı yarı tanrınız vardıysa, neden Ares’i yenmeleri için onların yardımı alınmadı?”

Botlu ayaklarını oynattı. “Yaptığımız her şeyin kozmik bir denetim ve denge sistemi var. Yarı tanrıların güçleri sadece iki şekilde serbest bırakılabilir. En azından altısının aynı zamanda aynı yerde olması gerekir ve o zaman bu evrensel bir uzaktan kumanda görevi görür. Tüm ye-

tenekleri düğmeye basılmış gibi doğal olarak serbest kalır. İkinci yolu da bizim onların güçlerini serbest bırakmamızdır ama bu... Bu karmaşık bir yol ve sadece bize ait olan yarı tanrının güçlerini serbest bırakabiliriz. Bu kararı verirsek de önemli ölçüde zayıflarız ve iyileşmemiz zaman alır. Bu da bir başka kozmik denetim ve denge.”

Omuzlarımı geriye atarak ürpertici gerçeği anlamaya çalıştım. “Hâlâ Ares’e karşı olan savaşta neden yarı tanrıları kullanmadığınızı anlamıyorum. Onlar her şeyi...”

“Sonuç değişmezdi. Alex o zaman da şu anda bulunduğu yerde olurdu. Bu konuyu bir kenara bırakırsak,” dedi. “Şu anda önemli olan Titanları gömmek için onlara ihtiyacımız olduğu. Ayrıca artık on iki kişi olmadığımız gerçeğini de göz önünde bulundurursak böyle yapacak kozmik gücümüz de yok. Şu anda kaçmış durumda olduklarına göre onları geri koyamıyoruz da. Bu görev kanımızı taşıyanlara düşecek. Onlar için kolay olmayacak. Önce başarımları gereken şeyler var. Biliyorsun, denetim ve dengeler, Seth.”

Denetim ve dengeler umurumda değildi. “O zaman onları bir araya getirin, Super Mario gibi oyunu güçlendirin ve bu boku temizleyip kurtulun.”

“O kadar basit değil. Hepsinin nerede olduğunu bilmiyoruz. Tahminlerimiz var.”

“Nasıl nerede olduklarını bilmezsiniz?”

“Yeteneklerini bağladığımızda, algılanmalarını da engellemiş olduk. Yıllar içinde birkaçını takip edebildik. Gerçekte bu onların babası ya da annesi olan tanrıya ve gelişimlerini izlemeye ne kadar istekli olduklarına bağlıdır. Çoğu ilgilenmez.”

“Ya, harika bir ebeveyn örneğisiniz siz.”

Ayak bileğini diğerinin üzerine atarken zoraki gülüm-

sedı. “Bunu tartışamam. Ama her yerde onları arıyoruz. Yaklaşık üç hafta önce *bızın* göz kulak olduklarımızdan ikısı kayboldu. Yok oldular. Pof. Gittiler.”

Bu saçmalık şakaklarımın zonklamasına neden oluyordu. “O zaman şu anda sadece dört tane kalmadığını nasıl biliyorsunuz?”

“Çünkü Athena ve Hermes öldüklerini sezerdi. Sezmediler. Ama Titanların onların gözden kayboluşlarıyla alakalarının olmasından şüpheleniyoruz. Onların engellenmiş güçlerini *senin* hissedememen Titanların da hissedemeyeceğı anlamına gelmiyor.”

“Titanlar neden iki yarı tanrıyı alsın ki, neticede yarı tanrılar onları alıp Tartarus’a koyabilir ve onları neden öldürmesinler?”

“Senin sevdiğin şey. Kozmik denetim ve dengeler.” Üzerindeki beyaz gömleğı eliyle düzeltirken içini çekti, konuşurken tuhaflığa varan bir ilgiyle altın bir düğmeyi inceledi. “Titanları devirdiğimizde onları öldürmememizin bir nedeni vardı. Gücümüzü onlardan almıştık. Ne de olsa onlar anne ve babamızdı. Aynı sebep onlar için de geçerli. Binlerce yıl önce gömüldüler, Seth. şu anda zayıflar ve Olympos’a girmek için şarj olmaları gerekiyor ama bunu yapmak için benzer güce sahip bir şeye ya da tanrıya ihtiyaçları var.”

“İçinde hafifletilmemiş güç taşıyan bir şeye.”

Apollo başıyla onayladı. “Bir iblisin yaptığı gibi ama öyle pis ve ısırmalı olmadan *eterlerini* kurutana kadar yarı tanrılardan faydalanabilirler. Ama *eteri* boşaltmanın farklı yollarının da olduğunu biliyordur, değı mi?”

Geri çekilirken keskin bir nefes çektim. Tabii, biliyordum ve bana iyi bir gol atmıştı. Pislik.

“Bu yüzden onları öldürmeyecekler. Onları tutsak ede-

cekler ve tam güce kavuşuncaya kadar onlardan yararlanacaklar ve yarı tanrılar... Şey, içi kurumuş bir kabuktan başka bir şey olmayacaklar.” Ayaklarını yataktan çekip kalktı. “Ellerinde şu an iki tane yarı tanrı zaten var ve Josephine’in Akit’e güvenli bir şekilde götürülerek orada saklanması gerekiyor.”

“Çünkü o bir yarı tanrı?” Hâlâ onun kahrolası bir yarı tanrı olduğuna inanamıyordum. “Eğitimsiz, zayıf, aslında ölümlü bir yarı tanrı?”

“Ölümlüler her zaman zayıf değildir, Seth. Bunu anlayacak kadar akıllanacaksın. Ve Josephine’in güvende kalma gerekliliğinin başka sebepleri de var.”

“Her neyse.” Döndüm, sandalyeden çantamı kapıp onu yatağa fırlattım. Titanyum kaplı mermilerle dolu tabancamı çektim ve kotumun arkasına sokuşturdum.

Tam tişörtümü silahın üzerini örtmek üzere çekerken, kafama dank etti. Yavaşça Apollo’ya döndüm ve bakışımdan çıkarmış olmalıydı çünkü bir kaşını kaldırmıştı.

Orospu çocuğu.

Ona doğru bir adım atarak “Gözleri,” dedim. “Gözleri tanıdık geldi.”

Dudaklarında ağırdan bir gülümseme belirdi ve sonra gözlerini kırıştırdı. Gözlerini tekrar açtığında ağzımdan ağır bir küfür kaçtı. Koyu, kot mavisiydi; neredeyse normal, ölümlü gözler. Apollo’nun kalın, uzun kirpiklerin arkasındaki gözler gibi. Josephine Bethel de aynı gözlerle bana bakmıştı.

“O senin değil mi? O kız?” Kolumu salladım, kampüsün yönünü parmağımla işaret ettim. İçimde tuhaf bir his uyandı. Tanıdık değildi ama bunun ne olduğunu biliyordum. Korku. “O senin çocuğun.”

Apollo’nun gülümseyişi, beyaz dişleri parıl parıl parla-

yana kadar büyüdü. “Öyle. Ve yetenekleri serbest bırakıldığında benim sahip olduğum her güce sahip olacak. Bizim yeteneklerimizden sadece *bazılarına* sahip olan Herkül ya da Perseus gibi değil; o zamandan beri birkaç şeyi anlayıp çözdük. Yani, seni kedi pisliği kokan bir çalılığa çevirebilir. Bu yüzden onun yanındayken bunu unutma.”

Hımm, *kızının kıcına* bakmış olduğumu bilseydi acaba nasıl tepki verirdi? Ama beni lanet bir deniz canavarına da çevirse gerçekten umurumda değildi. Asıl umursadığım *onunla*, yani Alex’le bağının olduğu gerçeği idi. Bu yüzden benzer gelmişlerdi. Ne de olsa Apollo Alex’in büyük büyük bin kez büyük büyük babasıydı ve hepsi aynı temel *eter* türünü paylaşıyordu. Bu yüzden kızın güçleri bağlı olmasına rağmen onda farklı bir şeyler olduğunu anlayabilmiştim.

Gözlerimle gözleri buluştu. “Durum haşat, Apollo. Bunu biliyorsun değil mi?”

Başını eğdi. “Berbatlaşabileceği yeri görebiliyorum... Senin için rahatsız edici.”

Rahatsız edici? Neredeyse kahkaha atacaktım ama atmadım çünkü suratına yumruk atasım geldi. İstedğim son şey, ne kadar berbat şekilde batırdığımı, yaptığım tüm kötü seçimleri hatırlatan bir şeydi ve bu kız sürekli bir hatırlatıcı olacaktı. Göğsümün huzursuzluk ve öfkeyle sıkıştığını hissedebiliyordum çünkü yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tanrılar, yani Apollo, kıcıma sahipti. Bununla savaşılabildim ama sonuçta emirlerine uymaya zorlanacaktım ve bu zorlanma kısmı hoş olmayacaktı. Yaptığım anlaşma buydu.

Apollo profilini bana döndü, yüzünden bu odadan çok uzak olan bir şeyi ya da birini düşündüğünü söyleyen bir ifade geçti. “Yıllarca elimden geldiğince onu güvende

tuttum ama Titanlar, ben... Ben bunun yeterli olmamasından korkuyorum.” Bir sonraki nefesiyle koca vücudu irkildi. “*Bizim* kötü olduğumuzu sanıyorsunuz. *Bizim* umursamadığımızı düşünüyorsunuz ama Titanlar gerçek canavarlar. Çok zalimler ve binlerce yıl hayatta kalmalarının sebebi kurdukları intikam hayalleri. Korkarım ki Olympos’u geri almak bazılarının umurunda bile değil, tek umursadıkları hesaplaşmak.”

Bu... Apollo’da sezdiğim gerçek bir kaygı mıydı? Yok artık, böyle bir yeteneğinin olduğunu düşünmemiştim.

“Hyperion’la savaştım ve onu mezarına kapatan bendim. Kanlı bir savaştı ve... Şey, Hyperion’ın bana misilleme yapmak için her türlü sebebi var. Yeryüzünde yarı tanrılarımız olduğunu anladığı an çocuğumu arayacaktır.” Apollo bana döndü. “Ondan beslenmekle kalmayacak, öç almak için onu öldürecektir de. O benim kızım, Seth. Onu koru, bunu unutmayacağım.”

Oha. Tüm yapabildiğim ağzım açık ona bakmaktı. Apollo’nun ağzından dökülen şimdiye kadar duyduğum en şefkatli sözlerden biri bu olmalıydı ya da bu hususta herhangi bir tanrıdan.

Ve konuşmayla işi bitince tüm tanrıların yaptığı gibi gözden kayboldu.

Başımı geriye atarak gözlerimi kapadım ve ağır ağır soluk verdim. “Durum çok berbat.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

A lacakaranlık gökten güneşi çoktan kovalamıştı. Perşembe günü Jesse'yle gerçek-bir-buluşma-olmayan-ders-çalışma-randevusu olan şeye geç kalmıştım. Aceleyle çimenlikte koşarken bile esnemekten kendimi alıkoyamıyordum. Jose şişemle ve Erin'le, geçen gece geç saatlere kadar ayaktaydım ve bunun bedelini tüm gün pelteye dönüşmüş beynimle ödemiştim. Bu ders çalışma seansının nasıl sonlanacağıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Şey, muhtemelen tüm seansı Jesse'nin yüzüne bakarak harcayacaktım ve şey, bu da bir kârdı ve çünkü Manyak Seksi Herifi düşünmekten daha iyiydi.

Ağır kokulu çalılık kümesinin etrafından dolanarak kütüphane boyunca uzanan verandaya atladım. Göz ucuyla uzun boylu birinin dışarıdaki duvara yaslandığını gördüm. Taşlı yola adım attığım anda o kişi de duvardan çekildi.

“Josephine.”

Kolay kolay unutamayacağım sesin karşısında nefesimi tuttum ve arkama döndüm.

Oydu, merdiven boşluğunda saklanan Manyak Seksi Herif. Loş ampul ışığına ve hızla kararan havaya rağmen

onu tanımamamın imkânı yoktu. Aptal gibi tüm düşünemediğim, o eskitilmiş kotu uzun bacaklarında nasıl sanat eseri gibi göstereceğini biliyordu. Çünkü bilirsiniz, bu önemli bir gözlem. Aynı zamanda yine uzun kollu bir badi giymişti, ama badi bu kez siyahtı ve kollarını dirseklere kadar çekmişti. Yine bir başka yararlı ve önemli gözlem.

Bakışlarım bedeninde gezdi, başımın döndüğünü hissettirdi. Hafızam yüze hâkim olma işini yapmamıştı. Her açı, her düzlem ve yüzünün her santimi bir sanatçının çizmek ya da boyamak için can atacağı türdendi. Güzelliği... Ne kadar uzun süre bakarsam aklıma gelen tek kelime “olağanüstü” oluyordu.

“Dün iyi bir başlangıç yapmadık.” Manyak Seksi Herif elini çıkarıp uzun parmaklarını uzatarak “Adım Seth,” dedi.

Eline bakakaldım ve sonra yüzüne biraz daha baktım.

Altın kaşını kaldırdı. “Burası senin elimi sıkacağın ve ‘Selam Seth, merdiven sahanlığının dışında seninle karşılaşmak ne güzel,’ diyeceğin yer.” Elini yana indirirken beni heyecanlandıran sesinde alaycı, tatlı bir ton vardı. “Ya da değil.”

Geri çekilmeye başladığımda biraz kalbim hopladı. “Üzgünüm, ama geç kalıyorum ve ben... Ben seni gerçekten tanımıyorum.”

“Aslında tanıştık. Merdiven sahanlığında. Dün.”

“O sayılmaz.” Başını yana eğdi. Bir tutam sarı saç kalkık elmacık kemiklerinin kıvrımını öperek önüne düştü. “Konuşmamız gerek.”

“Senin kim olduğunu bile bilmiyorum, merdiven sahanlığındaki manyak seksi herif olman dışında. Konuşacak hiçbir şey yok.”

Seth'in çarpık sırıtışı biraz daha büyüdü. "Benim seksi olduğumu düşünüyorsun."

Yanaklarım yandı. Bunu söylemiştim çünkü tam bir gerizekâlıydım ve gergin olduğumda saçmalamaya meyil-liydim. "Manyak olduğunu da söyledim."

"İşime geleni duyarım ama seninle benim konuşmamız gerekiyor, Josephine."

"Josie," diye kayıtsızca düzelttim.

"Joe desem nasıl olur?"

Kaşlarımı çattım. "Ne? Bana Joe deme." Başımı hayır anlamında salladım. "Hem neden ben burada durmuş se-ninle konuşuyorum ki? Benim..."

"Hey, Josie. Ben de seni arıyordum. Sen ne..."

Jesse'nin sesine döndüm. Arkamda duruyordu, ders ki-tabı parmaklarının arasında sallanıyordu. Bana bakmı-yordu. Konuşmuyordu.

Kafam karışmış bir şekilde hızla Seth'e göz attım. Pro-fili bana dönüktü ve Jesse'ye bakıyordu. Bakışım tekrar ona döndü ve o kolları yanlarında gevşekçe sarkmış bir halde orada duruyordu,.

"Yaylan," dedi Seth. Sesi alçaktı.

Jesse ağır ağır gözlerini kırıştırdı, dudakları asla ses veremediği bir kelimenin formunu aldı ve sonra etrafında dönüp yanımızdan uzaklaştı.

Bu da neydi böyle?

Kalbim göğsümde debelenirken ağzım açık kaldı. Jesse cidden beni Manyak Seksi Herifle bırakarak dönüp gitti! Hızla Seth'e döndüm. Şimdi bana daha yakındı, aramızda belki bir adım vardı.

Bana göz kırptı.

Oha. Birçok herif, göz kırptığında tam bir ahmak ya da banal bir komedi dizisindeki birinin taklidi gibi görünür-

dü. Göz kırpan adamlar asla yapılmaması gereken şeyi yapan acizlerdi. Yine de o kahrolası herif seksi ve özgüvenli görünmüştü. Ama daha da önemlisi, seksi göz kırpması bir yana ortada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Tenimdeki küçücük tüyler bile diken diken olmuştu.

“Araya girilmesinden nefret ederim.” Gülünç derecede meleksi görünmesine yol açacak şekilde çenesini eğdi. “Yani *Josie...*” Bakışını yavaşça yüzümde gezdirdi, bakışı o kadar yoğundu ki bir okşama gibi hissettirmişti. Uzanıp gözümün önüne düşen bir saç tutamını kenara çekti.

Kilitlendim. Her kas. Her hücre. Nefes bile almıyordum. Bu tuhaftı, gerçekten korkutucu derecede tuhaftı.

Saçımı üç parmağına doladı. “Tuhaf saçların var. Sarı. Kahverengi... Altın rengi. Bazı tarafları o kadar solgun ki beyaz bile olabilir. Hepsi bir arada, karışık. O kadar çok şey görmeme rağmen bunun gibi bir şey hiç görmemiştim.”

Gözlerim açıldı. O... saçımı mı okşuyordu? Konuşmak istediği şey bu muydu? Saçımı yüzüne doğru kaldırdığı yerden bakışımı çektim. Gözlerimiz kilitlendi ve kalbim midemin civarında bir yerlere düştü sanki. Gözleri... O sarımsı renk gerçek değildi, ama aniden lens olduğu varsayımımdan da şüpheyeye düşmüştüm.

İçgüdülerim içimde kükrüyor, bu durumdan hemen hızla uzaklaşmamı istiyordu. Hiçbir sebep yokken hissettiğim hissin, izlendiğim algısının şu anda hissettiğimle hiçbir alakası yoktu. Sıkıntıyla göğsüm sıkıştı. Bir seri ürperti buzdan yılan balıkları gibi omurgamda kayarak ilerliyordu. Saçımı elinden çekip aldığım gibi arkama döndüm, hiçbir şey söyleme zahmetine bile girmeden...*Yüce Tanrım*, önümdeydi.

Ağzım açık geri sendeledim. Diğer yanımdayken nasıl önüme geçmişti?

“Sanırım benden kaçmayı alışkanlık haline getirdin.” Sırıtiyordu ama bakışları ciddiydi. Artık sadece olağandışı bir renge sahip değil, bir de ilk kar kadar soğuktu gözleri.

Korku tenimden sızıyordu ki bu farklı bir tür duyguya neden oldu; öfkeyi serbest bırakma duygusuna. Çantamı sımsıkı tutarken öfkeme sarıldım. “Sen tacizci falan mısın?”

“Ne tuhaftır ki bir iki kez bana böyle dendiği olmuştur.”

Ağzım bir karış açık kaldı.

“Ve bana bunu soran son kişiyi düşününce bu daha bir komik geldi.” Göze çarpan yüz hatları gerildi. “Bir akrabam. Bir kuzen sanırım.” Dudaklarını düşünceli bir şekilde sımsıkı kapattı. “Belki de bir kız kardeş? Dürüst olmam gerekirse bunun nasıl geliştiği konusunda bir fikrim yok. Ama her haliyle rahatsız edici.”

“Kız kardeşim yok. Kuzenim bile yok.” Annem tek çocuktu. “Sen...” Sözlerim keskin bir ciyaklamayla sona erdi. Bir dakika önce benden birkaç adım uzaktaydı ve sonra tam önümdeydi. Hareket ettiğini bile görmemiştim. Titreyerek sırtımı kütüphane duvarına yasladım. Çantam omzumdan kayarak ayağımın yanına düştü. “Hareketlerin çok hızlı.”

“Bir sürü şeyim çok hızlı.” Vücudunun açısını değiştirerek avucunu başımın yanındaki duvara bastırdı. Aman yarabbi ne kadar uzundu. “Bazıları hızlıdır. Bazıları *gerçekten* yavaştır.”

Ağzımı açtım. “Bu cinsel bir ima mıydı?”

Dudakları seğirdi. “Öyle bir şey.”

Duvarдан gelen soğüğün ince kazağımdan içime işlemesine rağmen sıcaklık boğazıma ve oradan yüzüme çıktı. “Pekâlâ, bu berbattı.”

“Daha iyisini yapabilirim,” diye önerdi ve o altın gözler

nihayet aydınlandı.

Keskin bir biçimde nefes aldım ki bu bir hataydı çünkü kokusu bütün duyularımı istila etti. Vahşiydi, açık havayla ağır, seksi bir şeyin karışımıydı. "Gerek olmayacak. Teşekkürler."

Güldü; sesi derin, erkeksiydi ve bir sapık olmamış olsaydı hoş olacaktı. "Tamam. Bir başka kötü başlangıç yapıyoruz. İnsanlar üzerinde öyle bir etkim var."

"Görebiliyorum." Diğer tarafından sıvışmak için döndüm ama bedenim döner dönmez, diğer elini de duvara koyarak beni kafesledi. Gözlerimi ona çevirdim. "Bu hoş değildi," dedim. Sesim cızırtılıydı, fısıltıdan biraz daha yüksekti.

"Biliyorum." Sarımsı bakışı benimkilere kenetlendi. "Kişisel alanla da ilgili sorunum var. Kişisel alan denen şeye pek inanmam."

"Farkında olmak kazanmanın yarısı, sanırım." Kalp atışlarım hızlandı. "Geri bas."

Başını olmaz anlamında ağırca salladı.

Derin bir nefes alarak elimi onu geri itmek için kaldırdım ama o elini hızla uzattı ve parmakları ön kolumda tekrar kenetlendi. Reflekslerinin ne kadar hızlı olduğuna ve elinin ne kadar sıcak olduğuna bakakaldım.

"Aman tanrılarım, lütfen vurma sorunun olduğunu da söyleme," dedi. Ağzımı kapalı tuttum. Tanrılar mı? Çoğul? Bakışı aramızda tuttuğu kola indi. Dudakları aralandı. "Çürük burası."

Ne? Onun bakışını takip ettim ve gerçekten hiçbir şey göremedim, ama onun dün yapıştığı aynı kolu tuttuğunu anladım. Orada izler vardı, parmak izleri ama loş ışıktayken zor görebiliyordum. "Onları nasıl görüyorsun?"

"Ben yaptım." Bakışı benim bakışıma değince gözlerinde bir duygu karmaşası ile boğuştuğunu gördüm. "Özür

dilerim.”

Yanıt veremedi kolumu kaldırdı ve dudaklarını iç bileğime bastırdı. Yumuşak bir nefes koyuverdim. Tüm kolum sızladı, ağzını tenimden kaldırdığında bile sızlıyordu. Elini kolumdan yukarı kaydırdı, bileğimin etrafında tam bileğimden önce durdu. Az önce dudaklarının olduğu alanı başparmağıyla ovdu.

Nefes alışım hızlandı. “Ne... Ne yapıyorsun?”

Konuşurken kaşı kalktı. “Bunu bir yara bandını çekmek gibi halledeceğim, mümkün olduğunca acısız ve hızlı olacak.”

Gerildim. Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu.

“Yunan tanrıları hakkında herhangi bir şey biliyor musun?”

Tamam. Bu, bugün yanıtlamak zorunda kalacağımı düşündüğüm soru değildi. Ve buna gerçekten yanıt vermemem gerekirdi. Kendimi bu durumdan çıkarmak için yollar planlamaya ihtiyacım vardı ama başparmağını hâlâ yumuşak bir daire çizerek tenimde kaydırıyordu.

“Josie?”

“Evet. Yunan tanrılarının ne olduğunu biliyorum.” Dudaklarımı ıslattım ve bakışını ağzıma kaydırdığında gözlerindeki renk parlamış gibi göründü. Vay anasını, bu adamla ilgili her şey etkili, tehlikeli ve kesinlikle çılgıncaydı. “Şimdi geri çekilip beni bırakabilir misin?”

“Henüz değil,” dedi. “O zaman ünlü efsanelerden bazılarını bildiğinden eminim. Peki ya tanrılar? Ama uzun bir zaman önce tanrıların ölümlülerle işi pişirdiğini bilmiyorsundur.”

“Hı...”

“Mutlu, sağlıklı bebekleri olduğunda o çocuklara yarı tanrı dendi. Onlar birbirleriyle birlikte olduklarında on-

ların çocuklarına da safkan dendi. Sonra bazı safkanlar ölümlülerle biraz oynastılar. Onlar da melezleri yarattılar,” diye devam etti. “Ve bazen, her zaman değil ve neden ve nasıl olduğunu kim bilir, bir safkanla melez bir araya geldiğinde ortaya Apollyon çıktı.”

“Tamaaam.” Kelimeyi uzattım.

O muzip ama gergin yarı sırtması dudaklarında tekrar belirdi. “Ben bir Apollyon’um.”

Ağzımı açtım, kapattım ve sonra yine açtım. “Sen... Bir a polly-von musun?”

“Apollyon.” Seth ya da kendine her ne diyorsa artık, o düzeltti. “Ve sen Josie uzun zamandır görülmeyen bir şeysin.”

“Ben mi?” diye cırladım.

“Evet.” Eğildi; aramızda sadece incecik bir sınır vardı. Vücudumun tüm ön tarafı keskin bir farkındalıkla ısındı. “Sen bir yarı tanrısın.”

Bakakaldım, şüphesiz yanlış duyduğumu düşünüyordum ama o da bana bir yanıt bekleyerek aynı şekilde bakınca onu yeterince net duyduğumu anladım. “Ben bir yarı tanrı mıyım?”

Evet anlamında başını salladı.

Bir kahkaha patlattım ve kolumu bırakıp başını yana yatırarak belki birkaç santim geri çekildi. Yüzünden bir gerginlik geçti. “Tamam. Biri seni bana bu şakayı yap diye tutmuş. Yani, biri kesin...”

Yüz ifadesi gevşeyerek lafımı kesti ve “Biri beni bu durumun içine *soktu* evet, ama senin düşündüğün şekilde değil,” dedi. “Senin baban.”

“Babam mı?” Tekrar kahkaha attım ama sesim sertti. Olmayan babam mı? Ah bu cidden harikaydı.

“Evet, baban. Ve baban başımın en büyük belası, muhtemelen birçok insanın başının en büyük belası. Apollo, aynı

zamanda güneş tanrısı olarak da bilinir ve büyük bir yavaşaktır.”

“Apollo?” Bir başka hırıltılı kahkaha koyuverdim.

Gözlerini kıstı. “Tanrılar gerçek, Josie. Ve senin her gün ‘normal’ diye düşündüğün şeyin kâh içinde kâh dışında, ölümlülerin tam arasında kendilerine ait bir dünyaları var.”

İçimdeki tüm mizah duygusu kurudu. “Benim bir yarı tanrı olduğumu mu söylüyorsun? Pollyanna ya da onun gibi bir seysin ve benim babam Apollo?”

“Apollyon,” diye tuhaf bir biçimde düzeltti. “Ve seninle benim şu anda bir doksan boyundaki puşt bir tanrıyla ortak bir noktamız var.”

Kelimeleri bulana kadar ona bakmaya devam ettim.

“Titanların Tartarus’tan, ki bu da ayrıca gerçek bir yerdir, kaçıp senin güzel kıcının peşine düşmesi gibi ciddi bir durum da söz konusu.”

Aklım Titanlarla güzel kığım arasında bir yerde kaldı. Bu konuşmanın gerçekten yaşandığına inanamıyordum. “Sen... Sen aklını kaçırmışsın.”

Tekrar öne eğildi, o kadar yakındı ki nefesini yanağımda hissedebiliyordum ve bu herif bana her türlü şeyi yapabiliirdi. “Keşke öyle olsa. Bu bir şeyleri çok daha eğlenceli kılardı. Ne yazık ki değil. En azından henüz. Ve bunu hazmetmenin zor olduğunu biliyorum ve öğrenme eğrisi için sana biraz zaman verebilsek harika olurdu ama öyle bir lüksümüz olduğunu sanmıyorum.”

Bu *pek* normal değildi. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve sonra onları tekrar açtığımda Seth hâlâ oradaydı. Avuçlarım yapış yapış olmuştu ve kafamın arkasında korkunç küçük bir ses arka plandan sesleniyordu: *Kafayı sıyırdın. İşte bu kadar. Tam bir delisin.* “Bu gerçek mi?”

Kaşlarını çattı. “Gerçek.”

Olamazdı. Bunun gerçek olmasının imkânı yoktu. Nefes aldım ama aldığım nefes içimde sıkışıp kaldı ve panik göğsümde çırpınırken delirmiş gibi etrafa bakındım. Dışarıdaydık ama bizi içine alan görünmez duvarlar vardı. Şizofreninin temel semptomlarından biri halüsinasyonlardı, yani olmayan şeyler görmektir. Kendini polly-poo sanan seksi bir adamı kesinlikle kendim zihnimde yaratmış olabilirdim. “Hava almaya ihtiyacım var.”

Kaşlarını çattı. “Havan var. Sen...”

“Hayır!” Sesim sert çıkmıştı. “Havaya ihtiyacım var. Alana. *Alana* ihtiyacım var!”

Bir dakika kıpırdamadı ve göğsümdeki panik dalgası içten içte beni tırmalayan kahrolası bir yırtıcı kuşa dönüştü. İfademde bir şey görmüş olmalıydı çünkü gerçekten geri çekildi.

Aceleyle duvardan çekilerek soluma döndüm ve orada olduğunu unuttuğum çantama takılıp düştüm. Etrafında döndüm, ayağım sapına dolandı. Seth ileri atıldı, kol ve bacakları sallanan bir kuklaya dönmeden beni yakaladı.

“Bekle,” dedi kısık sesle, eğilerek. Bir saniye içinde ayağımı çantamdan kurtardı. “Al işte.”

Özgür kaldığım an hızla kolumu çektim ve o da bıraktı. Boğazımı ve göğsümü rahatlatmaya çalışarak geri çekildim. “Bu gerçek değil.”

Tüm bunlar bir halüsinasyondur. Zihnim bu Seth’i uydurmuştu. Belki Jesse benimle kütüphanede bile buluşmayacaktı. Belki de bunların *hiçbiri* gerçek değildi. Bunun mümkün olabileceğini biliyordum, *biliyordum*. Annemin bizim New York’ta ya da Çin’de olduğumuzu düşündüğü bir haftalık vakalara şahit olmuştum; üstelik evi terk etmemiştik bile. Ya da annemin aslında olmayan insanlarla

bayağı sohbet ettiği durumları görmüştüm.

Çantamı eline alarak doğruldu. "Josie..."

Hızla döndüm ve koştum. Hiç koşmadığım kadar hızlı koştum, belki Erin'in koşabileceğinden bile daha hızlı ve Apolloanna'nın kovalayıp kovalamadığını görmek için arkama bakmadım. Kaslarım kasıldı ve kollarım şişti. Yanlarından geçtiğim insanlar bulanık bir görüntüden ibaretti. Birinin ismimi bağırdığını duyduğumu sandım. Yurttaki odama çıkan basamaklara gelene ya da lobideki dolu koltukların yanından hızla gidene kadar durmadım. Asansör düğmesine asılmak üzere patinaj yaparak durdum.

Deliriyordum. Beynim ayvayı yemişti.

ALTINCI BÖLÜM

İlginç bir saçın var?

Bunu gerçekten demiş miydim? Evet, demiştim ve zamanım olsaydı apış aramı yumruklardım; ama ne yazık ki kıza kendisiyle ilgili gerçekleri açıkladığım şovum, Hades'in sarayına boynuma astığım et parçaları ile girip "köpek yavrularını" oynamaya çağırmak ne kadar iyi geçebilirse o kadar iyi geçmişti.

Belki durumu daha iyi idare edebilirdim. Kaldı ki bu tür bir haberi nasıl nazıkçe verebilirdim ki? Çayla ve tatlıyla mı? Karnım guruldadı. Tanrılarım, açtım.

Elimde Josie'nin okul çantasıyla kütüphaneyi çevreleyen sundurmadan çıktım ve çimenliğin üzerinden geçtim. Yurdun nerede olduğunu, onun hangi katta olduğunu ve hangi odanın onun olduğunu biliyordum. Bu bilgiyi hazmetmesi için ona biraz zaman verebilirdim ama mavi gözlerinde panik görmüştüm. O kadar güçlü ve hassas bir panikti ki tadını alabilmiştim. Ona zaman vermek geri tepirdi. Bu zamanı bunların hiçbirinin gerçek olmadığına kendini ikna etmek için kullanırdı.

Çantanın kayışını daha sıkı tuttum. Kafasına vurarak ya da ona benzer bir şey yaparak dünyamızla ilgili gerçeği

ve bilgiyi ona aktaramamak çok kötüydü. Bunun gibi on numara bir hile olsa şu anda işe yarardı.

Daha da berbatı, alt dudağımı ısırduğımda onun teninin tadını alabiliyordum ve bu doğrudan tüm mutlu yerlerime bir ah-evet yıldırımını gönderiyordu. Gerçi üzerimde bu tür bir etkiyi yaratmak için olağanüstü bir şey olmasına da gerek yoktu. Bir meltem de aynı tür etkiyi bırakabilirdi ve Josie... tercih edeceğim türden bir kız değildi. Seksi yüzlülerden hoşlanmaya meyilliydim. Sade ve tatlı arasında bir yerde olan *hoş* kızlardan değil.

Saçı sade değildi gerçi.

Dudakları da değildi. Dolgun. Yay şekilli. Yumuşak görünümlü.

Gözleri de değildi. Gözlerini baba tarafından almasına rağmen, derin mavi bakışlarda hep... seksi bir şeyler vardı.

Ve o salaş kazakların altında iyi bir vücudu varmış gibi görünüyordu.

Kahretsin. İşte mutlu yerlerim yine *gerçekten* mutlu olmuştu.

Uzun çimenlikte yolu yarılamıştım ki tenimde ani, yapmacık bir ağırlığın sinsice ilerlediğini hissettim. Durdum, gözlerimi kısıp ağaçlarla dondurucu gece havasında dolanan öğrencilere baktım. Elinde bir evrak çantası tutan orta yaşlı bir herif dikkatimi çekti. Uyarı olarak dövmeler tenimde gezindi ama onlar olmasa bile o herifte ters bir şeylerin olduğunu anladım.

Çimenliğin ortasında durup bakışlarıma karşılık verdi. Solgun ay ışığında dudakları küçümseyici bir edayla kıvrıldı.

İlginç. Ölümlüye benziyordu ama yumruğuma bahse girerdim ki değildi, en azından artık değildi.

Adam etrafında dönerek ters yöne doğru hızla yürüdü. Josie'nin yurdunun uzakta yükseldiği yere hızla baktım ve hızla döndüm. Bir meşe kümesinin altından geçerken herifi yakalamak zaman almadı. Kolumu uzatıp omzunu sıktım. Bir şok dalgası kolumdan yukarı çıktı. O anlaşılması güç ve ağır his arttı.

Evet, bu herifte ters bir şeyler vardı.

Etrafında dönerek yaşamdan yoksun, soluk renkteki sulu gözlerine baktım. Nefes alınca Yeraltı Dünyası'nda olduğum zamanı hatırlatan bayat misk kokusunu aldım. Pek hoş bir koku değildi.

Elimi göğsünün merkezine çarpıp ikimizi de kuşkusuz tanıkların yolundan çekerek, onu kalın bir meşenin gövdesine yapıştırdım. Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Ölüm kokuyorsun."

Adamın içindeki şey başını yana yatırdı ve muhtemelen birazcık dikkat çeken tiz bir inlemeyle kahkaha attı. "Kokuyu bilmen komik," dedi, sesi uzun bir tünelin sonundan geliyormuş gibi boğuktu. "Kendin de ölüm kokusu yağdığın için."

Gözlerimi devirdim. "Vay be. Çok hazırcevapsın."

"Siktir git," diye hırladı.

"Bayağı da yaratıcısın. Bahse girerim gerçekten derin bir sohbeta girebilirsin. Bir dahaki sefere ekonominin ne kadar boktan olduğunu konuşalım."

Adamı üzerine giymiş olan şey gülümsedi. "Ve bahse girerim, nihayet Yeraltı Dünyası'na gidip Hades'in kişisel stres topu olduğunda, Hades hayal edilebilir her türlü şeyi kıcına sokup eğlenecektir." Gömleğinin yakasına daha sıkı yapışınca kahkaha attı. "Ne? Herkes senin yaptığın anlamayı biliyor, Apollyon."

Gözlerimi kısarak onu süzdüm. Böyle kokmasının bir

sebebi olmalıydı, Yeraltı Dünyası'nda debelenmiş, Styx Nehri'nin kenarında bolca bulunan ölüm kolonyasıyla banyo yapmış gibiydi. Apollo'nun Titanlar'ın kaçmasıyla ilgili söylediklerini hatırlarken tekrar yüzüne baktım. "Sen kahrolası bir *gölgesin*."

Kaşını kaldırdı ve soluk gözleri simsiyah oldu. "Ve sen de çok geç kaldın."

O şey kafasını ağacın gölgesine öyle bir güçle çarptı ki adamın kafatası bir gök gürültüsü gibi çatırdadı. Ağzını açtı ve *Supernatural*'daki gibi bir hareket yaptı; ne zaman Deacon'un yanında olsam izlediği televizyon dizisindeki gibi yani. İçinden siyah bir duman yükseldi, ağaçların yukarısına doğru fırıl fırıl döndü, geceye karışmadan önce dalları kararttı. Elimi indirince adam yere yığıldı; çoktan ölmüştü.

Yerdeki bedene baktım. Yanına evrak çantası düşmüştü. Üzerine bir isim kazınmıştı, Dr. ile başlayan. "Ah kahretsin."

Hızla dönerek yerden çantayı kaptığım gibi fırladım. Gölgeler kampüsteydi ve Titanlarla birlikte kaçtıklarından şüphem yoktu. Ki bu da Titanların Josie'nin yerini bildikleri gibi kahrolası bir çıkarıma varmak için yeterliydi.

Muse Hall'a giden asfalt kaplı yola girene kadar daha ıssızda kalarak bir rüzgârdan farksız hızda, ölümlülerin takip edebileceğinden çok daha hızlı hareket ettim.

Yavaşlayarak ama yine de tempolu merdivenleri çıktım ve Josie'nin sakinleşmiş olabileceğini umarak kapıyı açıverdim. Kahrolası gölgeler ve daha kötüsü muhtemelen bir ya da birkaç Titan kampüste dolanırken ihtiyacım olan son şey, onun delirmesi ve çılgılık atarak kaçması olurdu.

Asansörün yolunu tutarken bir kanepenin koluna tü-

neyen koyu renk saçlı bir esmer bana doğru dönüverdi. Bakışıyla lobiden geçişimi izlerken parlak dudakları köşelerinden yukarı kıvrıldı. Kız kollarını göğüslerinin altında kavuşturup eğilirken ben gözlerimi göğüslerinden ayıramadım. Yakası geniş kazağı fark ettiğimden çok daha fazlasını gösteriyordu.

Kahretsin.

Asansöre adım attığımda, bir tür tacize uğramışım gibi hissettim. Kapanan kapıya yüzümü dönerken sırttım. Kız hâlâ bakıyordu. Ona el salladım ve sonra daha az ilgi çekici ama ne yazık ki daha önemli olan konulara odaklandım. Bir başka gölge ya da daha kötüsü ortaya çıkmadan önce, bunun gerçek olduğuna ve hiçbirimizin tımarhanelik bir deli olmadığımıza Josie'yi nasıl ikna edecektim?

Gölgelerle ilgili bilgilerime göre, ölümlü bedenleri ele geçirebiliyorlar ve onlara istedikleri herhangi bir şeyi yaptırabiliyorlardı. Gölge, ruh formları da tehlikeliydi. Ölümlüleri kolayca öldürebilirlerdi, bu yüzden akla şu soru geliyordu: Gölge, zaten buradalarsa Josie neden hâlâ hayattaydı? Neden onu öldürmemişlerdi? Onlara yarı tanrıları öldürme emri verilmemişti belki de.

Belki de gölge çok geç kaldığımı ima ederken, Josie çoktan bir kan gölünün ortasında yatıyordu.

Çantayı asansörün duvarından uçurmayı planlarken “Kahretsin,” diye tısladım. Apollo'nun geç kalmamdan memnun olacağından şüpheliydim. Midemde bir huzursuzluk baş gösterdi, itiraf etmem gerekirse bu durum benim de çok hoşuma gitmezdi. İsterik tepkisi ve bana Pollyanna deyip durması bir yana, hoş bir kız gibi görünmüştü.

Hoş bir havası vardı ama Titanlar peşinde olduğu için kısa ömürlüydü.

Kapılar açılınca koridora fırladım ve koridorun sonundaki odanın yolunu tuttum. Kanında bir safkandan, hat-ta benden bile daha fazla *eter* taşıyan bir şeyin varlığını hissettiğimde birkaç adımım kalmıştı.

Bu, bu katta bir yerlerde çok tanrısal bir şeyin var olduğu anlamına geliyordu. Bir safkan ya da melez değildi, kesinlikle bir Apollyon da değildi çünkü yeryüzünde olan tek Apollyon bendim. Ve gölgeyi hissettiğim zamanki hisse de sahip değildim. Josie'nin kapısına vardığımda his arttı ve kapı kolunu yakaladığımda alçak sesle sövdüm. Evet, büyük miktarda *eteri* olan bir şey odasındaydı. Ve lanet olsun, midemdeki o boşluğu, sadece eter emerek yatıştırılabilen o açlığı hissettim. Apollo civardayken bu dürtüyü genelde görmezden gelebiliyordum çünkü onun genel denyoluğu her şeyi gölgeliyordu.

Ama kahretsin. Bağımlılığını gidermeye çalışan lanet olası bir iblis gibiydim.

Ve bu beni uyuz etti.

Kapı kolunu çevirip ateş elementinden yararlandım ve iç aksamı erittim. Açıl Susam. Odaya girdiğim anda bir çığlık duyuldu ve ben kapıyı tekmeleyerek arkamdan kapattım. Josie'yi bulmam zaman almadı; oda bir ayakkabı kutusu büyüklüğündeydi. Sağımdaki yatağın üzerinde oturuyordu, sırtı duvara yaslıydı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve o tuhaf, çok renkli saç omuzlarına dökülmüş, göğüslerinden aşağı inmişti. Yüzü bir iblisinki kadar solgundu.

"Çantayı getirdim," diyerek çantayı yerdeki eğri mavi paspasın üzerine fırlattım. Birkaç kez göz kırptırarak "Vay anasını," diye fısıldadı. "Sen gerçek değilsin. Sen gerçek değilsin."

İç çekerek bacaklarımın arasındaki boşluğu arttırdım. "Yine mi aynı terane."

Tam ağzını açtığı anda, o sırada yatak ucunun yakınındaki dar kapı açıldı. Onun bir dolap kapısı olduğunu sanmıştım ama öyle olamazdı. Tabii içinde yarı çıplak bir fıstık saklanmıyorsa.

O durumda burası benim ağzıma layık bir yurt olurdu.

Örtülmesi gereken yerlerini zar zor örten bir şort ve spor sutyeni giyen uzun boylu kıza gerçekten bakınca o yoğun *eterin* kaynağını bulduğumu anladım.

Apollo'nun yirmilerinde demesine dayanarak kız da Josie'nin yaşlarında gibi görünüyordu. Başını bana döndürdü, çok yılansı bir hareketti.

Kaslarım gerildi. Bakışlarımız, iki boğanın boynuz tokuşturmaya hazırlanması gibi birbirlerine kilitlendi.

"Onu görüyor musun?" diye sordu Josie battaniyeyi avuçlayıp sıkarak. "Onu görüyor musun, Erin?"

"Evet, onu görüyorum." Resmen odayı kaplayan kor gibi bir öfkeyle benimle savaşılmaya hazırlandı.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordum.

Köpek balığına benzer dişlerini ortaya çıkararak dudaklarını geri çekti ve yüz hatları sivrildi. "Kız kardeşlerimden birini öldürdün."

"Ne?!" diye ciyakladı Josie.

Kıza gözlerimi kısarak baktım. Ares'le olduğum süre boyunca ben... Ben bir sürü canlı öldürmüştüm. Bazıları safkandı. Bazıları melezdi. Hatta aralarında ölümlüler bile vardı. Temel olarak onun yoluna çıkan herkesi öldürmüştüm. Şu anda geriye kalan tanrılar için yaptığımdan çok da farklı bir şey değildi. "Biraz daha net olmana ihtiyacım var."

Tokat yemiş gibi geriye çekildi ve evet, ekstra bilgi isterken birazcık daha hassas olabilirdim ama bir ahmaktım ve görünüşe bakılırsa bunu herkes biliyordu.

Yüzündeki gülümseme neredeyse hoş görünüyordu, sivri dişleri ve iğneli mizacı hariç. Kendine Erin dedirten kız ölümlü görünüşünü değiştirerek ileri adım attı.

Koyu teni açılarak bulanık bir griye dönüştü. Sırtından gri kanatlar çıktı, en az bir seksen üçtü. Kanat genişliği devasaydı. Parmakları uzadı, bileğinin bir fiske siyle insanın bağırsaklarını deşebilecek pençelere dönüştü. Siyah saçı kafasında seyreldi, havada ısırmaya çalışan bin tane minik siyah yılan a dönüştü. Koyu renk gözleri kayboldu ve bembeyaz gözler ortaya çıktı.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Josie arkasındaki duvarla bir olmaya çalışırmış gibi görünerek. “Aman Tanrım. Aman Tanrım.”

“Furi,” diye inledim. “Cidden mi?”

Furinin Yunanca’da *Erinyes* olduğunu düşününce Erin ismi çok komik geldi. Yerden kalktı ve “Evet,” diye lafı yaptırdı. “Cidden.”

Kız kardeşini öldürdüğüm için içimde duyduğum suçluluk anında yok oldu. Kahrolası furiler. Evet, bolca *eter* alınca onlardan birini temizlemiştim, ama o kaltaklar bunu yapmadan çok önce peşime düşmüşlerdi. Furiler adaletten kaçanları arayıp bulmaları için tanrılar tarafından kullanılırdı ve panteonun çok mutsuz olduğunun işaretiydiler. Burada olmasının tek bir sebebi olabilirdi, o da Josie’yi korumaktı ve bunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

“Tamam. Kız kardeşini öldürdüm. Ama daha kaç tane var? Yüzlerce?”

Alçak sesli bir uyarı hırıltısı çıkardı. “Senin bağırsaklarını parçalayıp onları tavana asmak lazım.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Çok hoş bir görüntü çizdin.”

“Bu gerçek değil,” dedi Josie duvara sırtını verip uzak-

laşarak. Bir bacağı yatağın kenarına yaklaştı. “Bu gerçek olamaz.”

“Ah, ama gerçek. Bu oda arkadaşın bir furi.” Yaratık kenara çekildi. Josie ayağa kalkarken önünü kesip sırtını benden uzak tuttu. Şüphelerim doğrulanmıştı. “Ve seni Apollo gönderdi.”

Furi o çekici dişlerini göstererek atladı. “Çocuk, sen akıllı bir Apollyon’sun.”

Akaşa sağ kolumun önü boyunca altın bir ışık parıltısı şeklinde görünerek tenimden fışkırıverdi. “Kız kardeşine katılmak ister misin?”

Tısladı. “Dene de görelim.”

“Neler oluyor?” diye fısıldadı Josie.

Bir enerji akımı içimden fışkırdı. Tavandaki ışık titrediydi. Kâğıt parçaları hışırdadı. Furi uçarak ileri atıldı, jilet keskinliğindeki pençeleriyle vurdu. Yana doğru yuvarlanarak kanatlardan birinin altından kaçtım, arkamda Josie ve kapının önünde furi duruyordu.

Furi tekme atarken bacağından kaçınarak “Ah, gerçekten ikiniz beni sinirlendirmeye başladınız,” diye uyardım. Ayak bileğini havada yakaladım. Dostane olabilecek dozda *Akaşa* gönderdim. Kolunu bana doğru savururken hırladı. Ayak bileğini bırakıp elini yüzüme çarpmadan yakaladım. “Kes şunu artık.”

İçinden fışkıran öfkeyle diğer kolunu bana hedef aldı. O kolu da yakalayıp onu hızla aşağı çektim. Böylece ayakları yere bastı.

“Neler oluyor?” diye çılgılık attı Josie.

Eğildim ve attığım tekmeyle furinin bacaklarını yerden kestim. Sırtüstü yere düşerken kanatları kapandı. İleri atılıp bacaklarının hareket etmesini engellemek için üzerine atladım. O kahrolası pençelerini yüzümden uzak tutmak

için bileklerini tutarak onu yere mıhladım. “Eğer bu hareket seni etkisiz hale getirdiyse epey genç olmalısın.”

“Kız kardeşlerimin en *genciyim*, seni salak,” diye lafı yapıştırdı. “Ama bu...”

“Kahretsin.” Başımı geri attığımda Josie hızla etrafımızdan dolanıp tökezledi ve o sırada kapı ardına kadar açılınca birden durdu.

Altımda duran furi dikkatimin dağılmasını kendi lehine kullandı. Ağır ölüm ve çürümüşlük kokusu odaya girdiğinde güçlü kalçalarını yuvarlayarak beni üzerinden attı. Bir gölge.

Yan tarafımın üzerine düştüm ve Erin’in pençeleri halıyı deşip parçalarken geri yuvarlandım. Tanrılarım, benden gerçekten hoşlanmıyordu. Hızla ayağa kalkarak geri sıçradım ama jilet keskinliğindeki tırnakları tişörtümü yararak karın kaslarımı ortaya çıkardı. Karnıma sıcak bir acı yayıldı.

Bu halattan öyle yorulmuştum ki.

Kolumu savurarak *akaşa* darbesiyle onu savuşturdum. Şiddetle bacağına çarpınca şimşek gibi parlak mavi bir ışık çıtırtısı oldu, yukarı ve geriye dönerek yatağın yanındaki duvara çarptı. Kendine geldiğinde iterek sıvayı çatlattı. Etrafımda dönerken içgüdüsel olarak başımı eğdim ve furi başımın üzerinden uçtu.

Kapıdan giren şeye kurtarıcısıymış gibi gittiğini görünce “Josie!” diye bağırdım. “Hayır!”

Sıradan bir öğrenci gibi görünen adam onu tutmaya çalışınca Josie hızla bana döndü.

O şey, elini Josie’nin bileğine dolayarak “Benimle gel,” dedi. Kolunu sert bir şekilde bükte, gözleri tamamen siyah olmuştu ve Josie sırtını ona çarpınca haykırdı.

Erin *nihayet* durumdaki değişikliği anlayınca ileri

fırladı. Gölgeye yaklaşmak için yuvarlanarak döndü. Kanatları havada uğuldarken aynı anda Josie kendini gölgeden kurtardı. Bir kanat göğsüne çarpıp ayağını yerden kesti. Ben ona doğru atıldım ama çok geç kalmıştım. Dar pencereyi kapatan panjura çarptı. Cam çatladı ve sonra ileri düştü. Lanet ederek zeminde kaydım, halıyı öpmeden önce bileğini yakaladım. Onu çevirip göğsüme doğru çektim. Yere indirerek elimi boynunun altına soktum ve bedenini doğrulttum.

Açık kahverengi gür kirpikleri yanaklarını gölgeledi. Teni solmuştu, bir elimi göğüslerinin üzerine yasladığımda düzenli kap atışlarını duydum. Parmaklarımı yumuşak hatlarını görmezden gelerek hızla göğsünün üzerinde gezdirerek kaburgasını kontrol ettim. Belki de anahtar kelime göğüslerinin kıvrımını görmezden gelmeye “çalışmaktı” ki beklediğimden daha dolgundular.

Bazen tam bir şerefsiz oluyordum.

Dişlerimi gıcırdatarak uzandım ve alnındaki gür saçlarını kenara çektim. Hiçbir şey kırılmış gibi görünmüyordu. Baygındı ama hâlâ hayattaydı. Şimdilik.

Furi gölgeyi karnından yakaladığı an başımı kaldırıp baktım. Kan fışkırdı ve vücudunun parçaları etrafa saçıldı. Gölge başını geriye attı, siyah duman formuna geçip tavana çarparak duvarları tıngırdattı.

“Ah, olmaz ama.” Furi ağzını açarak hızla yukarı fırladı. Nefesini çekerken göğsü kabardı. Siyah duman hareketsiz kaldı; ortası fokurdayıp kıpırdarken küçücük parmaklara benzer duman filizleri etrafa saçılıyordu.

Furi tekrar bir nefes çekti ve gölge geri çekilip furinin geniş ağzından içeri girerek emildi. Son duman demeti yılan gibi içine girerken furinin boğazı şişti, gölge gözden kaybolup midesine inerken sağa sola çarptı.

“Evet,” diye mırıldandım. Parmaklarım hâlâ Josie’nin saçlarını okşuyordu. “Bu... İğrençti.”

Hızla bana döndü ama bakışı Josie’nin yatar vaziyet-
teki bedenine takıldı. Anında diğer tarafını saklayarak
ölümlü formuna geri döndü. Josie’ye uzandı ama ben nasıl
olduğunu anlamadan bir elimi Josie’nin başının altına,
diğerini ise kalçasına koyarak onu kucağıma aldım. Fu-
riye attığım bakış açık ve net anlaşılmış olmalıydı çünkü
ellerini çekti.

Bakışlarımız bir kez daha sabitlendi ve sonra furi iç
çekerek omuzlarını kaldırdı ve çenesini göğsüne düşürdü.
“Onu buldular.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Rüya gördüğümü biliyordum çünkü eve geri dönmüş-tüm. Büyükbabamların köy stili eski mutfağındaki altın meşe masasında oturuyordum ve büyükannem ben-den alana kadar, aylarca her gün çok severek giydiğim kırmızı kovboy kıyafetinin yetişkin versiyonunu giymiş-tim. Eteği kırmızıydı ve beyaz firfırları vardı, gömleğine ise kırmızı bir yelek dikilmişti ki onun da her iki yanında “V” şekli oluşturan beyaz firfırları vardı. Dört yaşınday-ken bu kıyafetin çok hoş olduğunu, hatta tapılası olduğu- nu düşünmüştüm ama yirmi yaşındayken pek öyle gel- memiştir.

Annem karşımda oturuyordu. Çay fincanına bakarken o kadar genç ve o kadar hassas görünüyordu ki. Fincanını yana eğince nefesimi tuttum.

Aman tanrım, bu sabahı hatırlıyordum. Bu sabahı asla unutamazdım.

Gözlerimi sımsıkı kapadım, tekrar açtığımda annem gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Dudakları aralandı ve vücudumdaki her kas kaçmaya hazırlanarak gerildi ama o lanet olası kovboy kız elbisemle koltuğuma kök salmış, on altı yıl öncesindeki o sabahı tekrar yaşıyordum.

“Kaderinde harika şeyler var, bebeğim.” Derin kahverengi gözlerini odaklanmadan yüzümde gezdirdi. “Olmak zorunda. Burada olma nedeninin bu olduğunu kendime söyleyip duruyorum. Senin hayatın başladığında benimkinin bitmesinin bir sebebi olmalı. Tüm bunların bir amacı olmalı.”

Bu kelimeleri ilk duyduğumda olduğu gibi son derece gerçek bir acı göğsüme oradaki dokuları ve organları geçerek saplandı. Dört yaşındayken o sözcüklerin planlanmamış bir bebek ve bir hata olduğum anlamına geldiğini anlamamıştım ama *hissetmiştim* ve o anda biliyordum ki annem beni istememişti. Beni sevdiğini biliyordum ama beni *istememişti*.

Büyükannem içeri girmeden rüya zayıfladı ve mutfak bulanıklaştı. Sanki rüyadan çekilip alınıyordum, uyanıklıkla uyku arasında bir yerde var olarak, büyükannemin anneme kulak misafiri olduğunu ve bunun hoş olmadığını söylediğini hatırladım. Annem günün geri kalanını yatak odasında geçirirken büyükannemle büyükbabam beni dondurma almaya çıkarmışlardı.

Derin bir nefes alırken bilincim geri geldi. Boğazıma bir yumru oturmuştu ama hatırlamam ve dikkatimi vermem gereken, yıllar önce annemin söylediklerinden başka, çok daha önemli bir şeyin olduğuyla ilgili rahatsız edici bir şüphe duydum.

Yanımdaki ayak sesleri kulağımı gıdıkladı ve gözlerimi açmaya zorladım. Etrafımdakilere odaklanabilmek için gözlerimi kırıştırdım. Tavan tanıdık değildi. Parlak saten beyazıydı, ışık saçıyordu ve yurt odamdaki asma tavandan çok daha süslüydü. Gözüm devasa tavan vantilatöründen duvara monte edilen küçük bir araba büyüklüğündeki düz ekrana ve sonra da altındaki büyük çalışma masasına takıldı.

Bu *hiç* de benim odam değildi ve düşününce odamdaki yatak da bu puf puf bulut konforunda değildi. Çeneme kadar çekilen battaniye ve çarşaflar da öyle.

Vay be.

Bakışımı soldaki aralık kapıya çevirdim. Aralıktan büyük bir yatak odası görünüyordu. Sağındaki manzaraya bakınca ise kalbim hopladı ve ağzım açık kaldı.

Seth büyük bir pencerenin yanında duruyordu. Panjurlar açık ve perdeler çekilmişti. Gece olmuştu ama kimin umurundaydı? Üzerinde tişörtü yoktu. O altın rengi sırtı tüm çıplaklığıyla bana dönük pencereden bakıyordu.

Sırtındaki ve omuzlarındaki kaslar, o beyaz bir havluyu saçlarında gezdirirken hareket ediyor, geriliyor ve sayısız başka büyüleyici şey yapıyordu. Kollarını indirdiğinde altın rengi saçlarının uçları omuzlarına değdi. Etrafında döndü ve tanrım, naylon eşofmanı kalçalarından aşağıya o kadar inikti ki neredeyse çıplaktı.

Bu çocuk kesin vücut çalışıyordu. Hatta biraz fazla.

Kalçalarının iki yanında da dokunulmak için yalvaran girintiler vardı ama işte o karın kasları. Hele o altı baklava karın kası? Sekiz tane olması mümkün müydü? Bence sekiz taneydi. Yuvarlak kaslarını saran teni pürüzsüzdü. Karnında haftalık kirli çamaşırlarımı yıkayabileceğime bahse girerdim. Muhtemelen çamaşır yıkarken hiç eğlenmediğim kadar eğlenirdim. Neredeyse mükemmel, hatta baştan aşağı mükemmel olan vücudu göğüs kaslarıyla tamamlanmıştı. Ve ben gerçek hayatta gerçekten göğüs kasları olan bir adam hiç görmemiştim. Bunlar gerçektir ama tamamen...

“Dokunmak ister misin?”

Gözlerimi şaşkınlıkla yüzüne çevirince vücudumun yandığını hissettim. “E-efendim?”

Dudakları yukarı kıvrıldı ve havluyu odanın karşısına fırlatırken kol kasları gerildi. Çıplaklığından hiç rahatsız olmayarak kolları yanda yatağın kenarında durdu. Bir erkek olsaydım ve böyle bir vücudum olsaydı ben de çıplak dolanırdım, yani...

“Uzun zamandır gözlerini dikmiş bana bakıyorsun. Ben de dokunmak isteyip istemediğini sordum,” diye tekrarladı ve yüzüm yanmaya başladı.

“Dokunmak istemiyorum. Ve gözlerimi dikmiş bakmıyordum.”

Yarım sırtışı tüm yüzüne yayıldı. “Bakmıyordun?”

Başımı hayır anlamına salladım. “Hayır. Bakmıyordum. Ben sadece... Düşüncelere dalmıştım.” Yüzümdeki saç telini üfleyerek kendimi oturur pozisyona getirdim. “Ve eğer biri sana bakıyorsa bile bunu belirtmek kabalıktır.”

Kollarını göğünde kavuştururken bir kaşını kaldırdı. Vay be! İlginç bir kas hareketi daha. “Birine bu şekilde gözlerini dikip *bakmak* daha kaba değil mi?”

Kollarını kavuşturduğu yerden gizlice çıkan meme ucunu görebiliyordum. Meme ucunun bir adamda bu kadar... çekici olabileceğini kim tahmin edebilirdi? Teni pürüzsüzdü, esmerdi ve meme ucu...

Umursamaz bir alaycılıkla “Bence yanıyorsun,” diye yanıtladı. “Ve gözlerini dikmiş bakıyorsun. Yine.”

Kahretsin! Evet, bakıyordum. Bakışımı orman yeşili yorgana çevirmeye zorladım. “Bakmıyordum. Yine dalmıştım. Dalma gibi bir alışkanlığım var. Bu yüzden kendini bir şey sanma.”

“Kesinlikle sanıyorum.”

Ofladım.

“Tahmin edeyim. Parlak şeylerden hoşlanıyorsun?”

“Ne?” Tekrar ona baktım ama bu sefer bakışım yüzün-

deydi. “Parlak şeyler mi?”

Şu anda tamamen sırtıyordu. “Evet, parlak şeyler. Dikkat dağınıklığı bozukluğu gibi. Babanda da var.”

“Babam...” Son birkaç saatte yaşadıklarımı hızla tekrar hatırlarken sesim canlılığını yitirdi. “Aman Tanrım!” İşte buradaydım, burada oturmuş ve bu adama bakıyor, tüm dünyam tamamen çökmüşken ben parlak şeyler hakkında konuşuyordum.

Seth biraz daha yatağa yaklaştı. “Tekrar çıldırıp kaçacak mısın? Eğer öyleyse ayakkabılarımı giyeyim.”

Onu duymazdan gelerek bileğimin içini alnıma bastırdım ve tekrar yorgana odaklandım. Sanki bir saatten kısa bir sürede yarım şişe tekila içmişim gibi başım döndü. Midem bulandı ve aniden yükselen bulantıyı yutkunarak bastırdım. Kütüphanenin dışında olduğumuzu ve Seth’in Jesse’yi tuhaf bir şekilde gönderdiğini hatırlıyordum. Seth’in söylediği delice şeylerin hepsini ve odama kaçışımı hatırlıyordum. Erin’i... Vay anasını, o neye dönüşmüştü? Devasa bir yarasaya mı?

Ufaktan başla. Kalp atışım hızlandığında kendime söylediğim şeydi bu. Ufak şeylerle başlamam gerekiyordu. “Ben neredeyim?”

“Otel odamdasın. Kampüsten yaklaşık bir mil uzaktayız.” Durdu. “Burada güvendesin.”

Neyden güvende? Ah evet, uçan yaratıklardan, Titanlardan ve tüyler ürpertici, simsiyah gözlü adamlardan. “Ben... bayıldım mı?” Bu utanç verici sayılırdı.

Evet anlamında başını salladı. “Başını çarptın. Yolu- na çıkan bir kanat yüzünden. Üstesinden gelmesinin zor olduğunu biliyorum,” diye devam etti. Sesi alçaktı, sanki yüksek ses beni paniğe sürükleyecekmiş gibi. “Dünyayla ilgili bildiğini sandığın her şey yanlış falan filan ama

başka bir çıldırma nöbeti için gerçekten zamanımız yok. Dediğim gibi güvendesin, ama şimdilik. O şey buraya geri gelecek. O bir gölge, Titanlarla birlikte Tartarus'tan kaçan bir ruh. Ruh formunda tehlikeliler ve ayrıca ölümlü bedenlere de girebilirler. O burada tek değil, ama bu konu dışı. Senin burada olduğunu biliyor. Bu da senin burada olduğunu *onların* bildiği anlamına geliyor.”

Elimi indirerek sert bir şekilde ona baktım. “Vay be.”

Bir omzu kalktı. “Bu gerçek.”

Bakışımı eğdim ve dudaklarımı büktüm. “Üzerine bir şeyler giyebilir misin?”

Yüzünde küçük bir sırıtış belirdi. “Hayır.”

Aklım her şeye yetismeye çalışırken kafa karışıklığıyla birlikte öfkem arttı. İnkârlar dilimin ucunda şekillendi ama yüzümü yana çevirirken başımı ağır bir şekilde hayır anlamında salladım.

“Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını mı düşünüyorsun?” diye sordu ve yanıma oturduğunda yatak kıpırdadı. Hareket ettiğini bile duymamıştım. “Uyandın. Ve tekrar benimle konuşuyorsun.” Elini uzatarak parmaklarını kolumda gezdirdi. “Ve bunu da hissediyorsun, değil mi? Bu da gerçek.”

Titrek bir nefes aldım. Evet, parmak uçlarıma kadar inen ürperti dalgasını hissettim. Pat diye “Annem hasta,” dedim. Başını yana eğerken elini çekti. Islak saç telleri yanağına yapışmıştı. Yeşil yorganın kenarını parmaklarımla sıkıca tuttum. “Akıl hastası, şizofreni. Nöbetinin günlerce sürdüğü ve insanlar ve yerlerle ilgili halüsinasyonlar gördüğü zamanlar oldu. Ve şizofreni kalıtsal.”

Altın bakışı yüzümde gezdi, yoğun ve tuhaf. “Ve sen başına bunun mu geldiğini düşünüyorsun? Bu hastalığa yakalandığını mı?”

Utancın yanaklarıma tırmanarak çıkarken bir dakika

geçti. Bu hastalığa yakalanmak en büyük korkularımdan biriydi çünkü baş etmenin ne kadar zor olduğunu ilk elden biliyordum. “Neye inanacağımı bilmiyorum.” Kafamın karıştığını boğazımın kuruduğunu hissettim. Duvara çarpıştığımı hatırlıyordum. “Belki bu bir beyin sarsıntısı ve...”

“Beyin sarsıntın yok. Biz seni muayene ettik.”

Biz. Odamdaki olaylar zihnimde tekrar canlanırken soğuk bir hava göğsümde yayıldı. “Erin. Aman Tanrım. O... o nedir?”

Seth bir elini yatakta bacaklarımın yanına yerleştirdi diğerini kaldırıp parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirdi. “O bir furi. Genellikle adaletten kaçanların peşine düşerler ve tanrılar onları bir uyarı sistemi olarak kullanır. Arkadaşın gördüğün gibi oldukça tehlikeli olabiliyor. Furilerin şakası yoktur. Benim de hayranım sayılmazlar.”

Bir furi. Dostum ve oda arkadaşım bir furiydi. Ağzımdan bir kahkaha kaçtı ve göğsümde çabucak boş bir hisse dönüşerek soldu. “O gerçekten benim arkadaşım mı?”

Kaşlarını kaldırdı. “Bence öyle. Sana karşı çok korumacı. Seni aldığımda onu görmeliydin. Eğlenceli değildi.”

Hiçbir şey söylemedim çünkü anlayacağından şüpheliydim ama Erin’in bana söylediği her şey eğer bir tür furiyse yalandı. Gülmeli miyim yoksa ağlamalı mıyım bilmiyordum. “Nerede o?”

“Ortalığın biraz temizlenmesi gerekiyordu ve eşyalarını toparlıyor ama bu şu an önemli değil.” Daha yakına geldi ve bakışlarımız kenetlendi. “Bunu tekrar deneyeceğim, tamam mı?”

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı evet anlamında salladım. Battaniyeyi ne kadar sıkı tuttuysam artık, parmak eklemlerim ağrımaya başladı.

“Baban Apollo ve bu seni bir yarı tanrı yapıyor.”

“Ama... ben özel değilim,” dedim ve sonra o sırtınca bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ettim. “Yani yarı tanrıların güçleri olur değil mi? Herkül ve diğerleriyle ilgili okuduklarımı hatırlıyorum. Süper güçlülerdi. Ama ben nefesim kesilmeden ya da bacağıma kramp girmeden bir mili tempolu bile yürüyemem.”

“Pekâlâ, bunu bilmek iyi oldu, hızlı koşmana gerekesi-
nim duyarsam diye.” Benim tarafıma doğru yumuşak bir bakış attı. “Yeteneklerin doğumunda bağlandı, diğerlerinde olduğu gibi.”

“Diğerleri?”

Evet anlamında başını salladı. “Yunan mitolojisi hakkında ne kadar bilgin olduğunu bilmiyorum ama ölümlü okullarında öğrendiklerinin sadece yarısı doğrudur. Bilmen gereken tek şey, tanrıların çok güçlü olduğudur ama bilişsel düşünme becerisi söz konusu olduğunda onlardan bir halt olmaz.”

“Hım.” Şakaklarımda bir ağrı başladı. “Pekâlâ o zaman.”

Bakışını açık pencereye çevirirken “Gerçekten düşünmeden bir şeyleri yapıyorlar ki şu anda bu durumda olmamızın sebebi de bu,” diye devam etti.

Bu durumu duymaya hazır olup olmadığımdan emin değildim. “Ve sen bir yarı tanrı değilsin. Sen pollen-ann mıydın?”

“Apollyon,” dedi iç çekerek. “Daha önce de dediğim gibi annem bir safkan ve babam bir melez. Babamı tanımadım.”

“Ben de babamı tanımadım.” Tekrar bana bakınca yanaklarımdan yandığını hissettim. “Ah tabii, bunu biliyosun zaten.”

“Sanırım ortak noktamız bu, değil mi?” Gözlerinde yoğunluğuyla beni tedirgin eden parlak bir kehribar rengi ışık çaktı. “Sen ve benim bir iki ortak noktamız olabilir ama birbirimize kesinlikle benzemiyoruz ve bizi bağlayan hiçbir şey yok.”

Yatak başlığına doğru kendimi çekerken söyledikleri beni kırdı ve neden olduğunu anlamasam da sözcüklerinin tonlaması sertti. “Seninle bağlanmaya çalışmıyordum.”

Bakışını pencereye geri çevirdi ve uzun bir süre bir şey söylemedi. “Bir araya gelen her safkan ve melez bir Apollyon yaratmaz. Genellikle bir tür ilahi müdahale vardır ama safkanlarla melezler arasındaki ilişkiler bir Apollyon’un doğması tehdidinden dolayı yasaklanmıştı.”

Önceki kelimelerinin acısını bir yana iterek, önemli olana odaklandım. “Neden?”

“Her nesilde tek bir Apollyon’un olması gerekiyor. Biz bir yarı tanrı kadar güçlüyüz, dört elementi de kontrol edebiliyoruz, hava, su, ateş ve toprak ve beşinci element *akaşayı* da. Ama iki Apollyon olduğumuzda açıklaması zor bir şekilde ... Birbirimize bağlı oluyoruz. Birbirimizin enerjisini çekiyoruz ve içimizden biri diğerinin üzerinde ritüel yaparsa Tanrı Katili olabiliyor, bu bir yarı tanrının olamayacağı bir şey. Ve bir Tanrı Katili olmak da tahmin ettiğin anlama geliyor. Söylemeye gerek yok, tanrılar iki Apollyon olduğunda bahsettiğim şeyin yaşanma ihtimalinden dolayı bundan hoşnut olmazlar.”

Tüm bunlar bana Yunanca gelmişti. Kelimenin tam anlamıyla. Ama büyüleyiciydi.

Belinden dönerek tekrar yüzünü bana döndü. “Sana olan bitenin *CliffsNotes* versiyonunu vereceğim*.”

---

* Öğrencilerin dersleri özet halinde bulabileceği bir kaynak. (ç.n.)

For Dummies* versiyonunu vereceğini söylememiş olmasına şaşırdım ama ağzımı kapalı tuttum.

“Doğmamalıydım,” diye belirtti açıkça.

“Vay be.” Gözlerim büyüdü. “Bu biraz sert oldu.” Ve benim de birazcık hassas noktama dokunmuştu.

Omzunu silkti ama göstermeye çalıştığının aksine söylediklerinin canını yaktığını belli eden bir sertlik vardı çenesinde. “Doğan bir başka Apollyon çoktan sıradaydı. Bütün Apollyon’lar öyle ya da böyle Apollo’nun soyundan gelir. Ama ben ondan... ondan önce doğdum ve Apollyon olmak için yetiştirildim, okula gönderildim ve yürümeye başladığım andan itibaren dövüşmek için eğitildim. Görevim Avcılar’ın baş edemeyeceği durumlarda devreye girip onlarla baş etmektir.”

“Avcılar mı? O bir çizgi roman değil miydi?”

Kısık sesli küçük bir kahkaha attı. “Avcılar, düzeni sağlamak, kimsenin çığırından çıkmadığından emin olmak ve ölümlülerin dünyalarında var olan başka şeylerden habersiz kalmalarını sağlamak için eğitilen melezlerle safkanlardan oluşur. Tam bir topluluktan bahsediyorum; okullar, üniversiteler, topluluklar, kulüpler, aklına ne gelirse var. Ölümlü dünyasındalar ve ölümlülerin bundan haberleri bile yok, Joe.”

Kaşlarımı çattım. “Bana Joe deme. Ben erkek değilim.”

Seth bunu duymazdan geldi. “Her neyse, tek Apollyon olduğuma inanarak büyüdüm. Kuzey Carolina’nın kıyısındaki küçük bir ada olan İlah Adası’na getirilene kadar... O zaman diğeriyle karşılaştım ve... şey, ondan sonra her şey kötüye gitti. Tanrılar, benim Apollyon olmamam

---

* Konuyla ilgili hiçbir bilgisi olmayanlara yönelik kitaplar serisi (Kelime anlamı “aptallar için” olsa da “yeni başlayanlar” ya da “amatörler için” olarak çevrilir). (ç.n)

gerektiğini ve içlerinden birinin onlara ihanet etmeye çalıştığını biliyorlardı. Benim var olmamı sağlayan Ares'in dünyanın kontrolünü almak istediği, tanrıların sadece Olympos'u değil ölümlü âlemini de yönettiği görkemli günlere geri döndürmek istediği ortaya çıktı."

Şaşkınlık tüm benliğimi ele geçirdi. Ares gerçek miydi? Tanrım.

"Ben doğduğumda tanrılar önlemler aldılar. Apollyonlardan birinin Tanrı Katili'ne dönüşmesi durumunda yedek bir plana ihtiyaçları olacağını biliyorlardı. Bu yüzden on iki yarı tanrı yarattılar, güçlerini bağladılar ve onları terk ettiler. Sen onlardan birisin."

Yine başım dönüyordu. "Yani, ben fiilen B planıyım?"

"Ashında, C planısın."

Pekâlâ, kahretsin. Doğumum bir C planı?

"Bir yıl önce Ares'le savaştık. Onunla savaşıma yollarından biri, Titanlardan birini Tartarus'tan çıkarmaktı," diye açıkladı ve benim tüm düşünebildiğim *Vay anasını Tartarus gerçek mi?* oldu. Sandalı götüren adam peki, o da gerçek miydi? "Başından beri saçma bir plandı. Biz Ares'i yendiğimizde Perses daha fazla Titanı serbest bıraktı. Çünkü tüm tanrılar Ares'i alaşağı ettiğimizde zayıflamıştı. Bir tür kozmik saçmalıktan dolayı sadece yarı tanrılar onları tekrar Tartarus'a tıkabilir. Bu yüzden C planı devreye sokuldu."

"Hımm, ben... benim ne yapmam gerekiyor? Bir Titan'ı cehenneme sokmam mı?"

"Tartarus bir cehennem değil. İyi, kötü ve ikisi arasındaki bir şeyin karışımı. Ve evet. Geriye kalan altı yarı tanrı bir araya geldiğinizde güçleriniz serbest kalacak."

"Bekle. Geriye kalan *altı*? On iki tane olduğumuzu sanmıştım."

"On iki tane vardı. Ares bazılarını halletti." Elini be-

nimkinin üzerine koyarak hoplamama neden oldu. Ellerimden birini battaniyeden kolayca çekerken dudaklarında hafif, bilmiş bir sırıtış belirdi. Elini benimkinin üzerinde kaydırды, diğer elime doğru hareket ederken beraberinde bir ürperti bıraktı. “Altı tane var, ama görünüşe göre Titanlar ikisini ele geçirmişler. Ölmediler. Henüz.”

Bilmek istediğimden emin değildim ama sordum. “Titanlar benden ne istiyor?”

Kirpiklerini indirerek bakışını sakladı. “Titanlar zayıflar ve güçlerini geri kazanmak için tanrılardan ve yarı tanrılardan beslenebilirler.”

“*Beslenmek* mi? Aman tanrım.”

Başını yana eğdi ve kirpiklerini kaldırdı. “Yarı tanrıların *eterini* kurutabilirler. Eter kanımızı ölümlülerinkinden farklı kılan şey. En çok tanrıların eteri var, ardından yarı tanrıların, Apollyon’un, safkanların ve sonra da melezlerin.”

Şu anda ellerim hiçbir şeyi sıkıca kavramamıştı ve Seth onlardan birini hâlâ tutuyordu, ve diğeriyle ne yapacağımı bilmiyordum. “Hakkından gelmesi çok zor.”

“Evet, şey, bunun hakkından gelmen *gerekiyor*.”

“Ben,” diye yanıtladım. “Ben deniyorum.”

Eli bileğime kaydı ve bu basit okşama tüm koluma sıcak bir dalga gönderdi. “Denediğinden ya da hâlâ pembe filhalüsinasyonları gördüğünü düşünüp düşünmediğinden emin değilim. Pekâlâ, senin durumunda bu pembe bir Pegasus olurdu. Ve evet, Pegasus gerçek. Şahsen onu hiç görmedim ama öyle bir şey var.”

“Sana bunu söylememeliydim,” diye sert bir yanıt verdim. Başparmağı bileğimin içini ovdu. “Ve bana dokunmayı bırakabilir misin?”

Elini bileğimden yavaşça kaydırırken sırıtışı tüm yü-

züne yayıldı. Bir dakikadan az bir zaman geçti ve sonra omzunu eğdi. Hızla nefes aldım. Kokusu... kokusunda sarhoş edici bir şey vardı. Yakındı, o kadar yakındı ki birkaç santim ileri hareket etsem burunlarımız birbirine değirdi. Ve birbirine değenler sadece onlar olmazdı.

“Sana söylediğim her şeyi anladığından emin olmam lazım,” dedi bakışlarını benimkilere kilitleyerek. “Çünkü senin burada olduğunu biliyorlar. Bu yüzden gölgeler burada. Bu yüzden bir tanesi senin odandaydı.”

“O başka bir öğrenceydi. O... sanırım yedinci katta yaşıyordu.”

“Şu anda o bir hiç.”

Geri çekildim, midem bir garip oldu.

Çenesinde bir kas seğiriyordu. “Duyarsız davrandım, kusura bakma,” dedi. Kısa bir süre durdu, sonraki kelimeler ağzından zorla çıkmış gibiydi. “Arkadaşın mıydı?”

“Onu iyi tanı mıyordum ama fark etmez. Nefes alan canlı bir insandı ve şimdi...” Ve onun dediği gibi şimdi bir hiçti. “Bu iyi değil. Bunların hiçbiri.”

Başını hayır anlamında salladı ve saçı yanaklarının üzerine kaydı. Bu hareket onu daha da yakınlaştırdı. “Hayır, Josie bunların hiçbiri iyi değil ve sana söylemem gereken başka şeyler de var.”

“Dahası mı var? Nasıl dahası olabilir? Yoksa Transformers da mı gerçek? Ya da uzaylılar? Peki ya periler ve vampirler ve...”

“Josie,” diye mırıldandı.

“Ne?” Ellerimi havaya kaldırmak istedim ama kazara ona vurdum. “Tanrıların var olduğuna inan mıyordum ve onlar varsa o zaman diğerleri neden olmasın?”

Kaşını kaldırdı. “Baban Hyperion’un doğrudan peşine düşmesinden korkuyor. O babanın gömdüğü bir Titan.”

Midem bulandı. “Bu yüzden mi gölge buradaydı?”

Başını hayır anlamında sallarken gözlerimiz buluştu. “Gölge herhangi bir Titan için keşif yapıyor olabilir. Ne de olsa atıştırmalık herhangi bir yarı tanrı arıyorlar.” Yüzümü buruşturunca yüz ifadesi lakayt bir hal aldı. “Ama Hyperion’un Apollo’dan alacağı bir intikamı var ve bunu seninle yapması gibi bir olasılık söz konusu. Bunu istemezsin.”

“Hayır,” diye kabul ettim ve başım tekrar dönmeye başladı. Odanın duvarları yakınlaşmaya başladı. “Bu ne demek?”

“Bu, hayatın şu anda değişti demek. Buradan ayrılmak zorundasın ve benim devreye girdiğim yer de burası. Benim işim seni Akit’e götürmek; Akit South Dakota’da iyi korunan, Apollo’nun güvende olacağına inandığı yer.”

Mide bulantım durdu çünkü karnım tamamen hissizleşti. “South Dakota? South Dakota’yı harita üzerinde gösterebileceğimden bile emin değilim.”

Dudaklarında yine hafif bir kıvrılma belirdi. “Orası, ilgimi-çeken-hiçbir şey-yok ile büyük-bir-hiçlik arasında bir yerde.”

Şaşırtıcı bir kıkırdama çıktı ağızımdan. Seth... komik olabiliyordu ama ağızımı sımsıkı kapattım çünkü delice görünecek ve sonrasında kendimi durduramayacağım, isterik bir kahkaha krizine girebilirdim.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak her şeyin içime işlemesine izin vermeyi denedim ama beynim taşan bir küvet gibiydi. Korku, küçük, buzlu bir dere gibi kanımda dalgalandı. İnsanı köşeye sıkıştıran paniğe dönüşmeden buna son verdim. Bununla ilgili akıllı olmalıydım çünkü istediğim son şey ölmektir.

“Bu yüzden burada kalamam ve bildiğim hayatım fiilen bitti.”

“Ya da hayatın nihayet başlıyor,” diye belirtti. “Bu şekilde de bakabilirsin.”

Arkama yaslanmak istiyordum ama çoktan yatak başlığına yapışmıştım. Gidecek yer yoktu. “Duş almam lazım,” diye kaçırdım ağzımdan.

Kaşlarını çattı. “Duş mu alman lazım?”

“Evet. Duş almam lazım. Kafamı netleştirmeme yardımcı oluyor,” diye devam ettim. Kelimeler ağzımdan endişeli bir aceleyle çıkıyordu. “Ve gerçekten kafamı netleştirmeye de ihtiyacım var çünkü her şey çok fazla geldi. Bu yüzden duş almam lazım. Bol suyun altında. Düşünmeme yardımcı olur.”

Bir dakika için bana hayır diyeceğini sandım ama sonra geri çekildi ve yataktan indi. Aniden üşüdüğümü hissederek onun yataktan uzaklaşmasını izledim ama sonunda önüm açıldığı için nefes alabiliyordum.

“İçeride jakuzi var.”

Bir an için tereddüt ettim ve sonra örtüleri üzerimden attım. Yataktan çıkıp doğrudan banyo kapısının yolunu tuttum. Kafam o kadar doluydu ki patlayacağını sandım.

“Joe.”

Ellerimi sıkarak ona döndüm. “Bana Joe deme, *Sethie*.”

“Sethie?”

Bir kahkaha patlattı.

Bir insan olmasa bile hoş bir kahkaha attığı gerçeğini göz ardı ederek kollarımı göğsümde kavuşturdum. Pekâlâ, ona inanıyorsam ben de tam olarak insan sayılmazdım. “Ne?”

Çıplak göğsü kalktı ve gözümü yüzünden ayırmamak için kendimi zorladım. “Ben...” Başını hayır anlamında salladı. “Hiçbir şey. Bekliyor olacağım. Çok kalma.”

O büyük bir koltuğun üzerinde duran bir çantaya dö-

nerken onu izledim ve o çantadan lanet bir tişört çıkarmasını umdum. Yurt odamdan daha büyük olan banyoya dönerken kapıyı arkamdan kapattım ve neredeyse kapının üstüne yığıldım.

Gözlerimi kapatarak otel odasının mutlak sessizliğini dinledim. İçeride bir yerde hareket ediyorsa bile hayaletten farksızdı. O kadar çok bilgi düşüncelerime doluştu ki. Bir parçam her şeyi reddetmek istiyordu ama o... o bana gerçeği söylemek zorunda kalmıştı ve içime küçük panik okları fırlatmıştı. Vücudum titredi. Yarı tanrılar. Tanrılar. Apollyon. Titanlar. Hatta Pegasus. Hepsi gerçektir ve ben onlardan biri miydim? Ve tüm bunlar... Aksini düşündürmeyecek kadar gerçek geliyorlardı bana.

Gözlerimi açtım ve koca küvete baktım.

Ve Seth'in kendine bir tişört bulmasını umut ettim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Banyodan suyun sesini duyunca yüksek sesle nefes aldım ve tişörtü başımdan geçirdim. Banyoda delirip de kaçabileceği bir pencere yoktu ve olanların gerçek olmadığına kendini ikna etmesi için teke tek nitelikli zamanını kullanabilecek olmasına rağmen, en azından buradaydı ve çığlık çığlığa kampüse geri dönmeye çalışmıyordu.

Bu sohbet sonuncudan daha iyi gitmişti, ki bu olumlu bir şeydi.

İç geçirerek çantanın fermuarını çektim ve sonra ıslak bara* yöneldim. Mini buzdolabını açarak bir bira aldım ve koltuğa yürüdüm. Kapağını açarken Apollo'yu çağırma zahmetine girmedim bile. Ortaya çıkacağını biliyordum.

Josie'yi otele getirdiğimde kıcımlı park ettiğim kalın minderli koltuğa gömülmeden önce derin bir yudum aldım. Birkaç saattir orada oturuyordum. Yeraltı Dünyası'nın o bayıltıcı, kalıcı kokusunu üzerimden atmak için duşa atlamadan önce bir tür sapık gibi uyumasını izlemiştim. Ama gözümün üzerinde olması için geçerli bir sebebim vardı. Kafasını epey iyi vurmıştu. Yeteneklerinin bağlı olması-

---

* Lavabosu ve musluğu olan alkolü karışımları yapmak için kullanılan bar. (ç.n.)

na rağmen onu acillik olmaktan alıkoyan damarlarındaki kan olmalıydı.

Şişeyi dudaklarımdan aşağı boca ederken, geçmişinde ciddi kazalardan ya da yaralanmalardan fiilen zarar görmeden yoluna devam ettiği durumlar olmuş mudur diye merak ettim. Onları görmezden gelmiş ve şansa mı bağlamıştı acaba?

Ölü gibi uyuduğunu da biliyor muydu?

Onu yatağa yatırıp battaniyeleri üzerine çektiğim andan itibaren hiç kıınıldamamıştı. Bir kez bile. Yana dönmemişti. Yüzüstü uzanmamıştı. Hiç hareket etmemişti.

Suyun akışının durduğunu duydum. Sonunda. Küvette kendini boğmaya yetecek kadar su olmalıydı.

Gözlerimi kısıp banyo kapasına bakarken şişeyi koltuğun kolçağına koydum. Yok, yapmazdı...

Aslında onu hiç tanıımıyordum, bu yüzden ne yapabileceğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Kız annesi gibi hasta olmaktan endişeleniyordu ve belki de öyleydi.

Kahretsin.

Koltuktan hızla kalkarak şişeyi ahşap standı koydum ve banyo kapısına gittim. Midemde kötü bir his uyandı ve bu his ta yukarıya kadar çıktı. Aşağı uzandım, kapı kolunu çevirdim ve kilitlendiğini anladım. Sorun değil. Ateş elementini kolumdan aşağı yuvarladım ve sıcaklık avucumu sardı, kapı kolunu ele geçirdi ve kilidin içindekileri eritti.

Artık ortada kilit falan yoktu.

Hah!

Kendimi zihinsel olarak her şeye hazırlayarak kapıyı itip açtım. Gördüğüm şey kesinlikle kendimi hazırladığım şey değildi.

Josie küvetteydi, kendini boğmamıştı ve bu iyi bir şey-

di. Kötü olansa küvette tamamen çıplak olmasıydı. Belki de bu kötü bir şey değildi. Tamam. *Kesinlikle* kötü bir şey değildi.

Fokurdayan küvetin içinde birkaç saniye dondu kaldı. O saniyeler hayatımın en uzun zamanıymış gibi gelmişti ama yine de benim için yeterli değildi.

Jakuzinin yuvarlak köşelerinden birine ilişmişti, dizleri suyun dışındaydı. Saçını arkadan toplamıştı ama açık kahverengi ve sarı tutamlar boynuna yılan gibi dolanmış, ıslak tenine yapışmıştı. Bakışım omuzlarının arkasına inen daha uzun tutamları takip etti. Uzun olduğum için küvetin içini net bir şekilde görebiliyordum. O noktada başımı çevirmem gerekirdi. Belki özür dilemeliydim. Edepli birinin yapması gereken buydu.

Ama ben edepli biri değildim.

Bu yüzden doyasıya baktım.

Haklıydım. Salaş kazaklarının altında büyük değerler saklıyordu. Tanrılarım, üst tarafı mükemmeldi. Göğüsleri avuçtan taşardı ama aşırı büyük değildi, yumuşak bombelerdi ve uçları gül pembesiydi.

Tatlı. Aklıma gelen buydu. Gördüklerimin hepsi *tatlıydı*. Sonra kıpırdadı.

Josie kollarını sudan çıkardı ve göğüslerini kapattı. Küçük bir roket gibi uçan su küvete çarptı. Kıvrıldı, dizlerini kollarıyla çekerek tüm ihtişamlı tenini kapattı. "Aman Tanrım! Ne yapıyorsun?"

İyi soru. Bir dakika için niye buraya girdiğimi unuttum. "Kendini boğmadığından emin oluyorum." Sesim derin ve pürüzlüydü.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Pekâlâ, besbelli ki kendimi boğmuyorum."

Hayır. Hayır boğmamıştı.

“Kapı tıklatma diye bir şey duydun mu hiç?” diye sordu odayı bakışıyla hızla tarayarak. “Ve ben kapıyı kilitlemiştim.”

“Tıklatmak... sıkıcı. Ve kilitler sinir bozucu.”

Çabucak kaşlarını kaldırdı ve ben yanaklarına ve oradan boynuna yayılan pembelikten etkilendim. Göğüslerine kadar indiğine bahse girerdim ama ne yazık ki onları kapatmıştı. Bir dakika geçti. “Hâlâ buradasın,” dedi.

“Öyle.”

Alt dudağını büzdü. “Olmamalıydın. Bu kabalık.”

“Öyle mi?” Kapı kirişine rahatça yaslandım.

“Evet! Ben küvetteyim. Ve çıplağım.”

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. “Kesinlikle bayağı çıplaksın.”

“Mesele de bu!” diye bağırdı ve sırtışıım büyüdü. “Ne yani? Siz Rolly-Polly’lerin görgü kuralları ya da kişisel sınırları yok mu hiç?”

“Apollyon,” diye onu kayıtsızca düzelttim. “Ve dediğim gibi sınırlarla aram iyi değildir.”

“Her neyse.” Sesi tiz çıkmıştı.

Bir kahkaha beni şaşırtarak boğazımdan çıktı. Buradan bir an önce çıkmam gerekiyordu... Ne yapmadan önce? Kıyafetlerimi çıkarıp ona katılmadan önce mi? Bir organım bu fikirden gerçekten hoşlandı ama bu akıllıca olmazdı.

Josie birkaç saat için tavladığım kızlardan değildi.

Kendimi hareket etmeye zorlayarak döndüm ama sesi beni durdurdu. “Seth?” diye seslendi ve omzumun üzerinden ona baktım. Dilini dışarı çıkarıp alt dudağını ıslattı ve ben inlememek için kendimi zor tuttum. Hiçbir fikri yoktu. “Gözlerin... parlıyor sanki.”

“Bazen parlar.”

Başka bir soru daha sormak ister gibiydi ama küvette çıplak olduğunu hatırladı sanırım. Gerçekten buradan çıkmam gerekti. Fiilen işe yaramayan kapı kolunu tutarak dışarı çıktım ve kapıyı ardımdan kapattım.

“Kahretsin,” diye inledim.

İlk kez göğüs gördüğüm zaman kadar sertleşmişim ve bu uzun zaman önceydi. Bu kez daha da sertleşmiş bile olabilirdim.

Ben burada ne yapıyordum?

Kendimi hizaya getirmenin hiçbir şeyi kolaylaştırma-yacağına adım gibi emindim. Birayı bıraktığım yere gittim ve şişeyi aldım. Uzun bir yudum alırken işlerin benim için nasıl son bulacağını merak ettim. Tam şu anda birkaç adım ötemde çıplak bir fıstık vardı ve ben orada onunla *degildim*.

Hayatım tamamen kontrolden çıkmıştı.

Yüksek sesle kahkaha atarak kendimi koltuğa attım, şişeyi dizime koyarken ayaklarımı yatağın üzerine uzattım. Bu halt komikti. Doğduğum günden beri kendi hayatımı bir parça bile kontrol edememişim. Bir Apollyon olmak için yetiştirilmişim ki bu diğer Avcılar gibi eğitmek anlamına geliyordu.

Gerçek ise, Apollo beni yarın yaptığım anlaşımdan azat etse ve hayatımın kontrolünü bana verdiğini söylese bile bununla ne yapacağımı bilemememdi. Lanet olsun. Artık gerçekten kim olduğumu bilmiyordum.

Köleliğe giren melezleri uyuşturmak için kullanılan özel bir içki olan *Elixir* artık yoktu. Bir sürü kural da öyle. Ama bir şeylerin ne kadar değiştiğini görmek için Akitlerde ya da toplulukların içinde olmamıştım. Çok değiştiklerini sanmıyordum. Ama yakın zamanda öğreneceğimi tahmin ediyordum.

Hafif bir soluk vererek banyo kapısına baktım. Çıktığımdan beri, çekecek kadar uzun süre banyoda kalmıştı. O güzel tenin buruş buruş olması yazık.

O güzel teni düşünüyordum şimdi.

Ve epey güzel ten görmüştüm.

Daha önce onun sade olduğunu mu düşünmüştüm? Sade ve hoş? Banyo nihayet açıldığında ve Josie ortaya çıktığında o gözlemi tekrar değerlendiriyordum.

Ah Olympos'ta saklanan tanrılar aşkına, bornoz giymişti. Çoğu otelde olan o berbat üniseks bornozlardan değildi. Bu otel o otellerden değildi. Banyo kapısına asılmış olan ince ipek olanı bulmuştu. Küçük beline ve yuvarlak kalçalarına dikkat çekecek sıkılıkta sarmıştı.

Bornoz bejdi ve ilginç yerlerde ıslaktı: tam göbek deliğinin altında, kemer yerinin üzerindeki göğüslerinin arasındaki çukurda. Kurulanma konusunda beceriksizdi. Şikâyet ettiğimden değildi. Bakışım göğüslerine kaydı. İnce kumaşa değen meme uçları net bir şekilde görünüyordu.

Tanrılarım. Dizimden yukarısına bakmadığını umarak bacaklarımı açtım. Naylon eşofmanım ereksiyonu saklama konusunda pek başarılı değildi.

Yürüyerek yatağın kenarına gelip oturdu. "O kıyafetleri tekrar giymek istemedim," dedi kalın kirpiklerinin arasından bana bakarak. "Sen... şimdi de gözlerini dikip bakan sensin."

Gözlerim onunkilere takıldı kaldı. "Benim."

Bir dakika için bakışı benimkilere takıldı ve sonra kırıştırtarak çevirdi. Tekrar bana bakarak "Kabasın," diye mırıldandı.

Sırıttım. "Arkadaşın kıyafetlerini buraya getirecek. Muhtemelen biraz vaktini alacaktır. Bir oradayken bazı

ölümlüler yurt odana çok yakındı. Bir şey duyduğunu ya da gördüğünü düşünen varsa bunu tekrarlamayacaklarından... Ya da hatırlamayacaklarından emin olması gerekiyor.”

Dişlerinin arasına aldığı alt dudağını emerken bakışlarını çevirdi. “Bunu nasıl yapacak?”

Ayaklarımı yere indirerek boş şişeyi kenara koydum. “Duyduklarını ya da gördüklerini unutmaları için ya güç kullanacak ya da başka bir şeyin olduğunu düşünmelerini sağlayacak.”

Bu onun dikkatini çekmişti. O derin mavi gözler yine benimkilerleydi. Kafa karışıklığıyla kaşlarını çatmış, neredeyse şirin sayılacak şekilde yüzünü buruşturmuştu. Geri çekildim. Şirin mi? “Peki bu güç, zihin kontrolü gibi bir şey mi?”

“Evet.” Saçımı yüzümden çektim. “Bunu safkanlar yapabilir. Tanrıların hepsi yapabilir. Melezler yapamaz. Onlar ölümlüler gibi zihin kontrolüne karşı zayıftırlar.”

Söylediklerimi düşündü. “Sen yapabilir misin?”

Başım la onayladım.

Parmakları belindeki düğümün üzerinde gergin bir biçimde çırpındı. “Bu güç benim üzerimde işe yarar mı?”

“Yaramamalı. Sen bir yarı tanrısın.” Durdum. “Ama güçlerin bağlı olduğu için kim bilir? Deneyebilirim.” Yüzündeki ifade yapmamamı tercih eder gibiydi ama bu beni durdurmadı. Bakışlarım onunkiyle buluştu ve ondan ayrılmadı.

“Bornozun u çıkar.”

Dudakları aralandı ve sonra ağzı açık kaldı. “Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Hayal kırıklığının içimde dalgalandığını hissettim. “Sanırım işe yaramıyor.”

“Sen sapıksın.”

Omzumu silktim. "Daha kötüsünü de duydum."

"Bahse girerim duymuşsundur," diye mırıldandı sinirli bir şekilde.

"Tahmin bile edemezsin."

Ayağa kalktım, kollarımı başımın üzerine kaldırıp gerindim. Sonraki sorusu beni şaşırttı.

"Elementleri kullanabildiğini söyledin. Bana... bir tane gösterebilir misin?"

Kollarımı indirerek onu izledim. "Yani bir sunum istiyorsun?"

Tereddüt etti ve başıyla onayladı.

İlk içgüdüm ona hayır demekti çünkü bu işlerden usanmıştım ama yaptığım şey bu olmadı. Kolumu ona doğru uzattım ve avcum yukarı dönük elimi açtım. Safkanlar genellikle sadece tek bir elementi, ailelerinde olan yeteneği kullanmakta başarılıydı, ama herhangi bir elementi çağırmak benim için çok kolaydı. Sanırım yeteneklerine erişebildiğinde onun için de aynısı söz konusu olacaktı.

Gerçekten bu yeteneği kullanırken düşünmeme bile gerek yoktu.

Sıcaklık tenimde ilerledi, etrafımdaki havayı şekillendirdi. Avucumda bir kıvılcım belirdi, bunu hafif bir yanık ozon kokusu takip etti. Bir saniye sonra, küçük, kehribara çalan bir alev topu göründü ve ateşin dış katmanları elimi kapladı.

"Vay anasını." Josie yataktan kalktı. "Elin basbayağı yanıyor!"

Dudaklarım seğirdi. "Canım acımıyor." Elimi hareket ettirdim, avucumu aşağı ve sonra yukarı çevirdim. "İstedğim yere gider."

Yatağın etrafında dolanıp bana biraz daha yaklaşarak "Vay be..." diye tekrarladı. Birkaç adım ötede durdu ve ateşin

parlaklığı nemli yanaklarına yansıdı. “Bu cidden... Vay be!”

Onun şaşkın bakışıyla karşılaşınca parmaklarımı kapatarak alevi söndürdüm. “Muhtemelen bunu sen de yapabileceksin.”

Parmakları bornozundaki düğümle tekrar oynamaya başlarken başını hayır anlamında salladı. “Ben bunu anlayamıyorum bile.”

Bornozunun kenarları çıplak bir teni gösterip benimle alay edercesine boynunun altında boşluk açmaya başlamıştı. “Yapacaksın. Yapmak zorundasın.”

Bir duraklama oldu. “Düşündüm de.”

“Yani kırk saattir küvette yaptığın şey bu muydu?”

“Orada kırk saat kalmadım.” Kollarını yana indirdi ve kumaş biraz daha açıldı ve nazik kıvrımlı bir şişkinliği açığa çıkarttı. Yine tatlılığa geri dönelim. “South Dakota’ya gitmem gerektiğini söyledin.”

Bakışımı onunkilere çektim. “Evet.”

“Oraya gittikten sonra beni terk mi edeceksin?”

Buna verecek bir yanıtlım yoktu. Apollo’nun emirleri onu Akit’e götürmem doğrutusundaydı. Hepsi buydu. Adım gibi emindim ki orada takılmayacaktım.

Gözlerini kapattı ve göğsü sert bir şekilde yükseldi, bornozu gerildi. Belamı versin. Cidden. Bu kız bir sürü sebeple bana yasaktı, özellikle babasının kim olduğunu düşününce. Onu uyuz etmeyi sevsem de kıcıma bir şimşek yemek istemiyordum. Ama bornozdan dışarı çıkan tene dokunmak, ellerimi içine daldırmak için parmaklarım kaşınıyordu.

“Buradaki hayatım benim için önemli. Üzerinde çalıştığım her şey şu anda hiçliğe dönüştü. Eğitimim, hayatımla yapmak istediklerim...”

Göğsüne bakmayı gerçekten kesmem gerekiyordu.

“Sen bir yarı tanrısın. Eninde sonunda dünyayı kurtaracaksın, falan filan. Bu, şeyden daha önemli... Ne üzerine okuyordun?”

“Psikoloji,” diye yanıt verdi. Güldü, sesi yumuşak ve üzüntülüydü. “Bunun senin için muhtemelen önemli olmadığını biliyorum ama benim için önemli. Benim için anlamı çok büyük ve şimdi elimden alınıyor ve ben...” Konuşmayı bıraktı, yüz ifadesi uzak bir hal aldı.

Şu anda hiçbir seçeneği yoktu. Hakkında hiçbirşey bilmediği bir kaderi vardı, muhtemelen istemediği ve sonunda kendini öldürteceği. Bunun ne kadar rezil olduğunu anladım. Kalbim göğsümde sebepsiz yere hızla çarpıyordu. “Üzgünüm.”

Şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı ve sonra yana döndü. Görünen ten miktarının artması beni öldürüyordu. “Bir şeyi yeni anladım.”

Aslında dinlemiyordum. Bir kelime daha etmeden ona yaklaşıp bornozun kenarlarını yakaladım. Parmaklarımın arkasıyla tenini okşadım, hızımı artırdım. Bedeni kaskatı kesilirken nefesini tuttu. Gözleri büyürken boynunu eğdi, bakışları benimkilerle buluştu. Gözleri öyle derindi ki, daha önce fark ettiğimden çok daha fazla hem de. İçlerinde çok fazla duygu vardı. Kafa karışıklığı. Huzursuzluk. Masumiyet. Çok daha fazlası vardı. Derinlerde korku vardı, merak da. Krater büyüklüğünde bir parçam, o bornozu omuzlarından kaydırmak, nasıl tepki vereceğini görmek, masumiyetinin ne kadar derin olduğunu anlamak; bakışlarında ve dudaklarının aralanışında sezdiğim merakın, korkusundan daha güçlü olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Kenarları birbirinin üstüne getirerek kapattım. “Dikkatimi dağıtıyor,” diye mırıldandım.

Pembelik yanaklarına hücum ederken hafifçe nefes

verdi. Yukarı uzanarak ellerimin altında olan kenarları tuttu. Ellerimiz birbirine dokunmadı ama eklemlerim beni yakarak onun tenine değdi. Bir dakika için ikimiz de hareket etmedik. Zamanda bir ana saplanıp kalmış gibiydik.

“Gözlerin yine parlıyor,” diye fısıldadı.

Güçlü bir duygu hissettiğim zaman öyle yapma eğilimindeydiler ve o an, hepsi uygunsuz bir sürü hisle doluydum. Ellerimi çektim ve ondan uzağa bir adım attım. “Neyi anladın?”

Konuşması birkaç dakika aldı ve konuştuğunda sesindeki değişikliği fark ettim. Sesi daha boğuk, daha nefes nefeseydi. İlginç. “Annemin artık deli olup olmadığını bilmiyorum,” dedi. Annesinden bahsetmesi ereksiyonumu etkili bir biçimde katletti. “Babamın onu ziyaret eden bir melek olduğunu söylemişti. Bir melek değildi. O... Tanrı’ydı, bunu söyleyeceğime bile inanamıyorum çünkü gerçekten kulağa delice geliyor ama o Apollo’ydu.”

Gözüm bara ilişmişken, “Evet, genç bir kadının yatağına sinsice giren,” diye homurdandım. Bir bira daha istiyordum.

Josie hikâyesine devam etti. “Ve geçen yılki doğal felaketlerin, tüm dünyanın savaşın eşiğinde olmasının, dünyanın sona ermeye yaklaştığının göstergesi olduğunu söylemişti. Haklıydı değil mi?”

Başımınla onayladım. “Tanrıların dünyayla bowling oynaması gibi bir şeydi.”

“Onun... onun halüsinasyon gördüğünü düşündüğüm o kadar çok zaman oldu ki... Gördüklerinin hepsi doğru olabilir ve biz –büyükbabamlar – ona ilaç veriyor. Antipsikotik ilaçlar. Ve o ilaçlar eğer şizofren değilsen, şöyle... Onları kullanmamalısın. Aman tanrım...” Külçe gibi yatağa

çöktü, yüz ifadesi dağılmaya başladı. "Onun için durumu daha da kötüleştirdik."

Ona bakarken elimden bir şey gelmemesi içimi acıttı. Gözlerindeki camımsı parlaklık ağlamasına saniyeler kaldığını söylüyordu ve ben bu halitle iyi değildim. Duygular kötüydüler. Ama yine de ona doğru adım attım.

Derin bir nefes alırken çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi. Gözündeki parlaklık hâlâ oradaydı ama gözyaşı akmadı. Ne yapacağını merak ederek yarı yolda durdum. Kabaca nefes verdi. "Eve gitmek istiyorum. Eve gitmem *lazım*. Şimdi."

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Eve mi gitmek istiyorsun?” diye tekrarladı Seth. O gece en çılgın şeyi ben söylemişim gibi bakıyordu bana. Oysa delice o kadar çok şey vardı ki.

O jakuzinin, o harika jakuzinin içindeki her dakikayı aklımı başıma toplamaya odaklanarak kullanmışım ve o kadarını bile zar zor becermişim. Onun banyoya dalmış olması da durumuma yardımcı olmamıştı. Kendimi boğacağımı sandığına hâlâ inanamıyordum. Ve aynı odada onunla çırılçıplak kaldığıma da. Şimdi de biraz çıplak sayılırdım, bu bornoz her yerimi belli ediyordu ama bunu düşünmeyecektim. Banyodan beri göğüslerimle göz banyosu yaptığından epey emindim.

En azından şimdi benden birkaç adım uzaktaydı ve bana delirmişim gibi bakıyordu. *Tam* önümde olmasından daha iyiydi, parmakları bornozumun kenarlarında kıvrılmıştı, parmak eklemleri tenime değerek ve bana şey gibi... bakarak. Nefesim kesilirken tuhaf bir telaş karnımda dans etti. Hafiften parlak gözleriyle bana bakıyordu ve aç görünüyordu.

Bir sepet tavuk kanadı ya da onun gibi bir şeyi tutmadığım sürece hiçbir erkek bana öyle bakmazdı. Ama o

anda elinin tersiyle tenimi kavururken ağzını benimkine yaklaştırsaydı, orada öylece durup ona izin verme ihtimalim çok yüksekti.

Bunun benimle ilgili nasıl bir izlenim bırakacağından emin değildim.

Bu düşünceleri kenara iterek ve hâlâ sıkı olduğundan emin olmak için kemerime uzanarak ayağa kalktım. “Annemi görmek için eve gitmem lazım. Onunla konuşmam lazım.” Bunun saçma olduğunu bilmeme rağmen içim suçluluk duygusuyla çalkalanıyordu. Bunca yıldır söylediklerinin doğru olduğunu kim tahmin edebilirdi?

Seth gözü üzerimde kollarını kavuşturdu. “Onu telefonla arayıp konuşsan olmuyor mu?”

“Arayabilirim ama onu görmek istiyorum.” Bıkkın ve daha bin tane başka duyguyla boğuşarak saçımı açmak için uzandım ama aptal bornozun üstü yine açılınca durdum. Kenarlarını tutarken Seth’in daha derin nefes aldığını fark edince o telaş geri döndü. Odaklanmam lazımdı ve odaklanmam gereken telaşın kaynağı değildi. “Anlamayı ya da umursamanı bile beklemiyorum, bu yüzden milyon tane sebep sıralamayacağım; neyi neden anneme söylemem gerektiğini, bir bahçe dolusu çiçekle büyük bir özür dilemem gerektiğini, telefonla aramanın uygun olmadığını. Onunla olmak istiyorum. Ona sarılmak istiyorum. Tamam mı? Bu yüzden onu görmem gerekiyor. Aramam değil.”

O ihtişamlı kaşlarını yavaşça havaya kaldırdı. “Konuşurken konuyu dağıttığının farkında mısın? Hem de çok.”

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. “Hayır. Bunu kimse söylememişti.”

“İnanması zor,” diye umarsız bir alaycılıkla yanıtladı.

Gözlerimi kıstım ve o sırtıtmaya başladığında suratına

bir tane indirmekle... ona sırtıtmak arasında kaldım. Sinir bozucu bir yanıtı. “Beni South Dakota’ya götürmen gerekiyor. Neden yol üstünde Missouri’de durup annemi göremiyorum?”

“Sana göremeyeceğini hiç söylemedim.”

Gözlerim onunkiyle buluştu. “O zaman beni hiçliğin ortasına götürmeden önce annemi göreceğim.”

Başını yana eğdi ve kuruyan bir bukle saçı yüzüne düştü. “Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum.”

“Sana fikrini sormadım.”

Bir kaşı kalktı.

Derin bir nefes alarak ve bornozumu sımsıkı tutarak ona meydan okumaya hazırlandım. “Beni durduramazsın.”

Bir an için bana baktı ve sonra başını geriye atıp gür bir sesle kahkaha attı. Omurgamdan yukarı bir ürperti çıktı. Ne güzel bir kahkahaydı. “Seni durduramam mı? Sen *beni* durduramazsın, Joe.”

“Bana Joe deme!”

Dudaklarında eğlendiğini gösteren bir kıvrım oluşurken çenesini aşağı indirdi. “Pardon, *Josie*.”

“Aman Tanrım, çok sinir bozucusun,” diyerek homurdandım. Yatak boyunca volta atmaya başladım. “Senin işin ne? Yani, niye burada benimlesin? Bebek bakıcımsın, değil mi?”

Kehribar rengi bakışı sinir bozucu bir yoğunlukla hareketlerimi takip ediyordu. İnsanlara hep onların en özel düşüncelerini görebiliyormuş gibi mi bakardı? “Bebek bakıcısı’ yerine ‘muhafız’ kelimesini tercih ederim. Seni hayatta tutmam gerekiyor. Karnını doyurmam, altını değiştirmem ve Disney çizgi filmleriyle eğlendirmem değil.”

“Her neyse. Sen beni korumak zorunda olan seksi, nin-

javari bir bebek bakıcısıydın,” diye düzelttim ve sarımsı bakışındaki ani bir parıltıyla bir an dikkatim dağıldı. Yüzeysel bir nefes alarak çenemi kaldırdım. “Çünkü benim... Benim babam sana böyle yapmanı emretti. Ve o Apollo’nun ta kendisi ve onun süper güçlü olduğunu ve sinirlerini ayağa kaldırmak isteyeceğin biri olmadığını düşünüyorum. Ve ayrıca tahmin ediyorum ki... Ölmemi istemediği için beni gözetken başkaları da var. Bu yüzden eğer ben nefes almayı kesersem sana feci sinirlenecek, değil mi?”

Gözlerindeki parlaklık solarken dudaklarını birbirine bastırdı. “Bunun gibi bir şey.”

“Bu yüzden işini kolaylaştırmak için annemi görmeme izin vermelisin. Eğer izin vermezsen vaktinin yarısını peşimdeki katil mitolojik yaratıkların beni kovalamalarına endişelenerek geçirmek zorunda kalacaksın çünkü fırsatını bulduğum an kaçmayı deneyeceğim. Bunun sözünü sana verebilirim, *Sethie*. Ve korumasız bir şekilde kaçarsam...”

Başını yana doğru eğerken ağzını hafiften açtı ve sonra beni şoke etti. Kollarını açarken tekrar kahkaha attı. “Bu zekice.”

Zafer sırtışıımı saklamaya çalıştım ama başarısız oldum. “Ben de öyle düşündüm.”

“Akıllıca değil,” diye ekledi omuz silkerek. “Ama hey en kötü ne olabilir? Sen ölürsün, ben de ölü olmayı dilerim. Ya da Titanlar veya gölgeler seni eve kadar takip eder ve tüm aileni tehlikeye atarsın. Bu riskli ama büyütülecek bir şey değil.”

Sırtışıım yüzümden kayboldu. Pekâlâ, kulağa o kadar iyi gelmiyordu.

Yatağın diğer yanına giderek bir yastık aldı, onu kabarttı ve tekrar yatak başlığına yasladı. Sonra ağır battaniyeyi ve örtüyü çekti.

“Ne zaman ayrılıyoruz? Şimdi mi? Öyleyse kıyafetlerime ihtiyacım var.” Epeydir kıyafete ihtiyacım vardı aslında. “Ve muhtemelen çantam ve cep telefonuma da. Sanırım kimlik kartıma falan da. Ne zaman ne olacağını...”

“Arkadaşın muhtemelen birkaç saate eşyalarını buraya getirecek. Sadece ortalığı toplamıyordur, orada gözcülük yaparak bu otelin yakınına hiçbir şeyin gelmediğinden de emin oluyordur.”

Birkaç saat daha mı bu bornozu giymek zorundaydım? Kirli kıyafetlerimi giyebilirdim ama tuhaf kokuyorlardı. Küflü ve nemli.

Seth bana bir bakış attı. “E bu sabaha kadar bir yere gitmiyoruz.”

“Bu sabah mı?”

“Evet.” Kendini yatağın zıplamasına neden olarak yatağa attı, ama bunu hayret verici bir zarafetle yaptı. Sırt üstü yayılarak kollarını başının altına aldı. Hoş pazıları vardı; bu pozisyon onları gerçekten ortaya çıkarıyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Dudaklarını kıvırdı. “Neye benziyor?”

Her neye benziyorsa hoş görünüyordu.

O dudakları başka bir sırtış aldı ve aklımı okuyamaması için dua ettim. Bunu daha sonra sormam gerekebilirdi. “İsmi vermek istemediğim birinin aksine...” Anlamalı bir şekilde bana baktı. “Dört saatlik bir şekerlemeden uyanmadım. Bu yüzden bu birkaç saati uyuyarak geçireceğim.”

Ağzımı açtım ama sonra sımsıkı kapattım. Uyumak istediği için şikâyet edemezdim. Bu kabalık olurdu. Ama o biraz göz dinlendirirken benim ne halt etmem gerekiyordu? Bütün kuvvetimle bornozuma tutunarak ağırlığımı bir ayaktan diğerine verdim ve geniş otel odasına bakındım.

“Josie.”

Nefesimi tutarak ona döndüm. Nasıl biri böyle... sadece yatakta yatarken böyle iyi görünürdü. “Ne?”

Gözleri yarı inikti ve yoğun, ok gibi kirpiklerine dikkat çekiyordu. “Buraya gel.”

Tenimde bir başka ürperti gezindi. “Yine o zihin kontrolü şeyini mi deniyorsun? Çünkü işe yaramıyor.”

Kıs kıs güldü. “Hayır, denemiyorum. Sadece buraya gel.”

Kalbim göğsümde tekledi. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Gerçekten mi?” diye mırıldandı miskin miskin sırtarak. “Nedenmiş?”

İyi bir yanıtım yoktu çünkü düşündüğüm şey gerçekten benim için cüretkârdı. Yanıt vermeyince yana döndü ve aramızdaki boşluğa kollarını uzattı.

“Buraya gel,” dedi yine.

İnatla hayır anlamında başımı salladım. “Neden?”

“Çünkü bu bana kendimi daha iyi hissettirecek.”

“Bu kesinlikle yeterince iyi bir yanıt değil.”

Tekrar güldü. “Bu hoş değildi, Joe.”

“Senden hoşlanmıyorum,” diye fısıldadım.

Sırıışı güzelliğinin sertliğini alıp götürerek yüzünü dönüştürdü ve tüm yüzüne yayıldı. “Bak. Sana sarkıntılık ya da onun gibi bir şey yapmayacağım.” Parmaklarını kımıldattı ve ben gerçekten tuhaf ve gerçekten rahatsız edici bir hayal kırıklığı duygusuyla baş etmek zorunda kaldım. Kesinlikle terapiye ihtiyacım vardı. “Biraz uyumam lazım ki sonrasında atik olabileyim. Ama sen kapıdan kaçmana saniyeler varmış gibi dururken bu zor. Tüm istediğim burada oturman. Televizyon falan izleyebilirsin. O sürede uyurum ama burada yanımda oturmana ihtiyacım var.”

Sana ihtiyacım var.

Alt dudağımı kemirdim. Tabii ki bana *ihtiyaç* duyduğunu söylediği şekilde ihtiyaç duymamıştı ama karnımda yine de tehlikeli bir kıpırtı oluşmuştu. Zihnimde kendimi tokatlayıp hormonlarımı kontrol etmem lazımdı. Bu adamı tanımıyordum. Artık kendimi bile tanımıyordum. Seks ve muzır diğer şeylerin aklımdan uzakta olmasına ihtiyacım vardı.

Yatak kocamandı. O bir kenarında uyurken ben de kolayca diğerinde oturabilirdim. Sebebi mantıklı gelmişti ve o nazık olduğu sürece aptallaşıp kaçmayacaktım. Kendimi koruyamayacağımı biliyordum. Elimde ateş yakacak havalı güçlerim de yoktu.

Ona ihtiyacım vardı ve Tanrım, bu berbattı.

Elini tutmadım, cesaretimi toplayarak dizimi yatağa koyarken elimle hâlâ bornozumun kenarını tutuyordum. Bir an bocaladım.

Ben daha hareket ettiğini anlamadan Seth üzerimdeydi. Bir saniye önce orada miskin miskin yatarken bir sonrakinde ben sırt üstü düşmüştüm ve gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Bacağını beni tamamen kısıtılarak benimkinin üzerine atmıştı.

Yüzeysel, düzensiz nefeslerle başımı ona çevirdim. Gözleri yarı açıktı, yüzünde haylaz bir sırıtış vardı. Elini hareket ettirdi, siyah ve ince bir şeyi yüzüme salladı. Kumanda! Orada yatarken ve hiçbir şey yapmazken ve resmen beni yakalarken hangi arada kumandayı almıştı?

Bu puşt bir ninjaydı!

“Televizyon izlemek ister misin?” diye sordu.

Ona kadar saymaya başladım. Üç kadar sayabildim. “Bu tamamen gereksizdi.”

“Ben öyle düşünmüyorum.”

Haksızlığa karşı öfkem hızla arttı. “Bir yere gitmiyorum.”

“Biliyorum.” Göz kırptı ve sonra uzaktan kumandayı ellerimin altına, tam göğüslerimin üzerine yerleştirdi.

Ağzım açık ona baktım. “Seni küstah, sinir bozucu...”

“Kestirme zamanı,” diye lafımı böldü. “Televizyon izle. Ya da izleme. Bana bak ya da bakma, ben kestireceğim.”

O kadar çileden çıkmıştım ki başımın omuzlarıma düşeceğini sandım. Bacağını oynatmaya çalıştım ama bu şerefsiz bir ton çekiyordu. “Kımıl da,” diye emrettim elimden geldiğince onurlu bir şekilde. “Çek şu ka...”

“Konuşursan uyuyamam. Ve uyumam lazım. Eğer uyumazsam havaalanına giderken yarın yoldan çıkarım.”

Bedenimdeki her kas gerildi. Bacağının üzerimde olduğunu unutmuştum. “Havaalanı mı?”

“Hımmm.” İki gözü de kapalıydı. “Misery’ye başka nasıl gitmemizi bekliyorsun ki?”

“Missouri,” diye düzelttim.

“Ne farkı var?”

Bunu duymazdan geldim. “Osborn isimli bir kasaba. Aslında daha çok bir köy ama arabayla gidebiliriz. Arabam var.”

İç geçirdi. “Benim de arabam var.”

“Güzel,” diye çabucak lafa girdim, tekrar o yolu çıkmadan önce arabamın bir sürü işi olduğunu biliyordum. “Burayla orası arası sadece on üç saat...”

“On üç saatlik araba yolculuğu mu? Kafayı mı yedin?” Kehribar rengi bir gözünü açtı. “On üç saat araba sürmeyeceğim.”

Panik içimde kıvrılarak hareket etti.

“Bir ya da iki saatlik bir uçuş olacak. Uçuyoruz.”

“Hayır. Olmaz. Uçmuyorum. Her an yere çakılacak teneke bir kutuya binmeyeceğim. Canı cehenneme. Uçakları nasıl havaya çıkardıklarını ve orada nasıl kaldıklarını

hiç düşündün mü? Hayır? Ben düşündüm. Anlamadığım biri sürü bilim terimi var.”

Artık iki gözü de açıktı. “Uçmaktan korkuyorsun.”

Kısa bir süre yalan söylemeyi düşündüm ama bu aptalca olurdu. “Evet, hiç ilgimi çekmiyor.”

Seth bir dakika bana baktı ve sonra ağzının içinde kulağa farklı bir dildeymiş gibi gelen bir şey homurdandı. “Pekâlâ. Arabayla gideriz.”

Aldığım sonraki nefes bakışımı yüzüne çevirdiğimde kaslarımı gevşetti. “Teşekkürler.”

Görünüşe göre bunu söylemek yanlıştı çünkü dudaklarındaki biraz önceki muzip eğim tamamen yok olmuştu. Gözlerindeki öfke parıltısı da. Yüzü kesinlikle metanetliydi ve bana bakarken hiçbir şey belli etmiyordu.

“Ne... Ne dedim?” diye sordum.

Bir an gözlerini benimkilere sabitledi ve sonra kapattı. “Hiçbir şey,” diye mırıldandı.

Ve bundan sonra bir şey söylemedi. Ben de söylemedim. Uyuyakaldığını anlayana kadar, (yüzü rahatlamış ve dudakları aralanmıştı) sessiz ve hareketsiz kaldım. Ve ben onu izlemeye devam ettim. Uykusunda, o... o genç görünüyordu. Savunmasız. Sıradan değildi çünkü uykuda bile yüzünün açılarında ve düzlemlerinde gerçekçi olmayan bir nitelik vardı ama... bilmiyordum. Farklı görünüyordu. Yine de insanı delirtecek derecede yakışıklıydı ama artık yüzünde insani bir nitelik vardı ve bunu görmek özellikle rahatlatıcıydı, çünkü hayatım kelimenin tam anlamıyla ellerindeydi.

ONUNCU BÖLÜM

Muhtemelen tüyler ürpertici bir davranış örneği sırasında, yani uyuyan Seth'i izlerken, mucizevi bir şekilde sızıp kalmıştım. Tüyler ürperticilik bir olimpiyat sporu olsaydı, uyurken birini izlemek altın madalya değerinde olurdu.

Uyuyakaldığımı, gözlerimi kırptırdığımda kısmen açık perdelerden içeri süzülen sabahın yumuşak ışığıyla anladım.

Yatağa Seth tarafından atıldığımda bunlar kapalı değildi miydi? Ve yastığım gerçekten berbattı. Kaya kadar sertti ama akılalmaz derecede pürüzsüzdü. Yastığın da tuhaf bir kalp atışı vardı.

Yastıkların kalbi atmazdı.

Nabzım hızlandı, o zaman gerçekten etrafımın ve neyin ya da kimin üzerinde yattığımın farkına vardım. Seth. Onun üzerinde uzanmıyordum. Uzuvarım onunkilere karışmıştı. Sağ kolum onun boynuna kıvrılmıştı ve diğer elim onun sert alt karnının üzerinde duruyordu. Bacaklarımdan biri onunkinin altındaydı, diğeri üzerine kıvrılmış ve bir şekilde onunkinin arasına girmişti. Baldırım onun yakın olmasına hiç gerek olmayan bir tarafına yakındı.

Vay be.

Ellerinden biri saçıma dolanmıştı. Bir noktada saçlarım açılmıştı herhalde ve bir şekilde örtünün altındaydım ki bu şekilde uyuyakalmadığımdan emindim. Bu yüzden bir noktada örtüleri yukarı çekmişti. Ne kadar utanç verici. Çünkü onun üzerine çıkan ve uyku sırasında yapışkan bir asalağa dönüşen kesinlikle bendim.

Hay lanet.

Göğsü kalktı ve derin, sabit dalgalarla yanağımın altına düştü. Hâlâ uyuyordu, bu yüzden uyanıp onu vücut yastığı olarak kullandığımı keşfetmeden kendimi bir şekilde kurtarmam gerekiyordu.

Çocukluğumdaki vücut yastığımı kaybetmiştim. Gittiğim her yere götürdüğüm uğurböceği şeklinde bir yastıktı. Bob ortaya çıktığında yanımdaydı ve Bob o şeye bir tür mistik yaratıkmış gibi bakmıştı. Büyükbabamların onu bir yerlerde saklayıp saklamadığını merak ettim. Tamam, aptal bir vücut yastığı oyuncağı kimin umurundaydı? Gözlerimi devirerek kendime odaklanmamı söyledim. Ama elini nasıl çekecektim? Ya da bacağımı altından nasıl çıkaracaktım? Ya da kazara şeyine diz geçirmeden...

Biri nazıkçe boğazını temizledi.

Kalbim tekledi. Bakışlarımı odada gezdirdim ve masanın önündeki koltukta oturan uzun, esmer kıza takıldım.

Hay allah.

Erin kollarını göğüslerinde kavuşturmuş oturuyordu. Normal görünüyordu, iki yıl önce yurttaki odama, vücut yastığımın da yanımda olmasını dileyerek ilk girdiğimde tanıştığım kız gibiydi. Tüylü kanatlar ya da bembeyaz gözler yoktu. Teni düz ve kusursuzdu, kömür grisi değildi ve parmakları ölümcül pençelere dönüşmemişti. İnsana benziyordu. Gözlerimiz buluştu ve ona bakarken karnımda bir boşluk oluştu. Bana söylediği her şey yalandı.

“Peki.” Erin uzun bacağını diğerinin üzerine atarken kelimeyi uzattı. “Onun ününü duymuştum ama itiraf etmeliyim ki *bu* kadar iyi olduğunu düşünmemiştim.”

Bir an için ne söylediğini anlamadım, sonra nerede olduğumu ve kimin üzerine uzandığımı hatırladım. Ah, tuhaf bir durumdu.

“Göründüğü gibi değil.” Doğrularak oturdum ama saçımdaki eli aşağı, oradan ağır bir şekilde sırtımın kıvrımına kaydı. Nefesim tutuldu ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

“Aynen göründüğü gibi,” dedi derin ses.

Erin kaşını kaldırdı.

Hızla başımı döndürdüm. Seth başının yastıklara gömülü olduğu yerden bana tembelce sıırttı. “Uyanmışsın!”

“Uyandım.”

“Bir süredir,” diye ekledi Erin ve ona döndüm. “Seni uyandırıp uyandırmama konusunda tartışıyorduk. Özellikle o sesleri çıkardığında.”

“Sesler?”

Seth’in eli, karnımın yanında son derece ağırdı. “Evet, hafif inlemeler gibiydi.”

Sıcaklık yanaklarıma hücum etti. “Ben... ben uyurken ses çıkarmam.”

“Evet, çıkarıyorsun.” Erin koltuğun kolçağında parmaklarını tıklatıyordu. “Yavru bir kedinin çıkardığı türden.”

Ağzım açık kaldı.

Erin omzunu silkti. “Bence sevimli.”

Bu *küçük düşürücüydü*.

Elimi Seth’in karnına koyarak doğruldum. Karnı bir santim bile esnemedi. Duvara bastırmak gibiydi. Bornozumun kenarlarını tutarak yatağın uzak kenarına kaçtım.

Seth doğrularak kollarını başının üzerinde esnetti. Be-

lini çevirirken eklem yerleri çatırdadı. Kollarını indirirken tembel bakışı üzerimde gezindi, ellerimle bornozu tuttugum yerde biraz fazladan durdu ve sonra gözlerini Erin'in oturduğu yere çevirdi. Sonra "Açım," dedi. Bana baktı, çenesinin rahatlamış çizgisine uyku oturmuştu. "Aç mısın?"

Hep açtım, bu yüzden başımla onayladım.

"Mükemmel." Bacaklarını yataktan indirdi ve tekrar esnedi. Bu kez kollarını kaldırdığında tişörtü yukarı çıktı. Çıplak dolaşma cüretini gösterdiğinde her yerini görmüştüm ama sert karın kaslarını birazcık bile görmek dikkatimi çekti.

Ve Erin'in de.

Salına salına banyoya geçti. "Aç olup olmadığını sana da sorardım," dedi Erin'e. "Ama dün geceki bebeklerle doyduğunu varsayıyorum."

Gözlerim açıldı. "Sen... bebek mi yiyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Hayır, yemiyorum." Seth kıs kıs gülerken Erin ona pis bir bakış attı. "Pislik."

Seth banyoda gözden kayboldu. Arkasından gelen sessizlikte Erin'e ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve birkaç saniye sonra Seth geri döndü. Saçı ıslak yüzüne yapışmıştı. Onları daha önce fark etmediğim bir lastikle ensesinde topladı. Kapıya doğru giderken "Geri döneceğim," dedi. "Pastırma. Gözleme. Yumurta. Sosis. Belki birkaç meyveyle," diye devam etti kapıyı açarak. "Ve waffle. Ah. Omlet de iyi geliyor kulağa. Bir sürü peynir ve biber..." Ben o kadar yemeği buraya nasıl getireceğini merak ederken kapı arkasından kapandı.

Sessizlik.

Elimle saçımı düzeltirken Erin'e döndüm. Kapanan kapıya bakıyordu. "Onun hakkında bir sürü şey duymuştum," dedi, sesi yumuşaktı. "Dedikodular. Bazıları muh-

temelen doğru. Bazıları da değil. Kız kardeşlerimden birini öldürdü.” Bana döndü. “Kabul, onlar da onu öldürmeye çalışıyorlardı.”

Bunun yüreğine su serpip serpmediğinden emin değildim.

Bacaklarını indirerek iki ayağını da yere indirdi ve öne eğildi. “O sadece... o düşündüğümünden farklı.”

“Ne demek istiyorsun?”

Erin omuz silkti. “Boş ver. Alabildiğim bütün kıyafetlerini getirdim ve diğer birkaç eşyanı da.”

Masanın altındaki yerde birkaç spor ve sırt çantası vardı ve patlayacak kadar dolu görünüyorlardı. Konuşurken dilim şişmiş gibi hissettim. “Teşekkürler.”

Yüzünü buruşturdu. “Seth geri dönüp beni sinirlendirmeden konuşmamız gerekiyor. Kafanın karışık olduğunu biliyorum.”

“Karışık mı?” Kahkaham toz kadar kuruydu. “Yirmi dört saat önce Yunan tanrılarının mitolojiden başka bir şey olmadığını düşünüyordum ve şimdi...”

“Ve şimdi sen de o mitolojinin *parçası* olduğunu biliyorsun,” diye bitirdi. “Bir yarı tanrı, çok önemli olan. Ayrıca çok çok uzun zamandan beri bir yarı tanrı olmadı. Üstelik sen *Apollo’nun* kızıydın. O kahrolası güneş tanrısı senin baban.”

Babam. Aklım hâlâ almıyordu ama bu durumdan hoşnut olmadığımı biliyordum. “Lütfen onun babam olduğunu söylemeyi bırak. Biraz sperm bağışında bulunmuş olabilir ama tüm yaptığı bu. Babam değil. Büyükbabam hayatımdaki bir babaya en yakın olan şey, çünkü beni o büyüttü. Beni seviyor.”

Kaşlarını çatarken başını yana yatırdı. “Apollo da seni seviyor. Buna inanmanın zor olabileceğini biliyorum ama

seviyor. Her zaman güvende olduğundan emin oldu. Korumduğundan.”

Büyürken ihtiyacım olan şey bu değildi. Ya da öyle olsaydı bile tamamen habersizdim. İhtiyacım olan şey bir babaydı. Büyükbabam harikaydı ve elinden gelen her şeyi yaptı ama aynı şey değildi.

O düşünceleri bir kenara ittim. “Bana göz kulak olman için mi seni gönderdi?”

Ağzını açtı ama sonra kapattı. Başıyla onaylarken, garip bir his midemi sardı. “Evet.”

“Aslında DC’den değilsin değil mi? Ve lisede koşu takımında değildin.” Başını hayır anlamında sallarken göğsüm sanki bir meyve sıkıcısının içine atılmış gibi sıkıştı.

“Olympos’ta büyüdüm ama birçok kez DC’yi ziyaret ettim. Müzelerini severim,” dedi süklüm püklüm. “Sana söylediğimin bu olmadığını biliyorum.”

Olympos’ta liseler var mıydı ki? “Haklısın. Seninle ilgili, bizimle ilgili her şey yalandı.”

Kıvırcık atkuyruğunu omuzlarına atarak ayağa kalktı. “Sana gerçeği söyleyemezdim. Bana inanmazdın.”

Bu konuda da haklıydı, ama anlamıyordu. “Büyürken hiç arkadaşım olmadığını biliyorsun değil mi?”

Bakışlarını pencereye çevirirken başıyla onayladı. “Biliyorum.”

“Diğer çocuklar bana karşı nazik değildi, çünkü aileleri aileme nazik değillerdi,” dedim ve aniden boğazımda oluşan yumruyu yutkundum. “Buraya geldiğimde de aynı şeyi bekliyordum. Gerçekten aslını bilmiyordum ama seninle tanıştım ve sen o kadar nazik ve o kadar açıktın ki ve...” Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı iki yana salladım. “Sen benimle arkadaş olmak *zorundaydın*.”

Bakışını hızla bana çevirirken gözlerini kocaman açtı.

“Sana yakın olmak zorundaydım evet ama bu senden samimiyetle hoşlandığımı değiştirmiyor.” Bana doğru bir adım attı. “Bunda numara yapmıyordum.”

Bir parçam bunu anladı ama o... normal olsaydı ilişkimizin nasıl olacağını merak etmekten alıkoyamadım kendimi.

“Üzgünüm,” dedi sessizce. Bakışımı ona çevirdim. Samimiyet güzel yüzüne ve hisli gözlerine işlemiştii. Onu böyle görünce yılan saçlı devasa yarasamsı bir yaratığa dönüşebileceğine inanması zordu. “Seni biliyorum, bu yüzden bunun seni incittiğini de biliyorum. Keşke seni oturtup ne olduğumu, neden burada olduğumu anlatabilseydim ama gerçeğı gizli tutmamız emredildi. Ve senin iyiliğın için bunu asla öğrenmemeni ummuştum. Hayır. Bunu yanlış anlama,” dedi ağzımı açtığımda. “Sana yalan söylemeyi devam ettirmek istediğimden değil ama bunların hiçbirini bilmeden hayatının sonuna kadar yaşamak için. Çünkü bu güvende olacağın anlamına geliyordu. Hiçbirimiz Titanlarla bunun olacağını bilmiyorduk. Hazırlanıyorduk...”

“Neye?” diye sordum cümlesini bitirmeyince.

Erin kapalı kapıya baktı. “Tanrı Katili’yle savaşmaya hazırlanıyorduk. Neye dönüştüğünden sana bahsetti değil mi?”

Başımla onayladım. “Bununla ilgili bir şeyden bahsetti.”

Kollarını göğsünde kavuşturduğunda hareketlerinde gerilim belirdi. “Farklı bir tür savaşa hazırlandık. Hiçbirimiz Titanlar için plan yapmadı ya da şey için...” Omuzlarını kaldırırken alnı kırıştı. “Apollo Apollyon’a, yani Seth’e güveniyor. Seni ona emanet ediyor.”

Tüylerim ürperdi. Bu kulağı iyi gelmiyordu. “Titanlardan biraz daha mı fazla endişelenmeliyim?”

Bir dakika hareketsiz kaldı ve sonra başını hayır anlamında salladı. “Bizimle ilgili, dünyamızla ilgili anla-

mayacağın şeyler var. Ölümlülerin sosyal normlarından vazgeçmeyerek ve ölümlülerin standartlarıyla yargılayacağın şeyler var. Yine de birkaç saate ayrılacaksın değil mi? Nereye gidiyorsunuz? Ben de gidiyorum. Artık Seth burada olacağı için geri çağırıldım.”

“Geri çağrılmak mı? Peki ya okul?” diye sordum aptal aptal.

Çantalarımın birini aldı ve onu yatağın ayağına koydu. “Artık burada olmama gerek yok.”

“Ama nasıl öylece yok olabilirsin?”

Yatağın üzerine bir başka çanta eklendi. “Aynen senin gibi. İnsanlar eve gittiğini düşünecekler. Acil ailesel bir durum sebebiyle. Ve insanlar hep okulu bırakırlar.” Büyütülecek bir mesele değilmiş gibi omzunu silkti. “E sen nereye gidiyorsun?”

“Önce annemi göreceğim,” diye yanıt verdim, çantalarımı düzeltme biçimi ve söyledikleriyle dikkatim dağılarak. “Sonra da sanırım South Dakota’da bir yere gidiyoruz.”

“Ah, Üniversite. Radford gibi ama daha havalı. Safkanlar ve melezlerle dolu ve belki bir iki tanrı.” Bir çantayı açarak bir kot çıkardı ve yatağa fırlattı. Kahkahası kulağa rüzgâr çanı gibi geldi. “Pardon. Seth’i Osborn, Missouri’de hayal etmeye çalışıyorum. Anneni görmeye gitmen hoş olur bence. Belki şu anda ne olduğunu bilmek onu daha iyi anlamana yardımcı olacaktır. Ve sonrasında onunki gibi bir hastalığa tutulacağın konusunda endişelerini de bitirecektir. Hastalanmayacaksın.”

“Evet, o kaygıyı bunlar sildi sanırım.” Sutyeni ve bana fırlattığı diğer çamaşırları da yakaladım. “O zaman sen bizimle gelmiyorsun?”

Başını hayır anlamında salladı. “Gelseydim muhtemelen Seth’i bir noktada sakatlardım ve bu sana göz ku-

lak olma planını suya düşürürdü. Ama bu beni bir daha görmeyeceğin anlamına gelmiyor. Göreceksin. Ama diğer yarı tanrıların yerlerini bulmaya yardım etmem gerekiyor. Onların da korunmaya ihtiyaçları var.”

Diğerlerini çoktan unutmuştum. Ayağa kalkarak ve iç çamaşırlarımı göğsüme yakın tutarak Erin’in çantadan toz pembesi bir kazak çıkarmasını izledim. Kazağı bana fırlattı. Bir noktada Titanlarla savaşmam, onları Tartar Sauce Land’e gömmeye yardım etmem gerekecekti.

“Aman tanrım,” diye fısıldadım.

Erin keskin bir biçimde bana baktı. “Ne?”

“Ayık halimle bile dümdüz yürüyemem ben ama Titanlara karşı bir silahım, öyle mi? Diğer yarı tanrılar da öyle. Bir Titanla savaşmak zorunda kalacağım.”

Gözleri kırpıştırarak çekmeden önce benimkilerle buluştu. “İyi olacaksın, Josie.”

İyi mi olacağım? Bu, köpekbalıklarıyla dolu sulara atlamak üzere olan birine iyi olacaklarını söylemek gibiydi.

Yatağa geldi ve kotla kazağı kollarıma bıraktı. “Seth gelmeden önce duş almalı ve hazır olmalısın. Seni tekrar o bornozla görmesini istemiyorsan tabii. Bu arada o bornoz hiçbir şeyini kapamıyor.”

Aman Tanrım.

Beni banyoya itmesine izin verdim ama içeride durup yüzümü ona döndüm. Gözlerimiz buluştu ve kapıyı kapattıktan sonra gitmiş olacağını bir şekilde biliyordum ve ne söylemiş olursa olsun onu bir daha görüp görmeyeceğimden emin değildim.

Arkadaşlığımız yalanlar üzerine kurulmuştu. Bunu görmezden gelmenin yolu yoktu ama geçen iki yıl... Korktuğumda ve ilk kez evden uzak olan saf bir çömezken o yanımdaydı. İlk tekila içtiğimde o yanımdaydı ve o gece kustuğumda saçı-

mı tutan da oydu. Sosyal dersindeki çocukla ilk buluşmamda yanımdaydı ve sonra sıkıntılı akşam yemeğimizdeki beş dakikada beni annesiyle tanışmaya davet etmekten bahsedince beni kurtaran da oydu. Annemin korkunç bir nöbet geçirip günlerce ortadan kaybolduktan sonra Tennessee’de ortaya çıktığında da yanımdaydı. En iyi arkadaşım olmuştu ve bu unutabileceğim bir şey değildi. Her ne kadar arkadaşlığımızın bir ev dolusu yalan üzerine tehlikeli bir biçimde kurulmuş olduğunu bilmek incitse de, benim için yaptıklarını değiştirmezdi.

Ona kin tutamazdım.

Kıyafetlerimi yere bırakarak ileri atıldım. Kollarımı omzuna dolarken gözleri kocaman açıldı. Onu sıkıca çekip sımsıkı sarıldım. Hiçbir şey söylemedim. İkimiz de bir şey söylemedik, o da bana sarıldı. Birkaç dakika öylece kaldık ve ayrıldığımızda derin gözlerinde gözyaşları parlıyordu.

“Hazırlansan iyi olur,” dedi. Sesi hafiften gülümserken boğuktu.

Boğazımdaki yumrudan dolayı konuşmak zordu; bu yüzden o geri çekilirken başımla onayladım. Konuşmadan önce derin bir nefes almam gerekti. “Ne olursa olsun benim en iyi arkadaşımsın.”

Gözlerini kısa bir süre sımsıkı kapattı. “Sen de benim en iyi arkadaşımsın. Ne olursa olsun,” diye fısıldadı. Sonra geri adım attı, bana barış işareti çakarken gülümsemesi büyüdü.

Onun ne olduğunu bildiğim için bu işareti yapması beni güldürdü. Ama ben kapıyı kapayana kadar onun ayrılıyor olacağını anladığımda gülümseme bitti ve ben... Ona bir kez daha sarılmak istedim.

Kapıyı hızla tekrar açtığımda omuzlarım düştü. Birkaç dakika önce şüphelendiğim gibi otel odası boştu. Erin gitmişti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Zaman ilerliyordu ve önümüzde on üç saatlik bir yol vardı. Ben ise burada, ödün çaldığım gümüş rengi Porsche Cayenne'nin arkasında durmuş Josie'nin kışına bakıyordum.

Savunmama gelince... Bir erkektim, bu yüzden bir seri ağaçla bir kadın kışına bakmak arasında seçim yapmak söz konusu olunca tercihim tabii ki kış olacaktı. Ve bu oldukça hoş bir kıştı. Dolgun. O kışını ve şekilli baldırlarını saran kotu aşağı sıyırmayı hayal etmesi çok zor değildi. Giyindiği pembe kazağın sırtı alt kısmındaki teni açığa çıkararak yukarı çıkmıştı. Kadın vücudunun burası, daha önce hiç dikkat etmediğim baştan çıkarıcı bir alandı.

Ne yaptığımı bilmeden elimi uzattım. Parmaklarım kazağının kenarının üzerinde havada asılı kaldı. Kazağı aşağıya çekmeye hazırlandığımı fark edince elimi aniden geri çektim. Parmaklarımda bir seri sızı dalgalandı, tüm tenim ona dokunmamayı protesto ediyor gibiydi.

Bu da nesi?!

Dikkatimi dağıtacak bir şey arayarak otelin otoparkını tekrar taradım. Ne yazık ki sinsi sinsi dolaşan hınçlı göl-

geler yoktu. Bakışım tekrar Josie'ye ve esnetip kıvırttığı kışına kaydı.

İç geçirdim. Belki biraz inledim çünkü kıvırtmayı bıraktı ve rahatlamalı mıydım, yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıydım emin değildim.

“Neden arkaya binmiyorsun?” diye önerdim.

Bedeni durdu. “Bir saniye sonra işim bitecek.”

“Orada ne arıyorsun? Hayatın anlamını mı?”

“Haha,” diye karşılık verdi. Sesi boğuktu. “Çantayı Erin paketlemiş; bu yüzden bir şeylerin nerede olduğunu bilmiyorum. Aha!” Zafer sesinde cınladı. “Buldum.”

“Neyi? Kazara birkaç inek kalbi mi sakladı oraya?”

Josie elinde ince siyah dikdörtgen elektronik bir şey tutarak Porsche'ın arkasına uçtu. Bana doğru bir adım attı ve siyah şeyi koluma vurdu.

“Hey!” Elimle yanan üst kolumu tutarak geri adım attım. Bana resmen vurmuştu. Bana cidden bir şeyle hızla vurmuştu. Bayağı afallamıştım.

“Bu kahrolası da ne için?”

“O bebek ya da inek kalbi yemiyor!”

“Nereden biliyorsun?” diye meydan okudum. Kahrolası furilerin bebek ya da kalp yeme eğilimlerinin olmadığını gayet iyi biliyordum. Kazağı V yakaydı. Tabii ki göğüslerinin kabarıklığı, kazağın sınırlarını neredeyse aşacaktı. Bacaklarımı uzatarak yer değiştirdim. Bu sadece gülünçtü. “Arabanın arkasında takılırken bir furinin beslenmesini Google'da mı arattın? Bunca zaman yaptığın şey bu muydu?”

“Erin vejetaryen, seni ukala dümbeleği.” Dudaklarını sımsıkı kapattı ve burnunu yine hoş bir şekilde buruşturdu. Sevimli mi? Kahretsin. “Ya da en azından sebze ve bunun gibi ıvır zıvırlar, yediğini gördüğüm tek şeydi.

Google'da arama filan yapmıyordum. Nook"umu arıyordum ve şimdi buldum. Yolculukta bir gereklilik."

"İnek."

Bu sefer kafama indirecekmiş gibi kolunu kaldırdı. İndirmeden kolunu yakaladım. "Bana bir daha bununla vurma."

Derin mavi gözlerinde şimşekler çaktı. "İstersem sana bununla bir daha vururum."

"Eğer bana onunla bir daha vurursan, seni arabanın arkasına yatırırım ve herkesin ve tüm tanrıların gözü önünde annenin sana çocukken atması gereken şaplağı kıcına yapıştırırım."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Cüret edemezsin."

Azıcık bile güç kullanmadan onu kendime çektim ve uzaklaşmasına izin vermeden diğer kolumu beline sarıp onu olduğu yerde tuttum. Bedenimin onunkine değen her yeri anında ısındı. Benden en az bir kafa boyu kısaydı ama tüm önemli alanlarımız yeterince iyi hizalanıyordu. Tüm yumuşak yerlerinin bana değdiği yere odaklanırken ne halt yediğimi unuttum. Kıcına şaplak atmakla ilgili bir şey miydi?

Evet, bu bayağı iyi bir plandı.

"Öyle cüret ederim ki," dedim sesim alçalarak. "Ve ayrıca gerçekten bundan adamakıllı zevk de alırım."

Başını geriye attı, bakışlarımız birbirine kilitlenirken dudakları aralandı. "Ben almam ama."

Ona yaklaşıp başımı eğdim, onu öpmeye o kadar yakındım ki kasıklarım sıkılaştı. Her tarafımı ani bir heyecan sardı. "Yanaklarına ulaşan kırmızılığa bakarsak senin de benim kadar keyif alacağını düşünüyorum. Belki daha fazla."

Dudaklarımda dans eden yumuşak nefesi, vücuduma

---

*Elektronik kitap okuyucu markası. (ç.n.)

bir başka şok dalgası gönderdi. “Kızarmıyorum,” dedi. “Rüzgâr soğuk esiyor. Ve benim hassas bir tenim var. Gerçekten kolay yanıyorum ki kanımda güneş tanrısının kanının dolaştığı düşünülürse komik. Sen düşün...”

Parmak uçlarımı yanağına koyarak çene çalmasını kestim. Gözleri o zaman büyüdü, mavis i o kadar derinleşti ki, dikkatli olmasaydım onların içine düşebilir ve gerçekten aptalca bir şey yapabilirdim.

Ve şu anda aklıma gelen bir sürü aptalca fikir vardı.

Parmaklarım ağzını takip etti; dokunuşum tüy hafifliğindeydi. Aralık dudaklarına vardığımda, parmak uçlarımla altındaki yumuşaklığı içimde neredeyse ilkele yakın bir ihtiyaç uyandırdı. Bu his katıksızdı ve dudaklarını birbirine bastırırken o lanet olası şey benim için geri tepmişti, çünkü vücudumun bazı yerleri artık ağrımaya başlamıştı.

“Yalancı,” dedim ona.

Josie sarsılarak geri çekildi ama göğsü çabucak yükselip indi. “Senden hoşlanmıyorum.”

Alt dudağımı ısırdım ama bu sırtışıma durdurmadı. “Ben de senden hoşlanmıyorum.”

Arabanın yanından dönüp yolcu koltuğuna geçerken bana omzunun üzerinden pis bir bakış attı.

Uzun bir yolculuk olacaktı.

Üç saat geçmişti ve çoktan baş belası bir seyahate dönüşmüştü. Bu sabah boşu boşuna oyalanarak çok fazla zaman harcamıştık ve şimdi gece karanlığında Osborn’a ulaşmanın imkânı yoktu. Gece için Interstate 64 üzerinde bir yerde durmak zorunda kalacaktık, çünkü dümdüz araba sürmek aptalcaydı ve herhangi bir şeyle yüzleşme potansiyeli yüksekti.

Direksiyonun başına geçip arabayı çalıştırdığımdan beri Josie sessizlik oyunu oynuyordu ve Nook'una yapışmıştı. Benim için sorun değildi ama ne okuduğunu merak etmiştim. Muhtemelen romantik bir şeydi. Ya da Harry Potter'dı. Büyücü çocuklardan hoşlanan türden bir fıstığa benziyordu Josie. West Virginia'dan çıkmak ve Kentucky'ye girmek üzereydik ki o şeyi kapattı ve camdan bakmaya başladı.

Parmaklarımla hafiften direksiyona vurarak tempo tutmuştum. Çok kısa bir sürede bir sürü farklı problemle yüz yüze gelmişti ama hepsini büyük bir cesaretle göğüslemişti. Tıpkı...

Alex gibi.

Kahretsin.

Tüm o anıları, sebep olduğum boktan her şeyi ve Alex'le bağlantılı şeylerin tümünü silip atabilseydim bu olaya objektif bir şekilde bakabilirdim. Josie'nin Alex'in bir parça gücüne sahip olduğunu görebiliyordum. Fiziksel türden bir güç değildi bu ama kesinlikle güçtü... Kasların ve dövüşebilme gücünün ötesine gidiyordu. Josie, asıl önemli olan güce sahipti: zihinsel olana. Kızın... *cesareti* vardı. Aslında pek de ölümlü olmadığını, ruhların ve Titanların peşine düştüğünü, babasının efsanevi yarraklık tanrısı olduğunu öğrenen çoğu ölümlü bu noktada balatayı sıyrırırdı.

Ama o sadece camdan dışarı bakıyordu. Profili düşünceli, biraz uzaklardaydı. Belki bir şey söylemeliydim, ne kadar iyi idare ettiğine değinmek gibi, olumlu pekiştirme yapmak gibi iyi şeyler. Ama kelimeler ağzımdan çıkmadı ve ne zaman ona göz atsam ifadesi değişmedi.

Tekerlekler ağır ağır milleri yutarken zihnim arabanın dışındaki o dakikalarda, bedeninin benimkine yaslandığında nasıl hissettirdiğinde amaçsızca dolaşıyordu.

Ona fiziksel olarak çekildiğimi reddetmenin imkânı yoktu ve normalde tercih ettiklerimden farklı bir türde kız olsa da onu yatağa atmak istediğime şaşırmamıştım.

Sadece bu hisleri eyleme geçirmemem gerekiyordu. Ama bu konuda pek de başarılı olacaktım gibi görünmüyordu. Onu ilk gördüğümünden bu yana sadece birkaç gün olmuştu ve birlikte olduğumuz saatler o kadar çok değildi ama daha şimdiden dizginlerimin gevsemeye başladığını hissediyordum. İradesiyle tanınan biri değildim, özellikle de konu istediğim bir şeye gelince.

Ve evet onu istiyordum. Onu tamamen fiziksel ve doğa-ya uygun bir şekilde istiyordum. Ve artık kesinleşmişti: Apollo kızını benim himayeme verdiği için zannettiğimden daha büyük bir aptaldı, benimle ilgili bildiği her şeye rağmen üstelik.

Buna yüksek sesle güldüm.

“Ne?” diye sordu Josie bana bakarak.

Sırıtarak hayır anlamında başımı salladım. “Hiçbir şey.”

Bir an için sessiz kaldı, sonra yumurtladı. “Erin’i affettim.”

Bu ifade beni hazırlıksız yakalamıştı ve tekrar ona baktım. O da gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve yanakları pembeleşmişti. “Peki.”

“Sence bu beni fazla mı yumuşak kalpli yapıyor?”

Geçiş şeridindeki ağır hareket eden kamyonu sollarken yapmacık bir şekilde gülümsedim. “Muhtemelen bu soruyu soracağın en iyi kişi ben değilim, Joe.”

“Nedenmiş, *Sethie*?”

Yapmacık gülümseyişim sırtıya döndü. “Ben kin tutarım. Onları besler ve sularım, küçük güzel acı havuzları olmak üzere yetiştiririm.”

“Pekâlâ, bu kulağa eğlenceli ve sevimli geliyor.” Kol-

tukta bacaklarını esneterek hareket etti. “Kin tutmanın bir anlamı yok bence çünkü o güzel acı havuzu sana dönecek ve seni içten tüketecek.”

Aynen öyle olmuştu zaten.

“Bana yalan söylemesi berbat bir şeydi ama yine de benim arkadaşım. Yine de benim yanımda oldu,” dedi. “Ve önemli olan da bu. Her neyse bunun biraz hoş olduğunu düşünüyorum,” diye devam etti. “Yani bizimkinin yanı başında bir de böyle bir dünya var, bizimkiyle etkileşim içinde ve bizim bundan haberimiz yok. Bir film ya da kitap gibi bir şey. Sanki Hogwarts canlanmış gibi.”

Evet. Doğru bilmişim. Kesinlikle büyücülerden hoşlanıyordu.

“Harry Potter’ı okumuşsundur değil mi?”

Homurtuyla güldüm. “Hayır.”

“Filmlerini görmüşsündür?”

“Yok.”

“Harry Potter’ın Büyücülük Dünyası’a gittin mi?”

Kahkaha attım. “Buna da hayır.”

“Ben de gitmedim, ama yine de.” Bana o kadar hızlı döndü ki emniyet kemeriyle kendini boğmaması şaşırtıcıydı. “Bir mağarada mı yaşıyordun?”

“Meşguldüm,” diye yanıtladım dikiz aynasını kontrol ederken. “Biliyorsun, otomatlarla dövüşmek ve dünyayı kurtarmak gibi.”

“Otomat nedir?”

“Görmek istemeyeceğin bir şey,” dedim ve o ofladı, ben de iç çektim. “Onlar Hephaestus’un yarattıklarından biri. O en üst düzey demirci gibidir. Herhangi bir şeyi öylece yaratabilir. Otomatlar temelde yarı robot ve yarı boğaydı. Ateş topları püskürtüyorlardı.”

Yine ön cama döndü. “Kulağa pek eğlenceli gelmiyor.

Adını nasıl telaffuz ediyorsunuz? Ona sadece Hippo desem?”

Alçak sesle kahkaha attım. “Ona Hep deriz. Onun karısı olmasına rağmen Afrodit’le yattığı için Ares’ten nefret ettiği kadar bundan da nefret eder. Hiç kırılmayan zincir ve ağı duymuş muydun? Bu gerçek. İlişkiye girdiklerinde o ikisini yakalamak için bunu kullanmıştı.”

“Ah. Ben... ben Afrodit’in Adonis’le birlikte olduğunu sanıyordum ya da onun gibi bir şey?”

“Afrodit hemen hemen herkesle birlikte olmuştur. Tanıdığım Avcılardan biriyle bile birlikte oldu. Avcı bunun sonucu olarak Dokunmak Yok Politikası’nı hatırlatmak için hoş bir yara izi aldı.”

“Avcılar... Onlardan önce de bahsetmiştin.” Dizindeki Nook’a dokundu. “Çoğunlukla melezlerden oluştuğunu söylemiştin, değil mi?”

“Evet. Artık daha çok safkanla melezlerin karışımından oluşuyor.”

Nook sekmeye devam etti. “Ve Avcılar ordunun ilahi versiyonu gibi mi?”

“Bunun gibi bir şey. Tüm melezler Konsey’e çıkarlar, daha doğrusu, çıkarlardı. Yaklaşık bir yıl önce bunların birçoğu feshedildi ama o günlere dönersek... Sekiz yaşında Konsey’in huzuruna çıktık. En büyük toplulukların yakınındaki okullar olan Akitleri yöneten on iki safkandan oluşurdu bu konsey ve orada avcı olmak üzere mi yetiştirileceğimize, yoksa köleliğe mi verileceğimize karar verilirdi. Ben tabii ki eğitime alındım. Temel eğitimin yanında daha çok farklı tür dövüşme ve savunma stillerine odaklanılırdı, elle dövüşmeden, yakalama ve krav maga gibi temel dövüş sanatlarına, silah ve hançer atışına kadar. Binlerce Avcı vardır. Eskiden daha fazla vardı...” Ben

bir kamyon dolusunun ölümüne sebep olmadan önce.

“O zaman sen de bir Avcısın?”

“Evet. Ve hayır. Her şeyden önce ben Apollyon’um ama herhangi bir Avcı gibi eğitildim. Muhtemelen bana biraz daha yüklenildi ve asla gerçekten *onlardan biri* olmadım. Diğerleriyle aynı sınıfta olduğumda bile bir şekilde hep ayrıyım.”

“Neden?” diye sordu. Görünüşe bakılırsa sessizlik oyununu resmi olarak sona ermişti.

Ona neden bu kadar şey anlattığımı büyük ölçüde bilmiyordum. “Melezler ve safkanlar benim ne olduğumu biliyorlardı. Benim farklı olduğumu biliyorlardı ve onlardan birini kolayca ortadan kaldırabileceğimi bildiklerinden, benim etrafımda olmak onlara kendilerini gerçekten rahat hissettirmiyordu. Birçok safkana da öyle. Etraftayken herkes bana bakmayı severdi ama çok yaklaşımlardı.” Safkanlar ve melezler dışı olmadığı sürece, çoğu benden çekinirdi. İlah Adası’ndaki Akit’te bulunduğumda edindiğim bağlantılar hariç, bir yılı aşkın süredir herhangi birini görmemiştim.

Nook hareket etmeyi kesti. “Büyürken hiç arkadaşın yok muydu gerçekten?”

“Bir tane bile,” diye itiraf ettim, kendimi şaşırtarak.

“Hiç kimse mi?” diye fısıldadı.

Göz ucuyla ona baktım ve o da gözlerini dikmiş bana bakıyordu, meraktan değil de anlamak, bağlantı kurmak için gözle görülen bir ihtiyaçtan. Hepsi yüzünden okunuyordu. Beki bu yüzden konuşmaya, sadece karşısındakinin bildiği şeyleri ona söylemeye devam ediyordum. Belki de tanıdığım herkes içinde bu kız... Bu kızın beni anlayacağını düşündüğümündendi. “Ağzımı açtığım ve ilk nefesimi aldığım saniyede, benim safkan annem – ve ‘anne’ keli-

mesini kullanmak kahrolası bir şaka gibi – beni Medusa kadar sıcak ve sevimli bir bakıcıya verdi. O kadın beni istememişti. Gördüğün gibi melezlerle safkanlar arasındaki ilişkiler yasaklanmıştı. Bunun Apollyon potansiyeli yüzünden olduğunu biliyorduk ama ayrıca safkanlar her zaman alt tabakaya tepeden bakardı ama annem... Onun ve babam, artık babam her kimse, arasında büyük bir aşk ilişkisi yoktu. Hizmetlilerle işi pişirmeyi seviyordu. Ta ki onlardan birinden hamile kalana kadar. Ondan sonra pek öyle olmamış. Muhtemelen beni Akdeniz’de boğardı.”

Nefesini tuttu. “Hayır, bunu yapmazdı.”

“Safkanlar bunu hep yapmışlardır Josie ve ben doğmadan ona kim olduğumu söyleyen tanrı olmasaydı benim de kaderim bu olacaktı.”

“Tanrım, bu çok korkunç.”

Direksiyonu daha sıkı tutmuştum. “Sonra onun parti palyaçosu oldum. Yıllar boyunca, sadece o beni görmek istediğinde onu gördüm. Haftada iki kez akşam yemeğinde ve beni özel oğlu Apollyon olarak partilerde göstermek istediği zamanlarda yani. Kimse o zaman beni öyle çağır-mıyordu ama beni gören herkes kim olduğumu biliyordu. Gözlerimin rengiydi beni ele veren. Onun için bir oyuncak gibiydim, kahrolası pahalı ve eşsiz bir kol çantası gibi. Gözlerini dikip baktıkları. Hakkında fısıldaştıkları. Dokundukları. Okşadıkları. Sonra bir melezden hamile kaldığı an ona saygılarını yitiren, ama muhtemelen kıcıma bön bön bakmak isteyen birkaç safkan arkadaşını daha etkilemek isteyene kadar bir kenara koyduğu. Söylemeye gerek yok, safkanlardan nefret ederek büyüdüm.” Derin bir nefes alarak konuşmayı kestim. “Her neyse, ona ‘anne’ diye hitap etmeme izin verilmemişti ama adıyla çağırma-ma izin vardı: ‘Callista.’ Sevgili anneciğim gerçeği bilmiş

olsaydı, benim Apollyon olmamam gerektiği gerçeği karşısında ödü bokuna karışırdı. Belki de *biliyordu*. Her iki şekilde de arkadaşım yoktu. Bulduğum tek oyuncak hiçbir çocuğun oynamayı istemeyeceği antik şeylerdi ve sonra da Akit'e gittim. Bana tek bir bakış attılar ve ne olduğumu anladılar. Kiklad Adaları'ndan alındım ve eğitimimin başladığı İngiltere'deki Akit'e gönderildim. Oradan sonra Nashville'deki Akit'e gemiyle gönderildim."

Durdum, anılara kaptırmıştım. Orası benim için iyi bir yer olmamıştı. "O zamandan beridir Adalar'a gitmedim ve Nashville'deki Akit'teki müdür, annemin ölü bulunduğunu söylediğinde on sekiz yaşındaydım."

Bu berbattı.

Pek anne olmadıysa da benim etimden kanımdandı. Onun için anlamım olmadıysa da o benim için anlamlıydı.

Sessizlikte Josie'nin beni izlediğini hissedebiliyordum ve ona bakamıyordum çünkü bakışlarında acıma olduğunu biliyordum. Muhtemelen kahrolası çenemi kapalı tutmalıydım.

"Bu yüzden mi hafif bir aksanın var?" diye sordu.

Omuzlarımdaki gerilim hafifledi. Bu... Konuyu değiştirmesi iyi biri olduğunu gösteriyordu. "Evet, bu yüzden."

Tekrar koltukta kıpırdandı. "O zaman bir sürü Avcı mı var? O kadar tehlikeli mi?"

"Evet, Josie, gerçekten o kadar tehlikeli." Porsche hızlanırken içimi çektim. "İblisler, yani kanımızdaki *etere* bağımlı hale gelen safkanlar ve melezler var. *Eter* yeteneklerimizi besliyor. En çok tanrılarda var, sonra yarı tanrılarda ve Apollyonlarda, tanrıların küçük değerli yaratıkları ve daha alt ilahlarda, sonra safkanlarda ve nihayet melezlerde. Buna bağımlı olan safkanların tüm kimyasını, görünümlerini ve her şeylerini değiştiriyor.

Ölümlülere normal görünüyorlar ama melezlerin onların gerçekten nasıl göründüklerini görebilmek gibi tuhaf bir yetenekleri var. Safkanların yok. Yeteneklerin bağlı olduğu için senden emin değilim.”

“Gerçekten neye benziyorlar?”

“Gözleri olmayan soluk yüzler ve Jaws’u kışkandıracak bir ağızları var.”

“Öğk.” Görünür şekilde ürpererek geri çekildi. “O zaman tahmin edeyim, beslenmek için ağızlarını kullanıyorlar?”

“Aynen. Birinden eteri çekmenin tek yolu bu değil ama iblisler ısırmayı seviyorlar çünkü acı vermeyi seviyorlar.” Çoktan solan güneş ışığına gözlerimi kısarak bakarken kaşlarımı çattım. Kentucky içinden arabayla geçmek acayip sıkıcıydı. “Ayrıca sadece eğlencesine ölümlülerin peşine düşerler. Muhtemelen vampir efsanelerinin çıktığı yer burası. Ama sonrasında *etersiz güç* açlığı duyan safkanlar oldu. Topluluğumuzda da kuralları çiğneyenler var, aynen ölümlü dünyasında olduğu gibi.”

Nook’u kurcaladı, onu birkaç dakika ellerinde ters yüz etti. “Üzgünüm Seth.”

Bakışımı ona çevirdim. “Ne için üzgünsün?”

“Tüm bunlar kulağa yalnız geliyor ve sadece... Bu şekilde büyümek berbat. Benim de arkadaşım olmadı ama bir çocukluğum oldu. Ben çocuk oldum.” Bana araba kullandığımı hatırlatarak bakışını yola çevirdi. “Annem... küçükken benim hayatım başladığında onunkinin bitmesinin bir nedeninin olması gerektiğini söylemişti.”

Tanrım.

“Ama beni yine de seviyordu,” diye ekledi sessizce ve sonra göz ucuyla tekrar ona baktım. İleri bakıyordu ve Nook’u göğsüne bastırmıştı. “Sevdiğini biliyorum. Bu her

şeyi... kolaylaştırmadı ama onunla ilgili en azından bunu söyleyebilirim ve sen annen için bunu söyleyemezsin gibi geliyor. Bu yüzden üzgünüm.”

Göğsümde tuhaf bir sıkışma oldu. Bunca yıldır ya unuttuğum ya da görmezden geldiğim eski yaraların kabukları kalktı sanki. Evet, çocukluğum acayip berbattı ama sempatiyi hak etmiyordum. Özellikle de onca berbat halt yemişken.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Çocukken Seth'in yaşadıklarından ya da yaşayamadıklarından dolayı üzgün olduğumu söyledikten sonra konuşmadık. Annemle zor zamanlarım olmuştu ama yine de büyükannemle büyükbabam vardı ve Seth'le ilgilenen bir tane bile ebeveyn olmadığını anlamıştım. Büyük bir yanımla Seth'e üzül müştü. İstenmemenin nasıl hissettirdiğini *biliyordum*. Sadece bir kaza olduğunu bilmenin bile her gün içinde var olan bir batma ve yanma olduğunu. Bu dünyaya ebeveynin seni buraya getiren eylemi yapmayayı dilerken geldin. Böylesi bir şeyi bilmek dert oluyordu ama çürümüş ve mahvolmuş kısımla bile annemin her şeyin altında beni sevdiğini biliyordum.

Porsche'un dışındaki gökyüzü alacakaranlıktan geceye dönmüştü. Nihayet yemek için bir yerde durduğumuzda birkaç kelimeden fazla konuşmadık. Burger iyi hazırlanmamıştı ve o konuşuncaya kadar bir saat daha geçti.

Derin, hafif aksanlı sesi karanlık iç mekânda süzülürken saat dokuz gelirdi. "Sanırım akşam için bir yerde durmalıyız. Biraz dinlenmeli ve çok erken yola çıkmalıyız ki öğleden sonra evine varabilelim."

Daha dik otururken midem alt üst oldu. "Bence devam

edebiliriz. Evin anahtarı hâlâ bende var. İçeri girebiliriz ve uyuyabileceğin fazladan bir odamız da var. Yani, St. Louis'den pek uzakta değiliz ve oraya varmak için dört saatimiz falan var.”

“Yaklaşık dokuz saattir araba sürüyorum. Bittim.”

“Ben sürebilirim.”

Homurtuyla güldü. “Böyle bir şey olmayacak.”

Gözlerimi kıstım. “Nedenmiş o? Araba süremeyeceğimi mi sanıyorsun? Öyle bir sürerim ki. İsteseydim NASCAR'da yarışabilirdim.”

Başını hayır anlamında sallarken dudakları seğirdi. “Mesele bu değil. Yorgunum. Tetikte olmam lazım ve sen Porsche ile NASCAR oynarken yolcu koltuğunda uyuyarak da bunu yapamam.” Bana uzun bir bakış attı ve loş ışıktaki yüz hatları karardı. “Benimle bir gece daha geçirmek seni geriyor mu Josie?”

Oha. Sadece taşı gedğine koymamıştı. Tam isabet ettirmişti.

Sağ şeride Porsche'ü sokarken bakışını tekrar yola yöneltti. “Çünkü bu gece tek gece olmayacak. Başıma kaldın bebeğim, en azından seni South Dakota'ya götürene kadar.”

Ağzım açık kaldı ve sonra sımsıkı kapattım. Rahatsızlıktan yüz tane ateş karıncası saçımda dans etmiş gibi kafatasımda bir kaşıntı oldu. “Senden gerçekten hoşlanmıyorum.”

Gizemli bir şekilde güldü. “Benden hoşlanman gerekmiyor.”

Gözlerimi devirdim.

“Bunu gördüm.”

“Ah, bunu görmem mümkün değil!” Ellerimle bacaklarıma vurdum. “Kedi gözü ya da onun gibi bir şeyin olmadığı sürece.”

“Karanlıkta bir ölümlünün görebileceğinden daha iyi görüyorum,” diye yanıtladı. Ona doğru ölümcül bir bakış fırlatırken bilmiş bir şekilde sırtıyordu. “Sanırım burası yeterince iyi.”

Çıkışa yönelirken kollarımı kavuşturarak arkama yaslandım ve iki yaşındaki bebeleri gururlandıracak büyük bir öfke nöbeti geçirme dürtüsüne direndim. Karşıma çıkan ilk yeri seçti.

O çakıl taşlı otoparka dönerken “Burası bir otel bile değil,” diye işaret ettim. “Kapıları dışarıda olan bir motel. Sen uyurken seri katillerin tekmeyle gireceği türden kapıları var.”

“İş görür.” Arabayı yolun ortasında park etti. “Trafığın yoğun olduğu bir yer değil. İki kişi daha var gibi görünüyor ve kapımıza bir seri katil tekme atmaya kalkarsa tekme atacağı son kapı o olur.”

“Bates Motel’e benziyor,” diye homurdandım.

Seth kahkaha attı. Bu kahkahasından nefret ediyordum. Tamam, bu kahkahasından nefret etmiyordum. Bu hoş, derin bir sestti. Emniyet kemerini çıkardığım anda çoktan Porshce’den inmişti. Camıma tıklattı, yüz hatlarında sabırsızlık var gibiydi. Yine gözlerimi devirdim ve o da kapıyı benim için açarak karşılık verdi.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu. “Seni kaldırıp omzuma atabilir ve içeri taşıyabilirim.” Bir elini bacağımın yanındaki koltuğa yerleştirerek öne eğildi. Saçının bir parçası dudaklarının köşesine düştü. “Yeni evliymişiz gibi yapabiliriz.”

Ağzım bir karış açık ona baktım. “Olmaz.”

“Belki balayı süitini alırız. Ah, kulağa harika bir plan gibi geliyor.” Geri adım attı. “Umarım kalp şekilli yatakları vardır.”

Koltuktan kayarak çıkıp kapıyı arkamdan *nazikçe* kapattım ve sonra omuz atarak yanından geçtim. Gerçekten kalp şekilli yatakları var mıydı? Aşırı şatafatlı olurdu.

Uzun bacaklarının avantajı olan büyük adımlarıyla beni hemen yakaladı. “Yakın dur.”

O neon pembesi AÇIK tabelasının altındaki kapıyı açarken yanıt vermedim. Küçük bir lobiydi, şaşırtıcı derecede temiz ve konforluydu. Dekorü kırsaldı. Bir sürü sepet ve kırmızı böğürtlenler, yeşil üzüm asması ve her metre-kareyi kaplayan ahşap merdivenler vardı. Vanilya ve bir tür meyve kokusu hâkimdi, hoştu.

Seth rezervasyona gitti ve masadaki zile vurdu. Beyaz kapı açıldı ve yaşlı bir kadın elinde bir dergiyle koşturarak geldi. Kadın ona bir bakış attı ve ağzı bir karış açık kaldı. Seth kalçasını tezgâha yapıştırmıştı, dudaklarında tembel bir sırıtış oluştu. Muhtemelen yaşlı kadının kendini yellemesine neden olmuştu.

“Kendim ve kız arkadaşım için bir odaya ihtiyacımız var,” dedi o havalı sesiyle.

Dönerek yine gözlerimi devirdim ve en yakındaki sepeti incelemeye koyuldum. İçinde küçük kişisel bakım malzemeleri vardı. Hoş. Rafa yöneldim, boş görünen bir seri sepete yaklaştım.

“Şey tatlım, bu gece sadece birkaç odamız var. O yüzden şanslısınız,” dedi kadın ve sonra Seth alçak sesle konuştu.

Parmaklarım pürüzsüz bir şeyin üzerinde kaydı. Onu kaldırdım ve ağzım açık kaldı.

Sepetler bir sürü prezervatifle doluydu.

Aman Tanrım. Ne tür bir otel lobilerinde sepetler dolu su prezervatif tutardı, küçük hoş örgü sepetlerde hem de? Prezervatif poşetinin üzerindeki “extra-large, onu mem-

nun etmek için oluklu” yazısına baktım. Neredeydik ve burada nasıl insanlar kalıyordu?

“Josie.”

Seth’e döndüm. Bakışları benden elimdekine yönelince kaşları kalktı ve sırtışı gözlerine ulaşan, onları aydınlatan ve ısıtan, yürek hoplatan bir gülümsemeye dönüşü. Gülümsemeyen ya da yapmacık sırtan Seth güzeldi, peki o gülümsemesi? Bu... vay be. Soluk kesiciydi.

Ve ben hâlâ prezervatifleri tutuyordum.

Yüzümü ateş bastı.

Kadın tezgâhın arkasından “Onlar şirketten tatlım,” dedi. “İstedğin kadar al.” Göz kırptı. “Yerinde olsam alardım.”

Aman Tanrım.

Prezervatifi küçük bir çingiraklı yılanmış gibi sepete geri attım, kollarımı kavuşturdum ve oradaki başka bir şeye dokunmayı reddettim.

Seth kadına geri döndü ve oda anahtarını aldı. Tuhaf bir şekilde onun kimlik kartı ya da para çıkardığını görmedim. “Yeterince prezervatif aldın mı *tatlım*?”

“Kapa çeneni,” diye tısladım benim için nazik bir şekilde açtığı kapıdan fırtına gibi çıkarak. İkimiz de dışarı çıkınca “Ona ödeme yaptın mı?” diye sordum.

Kahkaha attı. “Hayır. Zorlama büyüleriyle ilgili havalı şeylerden biri de bu. Bir sürü şeyi bedava alabiliyorsun. O tatlı Porsche gibi.”

Ayağım takıldı. “Bu çok... çok yanlış.”

“Henüz yapamadığın için kıskanıyorsun.”

Tamam. Belki biraz kıskanmıştım. Onu takip ederken birkaç kapıyı geçtim ve kırılık bir alana ve yoğun bir korunun olduğu yere yakın olan en son kapıda durduk. Bu odayı Ninjalığı nedeniyle tuttuğuna bahse girerdim. Kapı

açıldığında buranın balayı süiti olmadığını görünce rahatladım.

Lobiden buraya kadarki temayı devam ettirerek odada her türlü kırsal şey vardı. Sepetler. Asma yaprakları ve böğürtlenlerle kaplı ahşap merdivenler. Balkabağı kokusu bizi selamladı.

Tek bir yatak vardı. Büyük bile değildi.

Koltuk da yoktu.

Etrafımda döndüm. "Tek bir yatak var."

Kapıya dönerek "Evet," diye yanıtladı. "Dün gece de bir tane vardı ve bir sorun olmadı. Şey, beni upuzun bir vücut yastığına çevirdin ama hallettik."

Ah olamaz. Gözlerimi kapattım ve tekrar açmadan derin bir nefes aldım. "Bu kabul edilebilir değil. İki yatağa ihtiyacımız var."

"Sorun olmayacak. Burada kal. Ben gidip çantalarımızı alacağım."

Sonra da gitti ve ben ayağımla tepindim. Bir kez. Ve sonra beş yaşındaki bir çocuk gibi iki kez ama ne kadar aptal görüldüğüm umurumda değildi. Onunla bir daha aynı yatakta uyuyamazdım çünkü görünüşe bakılırsa sarılan bir tiptim ve bu yüzden ikinci kez aynı şeyi yapmayacaktım.

Bakışlarımı konforlu odada gezdirdim. Seth'in otel odasındakine hiçbir şekilde benzemeyen banyoya açılan dar bir kapı vardı. Komodinin yanında bir başka küçük cam vardı. Ona doğru yürüdüm, şarap rengi perdeyi kaldırdım ve mahremiyet duvarlarıyla küçük kamaraya gizlice baktım.

Ön kapının açıldığını duyunca arkama döndüm. Seth içeri girdi, dolu olan çantasını ve Erin'in benim için topladığı üç çantayı yere bıraktı. Rahatsız edici bir yorum

yapmasını bekledim ama yapmadı. Tüm yaptığı çantasına dönmek ve naylon bir eşofman çekene kadar içini karıştırmaktı. Sonra da banyoya girerek ortadan kayboldu.

Başımı duvara vurma dürtüme direndim ve giyecek bir şeyle bulmanın daha verimli olacağı sonucuna vardım. İlk çantayı açtım ve birkaç kıyafet buldum. Sonra kolsuz bir atlet, iç çamaşırı ve sutyenlerle dolu olan ikinci çantaya yöneldim. Üçüncü çantada daha fazla kıyafet ve birkaç ayakkabı vardı ama hiçbirisiyle uyuyamazdım.

Kalbim ağır bir şekilde çarptı. Umutsuzluğa kapılma-
ma rağmen ilk çantaya dönerek ikinci kez kontrol ettim
“Biraz paniklemiş görünüyorsun.”

Seth’in sesiyle sıçradım. Arkamda duruyordu ve kapıyı açtığını veya banyodan çıktığını bile duymamıştım. “Tan-
rım, nasıl bu kadar sessizce hareket ediyorsun?”

Halı kaplı zemine çıkardığı kıyafetleri fırlatırken du-
dakları köşelerinden yukarı kalktı. “Bu zamanla öğrenil-
miş bir beceri.”

Üç bacaklı bir katır gibi tırıs tırıs yürüdüğümü bildi-
ğimden bu yetenekten ben de istiyordum. Bakışım boy-
nundan aşağı indi. Tişört giymemişti. Yine. Giydiği nay-
lon eşofman altı da, dar kalçalarında bir tür Tanrısal hik-
metle duruyormuş gibi görünüyordu. Muhteşem genlerle
doğup doğmadığını ya da insanlığın geri kalanı gibi karın
kasları üzerinde çalışmak zorunda kalıp kalmadığını me-
rak etmekten alamadım kendimi.

“Saçını açık seviyorum,” deyiverdim ve sonra kendimi
tokatlamak istedim. Saçını açık seviyorum mu? Kim bunu
bir adama söyler ki? Ama doğruydu. Erkeklerin çoğu saç-
nı açık bırakmazdı ama ona vahşilik katmıştı.

Seth başını yana eğerek bana baktı. Hiçbir şey söyle-
medi ama cidden kim böyle bir şey söylerdi ki? Kendimi

aptal gibi hissederek çantalara döndüm. Kıyafet arayışım umutsuzdu.

“Erin’i öldüreceğim,” dedim.

Daha yakına adım atarak uzandı ve bir çantanın sapında parmağını gezdirdi. “Destekleyebilirim ama onu affettiğini söylemişken neden öldürmek istediğini sormam lazım.”

Bakışlarımla elini takip ettim. “Yatarken giyecek hiçbir şey koymamış çantaya.”

“Çıplak uyuyabilirsin,” diye önerdi. “Şikâyet etmem. Ve seni daha iyi hissettirecekse ben de çıplak uyurum.”

Omuzlarım düşerken ona sert bir bakış attım. “Bu kadar yardımsever ve destekleyici olduğun için sağ ol.”

Çantasına giderken kıs kıs güldü. İçine eğildi, bir tişört çıkardı. “Bununla uyuyabilirsin.” Onu bana fırlattı ve ben yüzüme yapışmadan onu yakaladım. “Ya da çıplak. Seçim senin.”

Tişörtü tuttum, yanımda olanlardan çok daha iyi bir seçenek olduğunu itiraf etmeliydim. “Teşekkürler,” diye mırıldandım ve içinde gerekli şeylerin bulunduğu küçük makyaj çantamı bulana kadar çantayı karıştırdım. Banyonun yolunu tuttum, saçımı atkuyruğu yaptım, yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Zihnimin başka şeyleri düşünmesine izin vermedim.

Banyodan çıktığımda Seth çoktan çantaları yere indirmişti ve oldukça dar yatağın kenarındaki örtüler ters dönmüştü. Yatağın ucunda gergin bir biçimde alt dudağımı kemirerek tereddüt içinde durdum.

Seth doğruldu, bana bakarken ne yaptığını unutmuş gibi görünüyordu. Tişört üzerimde süper uzun durmuştu; dizlerimin birkaç santim üzerindeydi. Şekilsiz sayılırdı ama gözleri aniden sarımsı bir renkle parladı ve ben tişört

daracıkmiş gibi hissettim.

“Şey tişört için teşekkürler,” dedim tekrar. Bakışlarımı tekrar ona çevirmeden önce odaya bakarken parmaklarım tişörtün kenarını kıvırdı. Hâlâ gözlerini dikmiş bana bakıyordu. “Evde alabileceğim şeyler vardır, bu yüzden kıyafetlerini daha fazla ödünç almama gerek kalmayacak.”

Zor yutkunur gibi oldu ama başını ters bir şekilde evet anlamında sallarken hiçbir şey söylemedi. Yastığı alçalttı ve tam kendine özgü bir yoğunlukla yatağa doğru dönerken durup tekrar bana baktı. “Dişilerin kıyafetlerimi giydiğini pek görmem.”

Bu bir sebeple beni mutlu etti ki saçmaydı çünkü yurumdaki katın tümü onun kıyafetlerini giyse umurumda olmazdı. “Şey ben de, eee, pek erkek kıyafeti giymem bu yüzden...”

Dudakları seğirdi. “Bilmem iyi oldu.”

Bir seri ürperti tenime akarken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

Gözlerini üzerimde tutmaya devam etti. “Daha önce hiç olmadı.”

“Ne olmadı?”

Garip bir gerilim, yüz hatlarını keskinleştirerek ifadesine yerleşti. “Bir kızın kıyafetlerini giymesinin bu kadar tahrik ettiği.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Patlayıp kafamdan çıkacakmış gibi hissettirecek kadar.

Çenesini eğdi ve birkaç buklesi öne düşerek çenesine değdi. “Gerçekten tahrik edici.”

Sıcaklık çarpıcı bir telaşla damarlarımda aktı. Gözlerine daha uzun bakamayarak derin bir nefes alıp başımı çevirdim. Bu derin nefesin, nefes alış verişlerimi düzenlemeye hiçbir yardımı olmamıştı. Bornozla karşısında dur-

duğum ve onun kenarlarını bir araya getirip kapattığı anı düşündüm. Mecburmuşum gibi gözlerimi tekrar ona çevirdim.

Hiç uyarmadan tam önümde durdu. O kadar yakındı ki çıplak ayakları benimkilere değiyordu. Parmaklarının ucunu nabzımın deli gibi attığı boğazıma değdirdiğinde nefesim tıkanıp kaldı. O kadar hafif bir dokunuş olmasına rağmen onu bedenimin her yerinde hissettim.

“Bunu bilmek seni rahatsız mı ediyor?” diye sordu; sesi yumuşak ve alçaktı.

Evet. Hayır. “Bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Parmakları, yakanın gevşek olduğu yere, boğazımdan aşağı indi. İki parmağı yakanın altına kayıp boğazımın altına inen köprücük kemiğinin çizgisini izlerken kalbim kaburgalarımın içinde debeleniyordu. Ne yaptığıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu ya da bana dokunmayı bırakmasını istesem mi yoksa dokunmaya devam etmesini mi istesem. Sağduyum onun durmasını istemem gerektiğini söyledi.

Bir parmağını oraya hafifçe vurdu ve sonra elini yukarı ve yana hareket ettirerek boynumun altında kıvırdı. Başparmağıyla nabzımı tuttu, başımı geriye attığımda nabzım delirmişti. Dudakları benim dudaklarımın üzerine gelene kadar başını eğdi. O kadar yakındı ki naneli nefesini tadabiliyordum.

Zaman durmuş gibi görünüyordu. Başını yana eğdi. “Bu beni rahatsız ediyor.” Fısıltının biraz üstünde konuşuyordu ve bunu yaparken dudakları benimkinin köşesine hafifçe dokundu ve duyularımın başkaldırmasına neden oldu. Panik. Kafa karışıklığı. İstek. Arzu. Daha yakına geldi, bacakları benimkine değiyordu. Tekrar konuştuğunda dudakları neredeyse kulağımdaydı. “Bütün nedeni şu anda doğama karşı koyuyor olmam.”

Yakınlığımızın birleşimi, yanağımda saçının yumuşaklığının hissi ve başparmağıyla nabzımı tutuş şekli ürpermeme neden oldu. Neredeyse acı veren bir ağırlık göğsüme indi ve sonra daha aşağı, çok daha aşağı hareket etti. Ellerimi kaldırıp onun göğsüne yerleştirme gibi delice bir düşünce beni sarsarken parmaklarım titredi.

“Bir şeyi istediğimde onu elde etmeye çalışırım,” diye aynı alçak, baştan çıkarıcı ses tonuyla devam etti. “Üzerinde iki kere bile düşünmem ama seninle... düşünmem gerekiyor.” Dudakları kulağımın tam altındaki şaşırtıcı derecede hassas noktaya değdi. Küçük, rahatsız edici bir ses boğazımdan çıkarken titredim. “Ve muhtemelen bu seni çok, çok şanslı kılıyordur.”

Seth geri çekildi, arkasını dönüp beni orada öylece terk etmeden önce bir dakika gözlerini alamadı. Az önce olan şeye gelince, ne olduğunu hiç anlamamıştım ama kendimi tuhaf bir şekilde şanslı olmamayı arzularken buldum.

Tuttuğumun farkında olmadığım nefesi bıraktım. Boğazımda acayip bir gerginlik vardı ve kalbim göğsümde küçük sarsak bir dans yapıyordu. Şu anda yakınımda olmamasına rağmen odada hâlâ bir tedirginlik vardı ve bu yüzden üzerimdeki tişört ağır geliyordu... Özellikle sadece iki gündür tanıdığım bir adam için ilkel bir tepkiydi.

Onu iki gündür tanıyordum ve buna rağmen onunla aynı yatakta yatmıştım, bugün tekrar bunu yapacaktım ve daha önce hiç kimseyle aynı yatağı paylaşmamıştım. Merdiven boşluğunda onunla tanıştığım gün, yani hayatımın baş aşağı olduğu günden beri iki gün, dünya ve kendimle ilgili gerçeği öğrendiğimden bu yana ise bir gün geçmişti ama daha uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Belki de bu yüzden her şey bu kadar abartılıydı. Ben bunun içine, Seth’in dünyasına sürüklenmişim. Onunla

geçirdiğim saatler ve olan biten çılgın şeyler yüzünden bedenim bile farklı tepkiler veriyordu.

Ama hiçbirinin önemi yoktu. South Dakota'ya ulaştığımızda gidecekmiş gibi konuşmuştu ve etrafımda sadece yabancılar olacaktı. Daha yeni tanışmış olmamıza rağmen artık Seth'i bir yabancı olarak düşünmüyordum. Dizlerim titriyordu.

Seth yatağa oturdu ve elini kaldırdı, şöyle bir bana bakarken elini saçından geçirdi. "Şu koltuklardan birine geçersen kendini daha iyi hisseder misin?"

Şaşkınlık içimde çırpındı. Özellikle geçen gecedten sonra bunu önereceğini düşünmemiştim. Ama bunu önermesi içimdeki sertliği birazcık yumuşattı. Biraz daha rahatladım.

"Hayır," dedim. Yatağın diğer yanına geçmek için ayaklarımı zorladım. "Gerek yok. Sen kocaman adamsın, ben de kocaman bir kıyım."

Bir kaşını kaldırdı ama ben yatağa çıkıp çıplak ayaklarımı yorganın altına hızla sokarken sessiz kaldım. Sırtüstü yatıp bacaklarımı birbirine yapıştırdım ve ellerimi göğsümün üzerine koydum; o ayağa kalktı ve ışığı kapatmaya gitti. Oda karanlığa gömüldüğü anda o "kocaman kıy" kısmını anında geri aldım. Seth'in ağırlığıyla yatak çökünce kısa bir süre nefes alamadım. Ve sonra yatak yine hareket etti, yuvarlanarak yüzünü bana döndüğünde küçük bir kalp krizi geçirmiş olabilirdim.

"Josie?" Sesi karanlıkta yumuşak çıkmıştı.

"Efendim?" diye boğuk bir ses çıkardım.

Bir an sessizlik oldu. "Beni yine vücut yastığı olarak kullanmak istersen mahsuru olmaz."

Ağzımı açtım ve ürkütücü bir kahkaha kaçtı ağzımdan. Kısmen utanmış, kısmen eğlenmiş halde başımı ona

çevirdim. Gözlerim karanlığa alışırken yüzünün düzlemlerini ve açılarını çıkarabiliyordum. “Teşekkürler.”

“Sadece bilmeni istedim. Aslında ben sarılmayı severim. Sarılma öncesini ve sonrasını da severim,” diye devam etti ve dudaklarımı çekiştiren aptal sırıtmayla savaşamadım. “Bahse girerim şifonyerdeki sepetlerde de prezervatif vardır.”

“Aman Tanrım,” dedim ve gözlerimi çevirirken ve ellerimi yüzüme kaparken ağzımdan bir başka kahkaha kaçtı. “Ne tür bir otelin lobisinde prezervatif vardır ki?”

Uzanıp elimi yüzümden çekerken güldü. Yanıt vermedi ama elimi de bırakmadı. İkimizin elleri aramızdaki minicik boşlukta durdu, parmakları gevşek bir biçimde benimkileri sardı. Bunu neden yaptığını ya da elinin neden öyle kaldığını bilmiyorum ama sessizlik uzadığında ve nefes alması derinleştğinde parmakları benimkilere geçmiş halde kaldı. Sızmadan önce hatırladığım en son düşünce, o gece uyumamın imkânı olmadığıydı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Seth'in dev vücudunu vücut yastığı olarak kullanmış-tım. Yine.

Şafaktan önce uyandığımda artık sırt üstü uzanmı-yordum. Hayır. Gece boyunca bir noktada Seth hareket etmişti ve ben de üzerine çıkmıştım. Bacaklarımız ve kol-larımız birbirine dolanmıştı ve başım şaşkırtıcı derecede rahat olan koluna yerleşmişti.

Ben uyandığımda o uyanıktı çünkü eli... üzerine yat-tığım koluna ait olan eli omzumdaydı ama hareketsiz de-ğildi. Parmakları hareket ediyordu, üzerimde daireler ve karelerin ötesine geçen tuhaf semboller çiziyordu; bilme-diğim semboller. Ama ne kadar süredir uyanık olup da böyle yapıyordu hiçbir fikrim yoktu ya da neden beni ke-nara itip burada uzanmak yerine kalkıp işine bakmamıştı bilmiyordum. Uyanmamı beklemesi oldukça huzur verici bir hareketti.

Nihayet kendimi ondan çekme cesaretini topladığım-da rahatsız edici ve kızdıracak bir şey söylememişti. Tüm yaptığı bana oldukça sakin bir şekilde bakmak oldu ve sonra tekrar yola koyulmak üzere hazırlandık.

İlk ben duş aldım. Saçımı fönle kurutarak zaman har-

camak istemediğimden elimden geldiğince havluyla kurulamaya çalıştım ve sonra gevşek bir biçimde topladım. Seth banyoya geçerken hiçbir şey söylemedi.

Amaçsız bir biçimde odada ufak tefek şeyler yaptım. Aşırı sessizdi ve ben huzursuzdum, harcanmamış enerjiyle doluydum. Duşun açıldığını duyduğumda gözüm banyo kapısına takıldı.

Orada tamamen çıplaktı.

Gözlerimi devirdim. Tabii ki çıplaktı ve şimdi... şimdi onu çıplak hayal ediyordum ve bu doğru görünmedi. Onu çekici buluyordum. Tabii ki. Onu pek tanımadığımı, beni bırakma planı yaptığını ve diğer bir kamyon dolusu nedeni düşününce muhtemelen bu da aptalcaydı.

Onun etrafında olduğum bu kısacık zaman süresince onun birçok farklı yönünü görmüştüm. "Seth'in Yüzleri" gibi bir şeydi yaşadığım. Bir dakika içinde ciddi ve somurtkan bir halden alaycı ve apaçık sinir bozucu, haylaz ve oyuncu, baştan çıkarıcı ve tehlikeli bir biçimde yanılıcı hale geçebiliyordu. Hayatımda ona benzer kimseyi tanımamıştım ve ölümlü olsun olmasın birçok insanın da onun kafasının nasıl çalıştığını bildiğinden şüphe ediyordum.

Ve gerçekten böyle heybetli bir göreve başlamak için dengem yerinde değildi.

Sessiz odanın ortasında dururken kafamda o kadar çok düşünce fırıl fırıl dönüyor ve birbirlerine çarpıyorlardı ki. Hayatımın patladığı andan itibaren, sahip olduğum sükûnet ve kontrol elimden kaymaya başlamıştı. Öncesinde ne kadar belanın içinde olduğunu anlamamış değildim. Beni etkilemesine izin vermek istememiştim sadece.

Şimdi etkiliyordu.

Bu, psikoloji sınavını resmen kaçırdığımı hatırlayın-

ca başlamıştı ve bir sınavı kaçırmamanın en küçük sorunum olduğunu anlamak karnıma yumruk yemek gibiydi. Radford'a geri gitmeyecektim. Geleceğimde daha fazla sınav olmayacaktı. Daha fazla sınav ya da stajyerlik olmayacaktı.

Çünkü ben mitolojik bir yaratıktım.

Başımı ellerimin arasına gömdüm ve avazım çıktığı kadar çığlık atma dürtümü tuttum. Kalbim hızlandı, öyle hızlı vuruyordu ki midemdeki düğümler daha da sıkılaştı. Gergin. Nefes almaya çalıştım ama tıklandım.

Bir gece önce gördüğüm küçük verandayı hatırlayarak kapıya yöneldim ve dışarı çıktım, kapıyı arkamdan kapattım. Şafak öncesi karanlığında küçük verandanın karşısında ve çimenliğe doğru duvara tutturulmuş bir lamba sarımsı bir parlaklık yayıyordu.

Küçük verandanın kenarına yürürken serin tahta zemin çıplak ayaklarımı hemencecik dondurdu ve ilk kez gerçekten derin bir nefes almış gibi hissettim. Boğazımdan aşağı inen temiz hava akımı ciğerlerimi açmış ve ayaklarımın üşümesine değmişti.

Kollarımı göğsümde kavuşturup karşıdaki düzgün biçilmiş bir parça çimenliğe ve ötesindeki hareketsiz ağaçlara baktım, nefes almaya odaklandım ve serin havanın zihnimi daha baş edilebilir hale getirmesine izin verdim.

Daha önce tam bir panik atak geçirmemiştım, en azından Erin'in kanatlarını açıp feci keskin dişlerini gösterdiği gibi tamamen anlaşılır bir panik atak. O da panik atak sayılmazdı çünkü insanların çoğu böyle bir durumda kafayı yedi.

Ama ben orada bir tane geçirmenin eşiğinde olduğumu hissetmişim. Kaygı atakları geçiren güçsüz bir yarı tanrı? Öksürük gibi çıkan kuru bir kahkaha attım. Belki Seth

ve Erin ve herkes yanıliyordur. Belki de ben Apollo'nun kızı değıldim. Bu daha mantıklıydı.

Hüsnükuruntu.

Hüsnükuruntu, düşünce ziyanı. Çünkü bu çok büyük bir hata bile olsa bunlardan hiçbirini unutup eskiye dönebilecek gibi değıldim. Asla geriye dönemezdim. Kimse dönemezdi...

Sessizlikte bir dal çatırdadı, gök gürültüsü kadar yüksek sesli bir çatırtıydı bu. Yerimde sıçradım. Bir başka çatırtı daha geldi ve hızlı bir şekilde bir tane daha. Ağırılığımı bir bacadan diğetine verirken boğazım kurudu. Güneş henüz doğmamıştı ve sabahın bu saatinde çok fazla insanın dışarıda olacağından şüpheliydim. İçeri girmenin zamanı gelmişti çünkü bizim dışımızda ucubelerden başka buralarda kimlerin dolandığını düşünmek bile istemiyordum. Dönmeye yeltendim ama yeterince hızlı değıldim.

Küçük güvertenin önündeki açıklığa biri bir adım attı: bir kadın. Belki yirmili yaşlarının sonundaydı, koyu renk saçlı ve gözlüydü. Yüzü baş döndürücüydü ama kapının yanındaki küçük lambanın yumuşak sarımsı ışığında bile kıyafetlerinin pis ve yırtık olduğunu, yakasının hemen altında ve kotunun dizlerinde koyu lekelerin olduğunu seçebiliyordum.

İstemediğim halde arkamdaki kapıya uzanırken ona gülümsedim, çünkü büyükannemle büyükbabam beni bu şekilde yetiştirmişlerdi. Her zaman nazik.

Kadın gülümsememe karşılık vermedi ama açıklıkta durup çenesini yukarı kaldırdı ve boynunu yana esnetti. Burun delikleri açıldı. O... havayı mı *kokluyordu*? Ah...

Bir gölge kadar sessiz bir adam arkasında belirdi. Muhtemelen ondan biraz daha iriydi, onun da muhteşem çarpıcı bir yüzü ve harap olmuş kıyafetleri vardı. Büyü-

kannemi gururlandıracak hafif, sahte gülümseyiş adamın koyu gözleri üzerime sabitlenince yüzümden silindi. Kesinlikle içeri girme zamanıydı. Parmaklarım kapı kolunu sardı.

“Bekle,” dedi kadın.

Sesindeki bir şey sinirlerimi çekiştiren bir tel gibiydi. Tüylerim ürperdi. Beklemedim. Kapı kolunu açmak için döndüm; bana ait olmayan adımların altında güverte çatırdadı.

Bir saniyem bile olmadı.

Bir el benimkinin üzerine konup elimi kapıdan çekti, diğer bir el ise ağzıma vurarak acıyla ağzımdan çıkan ürkek ciyaklamayı boğdu. Anında metalik bir tat ağzıma, duyu-larıma doldu. Dudaklarım dişlerimin üzerinde gerilirken yanıyordu ama kan kokusu... o benden gelmiyordu.

Beni tutan adamdan geliyordu.

O kapıdan dönerken ayaklarım havalandı. Gerçek korku, daha önce hiç hissetmediğim türden bir korku tüfek saçması gibi beni içeriden vurarak patlamıştı. İçgüdülerim harekete geçti ve ben çıldırıp ağzımdaki eli tırmaladım ve bacaklarımı geri sallayıp topuklarımı adamın bacaklarına geçirdim.

“Bacaklarını tut,” diye hırladı.

Kadın iki adım hareket etti ve ayak bileğimi tutmak üzere uzandı. Kavrayışı şaşırtıcı biçimde güçlüydü ama yine de diğer ayağımı göğsüne geçirip onu tekmeledim.

Ayak bileğimi bırakıp tıslayarak geri tökezledi. Gerçekten tıslamıştı. Tepesi atık bir kedi gibi dudaklarını geri çekti ve dişlerini gösterdi. Korku midemi yumrukluyordu. Normal değildi. Hiç normal değildi. Parmaklarımı soğuk, nemli adamın ellerine batırdım, güvertenin merdivenlerine yaklaştığında elini ağzımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

“Tanrılarım,” diye parladı adam ve kalbim tekledi. *Tanrılar*. Ah lanet olsun. “O sadece aptal bir ölümlü ve sen ayaklarını bile tutamıyorsun. Beceriksizin tekisin.”

Korku beni boğarken bir yandan da onu yavaşlatmak için herhangi bir şeyi elime geçirmeye çalışıyordum. Parmaklarım plastik mahremiyet duvarının üzerinde sürçtü, kabarık kenarına battı. O merdivenlerden inerken tüm gücümle ona tutundum. Kollarımdaki kaslar gerildi, beni daha sıkı kavradı ve ağzımı daha sıkı kapattı. Boynumu öyle bir büktü ki kırılacak sandım.

Kadının nağmeli bir sesle “O içeride,” dediğini duydum. “Onu hissedebiliyorum. Neden kızla uğraşıyoruz? Onu *hissedebiliyorum*. Benim ihtiyacım...”

“Çünkü,” dedi, tekrar çekerek. “Kız Apollyon kokuyor. Onu buraya çekmek için kullanacağız. Senin planın onun peşinden içeri girmek değilse tabii. Kafana göre takıl.”

Adam kadının söylediği şey her neyse lafını keserek beni bıraktı. Elinden kurtulunca boş alana düşerken çığlığımı yuttum. Verandanın basamakları ben düşerken yükselerek benimle buluştular. Diz kapaklarım kütürdeyip de başımın kenarı basamakların köşesine çarpınca acıdan kıvrandım. Gözlerimde ışıklar çaktı. İliğime kadar sersemlemiş ve üzgün bir halde hareket edemedim, kaba bir şekilde ters çevrildim ve yolun geri kalanını o şekilde sürünerek gittim. Ciğerlerim kendine gelmeden ıslak çimlere serildim.

Adam saniyesinde başımın üzerine gelip üzerime çıktı ve eliyle çenemi sarıp yanağımı çimlere bastırıldığında yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Parmakları kazağımın yakasını yakalayıp da onu kenara doğru çekince tırnakları boynumu boylu boyunca çizdi.

Başını eğerek “Kız onu dışarı çıkaracaktır,” dedi. So-

ğuk dudakları birkaç saat önce Seth'in dokunduğu aynı bölgeye değdi. Boynumla omzum arasındaki boşlukta ağzı hareket edince bir bulantı tuttu. "Değil mi, sevgilim?"

Kalbim hopladı ve sonra bir şey tenimi parçalarken tekledi. Bıçak olmalıydı çünkü düşündüğüm şey olamazdı, bu... bu *dişleri* olamazdı. Ateş gibi bir acı, ben ağzımı açıp çığlık atarken savaş topu gibi beni tahrip etti. *Gerçekten* çığlık attım.

Yanıyordum. Biri içime kibrit atmıştı ve damarlarım benzin doluydu. Yanıyordum, öyle olmalıydım. Acının sivri uçları her hücremden fırlıyordu ve içimde derin bir çekiştirme vardı. Bu acı ta en derinlerimden geliyordu ve ateşle buz karışımı gibi yakıyordu. Kadın bir şey söylüyordu ama kelimelerini anlamıyordum. Sanki farklı bir dilde söylüyormuş gibi geliyordu.

O şey ellerini başımın yanına koyarken bacaklarını benimkilerin üzerine kaydırđı ve sarsılmama neden oldu. Gözlerimi kırptırtarak yüzüne odaklandım. Kan, kanım dudaklarına bulaşmıştı. Sonra görüşüm bulandı ve...

"Ne... sen nedin?" diye sordu geveleyerek ve miskin bir biçimde.

Buz gibi parmaklarını koluma doladı ve sonra o parçalanma hissi yine geldi. Bu kez bileğimin üzerindeydi ve ben çığlık atmıyordum. Ses çıkaramıyordum.

Duştan çikalı daha bir dakika olmamıştı ve daha kurulanmadan tenimdeki dövmeleer hareket ettiler. Lavabodan külotla kotumu kaparken hızla soluk alıp verdim. Omurgamın altına kıvrılan his, tenimdeki uyarı işaretlerinin görünmesi gibi bir işaretti.

Külotla kotu çekiştirerek giyindiğim gibi hızla kapıyı açtım. Oda boştu ve dışarı çıkarken kötücül altıncı hissin devreye girdiğini hissettim. Dövmeler daha hızlı hareket ettiler.

İblisler yakındaydılar ve Josie...

“Benimle kafa buluyor olmalısın.” Hızla dönüp komodinin üzerinden titanyum hançeri kaptım. Sapı dokunmamla birlikte ısındı.

Eşyaları hâlâ koyduğum yerde, ön kapının yanındaydı. Zincir kilidi de takılıydı. Bakışımı arka kapıya kaydırdım. Bir saniyeden az bir sürede hızla açıp geceye adım attım. Daha doğrusu bir kâbusa.

İki iblis Josie’yi yere mıhlamışlardı. Kadın onun bileğindeydi; adam ise üzerine çıkmış, yüzünü boynuna gömmüştü. İkisi de onu damgalıyor, ona acı verecek bir biçimden ondan besleniyorlardı. Ve erkek iblisin bedeni onunkini tamamen kaplamıştı. Tüm görebildiğim Josie’nin hareketsiz bacağıydı. Hareket etmiyordu. Hiçbir şey yoktu.

Daha önce hiç bilmediğim bir öfke, bir nükleer bomba gibi içimde infilak etti ve ağzımın arkasında metalik, acı bir tat halini aldı. Güverteden öne uçarken dünya kehribar tonuna büründü. Dışının yanına konarak saç tutamını yakaladım ve başını geri çektim; ölümlü dünyasında onları saklayan sihirden ötesini görebiliyordum.

Gözlerinin olması gereken yerdeki karanlık boşluklar benimkilerle buluştu. Siyah damarlar, dehşet verici soluk teninin altında yılan gibi kıvrılıyordu. Ağız açıktı, kanla kaplı bir dizi sivri dişi açığa çıkarıyordu. Josie’nin kanı.

İblislere özgü o acı feryadını atamadan deliklerden birine titanyum hançeri sapladım. Titanyumdan olan herhangi bir şeye karşı aşırı alerjiklerdi. Titanyum bıçaktan gelen tek bir çizik bile onları toz ediyordu. Hançeri hızla

çekip çıkarttığımda yüzü parçalara ayrıldı ve sonra parlak toz yağmuruna dönüştü.

Erkek iblis doğrulup geri adım atarken tökezledi. Josie hareket etmedi. Boynu kan içindeydi ve kazağı yırtılmıştı; o piçin görmesi gerektiğinden daha fazlası açığa çıkmıştı.

“Tanrı gibi tadı var.” Sendeleyerek, kızın hareketsiz bacağına takılıp düştü. Dudakları ürkütücü, kanlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Orosu çocuğu kafayı bulmuştu. “Saadet...”

“Sen çok pis öldün,” diye hırladım.

Çenesini eğdi ve ağzını açtı. Araba altında kalan bir vaşakla, çılgık atan bir çocuk arasındaki bir çizgide, ürkütücü bir uluma çıkardı. Sonra o aptal şerefsiz bana saldırdı. Josie’nin kanında olması gereken gizli *eterden* kafayı bulduğundan, bir yük treni gibi hareket etmişti. Uzattığı kolun altına daldım, arkasından çıktım. Piçin canını acıtma, bunu ödetme isteği, Avcıların avlarıyla oynamamasına dair aldığım, yıllarca süren eğitime baskın geldi. İblis hızla bana döndü. Onun lanet olası boynunu kıracaktım. Sonra kollarını. Sonra bacaklarını. Sonra taşaklarını kesmek için paslı ve körelmiş bir şey bulacaktım. Sonra onu öldürecektim. Yavaş yavaş. Mümkün olduğunca acı vererek. Bana doğru tekrar hareket ettiğinde hançeri yana sallamaya başladım.

Arkamdan Yumuşak bir inleme geldi ve binlerce kez kafamda yankılandı. Bir silah atışından ya da gök gürültüsü çatırtısından daha yüksekti. Bir saniyeliğine, küçücük bir an için yemle kendimi kaybetmek, lanet olası ödeşme için, intikam için her şeyi kaybetmek ile yerdeki bana ihtiyacı olan kız arasında kaldım. Ayıracak zamanım olmadığı için vahşetin pusundan sıyrıldım.

İleri atılarak yolun yarısında iblisle karşılaştım. Tek

elimle boynundan yakaladığım gibi ruhsuz, siyah derinliklerinde gözlerimizin buluştuğu noktaya kadar kaldırdım. “O kadar şanslısın ki.”

Sonra hançeri göğsünün derinliklerine batırarak bıçağı hızla çektim. O piç hiçliğe karışmadan hızla etrafımda döndüm.

Josie’nin yanında yere çökerek hançeri ulaşabileceğim yere koydum. Saçını yanağından çektim. Yüzü çok soluktu. Şakaklarının üstündeki deri moraracaktı; kırmızıya dönmüş ve şiş haldeydi.

“Burada neler oluyor?”

Omzumun üzerinden baktım. Terlikli ve koyu renk sabahlıklı, yaşlı bir adam birkaç adım ileride duruyordu. Sulu gözlerini benden Josie’ye çevirdi ve ne düşündüğünü tanrılar bilir. Bu boktan şey için vaktim yoktu. “Bunların hiçbirini görmedin ya da duymadın,” diye dişlerimi sıkarak söyledim, güçlü bir zorlama büyüyle. “Sadece bir rüya. İçeri gir. Uykuya dön.”

Adam gözlerini kırpmadı. Bir saniyeliğine donakaldı ve sonra dönüp dimdik çimenlikten geçti.

Kalbim çarpar halde dikkatimi kıza çevirdim. Dikkatle birkaç saç tutamını daha kenara çekerek boynuna baktım. Damga derin değildi ve hilal şeklinde bir ısırık izinden sızan kan çoktan durmuştu. Bileğini kontrol ettim. Aynıydı.

“Kahretsin,” diye homurdandım ve kolumu altına koyabilmek için hareket ettim. Onu oturma pozisyonuna getirecek şekilde kaldırdım. Başı arkaya düştü ve onu göğsüme dayayarak hemen düzelttim. “Lanet olası aşağılık herif.”

Kız başka ses çıkarmadı. Hareket etmedi.

“Hadi. Gözlerini aç Josie. Hadi bebeğim gözlerini aç.” Bir kolumu da dizlerinin altına soktum ve ayağa kalkar-

ken onu kaldırdım. Hançeri çabucak yerden aldım. Kalbim hâlâ çarpıyordu. İçimde tuhaf sızıntılı bir his vardı. Onu içeri taşıdım; dişlerimi nasıl sıktıysam çenem ağrıyordu. Ne demeye bu şekilde dışarı çıkmıştı? Uyanık olsaydı, aklını başına getirecek şekilde sarsardım onu.

Ama bu tümüyle adil olmazdı.

Josie bu dünyaya sürüklenmişti ve hâlâ ölümlü gibi davranıyordu. Muhtemelen dışarı çıkmanın güvenli olmayacağı konusunda bir kere bile düşünmemişti.

Kapıyı tekmeyle kapatırken o nihayet kıpırdanıp yumuşak bir şekilde inledi. Durdum. "Josie?"

Yüz hatları gerildi, kirpiklerini kırıştıtırırken kıvrandı. Gözlerini kırıştıtırarak yavaşça açarken içime büyük bir rahatlık aktı. Bakışlarını tam odaklayamamıştı ama gözleri açıktı.

"Kendinde misin?" diye sordum.

Dudakları aralandı ve ben o zaman üzerinde iltihaplı bir kırmızı kesik gördüm. Rahatlamamanın yerini öfke aldı, istikrarsız bir nefes alırken içim parçalandı. "Sanırım... sanırım beni ısırıyorlar," dedi boğuk sesle.

"Evet, kesinlikle çiğnenmişsin," dedim ona.

Gözlerini kapattı, ben tekrar panik yumruğunu hissedecek kadar uzun kapalı tuttu ama sonra tekrar hızla açtı. "Onlar... onlar iblislerdi, değil mi?"

Başımınla onaylayarak banyoya yöneldim. "Oturabilir misin?"

Boğazını temizlerken yüzünü buruşturdu. "Evet oturabilirim." Kelimeleri pelte gibi çıkıyordu.

"Güzel." Dikkatlice onu kapalı klozete oturttum, sonra da hançeri lavabonun kenarına yerleştirdim. Gözleri tekrar kapandı ve beni kaygılandırdı. Kazağı yırtılmıştı, omzundan kaymış ve göğsünü tutan eflatun askıyı ve zarif

danteli ortaya çıkmıştı. Havada bir şey vardı, metalik bir kokudan fazlası; etkili ve davetkâr. *Eter* mi? Kahretsin. Aklımı kaçırıyordum. Ben iblisler gibi *eter* kokusu alamazdım. Onu hissedebilirdim, belki bu yüzden aldığım şey buydu ve bu beni ihtiyatlı kılıyordu çünkü derinlere inen, ağzımı sulandıran bir özlem midemde kök salmıştı.

Hızlı hareket ederek kazağı yukarı kaldırdım. “Nasıl hissediyorsun?”

Kirpiklerini kaldırdı. “Sanki biri... beni ısırmış gibi.”

“Damgalar derin değil,” dedim ayağa kalkarken. “Ama suya, sıvıya ihtiyacın var. Sabit dur.” Sıvının ona gerçekten yardımının dokunacağından emin değildim ama oda-ya girdim, birkaç derin nefes aldım ve televizyonun altındaki mini buzdolabını açtım. Bir şişe Gatorade vardı. Onu elime alarak banyoya geri gittim, şişeyi lavabonun yanına yerleştirdim.

Çömelerek kolunu yakaladım. Korktu, geri çekildi ve ben boş açlığın yerine göğsümün derinlerinde asitli bir şeyin yandığını hissettim. “Hey,” diye mırıldandım başımı onun- kine eğerek. “İyisin. Güvendesin Josie. İyi durumdasın.”

Gözlerini benimkilerden çekmeden yavaşça nefes verdi. “Peki...”

Kazağının kolunu nazikçe yukarı sıyırdım. “Sanırım güçlerin bağlı olduğundan onların büyüğü için kolay bir hedef oldun. Onların görünüşlerini değiştiren eski bir sihire yani.” Bir havlu almak için uzandım. Musluğun altına tuttum. “Belki de safkanlar gibisin sen de. Onlar da sihrin arkasındakini göremezler.”

Şişeyi ona uzattığımda bir şey söylemedi. “Bunu iç. Yararı olur.”

Josie şişeyi aldı. Dikkatim parmağına çekildi. Tırnakları kirli, kırıktı. “İyi olacağım,” dedi, çömeldiğim yerden

başımı kaldırıp ona bakarken o yudumunu aldı. Şişe elinde sallanıyordu ama tekrar dudaklarına götürdüğünde düşürmedi. “Biliyor musun, ben... ben daha önce asla ciddi bir şekilde hasta olmadım ya da yaralanmadım. Yaralanmam gerektiği zaman bile.” Ben kolundaki kanı temizlerken bakışlarıyla odayı taradı. “Bir keresinde... küçükken, ağaca tırmanmıştım, ta tepeye kadar.”

Kolunu temizlerken küçük, çocuk Josie görünümü belirdi gözümde. Sıska, uzun kol ve bacaklardan ibaret, kafası farklı tonlardaki saçlarla kaplı ve tam bir baş belası idi muhtemelen.

Ben havluyu kenara atıp yenisine uzanırken “Düştüm ve çok... acı çektiğimi hatırlıyorum,” diye devam etti. “Bacağıma kırdığımı düşünmüştüm. Ama... büyükannemle büyükbabamın beni hastaneye götürdüğü sırada sadece morluklarım vardı. Doktorlar şanslı olduğumu söylediler.”

“Üstünü başını kan yapmışım,” diye fısıldadı.

Aşağıya baktım. Haklıydı. Koyu kırmızı çizgiler, çıplak göğsümde kesik kesik çizgiler bırakmıştı. Kurşun bir top içime oturdu. “Sorun değil.”

Gözlerini kapattı. Altında koyu gölgeler belirdi. Saldırı etkisini göstermeye başlamıştı. Öne eğildim, sadece beni duyabileceği kadar sesimi alçalttım ama soru kaba, gergin bir şekilde çıktı. “Başka türlü incitildin mi... benim göremediğim şekilde?”

Kirpiklerini kırptırdı. Kafa karışıklığı yüzüne yayıldı ve sonra ağır ağır kafasına dank etti. Sırtımdaki kaslar ve boynum gerildi. İblislerin umursadığı tek şey *eterdi*, bir sonraki dozlarını almaktı ve bu insafsız kovalamacalarında budala olabiliyorlardı. İblislere dönüşen melezler çok daha tehlikeliydi ama hepsi zalim ve hasta ruhlu olabiliyorlardı.

Sessizce “Hayır,” dedi.

İçim biraz daha rahatladı ve başımı öne salladım. Dikkatli bir şekilde parçalanmış kumaşı bir kenara sıyrırken içimdeki kurşun top genişledi, göğsüme yumruk yemiş gibi hissettirdi.

Josie damgalanmıştı. Aynı yerde aynen *onun* gibi, Alex gibi. Tesadüf sinir bozucudan daha fazlasıydı. Kim ya da ne olduğunun önemi yoktu, bir iblis yarayla damgalardı. Tıpkı onun... Alex’in bütün vücudunda taşıdığı yaralar gibi.

Elim titredi. Soğuk, dondurucu bir his içime aktı. Hissettiğim şeyden hoşlanmadım, bu yüzden içimde yanan bir fırın gibi öfkenin kaynadığını fark ediyordum. “Hiç mi akıl yok sende?” Keskin bir nefes aldı ve bunu söylediğim için kendimi aşağılık bir herif gibi hissettim ama bunun söylenmesi gerekiyordu. “Ne düşünüyordun? Ne demeye ben duştayken dışarı çıktın? Şu andan itibaren seni bir koltuğa zincirlemem mi gerekecek?” Kanlı havluyu küvete fırlattım. Avuçlarına üstünkörü bakarak lavabonun altındaki dolabı açtım ve piyangoyu tutturdum: ilk yardım çantası. Bir tür enfeksiyondan ölmesi pek mümkün değildi ama benim şansıma bakınca bunu riske atmak istemiyordum. Bir paket gazlı bez çıkardım.

Beni bayağı şaşırtarak “Haklısın,” dedi. Yaptığım şeyi bile bıraktım, sıkıştırılmış gazlı bezi orada durmuş tutarak öylece kaldım. Yorgun, mor bakışını bana çevirmeden önce kapıya baktı. Göğsümden yumruk yediğimi düşündüğümde yanıliyormuşum. Bunu asıl şimdi hissettim. “Düşünmüyordum. Odada kalamadım. Çok sessizdi. Dışarı çıktım... Doğru dürüst düşünmeden dışarı çıktım. Bu, ‘hiç akli yok’... türünden bir hareketti.”

Şaşkınlıktan aklım başımdan gitti. Josie’nin önüne çö-

melmiş halde başımı kaldırıp ona baktım. “Bu biraz acıtabilir.”

Evet, anlamında başını salladı.

Gazlı bezi avucuna bastırdım. Sarsıldı ama ses çıkarmadı. Nazik bir şekilde çizik tenini temizledim. İşim bittiğinde kalktım, böylece göz göze geldik. “O şekilde çıkışmamalıydım.” Sesim kendi kulaklarıma sevimsiz, tuhaf geldi. “Hâlâ hiçbir şey değişmemiş gibi hareket ediyorsun. Bu normal. Sadece... almaman gereken bir dersti bu.” Dikleşerek bana attığı meraklı bakışı görmezden geldim. “Sana başka bir kazak getireyim.”

Kolumu tutarak beni durdurdu. Ona baktım. “Teşekkürler,” dedi kolumu bırakarak. “Benim... birkaç dakikaya ihtiyacım var. Temizlenmeliyim.”

Bir dakika tereddüt ettim. Esrarengiz ve tuhaf bir şey gelişti içimde: onu rahatlatma isteği. Görünüşe bakılırsa, yaşadığı şey bok gibi travmatik bir şeydi. Ne yaptığımı bilmeden ona doğru adım attım. Onu yakına çekme ve her şeyin iyi olacağını söyleme dürtüsü beni zorladı, ki bu saçmalıktı. Sonunda hiçbir şey iyi *olmayacaktı*. Benim için de. Onun için de. O sadece bir araçtı, Titanlara karşı son çareydi tıpkı *onun* gibi... tıpkı Alex'in son çare olduğu gibi.

Ve Alex'e olanlara bakın. Bana olanlara bakın.

Ona uzanmadan durdum. Onu da bu yola çekmem gerekmiyordu. Annesini görür görmez onu South Dakota'ya götürecektim ve işim bitecekti. Dönerek dışarı çıktım ve çantasına gittim, gördüğüm ilk kazağı aldım ve ona uzattım. “Hazır olduğunda dışarı çık,” dedim kabaca.

Sonra da kapıyı arkamdan kapattım. Sırtımı kapıya yaslayıp gözlerimi kaparken sövdüm. İblisleri hissetmemiş ve oraya gitmemiş olsaydım, onu damgalamaya devam edeceklerdi. Eter kalmayınca dek üzerinde olacaklardı,

tıpkı Titanların onu yakalarlarsa yapacağı gibi.

“Kahretsin.”

Banyoda akan suyu duyarken gözlerimi açıp boş boş odaya bakındım. Hem iblisler ne halt ediyorlardı burada? St. Louis’e yakındık ve şehrin yakınında safkanların olduğu bir topluluk vardı ama yine de. Burada olmaları tuhaftı. Kahrolasıcılar motelin üstüne yakın bir yere gelmedikleri takdirde beni hissedemezlerdi. Tesadüf müydü bu? O boka inanmazdım.

Yola koyulmamız lazımdı.

Yukarı uzanarak elimi göğsümün üzerinde gezdirmeyi bıraktım. Kırmızı çizgiler kurumaya başlamıştı. Onun kanı. Kapıdan uzaklaşıp tozlu aynanın önünde dururken içimdeki bulantı bükülerek ve fırıl fırıl dönerek geri döndü.

Josie dışarı çıktığında hâlâ oradaydım. Yeni bir kazak giymişti, saçları yüzünü çevreleyen sarı ve kahverengi dalgalar halindeydi. İkimiz de uzun bir süre konuşmadık.

“Burada dur,” dedim. “Benim... temizlenmem gerekiyor.”

Bakışını odada gezdirdi, yatağın kenarına otururken bana bakmadan çenesini eğdi. “Buradayım.”

Bir dakika banyo kapısının orada ayakta durdum, ona söylemeyi isteyerek... damgalanmanın nasıl bir şey olduğunu hiç yaşamamasını, o yaralarla yaşamak zorunda kalmamasını dilediğimi ona söylemek isteyerek. Ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Ve bu kelimeler anlamsızdı çünkü yaşamamasını dilediğim şeyin son olmayacağından emindim. Bu sadece bir başlangıçtı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Porsche'a girerken sessizdik. Önümüzde hâlâ dört saatlik bir yol vardı. Söylenmesi gereken hiçbir şey yoktu. Batırmıştım ve ölebilirdim. Seth'in yaralanmasına neden olabilirdim. Otoparktan çıkarken motelin gözden kaybolmasına sevinmiştim. Keşke tüm bu olanları kafamdan kazıyabilseydim.

Çabucak daldım. Yorgunluktan tükenmişim ve korkudan geriye kalanların küçük artçı şoklar gibi iğnelerini bana fırlattığını hâlâ hissediyordum. *Hayal kırıklığı* yaşamıştım. Tamamen kendimden dolayı hayal kırıklığına uğramıştım. Seth bu dünyanın tehlikeli olduğu konusunda beni uyarmıştı. Ona inanmıştım ama düşünmeden hareket etmişim. Aklım hâlâ iblisler, tanrılar ve Titanların olmadığı dünyada takılıp kalmıştı. Dışarıda yürüyebileceğim ve poğaça gibi ham-ham yenilmek konusunda endişelenmediğim bir dünyada. Cidden yaşamayı hak etmeyecek kadar aptaldım.

Ve bu berbat bir ders olmuştu.

Boynumu ve bileğimi gördüğümde ne düşüneceğimi bilemedim. Tenim çirkin ve pembeydi, üzerinde mükemmel hilal şekilli ısırik izleri oluşmuştu. Yerleri hâlâ hassastı

ve başımda ve dizlerimde hafif bir ağrı vardı. Dışarıdaki o anlardan geriye kalan ise acı ya da korkunun acı tadı değildi; kendimi savunmak için tek bir şey bile yapamadığım gerçeği idi.

Hiçbir şey.

Saniyeler içinde üstümdeydiler ve dövüşememiş ya da herhangi başka bir şey yapamamıştım. Yeteneklerimi bağlayan şey her neyse çözüldüğünde bir ninjaya dönüşeceğimden emin değildim. Ve ayrıca Titanların gölgelerden ve iblislerden daha güçlü olması gerektiklerini de biliyordum.

Kesin ölmüştüm.

Yorgunluktan tükendim ve uyuyakaldım... Rüya gördüm. Ilık, yumuşak bir dokunuş yanağımın üzerinde kayıyordu. Saçımı kulağımın arkasına alıyor, boynumun kenarındaki hassas tene dokunmamaya dikkat ediyordu. Hayali bir dokunuşun rüyasını görüyordum. Öyle olmalıydı çünkü böylesi nazık, dikkatli bir dokunuş gerçek hayatta mantıklı değildi. Bedenim şuursuzca bu okşayışı istiyordu. İsmimin söylendiğini duyduğumu sanırken dokunuşuna doğru eğildim. Dokunuş alt dudağımda ilerledi, dudağımın köşesindeki yaranın olduğu noktaya gelmeden durdu. Bunu sevmiştim, hem de çok. Ilıklık hoş bir pus yaratarak içime işledi. Bu tatlı bir rüyaydı. Sonsuza kadar burada kalabilirdim.

Ses tekrar geldi, bu kez daha yüksekti ve sonra "Joe. Uyan," dendiğini duydum.

Düşüncelerimdeki sis kalkarken göz kapaklarımı kaldırıp açmaya zorladım. Bal rengi gözler benimkilerle buluştu. Ah kahretsin, rüya görmüyordum.

Eli hâlâ çenemin civarındaydı, başparmağı alt dudağımın altında duruyordu. Ona ağzı açık bakarken nefesim

tutuldu. Şaşkınlık içime nüfuz etti ve zaten miskin olan zihnim ayılamadı.

“Uyandın mı şimdi?” diye sordu, başparmağıyla alt dudaklığımın izini sürerek ve karın boşluğumdaki hiperaktif kelebekleri heyecanlandırarak. “Kestirmeye devam etmek istiyorsan bir iki tur daha atabilirim.”

“Hı?”

Yüzünde küçük bir sırıtış belirdi ve o kelebekler telaşlı bir ordu gibi göğsümü istila etmeye karar verdiler. “Evine geldik ama uyuyordun. Bu yüzden seni kasabaya geri getirdim,” dedi ve gözlerimi kocaman açtım. Osborn’da mıydık? Bütün yol boyunca uyumuş muydum? “Şimdi yaklaşık bir mil dışardayız. Kendine gelmek için biraz zaman isteyeceğini düşündüm.”

Bu inanılmaz derecede düşünceli bir hareketti, şaşırtıcı derecede ve gerçekten çok şekerdi. Dudaklarım gülümse şeklini aldı. “Hayır, uyandım.”

“Nasıl hissediyorsun?”

“Tamam.” Zor yutkundum. “Ben... Jaws’a karşı koymuş gibi mi görünüyorum? Annemin ya da büyükannemle büyükbabamın endişelenmesini istemiyorum.”

Bana şöyle bir baktı. “Hayır. Saçını aç. Damgayı kapatacaktır, kazak da gerisini halledecektir. Dudağın... fark edilmiyor.” Bakışları ağızma kaydı ve o kelebekler pterodaktillere* dönüştü. Bu aptalcaydı. Bunların hepsi. Ama onun tişörtünü giyip banyodan çıktığımda bana bakışını kolayca hatırlayabiliyordum, söylediklerini ve evet o elimi tutarken onunla nasıl uyuyakaldığımı... Kendimi az kal-sın öldürtmeden önceki her şeyi.

“Yine ses çıkarıyordun,” dedi. “O küçük mırıldanmaları.” Aman Tanrım, cidden? “Senden *hiç* hoşlanmıyorum.”

* Soyu tükenmiş, kuş olma evrimine girmiş sürüngen dinazor. (ç.n.)

Bu bana bile inandırıcı gelmedi ve o da sırıttı. “Sen,” dedi, burnumun ucuna dokunarak, “berbat bir yalancısın.”

Gözlerimi kırptırdım.

Geriye kaydı, arabayı park halinden yola çıkarttı. Yolun kenarına sürerek yoldan aşağı indi. Bir dakika daha ona baktım, saçının tekrar açıldığını fark ettim. Yumuşak görünümlü uçları omzuna değiyor, yüzünün keskin hatlarını yumuşatıyordu.

Tanrım, gerçekten bakılası bir şeydi ve benim önemli olana odaklanmam gerekiyordu. Annemi görmekten, gerçeği öğrendikten sonra onu *ilk kez* görmekten dakikalar uzaktaydım. Aklımı başıma toplamalıydım.

Tanıdık köy yoluna girdiğimizde karnımda bir demet gerginlik oluştu. Güneş ışığı kalın dallardan süzülüyor, Porsche’un kaportasında ve ön camında gölgeler oluştuyordu. Anneme ne söyleyecektim, ne söyleyebilirdim?

“Gergin misin?” diye sordu Seth.

Ona bir bakış attım. “Nasıl anlayabiliyorsun?”

“Kıçının altında yay varmış gibi koltukta hoplayıp duruyorsun.”

Ah. Peki o zaman. Sabit oturmak için kastım. “Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Anlayıp anlamayacağını bile bilmiyorum.”

Uzun parmaklarını direksiyonda birbirine yaklaştırmak gözlerini kıstı. Bir dakika geçti. “Bir şey söylemen gerekiyor mu?”

İlk başta anlamlı gelmedi ama sonra ne söylediğini anladım. Bakışımı yan cama çevirirken araba yavaşladı, onunla konuşurken detaylara girmek zorunda olmadığımı biliyordum. Ona sadece *bildiğimi* söyleyebilirdim ya da sadece ona sarılabilir ve onu anladığımı bu şekilde bilmesini sağlayabilirdim.

Eve giden dar yola dönerken “Sen akıllı bir kızsın,” dedi. Emniyet kemerine sıkıca yapışırken nefesimin duracağını sandım. “Bir yolunu bulacaksın.”

Ev ortaya çıktığında kalbim çelik bir davul gibi vuruyordu. İki katlı ev, yüz yaşının üzerindeydi ve eski parlak günlerinde mutlaka güzeldi. Yıkık dökük falan değildi ama dış ahşap katmanındaki beyaz boya soyulmuştu ve çatısının değişmesi gerekiyordu, özellikle de sundurmanın üzerindeki tarafın. Ama benim için burası yuvamdı; üzgün, kocayan türden bir yuva.

Kocayan mı? Çakıllar Porsche’un tekerleklerinin altında ezilirken kafama dank etti. Süper güçlerim dünyaya salıverilmeden önce yaşlanmam duracak mıydı? Seth’e baktım. “Yarı tanrılar yaşlanır mı?”

Araba büyükbabamın eski Ford kamyonetinin yanında dururken kaşlarını çattı. “Vay be. Bu biraz damdan düşme oldu. Ama hayır, yaşlanmazlar. Eskiden bir tür sınavdan geçerlerdi ve o zaman tam olarak yarı tanrı statüsü kazanırlardı. Bazıları... bu şekilde yarı tanrı olarak yaratılırlar ve yaşlanmaları durur.”

Oha. Artık beni taşıyamayacak sundurmadaki salıncağa bakarak tekrar koltuğa yığıldım. Yaşlanmayacaktım. Vay anasını. Sonsuza dek yirmi, yirmi bir yaşında takılıp kalacaktım. *Sonsuza* dek gibi. “Sen yaşılanıyor musun?”

Duraklama oldu. “Evet, yaşılanıyorum ama bu sorun olmayacak.”

Keskin bir şekilde ona baktım, bunu söyleyiş biçiminden hoşlanmamıştım. “Neden?”

Seth motor düğmesine basarak kapattı. Bileğindeki deri bandı çıkarıp saçını kısa bir atkuyruğu olarak bağlarken çenesini açtı. “Şu anda endişelenmen gereken şey bu değil, Joe. İçeri girmen lazım. Bunu söylemekten nefret

ediyorum ama çok zamanımız yok. Tekrar yola koyulmamız lazım çünkü burada durarak gerçekten işleri zora sokuyoruz. Seni South Dakota'ya götürmem lazım.”

“Yani beni bırakıp gidebilesin diye?” Kendimi durduramadan soru ağzımdan çıkıvermişti. Bana keskin bir biçimde baktı. Bunu neden sorduğumu merak ederek bir nefes çektim. “Ve bana Joe demeyi bırak.” Emniyet kemerimi açtım. Haklıydı, oyalanıyordum. “Doğum günün ne zaman? Yirmi bir olacaksın değil mi?”

Bana baktı, ağzı köşelerinden kıvrıldı; bana gülümseyen mi yoksa kaşlarını mı çatsın bilmiyormuş gibiydi. “Doğum günüm Mayıs'ın ikisinde. Yirmi iki olacağım.”

“Benimki on üç kasım. Bazen on üçüncü cumaya denk geliyor, korkutucu değil mi? Ayaklı bir kara kedi ya da kimsenin altından geçmek istemeyeceği canlı bir merdiven gibi hissediyorum.”

Başını hayır anlamında sallarken iç geçirdi. “Burada kalıp seni beklememi mi istiyorsun?”

Sanırım daha fazla savsaklama şansım yoktu. Kapıya ulaşarak ona evet diyecektim ki aptal ağzımdan bu çıkmadı. “Hayır. Yani sen de içeri gelebilir misin? Büyükannemle büyükbabam senin erkek arkadaşım falan olduğunu düşünecekler ama ben seni arkadaşım olacak tanıştıracam. Çok hoş insanlardır. Sanırım eskiden hippydiler.”

Dudakları tekrar aynı şekilde kıvrıldı. “Neden erkek arkadaşın olarak değil?”

Ona bakakaldım. “Çünkü erkek arkadaşım değilsin.” Bu net görünüyordu.

“Ama arkadaşın mıyım?”

Gerçekten meraklı görünüyordu ve bu onu sosyal olarak benden daha beceriksiz kılıyordu ve bundan dolayı ondan biraz hoşlanmıştım. “Evet, benim arkadaşımsın,” diye ka-

rar verdim ve mükemmel altın kaşını kaldırdı. “Nedenini bilmiyorum. Dengesizsin ama istediğinde komik olabiliyorsun. Aklın belden aşağı çalıştığı halde. Bazen nazik bile oluyorsun ve sadece birkaç gündür birbirimizi tanıdığımızı biliyorum ama benim hayatımı kurtardın ve bence... bence Erin’i tanıdığım kadar seni de tanıyorum. Bu yüzden evet arkadaşız.”

Seth bir dakika bana baktı ve sonra omuzlarını sallaya sallaya samimiyetle güldü. “Arabadan çık, Joe.”

Arabadan çıktım. “Teşekkürler, *Sethie*.”

Porsche’un ön tarafını dönerken çok eğleniyormuş gibi bir bakış fırlattı bana. Ön kapıya bakarken yüreğim ağzıma geldi. Derin bir nefes aldım. “İyi görüldüğümünden emin misin?”

“Evet,” dedi.

Sonra sabah yaşadığım ağrı ve acıları görmezden geçerek hızla merdivenleri çıktım. Sinekliği açarken iç kapının kilitlenmemiş olmasına şaşırmadım. Buralardaki tek suç türü inek çalmaktı. Dar antreye girerken “Anne? Büyükanne?” diye seslendim. Seth arkamdan süzüldü, lanet olası bir Ninja kadar sessizdi. O kapıyı kapatırken benim açtığımda çıkan o ciyaklama sesi bile çıkmamıştı.

Antrede ilerlerken büyükanmem mutfak kapısından çıktı. Bu sabah iblislerle yaşadığım sarsıntı onu gördüğüm an yok oldu. Büyükanmem o kadar yaşlı değildi, sadece ellilerinin sonundaydı. Hatları dardan çok yuvarlak ve yüzü yaşlanmasına rağmen kahverengi gözleri o kadar parlak ve hayat doluydu ki.

“Tatlım burada ne yapıyorsun?” Ellerini kotunun önüne silerken ileri atıldı ve daha yanıt veremedi hızla bana yaklaştı. Sarılmaları her zaman vahşi ve yumuşaktı. Bu kez biraz acıtmıştı ama umurumda değildi. Bu kucakla-

maları özlemiştim. Geri çekildi, geniş bir şekilde gülümsedi. Boynunu uzatarak, “Bu harika bir sürpriz!”, “Jimmy! Josie burada!” diye seslendi.

Kulak zarımdaki ağrıyla yüzümü buruşturdum.

Büyükannem geri adım atarak omzumun üzerinden bakarken ellerimi tuttu. Gözleri açıldı. “Tatlım, bu kim?”

Yüzümün yandığını hissederek Seth’e döndüm. “Bu, e, bu Seth...” ve soyadının ne olduğunu bilmediğimi anladım. “Bir arkadaş.”

“Bir arkadaş mı?” Büyükannem yanlış bir şey yaptığımı net bir şekilde söyleyen bir bakış attı bana ve ben kendimi duvara dayalı küçük masanın altına fırlatmak istedim. Göz kırptı ama bana değil; inleyecektim ama yuttum. “Pekâlâ, içeri gelin. İkiniz de. Biraz tatlı çay getireyim ikinize. Taze, tıpkı senin sevdiğin gibi tatlım. Jimmy mutfakta, turta yiyor, diyabetinden dolayı doktor ona biraz daha sebze ve daha az tatlı ile et yemesi gerektiğini söylemesine rağmen. Ama onun nasıl olduğunu bilirsin. Yemin ederim geçen gece fırından çıkardığımdan beri elmalı turtanın yarısını yedi, bu yüzden bir dilim istiyorsanız bir tane silah bulup onu hayatıyla tehdit etmeniz gerekecek. Ah ve eğer isterseniz kahve de hâlâ sıcak.”

Büyükannem dönüp de kapıda gözden kaybolunca dudaklarımı birbirine bastırdım. Seth yanımda durdu, omzuma bir omuz attı. Çenesini aşağı indirirken sırtıyordu, kulağıma fısıldadı. “Bir tahminde bulunma cüretini göstererek büyükannene benzediğini söyleyeceğim.”

“Artık arkadaş değiliz,” diye homurdandım.

Biz büyük yemek odasına geçerken o güldü. Annemin sevdiği lale vazosu meşe masanın ortasında duruyordu. Mutfığa yemeğe geçerken Seth biraz arkamda kaldı. Büyükannemin söylediği gibi büyükbabam masadaydı,

önünde kafam büyüklüğünde bir dilim turta vardı ve elinde ise bir gazete. Büyükbabamın gür saçlı müthiş bir kafası vardı. Genleri harika filan olmalıydı çünkü kahverengi tutamların arasında bir tane bile gri tel yoktu. Ya da saç boyası kullanıyordu.

Gazeteyi indirerek koyu çerçeveli gözlüklerinin üzerinde bize baktı ve ela gözleri benimle Seth arasında gidip geldi. "Bu kim?"

"Seth. Soyadı yok sanırım çünkü bana söylenmedi," diye yanıtladı büyükbabam, elindeki iki fincanı iki bardağın yanına koyarken. "Bir *arkadaş*."

Ağzımı açtım ama büyükbabam benden önce davrandı. "Turta sever misin, çocuk?"

Ah tanrım, ciddi Seth'e "çocuk" demiş ve turtadan hoşlanıp hoşlanmadığını mı sormuştu? Bu konuşma planlandığım gibi gitmiyordu.

Arkamdan kısık bir kahkaha geldi. "Turtaya bayılırım, efendim."

Büyükbabam arkasına yaslanıp küçüklüğümde beri yaptığı gibi fanilasının önünde kollarını kavuştururken gözlerini kıstı. "Güzel. Evimde turta sevmeyen kimseye güvenmem."

Bu sohbet devam etmeden araya girdim. "Gerçekten çok uzun kalamayacağım, annemi görmem lazım. Yatak odasında mı?"

Büyükbabam en az on kaşık dolusu şekeri büyükbabamın fincanına koymayı bıraktı, ki bunun onun diyabetine yararının dokunmayacağını düşünerek kaşlarımı çattım. Fincanı onun önüne koydu. "Hilary burada değil, tatlım."

"Burada değil mi?" Bu tuhaftı. Annem yanında annesi ya da babası olmadan evi terk etmezdi. "Nerede?"

Hızla buzdolabına dönerken gülümseyerek kapıyı açtı ve

dev bir çay sürahisi çıkardı. “Bir arkadaşıyla.”

Midemdeki gergin düğümler gece yarısından sonra beslenen gremlinler gibi çoğalarak geri döndü. Başımı “olamaz” anlamında salladım. Annemin hiç arkadaşı yoktu. “Ne arkadaşı?”

“Gerçekten hoş bir arkadaş. Küçük bir tatile çıktılar.” Çayı koyarken büyükbabama bir bakış attı. “Ya da onun gibi bir şey.”

Seth daha yakına geldi, konforlu mutfakta aniden bir gerginlik oldu. Nefes aldım ama aldığım nefes boğazıma yapıştı. “Peki. Siz çocuklar benimle dalga geçiyorsunuz. Yukarıda mı?”

“Gitti,” diye yanıt verdi büyükbabam, gazetesini alarak. “Ne zaman döneceklerini söyledi mi? O ve turta sevdiğini söyleyen hoş genç adam?” diyerek kaşlarını çattı. “Ben... hatırlayamıyorum.”

Büyükannem masada otururken omuzlarını silkti, bardağı aşağı bıraktı. “Bu bizi ilgilendirmez. Şimdi bu çayı içmek istiyor musunuz istemiyor musunuz?”

Bir an için dilim tutulmuş bir halde bakakaldım. Büyükannemle büyükbabamın annemi biriyle, özellikle bir erkekle bırakmalarının ve onları ilgilendirmediğini düşünmelerinin imkânı yoktu. Büyükbabam turtasını yiyordu. Büyükannem bardakları düzeltiyordu. Bir şeyler çok yanlış, gerçekten çok yanlış. Bir adım geri atarak Seth’e çarp-tım.

“Josie,” dedi sessizce.

Hızla dönüp mutfaktan fırladım ve ana hole geri koştum. Sola dönerek basamakları ikişer ikişer çıktım. Hafiften naftalin ve elmalı tarçın kokan koridora girerken “Anne?” diye seslendim. Birkaç resim çerçevesinin, eski yatak odamın ve büyükannemle büyükbabamın odasının yanından

hızla geçtim. Anneminki koridorun ucundaki en son yatak odasıydı.

Kapı açıktı.

Odaya süzıldüm, derin nefes alarak çıldırmış bakışlarla odayı taradım. Yatak boştu ve örtüleri düzenliydi. Komodinin üzerinde ilaç şişeleri yoktu. Annemin terlikleri yatağın kenarında değildi.

Ellerim titreyerek şifonyere gittim ve hızla çekmeceyi açtım. Boş. Bir sonrakine ve bir sonrakine baktım. Hepsi boştu. Hızla etrafımda dönerek elimi saçımdan geçirdim, ağır bukleleri arkaya çektim.

Annem orada değildi.

Bu doğru değildi, hiçbirisi doğru değildi.

Komodine fırladım, oradaki küçük çekmeceyi açtım. Sıkışmıştı ama çekerek açtım. Sevdiği kitabı, Joanna Lindsey'nin sayfaları düşene kadar tekrar tekrar okuduğu tarihi romantik roman hâlâ oradaydı. Bir mendil paketinin yanına gizlenmişti. Aldığı haplar gözlerini yaşartırdı.

Geriye tökezleyerek çekmecedeki küçük kitaba baktım. Neler oluyordu?

"Josie?"

Seth'in sesine doğru hızla döndüm. Kapının tam içinde duruyordu. "O nerede?" Hemen yanıt vermeyince panik mantıklı düşünme becerimi sildi. "O nerede Seth?"

"Bilmiyorum ama..."

Ona dönerek uzaklaşıp doğrudan dolaba gittim ve hızla kapıları açtım. Annemin çok fazla kıyafeti yoktu, çoğunlukla eşofman, yırtık kot gibi rahat şeyler giyerdi ama birkaç elbisesi de vardı.

Hepsi gitmişti.

Seth tekrar adımı söyledi ve bu kez öncekinden daha

yakındı. “Burada bir yerde olmalı. Belki göldedir.” Bu kayıp kıyafetleri ya da hapları açıklamıyordu ama cankurtaran halatı gibi üzerine atladım. “Bazen oraya gider. Ve hava da bugün kötü değil.”

Başını hayır anlamında salladı. “Orada olduğunu sanmıyorum.”

“Hayır.” Bana uzanırken yanına adım attım, kapıya doğru acele ettim ama o tam arkamdaydı. Bir kolunu belime sarıp beni göğsüne çekti.

“Bir saniye dur, Josie. O...”

Farkında bile olmadığım bir güç patlamasıyla Seth’in kollarından kurtuldum. Adımı bağırdı ama koridora girmiştim, annemin ele geçirildiği korkusu jilet keskinliğindeki pençelerini bana geçirip derinlere batırırken kontrolden çıkmıştım. Buna boyun eğdim ve koştum.

“Kahretsin.”

Bu bittiğimizin resmiydi. Keskinlikle bir şeyler yolunda değildi ve bu sadece turta muhabbetiyle sınırlı değildi.

Hemen Josie’nin arkasından fırladım. Kahrolası o kız istediğinde hızlı olabiliyordu ve güçlü de. Kollarımdan kurtulduğu anda anormal derecede güçlüydü, özellikle bu sabah olanları düşününce. Çoktan aşağı inmişti, ön kapıdan uçarak çıkmıştı. Ağzımın içinde söverek merdivenlerden hoplayarak koridora indim.

“Aman tanrım.” Josie’nin büyükbabası girişin yanındaki duvara tökezleyerek geldi, eli göğsündeydi.

Sıçmıştık.

“Gördüğünü unut.” Hâlâ açık olan kapıya yöneldim, bir saniyeliğine dönüp bir zorlama büyüğü daha savurdum.

“Ve... bilmiyorum... git biraz daha turta ye.”

Sonra dışarı çıktım, bir atlayışta sundurmayı geçtim. Çakıllı yola çıkarak ağaçların bittiği yere ulaştığını fark ettim. Peşine düştüm, uzun meşe ağaçları arasında onu kovalarken o bir bankın arkasında gözden kayboldu. Hızlanarak ağaçların oraya fırladım ve kum rengi çakılların üzerinde küçük taşları havaya savurarak patinaj yaptım.

Josie birkaç adım önümdeydi, bir ağaç dalı yığınının yanında durdu, kocaman gölün durgun sularına bakıyordu. Dik duran sırtına bakarken kulağımın arkasından çıkan saçımı çektim.

Tanrılar, ihtiyacım olan son şey onun böyle koşarak gitmesiydi ama kahretsin ki duyguları şu an çok yoğun-du, serin meltemde aramızda somut, resmen üçüncü bir varlık gibi hissedilebiliyordu.

“O gitmiş,” dedi dönerek. Mavi gözleri parlıyordu. Bana bakarken yüz ifadesinde yalvarma vardı ve göğsümü bir şey çekiştiriyordu, oturmamış bir histi bu, çünkü o dile getirilmemiş yalvarışa yanıt veremiyordum. Gözlerini sımsıkı kapattı, tekrar açtı ve yürüyerek yanımdan geçip ağaçlığa geri döndü. Döndüm ve durduğunu görünce rahatladım, sırtı ağaçlara dönüktü. “Büyükannemle ve büyükbabama bir şey olmuş. Onun gitmesine bu kadar rahat tepki vermezler... ya da onu birinin almasına.”

İleri adım attım ama yüzünde tekrar titreşen kaçma ifadesini görünce tekrar durdum. “Bence onlar zorlama büyüsunün etkisinde.”

“Zorlama büyü mü?” diye fısıldadı ve ani bir rüzgâr kelimeleri alıp savurdu. “Senin gibi biri mi buradaydı? Annemi aldı ve büyükannemlerin kafasını darmaduman mı etti?”

Bu konuşmanın pürüzsüz bir şekilde olmayacağını

şimdiden söyleyebilirdim ama yalan söylemenin anlamı yoktu. “Bir safkan olabilir ya da bir tanrı ya da...”

“Ya da ne?” diye bir adım geri attı, ellerini yumruk yaparak. “Ya ne?” diye bağırdı.

Bir Titan olabilir. Ama annesini alıp büyükannelerini zorlama büyüğü altına sokması mantıklı değildi. Josie’nin nerede yaşadığını, annesini biliyorlarsa bile bu evde canlı birilerini bırakacaklarından şüpheliydim. Ama yine de tanıdığım tek Titan Perses’ti ve o da, bana Titanların herhangi bir şey yapabileceğini gösterecek kadar çok şey yapmıştı.

“Tanrım. Bu çok acımasızca. Annem kimseye kötü bir şey yapmadı.”

“Biliyorum,” dedim elimden geldiğince dikkatli bir şekilde. “Anlıyorum.”

“Anlıyor musun?” Ellerini kaldırıp saçını çekerken kahkaha attı. “Ne halt anlıyorsun, Seth? Senin dünya hiç alt üst oldu mu? Sana asla mümkün olacağını düşünmediğin şeyler söylendi mi? Mitolojik bir yaratık tarafından annen kaçırıldı mı?”

“Hayır.” Ve o zaman kendimi fena şaşırttım. “Ama öyle olan birini tanıyorum. Tüm dünyası tepetaklak olan birini tanıdım, annesini ve birçok insanı kaybeden birini.” Gerçekten onun hakkında konuştuğuma inanamıyordum, Alex hakkında yani, ama devam ettim. “Yani bunu daha önce gördüm. Zor olduğunu biliyorum ama toparlanmak zorundasın. Büyükannenler iyiler, bu yüzden anneni alan her kimse onları sinirlendirmek ya da onlara zarar vermek istememiş olmalı. Bu iyiye işaret.”

O zor yutkunurken boğazı hareket etti. Paniğin bir kısmı yüzünden silindi, ama kasları gergindi ve tekrar kaçacağını biliyordum. Gerçekten onu suçlayamazdım.

Kızın başından çok şey geçmişti ve muhtemelen mekâna ve zaman ihtiyacı vardı, belki de onu rahatlatacak birine ama onu cehennemin dibine kadar kovalayamazdım ve bu rahatlatma şeysinde berbattım.

Ve zamanımız tükeniyordu.

Josie bir furinin pençeleri gibi içimi yarıp geçen bir ses çıkararak ve belinden bükülerek kaçmaya hazırlandı. Bir adım ileri attım, ihtiyaç olursa kıcını yere devirmeye hazırdım ama koşamadan ayağımın altındaki zemin titremeye başladı. Sonraki nefesimi alamadan büyük ve korkunç bir ses, bir dağdan gümbürdeyerek gelen binlerce bağırış gibi bir ses patladı.

Farkındalık, dövmeler tenimde belirirken omurgamdan aşağıya doğru dalgalandı. Dövmeler beni uyarmak için girdap halinde dönüyordu ve tanrılarım, bu gerçekten, gerçekten kötüye işaretledi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Etrafımızdaki tüm ağaçlar çatırdadı ve sallandı. Bir kuş sürüsü aniden havalandı, kanat çarpımları ve delice bağırışlarıyla havaya akın edip gökyüzünü kapladılar ve güneşi kapattılar.

Seth yanıma fırladı. “Kahretsin, bu... Evet, bu iyi değil.”

Ağaçların titrediği yerden toynak sesleri gelirken yer sarsıldı. Geyikler ağaçların arasından ortaya çıkarken kendimi bir ağaca yapıştırdım. Bir tane değil. Birkaç tane değil. *Yüzlerce* geyik. Çimenliğin çakıl taşlarına çıkan yerinde oluşan hafif çukurların üzerinden beyaz kuyruklarını kıpırdatarak hopladılar.

Ama geyiklerin arasında daha küçük mahlûklar da vardı: tavşanlar, sincaplar, kokarcalar. Afallamış halde tüm hoş Disney tipi yaratıkların su kenarına hızla sapmalarını, gözden kaybolana dek gölü takip etmelerini izledim.

Seth bana doğru büküldü, kaşlarını kaldırdı ve boğazımın altındaki korku düğümünü yutkunmakta zorlandım. “Bu normal değil,” dedim. “Hiçbiri.”

“Ne yani? Her hafta sonu büyük bir toplu göçünüz olmaz mı?”

Onun bu ukala yorumuna yanıt veremedi yüksek bir ses daha gelince yerimde sıçradım. Gök gürültüsünden daha yüksekti. Mavi, bulutsuz gökleri sarsarak vücudumdaki tüm tüyleri ürperten sonsuz bir kükreme. Bir tür kıyamet davulunun sesi gibiydi.

Ya da Godzilla'nın.

Ve ses tüm hayvanların uzaklaştığı yerden geliyordu, büyükannemlerin olduğu yerden. Midem alt üst oldu. "Büyükanne..."

Seth'in elimi tutmasıyla fırladım. Beni durdurmadı. Sese doğru birlikte koştuk. Yukarıdan ağaçların üstündeki dallar kırılarak aşağı indi, kıyafetlerime ve saçlarıma takıldı. Seth temkinliydi, ağaç köklerine ve iri parçalara takılmamaya dikkat ediyordu. Ağaçlık alandan fırladık ve işte büyükannemlerin evi karşımızdaydı. Porsche Ford'un yanındaydı ve her şey normal görünüyordu. Birkaç yıl önce büyükbabamın araba yoluna diktiği çiğnenmiş çalılıklar hariç. Evin kenarından döndüm ve sundurmayı gördüm. Ön kapı açıktı, sineklik yerinden çıkmıştı.

Ah hayır, hayır.

Seth beni daha sıkı tutup durdurmak için kendine çekti. "Bir şeyler doğru görünmüyor."

Korku düşüncelerimi ele geçirdi. "Büyükanne..." iyi olup olmadığından emin olmam lazım. Bırak gideyim."

Boş eliyle tanrı bilir nereye sakladığı kötücül görünümlü hançerlerden birini çekti. "O eve girmiyorsun."

Hızla ona döndüm ama gözlerindeki bakış beni ölü gibi durdurdu. Başımı hayır anlamında salladım. "Hayır. Olmaz..."

Seth beni kendine çekti ve eğerek dizlerimin üzerine çökmemi sağladı. Bu sırada bir başka yüksek sesli çatırtı yankılandı ve Ford'un ön camı tuzla buz oldu. "Tanrıla-

rım,” diye homurdandı ve beni yere itip Porsche’un arkasına yaslandı. “Aşağıda kal.”

İleri atılıp etrafında döndü, bir başka ses daha yankılandı ve kamyonetin kaportasına çarpıp dar alanda aceleyle yere indi. Dört ayak üstünde durdum.

Büyükbabam kapı girişinde duruyordu, elinde pompalı bir tüfek vardı. Doğrudan Seth’e doğrulttu. Aceleyle ayağa kalktım. “Büyükbaba! Hayır!”

Beni duymadı ve sundurmanın merdivenlerinden inerken bir kez daha ateş etti. Seth sağa fırladığında çığlık attım, saçma yanından vınlayarak geçti.

Seth vahşi bir ormanda bir panterin koşabileceğini hayal ettiğim kadar hızlı bir şekilde hareket etti. Hızla basamakları çıktı. Tüfeğin namlusunu sıkıca tuttu, onu büyükbabamın ellerinden bükerek aldı ve Porsche’un önüne fırlattı. Seth havaya kaldırınca güneş hançerin üzerinde parladı.

İki araç arasından fırlayarak “Hayır!” diye çığlık attım. “Seth! Yapma!”

Seth benim tarafıma bakınca kısa bir an tereddüt etti. Büyükbabam yana adım attı, bacağını kaldırıp Seth’in karnına korkunç bir tekme atıp onu yere yapıştırdı. Bir homurtuyla Seth basamaklardaki ahşap tırabzanlara çarptı.

“Bu da?..” Basamakların altında kayarak durdum. Büyükbabama kafamı kaldırıp baktım. *Bunu beklemiyordum.*

Büyükbabam yüzünü döndü.

“Josie, geri çekil!” diye bağırdı Seth.

Büyükbabamın gözlerini gördüm... ya da yok olduklarını. Simsiyahlardı. Gözbebekleri yoktu. Sadece siyahtı. Bir adım geri attım. Keskin bir nefes alınca toprak ve çürük kokusu etrafımı sardı.

Gülümsedi. "Biz de seni arıyorduk Apollo'nun kızı."

Hay lanet.

"O senin büyükbaban değil." Seth aniden önümdeydi; bana sokularak "Artık değil," dedi.

Aklım almadı bunu. Ne söylediğini anladım, kendi gözlerimle ne dediğini gördüm ama yine de anlamak istemiyordum. *Yapamazdım.*

Büyükbabam üzerime gelmeye devam etti ve Seth önümde gerildi. "Bakma Josie," dedi Seth yumuşak bir sesle. "İzleme."

Nefesim göğsümde boğuldu ama bakışlarımı çeviremedim. O haklıydı, Seth haklıydı. Eve gelmenin çok tehlikeli olacağını söylemişti ama dinlememiştim.

Bu şeyleri... bu şeyleri doğrudan aileme getirmiştım.

"Çok geç," diye kahkaha attı büyükbabam ve bu kesinlikle onun normal gülüşü değildi. Ölüm kadar soğuk, yeraltındaki tüneller kadar nemliydi. "O burada."

Omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti indi. Seth büyükbabama doğru bir adım attı ve ben neyin olmak üzere olduğunu biliyordum. Boğazımda bir çığlık oluştu ama dışarı çıkamadan büyükbabam başını geriye attı ve ağzından yoğun ve pis yağ gibi bulanık, siyah bir duman çıktı. Nereye gittiğini bile görmedim.

Büyükbabam bedeninde sanki hiç kas ve kemik yokmuş gibi kendine kapanarak çöktü. Seth'in yanından dolanarak ileri atıldım ama o tek koluyla beni belimden yakaladı ve oradan açıklığa çıkardı. Gözyaşlarımın pusuyla cansız bedenine baktım. Dağınık bir ten ve kıyafetle uzanıyordu. Kalbim doğrudan çekirdeğine ayrılarak çatladı.

Ona doğru uzanarak "Dedeciğim?" diye fısıldadım.

Seth kulağıma eğilerek "O burada değil," dedi. "Gitti. ~~Bizim de gitmemiz gerekiyor.~~ Buradan çıkmamız

Evin ortasından gelen çatırtıyla birlikte çatısından duman çıktı. Birbiri ardına evin camları patladı. Camlar doğrudan bizi hedefleyerek havaya küçük füzeler gibi uçtu. Boğazım tılandı. Seth bedenini bir kalkan olarak kullanmak için döndüğünde cam kırıkları durdu. Sadece havada donup kaldılar. Üzerlerinden ışık yansıyarak onları elmaslara dönüştürmüştü. Ve sonra yere düştüler.

Ev titredi ve sundurma sanki bir şey, *biri* çarpık kapı eşiğinden dışarı çıkacakmış gibi zangırdadı. Botlu ayakların altındaki ahşap kalaslar patladı. Ağaç gövdelerinin boyundaki bacaklar deriyle ve geniş gövdesi yarısı düğmenlenmiş beyaz bir gömlekle kaplıydı.

Bu bir adamdı; iki metre uzunluğunda dev bir adamdı ya da ona yakındı işte. Kocamandı, steroit kullanma ebadında *kocaman*. Kafası komple tıraşlıydı, gözleri köşelerden egzotik bir biçimde eğimliydi, geniş bir ağzı ve geniş elmacık kemikleri vardı. Teninin tonu etnik kökenlerinin tuhaf bir karışımıydı. Beyaz ya da siyah ya da İspanyol değildi; bir sürü farklı tonun hepsi bir araya gelmiş hali gibi görünüyordu. İleri doğru adım atarken sundurmanın çatısı ortaya oturtulmuş bir konserve açacağı gibi kalktı. Adam yakışıklıydı, ta ki gözlerini görene kadar. Simsiyahtı. Ruhsuz.

Evet, bunun bir *tanrı* olduğunu farz etmek için mitolojiden haberdar olmama gerek yoktu. *Lütfen iyi niyetli olsun. Lütfen iyi niyetli olsun.*

Seth bana sokulmaya devam etti, bedeni gepgergindi. "Hyperion."

Kesinlikle iyi niyetli değil.

Hyperion başını yana yatırırken üst basamakta durdu. "Kenara çekil Apollyon," dedi sesi *içimde* yankılanarak. "Yoksa değer verdiğin her şeyi yakarım."

“Kulağa eğlenceli geliyor,” dedi Seth önümü kapayarak. “Ama sanırım bunu pas geçeceğim.”

Bir saniye önce sundurmada olan Titan, bir saniye sonra tam önümüzdeydi. Seth bükülürken vahşi bir biçimde sövdü ama o bile, ne kadar hızlı olursa olsun yeterince hızlı değildi.

Seth'i omuzlarından yakaladığı gibi bir patates cipsi poşetinden, o da *yarısı yenmiş* olandan, daha ağır değilmiş gibi yana fırlattı. Artan bir korkuyla onun evin yanına çarpmasını izledim, evin dış mantolamasını çatlatmıştı. Yere çarptı ve hareket ettiğini görmedim.

Hyperion başını yana yatırdı. “Sen bir yarı tanrı için oldukça... sıkıcısın ama babanın kokusu olduğu gibi üzerinde.”

İçgüdüm beni harekete sevk etti. Etrafımda hızla döndüm ve araçların arasından çıktım. Nereye gidiyordum? Seth'i bırakamazdım. Geri daire çizdim ve peki sonra? Yardım çığlığı mı? Fark etmezdi. Açıklığa ulaştığımda Hyperion önümdeydi. Çığlık atarak çakıllı yolda patinaj yaptım ve geri çekilmeye başladım.

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Kaçma. Bu çok kaba.”

Unut gitsin.

Etrafımda hızla dönerek geldiğim yere koşarak geri döndüm, arabaların arasına kaçtım ama o zaman da *tam* önümdeydi. Haykırarak zamanında duramadım ve kaya sertliğindeki göğsünden sektim. Geriye düşerek kıcımın üzerine oturdum.

Başını eğip yüzündeki bok yemiş sırıtmasıyla bana baktı. “Ayrıca kaçman saçma, küçük. Ben bir Titanım.”

Çakıllı yola geri tökezledim, o gelişigüzel uzun adımlarla öne gelirken kalp atışlarım hızlandı. Kolunu pat diye

uzattı ve elini saçıma doladı. Beni ayaklarına doğru sürüklerken kafamdan ateş gibi acı püskürdü. Bileğine yapıştım ve tırnaklarımı batırdım.

Başını eğerken gözlerini bile kırpmadı. “Ne kadar zamandır bunu beklediğimi biliyor musun?” diye sordu ve gümüş rengi bir ışık siyah gözlerinde çaktı. “Binlerce yıldır akıl sağlığımı ayakta tutacak intikama susamışlığımdan başka hiçbir şey olmadan kapana kısıldım.” Aniden kolunu çekti ve üzerime eğilirken sırtım yay gibi eğildi.

“Şey, akıl sağlığı kısmı tartışmaya açık.”

Ilık bir el boynumu sararak boğuk nefesimi kesti. “Neden olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?”

Ağzımı açtım ama hava yoktu. Sözcükler yoktu. Soluk borumdan parmaklarını çekmeye çalışarak eline vurdum. Ayak parmaklarımın ucunda esneyerek panik olmanın ötesindeydim ve dizime kadar korkuya batmıştım. İblislerle olduğu gibi onunla da dövüşmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu; kendimi savunmamın imkânı yoktu.

“Ah. Nefes mi alamıyorsun? Bunun için üzgünüm.” Hyperion’un kavrayışı boğazımı yakan düzensiz nefesler almama yetecek kadar gevşedi ama pençe gibi tenime tırnaklarını geçirerek parmaklarını büktü. Başını yaklaştırdı ve konuştuğunda nefesini yanağımda hissettim. “Seni öldürmek istediğimi mi sanıyorsun?” Kahkaha attı ve etrafımızdaki arabalar titredi. “Hayır. Senin için çabuk bir ölüm istemiyorum. Ah hayır, bunu *yıllarca* uzatacağım. Yakında bana Efendim diyeceksin ve o zaman, sadece o zaman, baban paramparça olduktan ve Olympos bizim olduktan sonra seni cehenneme bırakacağım. Ama o zamana kadar benim kişisel enerji yiyeceğim olacaksın. Ki biri çoktan seni ele geçirmiş gibi.”

Tekme attım ama hiçbir etki göstermeden ayağım bacaklarından sekti.

“Kız gibi dövüşüyorsun,” dedi soğuk bir kahkaha atarak. “O kadar zayıfsın. O kadar çaresizsin. Benim için neredeyse hiç keyfi olmayacak bunun.” Saçımı bıraktı ve eliyle göğsümü dürttü. “*Eterle* beslenmenin acı veren yolunu görmüşsün. Diğeri daha az acı verici. *Daha az*,” diye vurguladı.

“Çığlık atacaksın,” dedi. “Ve babanı saklandığı yerden çıkaracaksın.” Ağzını benimkinin hizasına getirirken saçımı bıraktı ve korku demir bir mengene gibi göğsümü sıkıştırırken ona savruldu. Elimi yakaladı, tam tutmadan döndü ve beni kamyonetin kenarına öyle bir çarptı ki kemiklerim takırdadı. Elini boğazımda hareket ettirerek avucunu göğüslerimin arasına bastırdı. Korkunç bir an için beni cidden elle taciz ettiğini sandım ama içine bir nefes çekti ve avucu, göğüs kemiğimi doğrudan kavurdu.

Karın boşluğumda uyuyan bir dev gibi içimdeki bir şey uyandı. Ilıklık mini bir kasırga gibi fırıl fırıl dönerek avucunun olduğu yere hızla geçti. Titan gülümserken gözlerindeki ince gümüş kesikleri çatladı. Bedenim sarsıldı ve ilıklık kaynar suya dönüştü. İçimde bir şeyler oluyordu: beni terk eden ve *canımı yakan*. İblisin beni ısırdığındaki gibi ama daha yoğun. Feryat ettim.

“Hey, Hyperion.”

Titan başını kaldırarak geri çekildi. Çekiştirme hissi hafifledi ve ben elimden geldiğince uzağa yığıldım. Derin nefesler alıyordum. Ilık ıslak bir şey boğazımdan akıyordu. Beni tırmalamıştı.

“Evet, sen. Pislik.” Seth orada duruyordu, bir eli hançerin sapını kıvramıştı. Dudaklarının kenarından kan sızıyordu. “Yani sen Hyperion’sun? Hayal kırıklığına uğ-

radım. Daha büyük birini beklemiştim.”

Beni serbest bırakarak “Gerçekten mi?” diye sordu. “Ölmek istiyorsun sanırım. Bu dileğini yerine getirmekten büyük mutluluk duyacağım.”

Dizlerimi yere çarparak ileri düştüm. Geriye sallanarak elimi karnıma bastırdım. Başımı kaldırırken yanma hissi zonklayan bir ağrıya dönüştü.

Seth ve Hperion karşı karşıyalardı.

Deliceydi bu: bir ölüm maçı. Yumruklar savruldu. Güçlü, zalim tekmeler atıldı. Seth daha fazla yumruk indiriyordu ama Titan adeta hiç etkilenmemiş görünüyordu. Ayağa kalkıp araçlar arasından sendeleyerek çıktım, tüfeği aradım. Bir yararının olup olmayacağından emin değildim ama hiçbir şey yapmamaktan iyiydi.

Seth alta eğildi ve bacağını tekmeledi, ama Hyperion geriye çekilerek tekmeden kurtuldu ve dönerken beni arkadan yakalayıp ileri fırlattı. Kulaklarım çınlarken öksürerek yere çarptım

Bir an hareket edemedim. Donmuştum. Avuçlarım toprağın içine girmişti; sırtım darbeden dolayı ağrıyor ve tüm vücudum yanıyordu. Homurdandıklarını duyabiliyordum, etin ete çarptığını duyabiliyordum. Gökyüzü, sarımsı kahverengi, şimşek gibi parlak bir kehribar rengiyle yanmıştı.

Hyperion kahkaha attı.

Biz ölecektik. Panik derinlere indi. Çenemi kaldırdım, tüfeği ve büyükbabamın bedenini gördüm. Gözyaşlarım görüşümü bulandırdı. Ölmek istemiyordum. Bu şekilde değil. Seth’in ölmesini istemiyordum.

Sahip olduğum her güç zerresini toplayarak yuvarlandım ve tüfeği yakaladım. Ellerim titreyerek sırt üstü uzandım, yuvarlandım ve silahı Titan’a doğrulttum. Seth’i

boğazından yakalamıştı. Bir duayla birlikte tetiği çektim. Geri tepmesi beni sırtüstü düşürdü ama saçmanın Hyperion'u sırtından vurduğunu gördüm. Seth'i düşürdü ve yana tökezledi. Sırtındaki hatırı sayılır büyüklükteki delikten bir duman çıktı. Etrafında dönerek gülümsedi. Bir ağız dolusu kan, o tükürdükten sonra toprağa düştüğü an pıhtılaştı.

Yok artık.

"Bu hiç yakışmadı sana." Bana doğru bir adım attı; gerçekten gülümsüyordu. Onu sırtından vurmuştum ve gülümsüyordu!

Bir raund daha kurşun sıkmaya çalışırken parmaklarım titredi ama o anda Seth aniden öldürücü bir zarafetle dönerek Titan'ın arkasına fırladı.

Bir şey tiz bir ıslık çıkararak üzerimde vızıldadı. Hyperion geriye tökezledi ve sonra dizinin üzerine çöktü. Tetiği çekmemiştim. Seth bir vuruş yapmamıştı.

Bir ok Titan'ın omzuna saplanarak diğer taraftan çıktı; ahşaptan bir oktu, ateş alıp sonra pufla küle dönüşerek gözden kayboldu. Bir başkası göğsüne çarptı.

Bir el omzumu yakalayınca korkuyla çığlık attım. Büküldüm, silahı boşaltmaya hazırdım ama o zaman bu dünyaya ait olmayan güzel bir kadın olarak tanımlanabilecek bir şeyle yüz yüze geldim.

Elfe benziyordu.

Yüzüklerin Efendisi tarzında bir elf.

Sivri kulakları ve çenesi vardı. Yüksek elmacık kemikleri. Uzun kahverengi saçları. Ve teninin soluk, buğulu bir parıltısı. Sımsıkı, orman yeşili bir tulum giymişti ve bana odaklanan gözleri bembeyazdı. Keskin bir nefes aldım ve kokusunu alabildiğim tek şey yoğun toprak ve güneş kokusuydu.

“Bizi size baban gönderdi,” dedi. Sesi bahar sağanakları kadar hafifti ve omzunda bir arbalet asılıydı.

Size mi?

Sonra onları gördüm; ormandan düzinelerce çıkıyordu. Tüm dişiler, yanımda diz çökmüş durana benziyordu. Erkekler de vardı. Bir tür hayvan derisinden pantolon giymişlerdi. Tenleri güneş ışığında parlıyorlardı. Hepsi yay taşıyordu.

Ayağa kalkmama yardım etti. “Gitmelisin. Zehir onu sadece birkaç dakika tutacak.”

Nefesim boğazımda takılarak Hyperion’a baktım. Bir dizinin üzerinde donmuş kalmış, dümdüz ileriye bakıyordu. “Zehir mi?”

“Pegasus’un kanı,” diye yanıt verdi hafiften gülümseyerek. “Herkesi ve her şeyi sınırlı bir zaman süresince dondurabilir.”

Seth diğer yanımdaydı, şaşkınlık ve kaygı karışımıyla kadına bakakalmıştı. “Sen bir orman perisisin ama...” Erkek olanın Hyperion’un arkasına binişine bakarken sesi kısıldı, Hyperion’un kafasındaki oku işaret etti.

“Hepimiz orman perisiyiz,” diye yanıt verdi. “Anlatılan hikâyelerin tersine hem dişisi hem de erkeği var. Şimdi gitmelisiniz. Bedeni çok çabuk adapte oluyor.”

“Teşekkürler. Bu dangalakla iyi eğlenceler.” Seth hançerini kınına soktu ve sonra beni Porsche’ye çekiştirmeye başladı.

Topuklarımı gömdüm. “Bekle. Büyükannem...”

“Öldü.” Orman perisi aniden göz seviyesinde yüzümün önünde belirdi. Perinin yüzünden şefkat geçerken Seth yanıma gelip kaskatı kesildi. “O öldü. Bu evin içinde canlı hiçbir şey yok.”

Sözcükleri içimde gümbürdedi ve içimin yarıldığını

hissettim. Kalbim o kadar gerçek bir şekilde acıdı ki, doğrudan içimde tuzla buz oldu. Beni büyükannem ve büyükbabam büyütmişlerdi. Beni sevmişlerdi ve ben de içimdeki her şeyle onları sevmiştim ve şimdi onlar yoktu. Sadece birkaç dakika önce varlardı ve şimdi yoklardı. Peki ya ne için? Hiçbir şey söyleyemedim, Seth nazıkçe beni orman perisinden çekip arabanın yolcu tarafına yönlendirirken olanları kabullenemedim. Gözlerim kuruydu ama zar zor görebiliyordum. Sessizdim ama avazım çıktığı kadar çığlık atıyormuş gibi hissediyordum.

Kapıyı açtığında aniden erkek bir orman perisi çıkıverdi. Uyuşmuş bir halde olmama rağmen çok yakına gelince dişisi kadar olağanüstü hoş olduğunu anladım. "Annen güvende," dedi. "Baban öyle olmasını sağladı."

Elfe benzer yaratığa baktım, konuşamadım. Seth beni çıkarttı ve ön koltuğa oturttu. Düz ileri bakıyordum ama hiçbir şey görmüyordum, Seth'in bana söylediği tek bir kelimeyi duymuyordum. Direksiyonun başına geçip Porsche'u döndürdü.

Köy yoluna çıkmıştık ki pompalı tüfeği göğsüme bastırdığımın farkına vardım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Tanrılarım, olaylar daha kötü sonuçlanamazdı.

Lanet olası Hyperion. Apollo haklıymış. Titan doğrudan Josie'ye geldi ve onu damgalamaya çalıştı. Belki yaptı da. Elleri beslenme pozisyonu almış halde onun üzerindeydi. O şekilde nasıl yapıldığını biliyordum.

Direksiyonu sıkıca tuttum ve ağrıyan eklemlerimin üzerinde bir acı patlaması dans etti. Şerefsizin kafası kocamandı. Ağrıyan tek yerim eklemlerim değildi ama az önce kıcıma yediğim tekme umurumda değildi. Belki de çok uzun zamandır kıcıımı *tekmeleyebilen* tek şey bu Titandı.

Arabaya bindiğimden beri yüzüncü kezdir Josie'ye göz ucuyla baktım. Sabit duruyordu, gözleri yoldaydı. Bir noktada tüfeği bıraktı ve şimdi dizlerinde duruyordu. Evi terk ettiğimizden beri ettiği tek kelime ona iyi olup olmadığını sorduğumdaydı, ki o da lanet olası yüzeysel bir soruydu. Dudağı yine kanıyordu. Boğazından aşağı akan kan kurumuştur ama boynunun etrafındaki moraracak gibi görünüyordu. Tenine el izi çıkmıştı ve ben oradayken Hyperion'un onu boğarak öldürmesi ya da boynunu kırabileceğini bilmek karnıma yumruk yemekten farksızdı.

Kahretsın.

Apollo'nun Titanlardan bahsettiği ve benim onların peşine düşmemi istediğini sandığım zaman onlarla savaşmak umurumda olmamıştı. Lanet olsun, hatta içimde küçük bir parçam buna can bile atmıştı ama şimdi durum farklıydı. Hyperion'a karşı bir savaşa gireceksem, Josie de girecekti.

Ama bunu umursamamalıyım. Umursayamam. Hayatımın bu noktasında birini ya da herhangi bir şeyi umursamak anlamsızdı.

Onu South Dakota'ya götürmek zorundaydım ve o zaman güvende olacaktı. Sayılır. Ve ben... benim gitmem gerekiyordu ama şu anda ona odaklanmıştım.

Tekrar ona bakarak sessizliği bozdum ve "Biraz durabiliriz sanırım," dedim. Yaklaşık beş saattir yoldaydık, dört saat falan kalmıştı. "Sana bakacak yeterince zamanımız var ve..."

"İyiyim," diye lafımı kesti, hâlâ ileri bakıyordu. "Durmak istemiyorum. Sadece nereye gidiyorsak oraya gitmek istiyorum."

Karnımda ufak bir rahatsızlık dalgalandı. "Josie bu sabah damgalandın, iki kez, ve bir Titan'la karşı karşıya geldin. Boğazın kanıyor ve ben..." İyi olduğundan da emin olmak istiyordum ve sadece fiziksel olarak değil. Ailesine olduğunu gördüğü şey, olan diğer şeylerin üzerine... Çok fazlaydı. Herhangi birinin kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı.

"Ben... Ben iyiyim. Dediğim gibi, ben... ben durmak istemiyorum. Gitmek istiyorum. Gitmeye devam etmek ve mümkün olduğunca uzağa gitmek istiyorum."

Çenemdeki kas, sözcüklerine karşılık olarak seyirdi. Kahretsin, bu... bu iyi değildi. "Josie, ben... ben büyükanne ve büyükbaban için üzgünüm. Kimse için böyle bir şey dileyemem."

“Haklıydın. Bunun tehlikeli olduğunu söyledin ama ben dinlemedim. Eve geri dönememeliydim.” Çektiği keskin nefes boğazına takılmıştı. “Bu benim hatam.”

“Bu senin hatan değil. Büyükannenle büyükbabanı sen incitmedin, Josie. Hyperion incitti. Kendine bu boku yükleme.”

Karşılık vermedi ve ben ona tekrar göz ucuyla baktığımda, bu sözcüklerin kahrolası tek bir şeyi bile değiştirmediyi gördüm. Tekrar sokağa odaklandım. Biz Sioux Falls’a yaklaştıkça trafik sıkışmaya başladı. Tonlarca otel vardı ama yakında oldukça büyük bir safkan topluluğu da vardı, ki bu daha fazla iblisin de buralarda olabileceği anlamına geliyordu.

Birkaç dakika sonra tekrar konuştu. “O adam... orman perisi, annemin güvende olduğunu söyledi. O, Apollo, onu almış. Bunu yapar mı?”

Öyleyse bile bundan bahsetmeyi unutmuştu, kaldı ki Apollo nadiren birine ne yaptığını söylerdi. Bu konuda Poll-yanna olmaya karar verdim. “Muhtemelen, Hyperion’un eninde sonunda ailenin nerede yaşadığını öğreneceğini ve seni yemlemek için anneni kullanabileceğini biliyordu.”

“Yani, o güvende midir?”

Hiçbir şey söylemedim çünkü onun iyiliği için öyle olduğunu umdum.

Josie pürüzlü bir nefes daha aldı. “Onunla dövüşemedim. Onu durdurmak için ya da sana yardım etmek için hiçbir şey yapamadım.”

Şu anda bahsetmesini beklediğim şey bu değildi ama en azından konuşuyordu. Bir sonraki şeride geçerek ağır bir sedanı solladım. “Eğitim görmedin, Josie. Sen...”

“Beni eğitebilir misin?” dedi ve nihayet gözlerini üzerimde hissedebildim ve ağzımın açık kaldığını gördüğün-

den de emindim. "Senin gibi dövülebilmem için beni eğitebilir misin?"

Buna nasıl yanıt vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ağır bir şekilde başımı hayır anlamında sallayarak, başka birini eğitmekle ilgili anılarımı bir kenara ittim. Başka bir kızı. Üstelik Alex'i eğitmek tamamen farklı olmuştu. Alex zaten dövüşmeyi biliyordu ve onunla çalışan bir tek ben değildim. "Dünyadaki nefes alan en iyi dövüşçü benim ve bununla kibirli olmaya çalışmıyorum bile. Ama Hyperion'a karşı ben kendimi zar zor korudum. Ayrıca seni eğitmek büyükannenle büyükbabana olan şeyi değiştirmeyecektir."

"Bunu biliyorum ama en azından orada durup çılgınlıktan başka bir şey yapabiliirdim. Ya da insanların kışkırtılmasını izlemekten ya da onların ölmesini izlemekten başka!" Ona baktığımda dudakları titrediydi. "Eğer yine peşime düşerse, kendimi ya da herhangi bir şeyi savunamayacağım."

"Üniversitede güvende olacaksın," dedim ona ve mideadaki asit köpürdü çünkü nasıl güvende olacağından emin değildim. Hyperion'un onun saklandığı yeri bulması uzun sürmeyecekti ve Titan'ı nasıl dışarıda tutmayı planladıkları konusunda fikrim yoktu. Muhtemelen korumalar, yani koruyucu büyüler vardı ama hiçbir koruma yüzde yüz güvenli değildi.

"Sonsuza dek orada kalamam," diye yanıtladı elini boynuna götürerek. İblisin erken saatte damgaladığı yere dokunmaya yeltendi ama elini hızla geri çekti. Gergin bir duraklama oldu. "Bunu yapar mısın? Beni eğitir misin?"

Omuzlarımdaki kaslar gerildi. Alex'i eğittiğim gibi Josie'yi eğitmek mi? Neredeyse tüm bu bombok ironiye gülecektim ama bununla ilgili hiçbir şey komik değil-

di. "Josie, ben... seni Üniversite'ye götürdükten sonra ne yapacağımdan emin değilim. Babanın benim için başka planları olabilir ve..."

Ve orada kalamam.

"Doğru. Ayrılacaksın," dedi sessizce ve bakışlarını çevirerek yolcu camından dışarı kasvetle baktı. "Beni birinin eğiteceğini düşünüyor musun?"

Mümkündü. Avcılar hâlâ Üniversite'de eğitiliyordu ve bir sürü vardı. Tüm ihtiyacı olan Akit dekanının kabul etmesiydi ve dekanın hâlâ North Carolina Akit'inin eski dekanı ve Alex'in dayısı Marcus Andros olduğunu sanıyordum. Arka çıkardı, özellikle onun ne olduğunu ve onun için *kim* olduğunu öğrendiğinde. Biri ona yardım ederdi.

Ama o kişi ben olamazdım.

Bu yola tekrar girmeyecektim.

Alacakaranlık yıldızlı, bulutsuz bir geceye döndü. Buraların nasıl karardığını unutmuştum, bizimle gece arasında hiçbir şeyin olmadığı zamanı. Üniversite Black Hills'de kurulmuştu, Mount Rushmore yakınında değil de, Northern Hills'in korunan kısmındaydı. İnsanların giriş yolunu bulmak için neyi aramaları gerektiğini bilmeleri gerekiyordu. Beş tümsekten sonra, Üniversite'nin onarılmış dış duvarlarına ulaştık. Burada bulunduğum en son zaman yanan arabalar yolun ortasına dizilmişti ve dış mermer duvarların koca camları patlamıştı. Duvarlar şimdi tamamen parlak ve yepyenydi; sanki kötü hiçbir şey yollarına çıkmamış gibiydi.

Direksiyonu sıkıca kavradım.

Josie başını kaldırıp hektar hektar alanı çevreleyen altı

yüz metrelik duvara baktı. Sonra bakışı titanyum kaplı kapılara yöneldi ve saatlerdir ilk kez konuştu: "Yok artık."

Avcılara bakıyordu. Yarı otomatik silahları arabamıza doğrulttuklarından bakmamak zor sayılırdı. Hepsi simsiyah giyinmişti, ileri doğru hareket ederlerken gölgelerden başka bir şey değillerdi.

Josie kıpırdandı. "Seth?.."

"Sorun değil." Cama dokunarak açtım. "Sadece çok temkinliler." Kolumu açık cama dayadım, yaklaşan Avcıların birinin öldürmeye çalıştıklarımından biri olmamasını umdum. Bu zor bir durum olurdu.

Erkek bir Avcı aşağı eğildi, benim ve Josie üzerinde kurnaz bir bakış gezdirdi, sonra takılıp kaldı. Silahını indirirken çenesini sıktı. "Amacın nedir, Apollyon?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Seni ilgilendirmez." Avcı başını kaldırdı ve ona en iyi gülüşümü gösterdim, on yıllık yarı çapta ve herkesi gıcık edecek türden olanı. "Dekanı görmem gerekiyor."

Avcının dudakları yapmacık bir gülücükle kıvrıldı. "Yanında bir ölümlü var."

"Ve bu da seni ilgilendirmez." Josie'nin keskin bir biçimde nefes aldığını duymama rağmen gözlerimi Avcıdan çekmedim. Sanki önüme çıkan bir Avcıya onun kim olduğunu söyleyecekmişim gibi. Herhangi birine güvenmenin asla harika bir fikir olmadığını herkesten iyi biliyordum. "Dekanı görmem lazım. Şimdi. Ve kendimi tekrarlamak zorunda kalırsam, umarım iyi nişan almanın yanında tetiği de hızlı çekebiliyordur."

"Aman tanrım," diye mırıldandı Josie.

Avcı sabrımı test eder gibi bir süre gözünü almadı, sonunda doğruldu. Boş eliyle kulaklığına dokunarak çabucak konuştu.

Josie hâlâ önümüzdeki Avcıya bakıyordu. “Sence biraz daha... şu adama nazik olabilir miydin?”

Kıkırdadım. “Hayır.”

Ağır bir şekilde başını bana çevirdi ve kaşlarını kaldırdı. “Bizi vurabilirlerdi. Bizi vurmak istiyorlarmış gibi *görünüyorlar*.”

Dudaklarımda bir gülümseme belirledi. “Bizi vurmazlar.”

İkna olmamış gibi görünüyordu ama Avcı kolunu kaldırdı ve kapıya doğru gitmemizi işaret etti. Bir saniye sonra ağır kapı sallanarak açıldı. “Gördün mü? Bizi vurmayacaklar.”

“Bunu bilmek güzel,” diye geveledi koca gözlerle kötü bakışlı birkaç Avcı’yı geçerken bakakalarak. Yola devam ettik ve Josie silahı sonunda bir kenara bırakıp öne eğildi, ellerini ön panele yerleştirdi. “Şu... şu ağaçlara ne oldu?” Üniversite’nin iç duvarlarını çevreleyen ağaçlar koca bir darbe almıştı. Yüzlercesinin hâlâ dalları yerde devrikti. Ortaya çıkan kökleri kül rengindeydi.

“Ares,” dedim. “Her şey mahvolunca Üniversite’nin peşine düştü. İlk başta içeri giremedi. Ama sonunda başardı.” Porsche’u yavaşlatırken yavan bir kahkaha göğsümü takırdattı. “Başından beri İlah Adası’ndaki Akit’in eğitmeniymiş gibi davranarak bizim etrafımızdaydı. Buradaki Üniversite’ye bu şekilde girdi.”

“Ne oldu?”

Bir parçam şu anda konuştuğuna memnundu ama bu konuşmanın gittiği yerden pek hoşlanmamıştım. “İçeri girdi, bir avuç insanı öldürdü ve daha fazlasını yaraladı.”

İkinci kapıya yürüme mesafesindeki büyük park alanına doğru giderken dudaklarını birbirine bastırdı. Akit’e ait olan bir düzine Hummer’ın yanına sonunda park ettim

ve motoru kapattıktan sonra ona döndüm.

“Buradan yürüyeceğiz,” dedim ona ve onun boğazıyla uğraşmasını izledim. “Göreceğin şey muhtemelen biraz ezici gelecektir ama güvendesin. Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim.”

“Ama sen gidiyorsun,” diye yanıtladı hemen ve sadece o zaman söylediğim şeyi anladım. Bakışlarını çevirip gözlerini kısa bir süre kapatırken ve sonra başını ters bir şekilde evet anlamında salladığında içim ezildi. “Pekâlâ. Hadi şu işi halledelim.”

Ben öylece kaldım. O ise kapıyı açıp dışarı çıktı ve ayakları yere değdiğinde yüzünü buruşturdu. *Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim.* Ne saçma bir ifadeydi bu? Onu buraya tek parça halinde getirmektir işim ve yaptım da. Sayılır. Kesinlikle burnu bile kanamamış değildi ama onu güvende tutma işim bitti.

Neredeyse bitti.

Porsche'dan çıkarak kapıyı hızla kapattım, bagaja yöneldim ve eşyalarımızı indirdim. Yolcu tarafında beni bekliyordu; çenesini indirmiş ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. *Gelişigüzel* duvarın yanına yayılan Avcılara göz ucuyla baktım. Bir düzinenin üzerindeydiler. Çantamı yere bırakırken onları görmezden geldim. Yorgun mavi gözler benimkilerle buluştu. Tanrılarım, tükenmişlik yüz hatlarına oyulmuştu resmen. Hâlâ nasıl ayakta durduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu çünkü bitkinliği fiziksel olanın ötesindeydi.

Onu kollarıma almak istedim. Onu rahatlatmak. Sımsıkı tutmak ve vermem gereken güç her neyse ona ödünç vermek. Ama bu ben değildim. Öyle miydim yoksa? Birini rahatlatma lüksüne sahip olduğum bir zaman olmuştu. Sevdiği birini kaybetmenin verdiği o saf acı sırasında onu

kucağıma almıştım, ama bu sanki çok eskide kalmış gibi geliyordu ve ben o zaman farklı biriydim.

Bugün kim olduğumu bilmiyordum.

Kendimi tamamen beceriksiz hissederek ve birkaç gözün üzerimizde olduğunu bilerek elimi indirdim. “İyi misin Josie? Bunun için hazır mısın?”

Tekrar başıyla onayladı ve birkaç saniye sonra konuştu. “Birkaç çantayı ben taşıyabilirim.”

“Ben hallettim.” Kendi çantamı da alıp açık kapıya yöneldim. “Bana yakın dur.”

Duvarın yanındaki mermer yürüme yoluna girdiğimizde Josie kulak kabarttı. Loş ışıktaki, taştaki gravürleri, glifleri ve antik tanrıların çizimlerini ya da iç duvarlara oyulan aynı şeyleri görüp göremediğini merak ettim.

Avcıların dikkatli bakışları altında kemerli yoldan geçiyorduk. Avcılar bizim yürüyebildiğimizden daha hızlı ürüyorlarmış gibi göründü. Josie’nin bizim Akit’lerden birine ilk defa dönüp bakınca pürüzlü nefes verişini duydum. “Aman tanrım,” diye fısıldadı.

İlk kez görüldüğünde heyecan verici, hoş bir şey olmalıydı.

Kampüs her şeyi Yunan olan, iki dağ zirvesinin arasında yayılan bir hilkat garibesiydi. Mermer ve kumaşı yürüme yolundan banklara, şık, elle yontulmuş heykellere, sütunlu binalara kadar tüm vadiye Antik Yunan kustu sanki.

Bahçeler bizi çevreleyen ölümlü dünya tarafından bilinen her türlü çiçekle kaplıydı. South Dakota’da yetişmesi gereken çiçeklerdi bunlar ama Akit duvarları içinde bazı tanrısal sebeplerden yetişiyorlardı. Tenime yapışan sıcak ve hoş bir koku yayıyorlardı.

Bir virajı alıp gitgide bahçelerin bittiği yüksek duvar-

ları dönerken Josie'nin ağzı bir karış kaldı. Heykellere bakıyordu.

“Eskiden orada on iki tane vardı,” dedim ona Olympos'un özünün mermer kopyalarına dalıp giderken. “Ares'in heykelini alaşağı etmişler gibi görünüyor. Onları gerçekten suçlayamam.”

Büyüklerdi, otuz metrenin üzerindeydiler ve her biri muhtemelen bir ton geliyordu. Yürüme yoluna dizilmişlerdi. Ve o zaman taş İlham Perileri vardı, geçtiğimiz her akademik binanın girişinde muhafızlık ediyorlardı. Yatakhaneler arka planda gökdelenler gibi yükseliyorlardı. Pencereler ışıkla parlıyordu ve onların altında eğitim tesisleri ve kişinin her türlü şeye erişebileceği, her çeşit modern kolaylıkla dolu, toplu konutların olduğunu ezbere biliyordum.

“İnsanlar nasıl olur da burayı bilmezler?” diye sordu her yere bir seferde bakarak.

“Uçaklar bu alandan geçmezler. Asla geçmediler. Ve burayı görenler de gerçekten özel giriş kriterleri olan zenginlere özel bir üniversite olduğunu sanıyor.” Omzumdaki kayışı oynattım. “Ölümlüler görmek istediklerini görüyorlar. Asla gerçekten orada olanı değil.”

Bana keskin bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

Önümüzdeki dairesel yapıda Olympos On İkilişinin büstleri, Ares'inki de dâhil kum taşı sütunlarına oyulmuştu. Josie'ye baktığımda ağzının açık kaldığını gördüm. Beklenmedik bir şekilde kendini Yunanistan'da bulmuş birinin şaşkınlığı vardı yüzünde. Küçük bir gülümseme belirdi dudaklarımda. Konsey'in toplandığı bina bir Yunan amfiteatırı gibi görünüyordu.

Ana binanın geniş basamaklarını çıkarken, etrafına bakıyor gibi yapıp bizi aşikare takip eden Avcıları göz ucuyla

süzdü. Bana bakınca kaşını çattı. “Buranın bir üniversite olduğunu söyledin değil mi? Öğrenciler nerede?”

“İyi soru. Boy gösterdiğimiz zaman muhtemelen yatakhanelerine kapatıldılar.”

Adımları tutuklaştı. “Neden?”

“Başlarından çok şey geçti, Josie. Kimseye güvenmiyorlar.”

Themis heykelini geçerken iyice düşünüp taşınıyormuş gibi göründü. Themis’in tuttuğu tartılar dengeliydi. Çift kanatlı titanyum kapılar biz daha gelmeden açıldı, veranda parlak bir ışık huzmesi doldu ve Josie kısa bir nefes çekip tuttu.

Ensemizde soluklanan bir ton Avcı olduğundan Josie’yi arkamda bırakamazdım, bu yüzden yakınlaşıp kalçamı ona yapıştırdım. Bir sürüsü de girişimizi engellemek için üstünkörü bir hat oluşturmıştu.

Yanlış bir adım attıkları takdirde, içimdeki serbest bırakılmaya hazır enerji sıkı bir şekilde kıvrılırken vücudumdaki her kas gerildi. “Bize hoş geldiniz demek için mi buradasınız?” Sözcükleri uzatarak konuştum. “Onur duydum.”

Avcıların hiçbiri yanıt vermedi. I-ıh. Bu bok konusunda aşırı ölçülüydüler. Bakışım üzerlerinde gezindi. Hepsinin melez olduğunu fark ettim ve hiçbiri önümüze kırmızı halı açacakmış gibi görünmüyordu.

Josie ürperdi.

Bu, benim kafamı bozdu.

Bu kıza bir bakış atan herkes yere kapaklanmamak için çaba harcadığını anlayabilirdi. Bu bok gerekli değildi.

Ama Avcı duvarı uzun bir safkan geldiğinde ikiye ayrıldı ve gelen adam benim aradığım adamdı. Bu safkana gelince görünüş yanıltıcı olabiliyordu. Ütülü haki panto-

lonlu bu Rambo herkesten iyi kış tekmeleyebilirdi. Koyu kahverengi saçı stilli bir şekilde geriye taranmıştı ve şaşırtıcı derecede yeşil gözlerinin ve ağzının etrafında hatırladığımdan daha fazla çizgi vardı. Hatırladığım kadar havalı ve sakın görünüyordu.

Marcus Andros'un aklını kaybettiğini gördüğüm tek sefer, Apollo'nun ona yeğeninin ölümlü ölümüne kurban gittiğini söylediği zamandı.

Oradaydım. Kaos hâkimdi. Catskills'teki Akit yanıp kül olmuştu ve doğal olmayan ateşin parlaklığında Marcus beni yumruklamıştı.

Bu onu son gördüğüm zamandı.

Arkasında tanıdık bir yüz gördüm. Bir Avcı geri kalanından ayrı duruyordu, gür kahverengi saçı sadece kendi annesinin sevebileceği yüzünden geriye toplanmıştı. Bir gözünden dudaklarının köşesine inen pürüzlü bir yara vardı.

Solos Manolis.

Onu burada gördüğüme şaşırmamıştım. Anladığım kadarıyla, Catskill'in tekrar inşa edilmesi gerektiği için ana Konsey Üniversite'ye taşınmıştı. Kötü bir herif değildi; aslında oldukça esaslıydı. Hiçbir alakamın olmasını istemediğim bir grubun parçasıydı. Burada olduğunu bildiğim grubun. Babası da bir safkandı, yıllardır melezlerin tarafında lobi yapmış olan saygın bir safkandı. Solos Konsey'de bir koltuk almıştı; bunu yapan ilk melezdi, bu prestijli mevkiiden vazgeçmiş olan *aziz* Aiden St. Delphi'nin yerine geçmişti.

Marcus soğuk bakışını benden Josie'ye yöneltti, bakışlarını bir dakika boyunca çekmedi ve sonra tekrar bana baktı.

"Seth, bunu... beklemiyorduk."

“Biliyorum,” diye yanıtladım, bakışlarıyla buluşarak.
“Konuşmamız gerekiyor.”

Akit dekanı bir dakika gözünü dikip bana baktı ve sonra Josie'ye tekrar göz attı. Uzun bir dakika geçti. “Evet. Gerektirir.”

Kocaman açılmış kırpmayan gözlerle, cilalı mokasen Kayakkabılarının üzerinde dönen ve neredeyse Seth kadar uzun olan, zarif görünümlü adamı izledim. “Beni takip edin,” diye emretti.

Ve bizi beklemedi. Yaralı yüzlü adama başını onaylarcasına sallayarak yürümeye devam etti. Şükürler olsun ki kocaman spiral merdivenleri pas geçmiştik, çünkü asla çıkamayacağımı biliyordum. Çünkü şu anda cenin pozisyonunda yatıp bir ay hiç hareket etmemek istiyordum.

Her kasım ağrıyor ve yanıyor, Seth’in yanında güçlükle yürürken tüm bedenim zonkluyordu. İnsanın ağzını açık bırakan, büyüleyici lobiye doğru bizi takip eden simsiyah giyimli, epey hoşnutsuz görünen insanların mesafelerini korumasına minnettar oldum.

Zihnimin Missouri’ye gitmesine izin vermek yerine, binanın her metrekaresine oyulan çetrefilli desenlere odaklandım. İzin verseydim o cenin pozisyonunda *olurdum* ve ondan çıkamazdım. Kalbimin bir parçası, Osborn’da paramparça olmuştu ve onu bir araya getirmek için gücümü son damlasına kadar toplamıştım. Bu yüzden ihram giymiş uzun kadın ve erkek çizimlerine, antik dilde yazılmış

olacağını tahmin ettiğim güzel yazmalara ve tüm parlak beyaz heykellere odaklandım.

Hayatımda bunun gibi bir şey hiç görmemiştim, müze-lerde bile.

Adam bir başka kemerli yolun altından geçip dar bir koridora yöneldi ve sonra büyük bir kanepenin ve birkaç koltuğun olduğu parlak bir şekilde aydınlatılmış öğretmenler odasına girdik. Yaralı yüzlü adam takip etti, arkamızdan kapıyı kapattı ve kumtaşına benzeyen bir duvara yaslandı.

Seth çantalarımızı kapının yanındaki yere bıraktı ve ben durdum. Yabancı, odanın ortasına hareket edip kollarını göğsünde kavuşturarak bizi izlerken mecalim kalmadığından biraz sallandım.

Seth aşağı uzanarak elimi tuttu ve gözlerini adamların üzerinden bir an bile çekmeden beni kanepeye götürdü. Yaşlıca olan adam birleşmiş ellerimize bakınca yüzünde bir şaşkınlık belirdi.

Seth yumuşak bir sesle "Otur," dedi.

Bunu tartışmayacaktım. Kıçım kalın minderlere değdiği an bana teşekkür etti. Seth oturmadı. Yanımda durdu, o da kollarını kavuşturmuştu. Bir an için üçü de tuhaf sayılacak türden bir bakışmaya kendilerini kaptırdılar ve geçmişlerinin olduğunu çıkarmak için dahi olmaya gerek yoktu. Görünüşe göre, iyi bir geçmiş değildi bu ama aşırı yorgundum, aşırı darbe almıştım ve sadece... umursamayacak kadar uyuşmuştum.

Sonra yaşlıca olan bana bakınca ben boynuma baktığını anladım. Kazağın yakası Hyperion ile acınası kavgamda esnemiş ve damgayı açığa çıkarmıştı. Berbat görünüyormalıydım ama bunu da umursamıyordum. Dudaklarının hafiften kıvrılmasıyla sert yüzü yumuşadı. "Ta-

nıştırılmadık,” dedi. Sesi derin, terbiyeliydi. “Ben Marcus Andros, bu Üniversitenin Dekanıyım ve sen de?..”

Seth’e bakmamak için direndim çünkü bu noktada ona güvenemezdim. Buraya geldiğimiz anda ayrılacağı konusunda netti ve biz şimdi buradaydık.

Titremesin diye ellerimi kavuşturup dizlerimin arasına soktum. “Adım Josie Bethel ve ben...” Kaşlarımı çatıttım. “Ne olduğumdan tam olarak emin değilim.”

Adam Seth’e dönerken kaşlarını kaldırdı. Yaralı yüzlü adam ise hafiften kıkırdadı ve, “Tatlım, herhangi birimizin tam olarak kim olduğunu bildiğini sanmıyorum ama bir süredir duyduğum en tuhaf tanışma bu oldu sanırım,” dedi.

Seth kaskatı kesildi. “Adının ‘Josie’ olduğunu söyledi ve son kez kontrol ettiğimde ‘tatlım’ değildi, Solos.”

Solos olduğunu farz ettiğim yüzü yaralı olan adam tekrar kahkaha attı, ama Seth’e bakarken neredeyse yıldırım çarpmış gibi görünen Marcus’tu. Seth ise birini duvara fırlatmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

Ani bir acı bacağıma saplanınca kıpırdandım ve yüzümü buruşturdum. *Her şeye sabrım tükenmeye başlamıştı.* “Öyle emredildiği için beni buraya getirdi. Bu onun işi.”

Seth başını hızla bana çevirdi ve gözlerini kısarken altın kaşları çatıldı. Bu bakışı hak edecek ne demiştim ki? Sadece gerçeği, aman neyse ya. Bacağıma vuran can sıkıcı acıyı görmezden gelerek dizimi sektirdim.

“Nedenini sorabilir miyim?” Marcus karşımızdaki deri sandalyede oturuyordu. “Bizim ne olduğumuzu bildiğini farz ediyorum, durumuna bakılınca.” Bir duraklama oldu. “Alınma, Josie ama seni buraya niye getirdiğini anlayamadım.”

“Çünkü o ölümlü değil,” diye yanıtladı Seth ve ah Tan-

rım, oda o kadar sessizleşti ki bir çekirgenin hıçkırığını bile duyabilirdim.

Marcus başını hayır anlamında sallarken gözlerini kırıştırdı. "Seth, o bizden biri değil."

"Öyle olduğunu söylemedim, ama bunun kesinliğine dikkat çektiğin için teşekkürler," diye yanıtladı Seth ve Marcus'un ağzının etrafında beyaz çizgiler belirdi. "Bizden biri değil. Tamamen farklı."

Solos bir kaşını kaldırdı. "Bize detayları verecek misin yoksa bunu mümkün olduğunca uzatacak mısın?"

Bir saniye için Seth'in Solos'un kafasına bir şey fırlatacağını sandım, belki o keskin bıçaklardan birini, ama o benim yanıma oturdu. O kadar yakındı ki bacağına tümüyle benimkine yaslamıştı. "Titanlarla olanların hepiniz farkında mısınız?"

Marcus karşımızda doğruldu. "Tabii ki. Öğrencilerimizin ve burada bulunanların güvenliği için gerekli adımları attık ve onları sadece Titanlardan korumuyoruz."

Seth yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Mesaj alındı," diye yanıtladı ve bunun ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Yani Titanlara karşı korunuyorsunuz."

Başıyla onayladı. "Öyle ama bunun onunla ne alakası var?"

Hyperion kadar güçlü ve korkunç bir şeye karşı nasıl koruyabileceklerini merak ediyordum. Muhtemelen bir düzine bakire kanı ya da eşit derecede kadim ve tuhaf bir şey gerektiriyordu.

Seth öne eğildi, bakışları gördüğüm en parlak yeşil gözlerle buluştu ve sonra bombayı bıraktı. "Josie Apollo'nun kızı. O bir yarı tanrı."

Marcus ve Solos bakışlarını üzerimde gezdirdiler. İki adamın da gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana üç başlı bir

ejderhaya dönüşmüşüm gibi baktılar. “Hayır,” dedi Marcus. “Yeryüzünde hiç yarı tanrı yok ve hem öyle olsaydı bunu hissederdik. Ne tür?..”

“Güçleri bağlı, Marcus. Bu yüzden onu hissetmiyorsunuz. Ve o tek değil,” diye açıkladı Seth, elini uzatıp salladığım dizimi tutarak.

“Pardon,” diye mırıldandım bakışımı eline çevirirken. Seth tekrar konuşmaya başladığında ne olduğumu, bizden kaç tane olduğunu ve diğer şeyleri kendinden geçmiş dinleyicilerimize açıklarken elini dizimde tutmaya devam etti. Uzun, ince parmaklarına baktım. Zarif ama ölümcüldü.

Elinin ağırlığı kendimi komik hissetmeme neden oldu ve bundan hoşlanmamıştım, ama aynı zamanda, uyguladığı basıncın neredeyse rahatlatıcı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

“Tanrılarım,” diye mırıldandı Marcus, dikkatimi ona çekerek. Hâlâ gözlerini dikmiş bana bakıyordu. “Bir yarı tanrı, doğmuş bir yarı tanrı. Bunu göreceğimi asla düşünmemiştim.”

Rahatsız bir şekilde kıvrandım ve Seth elini çekti. “Apollo onu buraya getirmemi söyledi. Güvende tutulması gerekiyor Marcus, yarı tanrılarının geri kalanının yeri belirlenene kadar.”

Aldığım bir sonraki nefes tıkanı kaldı. Seth için sadece bir iş oluşum neden canımı sıkıyordu? Bu Erin’le olan mevzu gibi bir şey değildi, ama bazı sebeplerle hayatımın bir parçası olması emredildiğini bilmeme rağmen, bunu duymak eşek arılarının kovanına girmişim gibi canımı yakmıştı.

“Evet.” Gözlerini kırptırdı, bakışını doğrudan bana çevirmeden önce bir an gözlerini kaçırdı. “O çok önemli.”

Durum gerçekten utandırıcı bir hal alıyordu ama en azından beni kapı dışarı etmiyorlardı. Bunu yararına kullanmam gerekiyordu. “Eğitilmek istiyorum,” diye bildirdim ve evet herkes gerçekten tekrar bana bakıyordu, Seth de dâhil. “Avcılar... gibi. Burada kaldığım sürede bunu yapabilir misiniz?”

Marcus arkasına yaslandı; iki parmağıyla kaşını ovuyordu. “Eğitilmek mi?” Seth’e göz attı ve sonra başını hayır anlamında salladı. “Josie, Avcılarımız eğitimleri...”

“Sekiz yaşından beri alıyorlar. Biliyorum ama iki kez kurtarılmak durumunda kaldım, birinde iblislerden ve diğerinde Hyperion’dan. Ben hiçbir şey yapamadım onlar... o şeyler bir çizburgermişim gibi beni ısırıldılar. Sonra Hyperion beni bez bebek gibi eline aldı. Ve şu şeyleri kullandı... şu gölgeleri benim...” Sesim çatladı ve zor yutkundum. “Büyükannemle büyükbabamı öldürmek için ve ben hiçbir şey yapamadım. Buraya da girerse kesinlikle elimden bir şey gelmez.”

“Josie...” diye başladı Seth.

“Sen gitmeyi planlıyorsun ama bu, burada bana yaradım edebilecek birinin olmadığı anlamına gelmiyor.” Bakışımı Dekan’a çevirdim. “Lütfen. Bunun size ne zararı olabilir? Hiçbir şey yapmadan burada öylece duracak mıyım? Bunu yapamam. Burada öylece duramam. Bir şeyler yapmalıyım. Lütfen.” Ve sonra elimdeki bütün kartları masaya koydum. Bunu yapmak rezilce bir davranıştı ama başka seçeneğim yoktu. “Beni eğitmezseniz o zaman burada kalamam.”

Seth bana döndü, öfkeli kehribar rengi gözleri çizgi halini almıştı. “Burada *kaliyorsun*.”

“Hiç kimse yirmi dört saat beni izleyemez. Akıllıyım. Kaçmanın yolunu bulurum.” Kızgın bakışlarına benimki-

lerle karşılık verdim. “Bunu yapacak kimse yoksa ben de yokum. Ne kadar önemli olduğum düşünülürse bu pek hoş olmaz, değil mi?”

Gözünü dikmiş bana bakarken ağzını açtı. “Birleşik Devletler’in yarısını seni güvenli bir yere getirmek için geçtim ama sen buradan kaçmakla tehdit ediyorsun. O kadar yolu sen böylesi aptalca bir şeyi yapasın diye kat etmedim. Başka arzun var mı?”

“Senin var mı?” diye karşılık verdim.

Başını yana yatırdı. “Bu karşılığın bir mantığı bile yok.”

“Her neyse,” diye yanıtı patlattım kollarımı kavuşturarak. “Senden hoşlanmıyorum bile ve sana fikrini de sormadım.”

“Fikrimi alacaksın, hoşlansan da hoşlanmasan da, Joe.” Gözleri parlak sarı bir renkle çakmak çakmaktı. “İsteddiğini yaptıramadın diye hayatını riske atmayacaksın.”

“Neden umurunda ki?” diye bağırdım ellerimi kaldırarak. “Cidden? Bu yüzden kapat çenenini, *Sethie*.”

Seth çenesindeki küt çizgi sertleşerek geri çekildi. “Sabrımı sınıyorsun.”

“Çocuklar,” diye söylendi Marcus yorgun bir şekilde.

Onunkini mi sınıyordum? “Boğazına mınçika atmak istiyorum! Ama yapamam. Çünkü mınçıkları nasıl kullanacağımı bilmiyorum!”

Dudakları seğirdi ve yemin ederim eğer kahkaha atsaydı onu çıplak ellerimle boğardım. “Avcılar mınçika kullanmaz Josie.”

“Önceden mınçika kullanırdık,” diye yorum yaptı Solos.

Seth ona uzun bir bakış attı. “Cidden mi? Hiç yardımcı olmuyorsun.”

Avcı omzunu silkti ama sırtıyordu ve bunu saklamaya çalışmıyordu bile.

“O halde sen bana yardım edebilir misin?” diye sordum adama. Seçici değildim.

Seth bana döndü. “Seni o eğitmeyecek.”

“Lafa atlamayı bırak!” Neredeyse çılgılık atmıştım.

Solos derin, boğuk bir ses çıkardı. “Tanrılarım...”

Marcus’un yakışıklı yüzünden tuhaf bir görüntü geçti. “İkiniz bana...” Sesi kısıldı. Başını olmaz anlamında salladı ve Seth ağzının içinde bir küfür geveledi. “Şey, önemli değil.” Ayağa kalkıp bana baktı. “Bununla ilgili yarın konuşuruz, Josie. Şu anda biraz dinlenmen gerekiyor gibi.”

Kendimi kaldırmaya çalıştım ve kaslarım bu hareketi protesto ederken dudagımı ısırdım. “Eğitimi şimdi konuşuyoruz.”

“Tanrılar aşkına,” diye homurdandı Seth ayağa fırlayarak. “Eğitimin nasıl olduğundan haberin yok, Josie. Bunu yapabileceğini bile düşünmüyorum.”

Göğsümde çirkin ve sıcak bir şey harekete geçti. “Yine senin fikrini soran olmadı.”

Gözlerini devirerek başını hayır anlamında salladı. “Bu tartışma kendini tekrarlamaya başladı.”

“Yok ya.” Marcus’a bakınca kızardım.

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve kararlılığımın birazcık çatlamaya başladığını hissettim. Taşaklı biri değildim. Olayları daha çok akışına bırakırdım, bu yüzden o keskin, zümrüt bakışların altında durmak benden baya bir şey götürdü. Ama o zaman gülümsedi ve bu büyük bir gülümseme değildi, gözlerine çıkmamıştı bile. “Bana yeğenimi hatırlatıyorsun,” dedi ve Seth’ten gerginlik akmaya başladı. “Umarım ikiniz bir gün tanışırsınız. Bence ondan hoşlanırsın.”

“Ah, tamam.” Ve aynen böyle içimde kalan son enerji de bitti. Omuzlarım çöktü. Çok yorgundum, kesinlikle tükenmişim.

“Seni eğitecek birini bulacağız,” diye devam etti Marcus ve ben neredeyse koşup adama sarılacaktım ama sarılan bir tipe benzemiyordu ve bu, çok çabuk çok münasebetsiz olacağı için kendimi tuttum.

“Teşekkürler,” dedim bir ölçüde rahatlamış hissederek. “Gerçekten. Teşekkürler.”

Seth’e bakınca başını öne salladı Marcus. “Yarın konuşuruz. Söylenmiş olduğu üzere...” Bakışını Seth’e çevirdi ve beni kuşkuyla sakınma arası bir karışımla süzdü. “Akit’e hoş geldin.”

Öfke varlığımın her santiminden akıyordu ve öfkemi şu anda sessiz olan Josie’ye, bizi yatakhaneye götüren Solos’a ya da kendime yöneltebileceğimden emin değildim.

O kadar çok farklı seviyede sinirlenmiştim ki Solos’un her konuşma açma çabasını duymazdan geldim ve bir başka bahçeyi geçerken nihayet bu çabadan vazgeçti. İlk yurdun lobisine girdiğimizde öğrencilerin attığı sınırsız meraklı bakışı görmezden geldim.

Safkanlar ve melezler, kanepelerde ve tavandan sarkan büyük ekran televizyonun altında sahiden *bir araya* toplanmışlardı. Josie tükenmiş olmalıydı çünkü onlara ya da lobide görevlendirilen birkaç Avcı’ya dikkat etmemiştii. Hoşlansın hoşlanmasın onu yakınımnda tuttum. Öğrenciler gözlerini dikmiş açık seçik bakıyorlardı. Benim ne olduğumu biliyorlardı ama Josie’nin ne olduğu konusunda fikirleri yoktu. Josie onlar için gizemdi ve her şeye burunlarını sokacaklardı. Şu anda Josie’nin buna ihtiyacı yoktu.

Solos alt kattaki geniş koridorlardan birine indi, birkaç kapalı kapıyı geçti. “Bunlar misafirler için kullandığımız

sütler.” Koridorun sonunda durdu. “Bu iki oda, karşılıklı boşlar. İsteddiğini seç.” Josie’ye gülümsedi ve ben taşıdığım çantanın kayışını sıktım. Bana baktığında adi herif kahkaha attı. “Ne kadar kalmayı planlıyorsan o odayı alabilirsin.”

Hiçbir şey söylemedim.

Josie’ye dönerken tekrar kahkaha attı. “Sana yeterince dinlenecek zamanı veriyorum, bu yüzden sabah geç saatte seni Marcus’a götürmek için geleceğim.”

Josie başıyla onayladı. “Tamam.”

“Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa siyah giyimli herhangi birini bul, onlar bana ulaşacaklardır tamam mı? Adım Solos, gerçi öğrenmişsindir.”

Tekrar başıyla onayladığında ben çantayı Solos’un başına geçirmeye çok yakındım. Josie sağındaki kapıya yöneldi ve Solos ona anahtarlardan birini verdi. Josie teşekkürlerini mırıldanarak kapıyı açtı ve içeriye girerek gözden kayboldu. Kapı çarparak kapanmadan yakaladım.

Koyu gözleriyle buluşarak Solos’a baktım. “Herhangi bir şeye ihtiyacı olmayacak.”

Solos kaşını kaldırdı. “Çünkü sen buradasın? Ayrılıyor gibiydin.” Buna yanıt veremedi elini omzuma attı. “Seth o benim için birazcık küçük. Rahat ol.”

Bu da neydi? Buna yanıt verme şansını yakalayamadım çünkü devam etti. “Ama dostum, gerçekten Apollo’nun kızıysa dünyanın en taşaklı adamı sen olmalısın. Tadını çıkar.”

Bununla beraber döndü ve koridordan aşağı indi. Orada, ne hakkında konuştuğuyla ilgili hiçbir fikrim yokmuş gibi davranarak bir dakika durdum. Tanrılarım, Josie’nin etrafına işeyerek bölgemi belirlememiştim ama yine de durum daha aşikâr olamazdı.

Aman, ne olmuş yani?

Kapıyı iterek odaya girdim ve kapatmadım. Oda onun Virginia'daki odasından daha büyük ve daha hoştu. Mobilyalara ve oturma alanı düzenlemelerine gelince türümüz paraya kıyardı. İki kişilik koltuk, sehpa, mutfak köşesi ile tam olan küçük oturma odası, yatağın ve komodinin sığacağı kadar büyük bir yatak odasına açılıyordu.

Oturma odasında çantaları bırakıp yatak odasının dışında durdum. Temiz, yapılmış yatağın önünde durmuş duvardaki tabloya bakıyordu. Ben de baktım ve başka zaman olsa kahkaha atardım.

Baktığı tablo babasına aitti.

Apollo.

Ve onun gerçek formunu betimliyordu; beyaz pantolonlu, neredeyse beyaza yakın gür, sarı saçlıydı. Bir elinde altın bir arp vardı. Josie'yi tablonun yanında gören herhangi birinin, o ikisinin ortak özelliklerini görmemesine imkân yoktu.

O anda kafasından ne geçtiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Bir an için büyük gözleri benimkilerle buluştu ve sonra yanağını döndü. Boynunun kenarı tekrar ortaya çıktı.

Lanet olası iblis onu damgalamıştı ve damga hilal şekilli bir yaraya dönüşmüştü. Eninde sonunda normal ten renginden daha soluk bir renge dönüşecekti.

Alex'in damgalandığı yerden damgalanmıştı. Alexandria Andros, Marcus'un yeğeni. Diğer Apollyon, asıl var olması gereken. Ne olduğu anlaşıldıktan sonra eğitimine yardım ettiğim kız. Ve hayatımın geri kalanından, o sevdiği adamla yaşayabilsin diye vazgeçtiğim kız.

Kendime onun hakkında düşünmeye izin vermemin üzerinden bayağı geçmişti. Onun başına gelenlerle ilgili herhangi bir şeyi uzun bir süre düşünmek istememiştim.

Kalbimi kırdığı ya da bir başkasını seçtiği için değildi. O zamanlar birini ne kadar önemseyebiliyorsam onu o kadar önemsemiştim. Hayır. Onun hakkında düşünemememin yaşadığımız kısa ilişkiyle alakası yoktu.

Ona ne kadar kötü kelek attığımla alakası vardı.

Bunu neden şimdi düşünüyordum, kendime onu düşünmem için neden izin vermiştim bilmiyordum. Belki de buradan hemen defolup gitmek için bunu bir hatırlatıcı olarak kullanıyordum, çünkü Josie'ye baktığımda tarihin tekrerrür ettiğini düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

İşte şimdi başka bir kız vardı, onun da önüne asla kendisinin seçmediği bir kader serilmişti ve biliyordum ki tanrılar söz konusu olduğunda, kaderine ne kadar karşı koyarsa koysun lanet olası tek bir şeyi değiştiremeyecekti. Hayatı otopilottaydı. Benim dâhil olmamla o otopilot parçalanmaya, kırılmaya başladı. Hayatında bana *ihtiyacı* yoktu ve benimle ilgili her şeyi bilseydi, beni yanında istemezdi.

Gitmem gerekti. Şimdi. Adım atmalı ve Apollo görünmeden ve ben buraya tıklılıp kalmadan yola düşmeli. Ama bundan fazlası vardı. *Ayrılmak istemediğim* noktaya gelmeden ayrılmam gerekiyordu.

Bu yüzden dönmeli ve o lanet olası kapıdan dosdoğru çıkmalıydım. Veda ederek. Ona iyi şans dileyerek. Şansa ihtiyacı olacaktı, hatta daha fazlasına.

Dönerken elim kapı pervazında kıvrıldı. Kalbim göğsümde güm güm vururken gözlerimi kapatıp kapıyı çarp-tım. Bir dakika geçti, sonra hızla döndüm ve aramızdaki birkaç adımı aştım. Tek kelime etmeden elini tuttum ve onu banyoya soktum.

Temizlenmesi gerekiyordu.

Ve ben gitmiyordum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Seth beni banyoya sokarken kalbim boğazımın bir yerinde takılı kaldı. Ne yaptığıyla ilgili bir fikrim yoktu ama eli yine kendimi ılık ve tuhaf hissettiriyordu. Kapalı klozete beni oturttu, sanki daha önce bunu yaşamışız gibi hissettim.

Ah evet, yaşamıştık.

“Ne... ne yapıyorsun?” diye sordum.

Çömelerek birleşmiş ellerime bakıyordu, kaşlarını çatmıştı ve on beş dakika önce tartışıyor olmamıza ve boğazına mınçıkla sallama tehdidime rağmen, elimi dünyadaki en kırılğan şeymiş gibi tutuyordu. “Dövüşmeyi öğrenmek istemenin gerçek nedeni nedir, Josie?”

Soru beni savunmasız yakalamıştı. Başını yukarı kaldırdı, sanki içimi görebiliyormuş gibi doğrudan gözlerime bakıyordu. Eğitim istememin bir sürü sebebi vardı. Orada çaresiz kalmıştım. *Her şeyin* ayağımın altından çekildiğinde ya da önümde yok edildiğinde odaklanacak bir şeydi.

Derin bir nefes aldım ve yüksek sesle söylemenin berbat hissettirdiği gerçek nedeni söyledim. “Korkmak istemiyorum ve ölümden korkuyorum. Dövüşebilirim o kadar korkmam.”

Kehribar rengi gözleri bir an için alev aldı ve sonra elimi dizime koydu. Bırakarak zarif bir şekilde ayağa kalktı. "Yine korkacaksın, Josie."

Bunun çok faydası olmuştu gerçekten. "Gideceğini sanıyordum."

Başımın üzerine uzandı, bir el havlusu aldı. "Benden kurtulmaya istekli gibisin."

Dudaklarımı birbirine bastırarak, ilk başta hiçbir şey söylemedim çünkü bu gerçek değildi. Onun gitmesini istemiyordum ama onu gitmekten alıkoyamazdım. Başımı hayır anlamında salladım. "Bunu yapman gerekmiyor..." Elimi salladım, banyoyu göstererek. "Ben iyiyim. Kendim temizlenebilirim."

"Kazağının altına bir şey giydin mi?" diye sordu beni duymazdan gelerek.

"Ee..." Yutkundum. "Evet, kolsuz bir atlet. Neden?"

Kıpırdandı, musluğa döndü. "Çıkart."

"Ne?" Sesim tiz çıkmıştı.

Elindeki ıslak havluyla tekrar önüme çömeldi. "Tekrar boynuna bakmam gerekiyor. Daha önce kanıyordu. Yolda yapmama izin vermedin, bu yüzden şimdi yapmama izin ver," dedi ve ben ona hayatta olmaz demek için ağzımı açtım ama o yine konuştu. "Lütfen."

Bu tek kelimenin üzerimde neden böylesi bir gücü vardı bilmiyorum, ama vardı ve ayrıca iç çamaşırım üzerimdeydi, çıplak değildim. Kenarı tutarak parçalanmış kazağı hareket etmekten sakınarak başımın üzerinden çektim. Onu yere bıraktım.

Seth gözünü bir süre yüzümden ayırmadı, sonra boynuma baktı. Kaba bir nefes verişle dudakları aralandı. O parmağını sutyenimin ince askısında kaydırınca tekrar ellerimi kavuşturdum. Tenimi sıyrıp geçerken sarsıldım.

Yumuşak okşayışı utanç verici sayılır biçimde vücudumu sarstı.

Bakışını benimkine kaydırırken durdu. “Canını mı acıttım?”

Yanaklarım yandı. Bende bir sorun vardı. Hissetmem gereken son şey tahrik olmaktı. “Hayır,” diye fısıldadım.

Bir dakikadan uzun süre bakışlarını benimkilerden çekmedi ve sonra havluyu nazik bir biçimde boynuma koydu. Hyperion’un tırnaklarının tenimi kestiği yere. Acımadı ama kendimi sabit tutmak zorundaydım. “Soyadım Diodoros.”

Gözlerimi kırptırdım. “Dio-ne?”

Kirlenmiş havluyu küvete atıp temiz olanı ıslatırken ağzından yumuşak bir kahkaha çıktı. “Diodoros.”

Bunu nasıl telaffuz edeceğimle ilgili bir fikrim yoktu. Ama dünyada pek az insanın, o da varsa, bunu bildiğini anlamıştım. Bunu söyleyiş biçiminden anlaşılıyordu, sesi boğuk ve doğaldı. Kişisel bir şeyi paylaşıyordu ve benimle paylaşmayı seçmişti. Nedenini bilmiyordum ama bu gerçeği bağrıma basmak, yakınımda tutmak istedim.

“Yunanca’da ne demek, biliyor musun? ‘Zeus’un hediyesi,” diye devam etti. Havluyu sutyenimin yukarisına kaydırıp kuru kanı ve toprağı sildi. “İroninin doruğı bu.”

Bezi omzumdan aşağı indirip, kenarlarıyla göğsümü okşarken nefesimi tuttum. Şükürler olsun ki sutyenim vardı çünkü göğüs uçlarımın sertleştığını hissedebiliyordum ve bu utanç vermenin de ötesindeydi. Günün travmasından olmalıydı. Tamam. Bu bir bahaneydi.

“Neden?” diye sordum sonunda.

“Çünkü ben Zeus için bir ödülde çok baş belasıyım.” İç geçirdi ve bakışını kaldırırken topuklarının üzerinde geriye sallandı. “Kesikler derin değil ve iblislerin yaptığı

gibi seni damgalamamış ama onu gördüm. O da *eterin* için uğraşıyordu. Bir şey hissettin mi?”

“Acıttı.” Nasıl hissettirdiğini hatırlamak ayaklarımı yere basmamı sağladı. “İçimde derinlerde bir yerden bir şeyi çekiyor gibiydi. İblislerinki kadar kötüydü.”

Havluyu yüzümde gezdirip bir haftalık kir gibi hissettiren şeyi temizlerken hiçbir şey söylemedi. Sonra ikinci havluyu da fırlattı ve tekrar elimi tuttu. Ben tökezleyince beni tutup diğer elini belime koydu. Bakışlarımız birbirine kilitlenirken kalbim tekledi.

Banyoda çok yakın duruyorduk, neredeyse aramızda hiç mesafe yoktu. Çenesini eğdi ve benimki yukarı kalktı. Sanki dans etmek üzereymişiz gibiydi ki bunu hayal etmesi bile aptalcaydı. Sonra yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmiyorum ama yapmak doğal gelmişti ve o kadar yorgundum ki, duygusal olarak o kadar bitkindim ki, bununla ilgili gerçekten düşünmek istemiyordum.

Gözlerimi kapayarak öne eğildim ve yanağımı göğsüne dayadım, tam kalbinin üzerine. Seth katılaştı, daha önce gördüğüm o mermer heykellerden birine dönüştü. Göğsü sert bir şekilde yükseldi ve ben nefesimi tutup beni iterek uzaklaştırmasını bekledim.

Ama yapmadı.

Seth'in eli, belimden kaydı ve sırtımın ortasına geldi. Elimi de bırakmıştı. Kolunu omuzlarıma hafiften sardı. Ellerimi onun beline koyarken nefesim tutuldu. Uzun bir an geçti ve çenesini başımın üzerine koydu ve çok büyük bir mesele değilmiş gibi görünse de göğsüm sıkıştı.

Boğazını temizlerken kollarını birazcık gerdi. “Eğitimde sana öğretecekleri ilk şeylerden biri, düşmanın seni asla iyi bir şekilde kavramasına ya da sırt üstü yatırmasına izin vermemektir.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti kaydı. “İblisler beni sırtımdan yakalamışlardı. Hyperion... şey, o beni sırtımdan yakalamamıştı. Tek eliyle beni havaya kaldırmış sayılırdı.”

“Ve bir de bu var.” Eli yukarı kaydı, saçlarıma dolanırken parmakları ense kökümü kavradı. “Seni ben eğiteceğim.”

İlk başta onu doğru duymadığımı düşündüm. Geri çekilmeye başladım ama beni tuttu. “Ne?”

“Baban ortaya çıkar da beni başka bir yere gönderirse,” diye devam etti sanki hiç konuşmamışım gibi, “o zaman ona karşı çıkamam.”

Zihnim hızla çalışıyordu. “Neden?”

“Önemli değil. Benim seni eğitmemi istiyorsan kurallarım var. Beni dinlemeyi kabul etmelisin ve işler zorlaştığında sızlanmamalısın çünkü zorlaşacak, Josie. Bedeninin şimdi acıdığını mı sanıyorsun? Daha hiçbir şey görmedin. Canın yanacak. Durmak isteyeceksin ama duramayacaksın.” Başımı arkaya çekti ve gözlerimiz buluştu. “Bu süreçte sen benim olacaksın.”

Onun olmak mı? Ee, şey, kulağa doğru gelmedi ama yine ürperdim ki bu da doğru değildi.

Devam etti. “Ama en önemlisi bana güvenmek zorundasın. Bunların hepsini kabul edebilir misin?”

“Evet,” dedim hemen. “Hepsini kabul edebilirim.”

Bakışı beni o kehribar rengi derinliklerde bir süre daha tuttu ve sonra geri çekildi. Elini yavaşça kaydırarak çekti ki bu da beni ayrıca ürpertti. “O zaman yarın başlıyoruz.”

“Yarın,” diye fısıldadım başımla onaylayarak. “O halde kalıyorsun.”

“Kalıyorum.”

Fikrini neyin değiştirdiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu ama üstüne gitmedim, çünkü beni eğitenin onun olmasını

istiyordum. Muhtemelen hiç çözme umudumun olmadığı bir bulmaca olmasına rağmen, ona *kesinlikle* güveniyordum.

Seth dönmeye yeltendi ama ben uzanarak kolunu tuttum. Teni o kadar ılık ve benimkinin altında o kadar sıkıydı ki. Bakışı onu tuttuğum yere kaydı. “Kalır mısın?” diye sordum.

Bakışları benimkileri bulurken bir kaşı kalktı. “Beni yine vücut yastığı olarak mı kullanmak istiyorsun?”

Bunu bana gerçekten söylemek zorunda bırakmadan istediğim şeyi anladı. Bir kez daha başımı evet anlamında salladım. Harika bir yastık olmanın ötesindeydi. Kulağa ne kadar muhtaç gelirse gelsin o sırada yalnız kalmak istemiyordum. Onun gitmesini istemiyordum. Onun burada olmasını istiyordum.

Seth’in yüzünde yarım bir sırıtış belirdi. “Hadi o zaman. Yorgunum. Yarın uzun bir gün olacak.”

Seth banyodan çıktı ve bir dakika tereddüt etti, içimde hortum gibi dönen saf duygu akışına karşı gözlerimi sımsıkı yumdum. Gözyaşları gözlerime battı ama geriye akmalarını istedim. Her şeyi kontrol altında aldıktan sonra gözlerimi açtım ve kendimi tuvalet aynasının üzerindeki oval aynada gördüm.

Soluk bir ten ve yorgun gözlerimin altındaki koyu lekelerle bezgin görünüyordum. Saçım düğüm düğüm ve boynum lime lime olmuş halimle haşattım. Hilal şekilli ısırık izi kırmızıydı. Arta kalan adrenalin hızla buharlaşmadan içimde attı ve midem kötü oldu. Aşına olduğum hatlarıma bakarken zor yutkundum.

Aynada gördüm... *kendimi* gördüm. Bir kamyon tarafından ezilmiş ve bir rüzgâr tüneline kapana kısılmış gibi görünmekten başka bir şeydi bu. kendime benziyordum ama artık *ben* değildim. Marcus’a söylediğim gibi ne

olduğumdan pek emin değildim ve bu gözlerimde görölüyordu.

Kim olmak istersen o olacaksın, bebeğim.

Boğazım sıkıştı. Üniversite başvurularını eve getirdiğimde büyükannemin bana söylediği şeydi bu. O zamanlar her şey kariyer seçmeyle ilgiliydi, kader ya da nasip gibi gelmiyordu kulağa, ki şimdi durum böyle gibiydi.

Büyükannemi düşünmek canımı yaktı ve bununla baş edemedim çünkü acı daha çok tazeydi ve eğitimin onaramayacağı, zamanda geri gidip değiştiremeyeceğim ve yüzleşmeye hazır olmadığım bir şeydi.

Bir dakika daha yansımama baktım, sonra lavaboyu iterek uzaklaştım ve her şeyi bir kenara bıraktım. Kulaklarımı kapattım ve devre dışı bıraktım.

Seth daha önce durduğum yerde duruyordu. Gözlerini üzerimde gezdirdi. “İyi misin?”

Derin bir nefes alarak başımı evet anlamında salladım. “Evet.”

Dudaklarını süsleyen küçük bir gülümsemeyle başını yana eğdi, biraz üzgün bir gülümsemeydi. “Hâlâ berbat bir yalancısın.”

Öyleydim.

Seth temizlenmek için kendi odasına geçmişti ve o gidince ben de aynı şeyi yapmış, dünden üzerimde kalan her şeyi temizlemiştim. Kapıyı kilitlemeden şaşırtıcı derecede konforlu olan yatağa çıktım, yana döndüm ve ışığı kapattım. Öyle yapmasaydım Apollo’nun tablosuna bakıyor olurum, ki zaten aklım yerinde değildi ve bu daha fena şalterimi attırırdı.

Bu yüzden kapının açıldığını duyduğumda her yer karanlıktı ve Seth yatağa girdiğinde bir ahmak gibi nefesimi tuttum. Önce yatağın diğer kenarına gitti, sonra durdu. Etrafında dönerek Apollo tablosunun oraya yürüdü, ağzının içinde bir şeyler homurdandı ve onu aşağı indirip duvara yasladı.

Yatağa dönerken “Pardon,” dedi. “Gerçekten tuhaf gözleri üzerimdeyken uyumak istemiyorum.”

Kahkaha attım ama olan her şeyden sonra kulağa hafif ve tuhaf geldi. Bu noktadan sonra hiçbir şey söylenmedi. Seth yatağa girip yanına döndü ve ben ensemden onun ılık nefesini hissettim. Kafamdaki onca gürültüden uyuyabileceğimi düşünmemiştim ama uyudum.

Ve uyandığımda yine Seth’in üzerindeydim. Komikti. Gerçekten. Başım göğsündeydi, kolum karnının üzerindeydi ve bacağım onunkilerin arasına girmişti. Onunla bir olmaya ya da onun gibi bir şeye çalışmışım sanki. O da kolunu bana dolamıştı, bir eli örtünün altında kalçamın üzerindeydi ve diğeri de ön koluma kıvrılmıştı.

Kıpırdamaya yeltenmedim çünkü hâlâ uyuyordu; göğsü istikrarlı bir şekilde inip kalkıyordu ve kalbi yanağımın altında atıyordu. Koluna bu şekilde uzanmak gerçek üstüydü. Tüm bu sarılma işinin ilişkisi olan insanlara özgü bir şey olduğunu sanırdım. Sevgili değildik ama tuhaf bir ılıklik hissediyordum yine de. Ve kolumun altındaki o karın kasları. Engel olamıyordum. Onun bedenine yapışan her parçam aşırı hassastı. O kadar kaslı ve uzundu ki. Kollarında uzanırken aklımın köşesinde beni bekleyen, pis bir çamur gibi sıçrayıp üzerime hüznün çökerten karanlık ve korkunç şeyleri düşünmüyordum.

Bileğimdeki eli aniden kıpırdanınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Uyanık mıydı? Eli yavaşça kalçama kayıp par-

makları genişleyince yanıtı aldım. Bir ürperti dalgası bedenime yayılarak bacaklarımın arasında toplandı. Gözlerimi sımsıkı kapattım ama ilginç yerlerimdeki nabız atışını durdurmaya yaramadı. Hareket etmeli ve kesinlikle ondan paçayı kurtarmalıydım şeyden önce... Şey, hormonlarım bedenime çıkmaya başlayıp üzerimizde küçük bir dans yapmadan önce. Kıpırdanarak bacağımı düzelttim, ama eli kalçamı ve kolumu daha sıkı tuttu.

"*Josie*," dedi Seth. Sesi uykudan ve başka bir şeyden boğuk, pürüzlü ve sertti.

Bir an ne olduğunu anlamadım ama bacağımanın iç kısmında onu hissettim, onun bacaklarının arasındaki. Aman tanrım, onu gerçekten *hissettim*. Gözlerim yuvalarından fırladı ve hareket etmeye yeltendim ama kalçamdaki el beni durdurdu. Beni sabitlemekle kalmadı, kendi kıkırasına yapıştırdı ve bu temas bende şok etkisi yarattı. Kıpırdandım ve bu, hissi daha da güçlendirdi. Hayır. Bu sadece bir his değildi. Bunun ne olduğunu biliyordum. Tahrik. İstek. Arzu. Şehvet. Her neyse. Bunu daha önce hissettim, hem de birçok kez. Yüksek, tiz nefesler alma ma neden oldu. Bedenim mantıkla değil içgüdüyle hareket etti. Kalçamı ileri hareket ettirdim ve derinlerimde başlayan ve içimde dalgalanan güçlü hislerin yuvarlanmasıyla ödüllendirildim, ya da belki cezalandırıldım.

“Böyle kıpırdanmaya devam edersen, bu acayip uygun-
suz olacak.” diye soludu. Sesi kısık ve ürperticiydi.

Afzım kurudu çünkü onun bacak aramda şiştiğini, ~~haleleştiğini~~ hissettim. Sıcaklık yanaklarımı yaktı. Bu ~~hale~~ utangaçlıktandı ama damarlarımda oluşmaya ~~başlayan~~ ağır yangından da kaynaklıydı. Hissettiğim şey ~~bu~~ yoğunluktan sersemlemiştim. Daha önce de erkek-
~~lerden~~ hoşlanmışım, hatta onları istemişim ama asla

böylesi güçlü bir şey hissetmemiştim.

“Belki de uygunsuz olmaz,” dedi ağır ağır, elini kalçamda hareket ettirirken. Elini belime kaydırды, karın boşluğumda küçücük spiraller çizdi. Sanki beni test ediyormuşçasına eli durdu, başparmağı göğsümün alt kısmını hafiften okşadı. “Belki de tamamen başka bir şeydir.”

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, öyle bir şansım olup olmadığını da. Seth üzerime yuvarlanınca şaşkınlıkla çıkan bir nefes dudaklarımı araladı. Bir anda sırtüstüydüm ve Seth üzerimde, güçlü kolları da başımın iki yanındaydı.

Aldığım sonraki nefes boğazımda kaldı. Yukarıdan bana bakarken saçı açılmıştı ve yanaklarının etrafında kıvrımlar oluşturmıştu. “Ne yapıyoruz biz, Josie?”

Kalbim küt küt atarken kendimi yavaş nefes almaya zorladım. “Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun? Bence biliyorsun.”

Gergin bir enerji, damarlarımda yangınla karışarak içime aktı. Dilimin ucuyla dudaklarımı ıslatınca gözlerini kapadı; büyük bir ürperti duymuş gibiydi. Kirpiklerini kaldırıncı bakışları yaz güneşi gibi kavurucuydu.

“Bunu yapmamalıyız.” Bu kelimeler ağzından çıkarken bile alt bedeni benimkinin üzerindeydi. “Bunun gibi bir şey yapmamalıyız.”

Bedenimdeki her kas onun ağırlığından, onu hissetmemden dolayı gerilmişti. Alnı benimkine değerken ellerim onun omuzlarındaydı. Kalbim beni göğsümden fırlayıp çıkmakla tehdit ediyordu. Aramızdaki hava ağırlaştı. St. Louis’in dışındaki otel odasında, istediği şeye teslim olmadığı için kendimi şanslı hissetmem gerektiğini söylediği zamanı hatırladım ama o zaman şanslı hissetmemiştim ve şimdi de öyle hissetmediğimden adım gibi emindim.

İçimdeki tüm cesareti topladım. “Neden olmasın?”

“Birkaç sebepten,” dedi. Bedeni kıpırdadı ve aniden en sert kısmını en yumuşak yerime bastırdı.

Buna ya da bedenimin buna vereceği tepkiye hazır değildim. Islanmıştım. *Yanıp tutuşmuştum*. Giydiğim uzun tişört, onun tişörtü, iç çamaşırlarım ve onun pijamasının ince kumaşı aramızda dayanıksız bir bariyerdi ama aynı zamanda fazla bir bariyerdi de. Geniş omuzlarına sıkıca yapışırken tişörtünün kumaşını parmaklarıma doladım.

“Baban o güzel bacaklarının arasına girersem taşaklarımı keser.” Konuşurken sesi derin ve haşındı, nefesi aralık dudaklarımin karşısında ılıktı. “Ama, biliyor musun? Taşaklarımı kaybetmek buna değerdi.”

“Taşaklarından bahsettiğimize inanamıyorum.”

“Alakalı görünüyor, sence de öyle değil mi?”

Dudaklarım kıvrılarak gülümseme halini aldı. “Evet... evet, öyle sayılır.”

“Mmm...” Başını eğdi ve saçının uçlarını yanağımın üzerinde gezdirdi. “Tanrılarım, bunu söyleyeceğime bile inanamıyorum ama başından çok şey geçti. Bununla baş etmek, gerçekte istemediğin şeyleri istediğini düşündürebilir.” Başını kaldırdığında kendi de gerçekten şok olmuş gibiydi, çarpıcı yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti.

Birkaç aptalca sebepten dolayı, içim yumuşacık olmuştu. Çünkü beni düşünüyordu ve şey, bunun bir anlamı olmalıydı değil mi? “Sen... iyi bir adamsın, Seth. Olmak istediğinde.”

Bir dakika bana bakakaldı ve sonra içten bir kahkaha attı.

“Ama ne istediğimi ve ne istemediğimi biliyorum,” diye devam ettim boğazımdan aşağı inen bir sıcaklıkla.

Konuşmadan önce elektrikli bir an oldu. “Öyle mi?”

Öyleydi. Doğru ya da yanlış, gerçekten öyleydi ve bunun arkasındaki itici kuvvetin ne olduğu umurumda değildi. Bu konuyu kurcalamak, karıştırmak istemiyordum. Kelimeleri bulamıyordum çünkü cesaretim kaybolmuş ve sahneye deneyimsizliğim çıkmıştı. Daha önce erkekleri öpmüştüm ama benim için tam bir gizem olan olağanüstü muhteşem bir adamla aynı yatakta hiç bulunmamıştım ve kendimi acemi, saf bile hissettim ama onun beni öpmesini istiyordum. Bunu yapmasına *ihtiyacım* vardı.

Bacağımı onunkinin yanına yanaştırdım, bu hareket onu daha yakına, daha derine getirdi ve bir alev parlaması oldu. Alçak sesli, şehvetli bir inleme Seth'in içinden yükseldi ve bunun üzerine her yerime sıcaklık hücum etti. Bu delilikti ama olacaktı. Altın rengi gözleri ihtiyaçla yandığında bunu anladım.

"Buna pişman olacaksın," dedi Seth ve ben o kelimelerin daha ne anlama geldiğini anlayamadan başını eğdi. O harika şekilli dudaklarını benimkilerinin üzerinde gezdirdi, bir kez ve sonra ikinci kez, tüy kadar hafifti. Daha sıkı kavradım. Başını yana eğdi ve ben...

Oda kapısı *güm* diye vuruldu, bizi baş döndürücü bir sersemlikten sarsarak çıkardı. Hızla geri çekildim, başımı yastığa koydum, Seth de başını kaldırdı ve sesin geldiği yöne doğru neredeyse ölümcül bir bakış atarak sövdü.

Tekrar kapı çalındı, bu kez daha yüksek sesle ve daha ısrarcı bir şekilde, sanki polisler kapıyı kırarak içeri gireceklermiş gibi. Boğazımı temizledim. "Belki Marcus'tur? Bugün konuşmamız gerektiğini söyledi."

"Bunun için fazla erken." Seth üzerimden indi ve ben ellerimi yana indirdim, yataktan kalkıp bana bakınca hem sıcak hem soğuk hissettim. Gözleri hâlâ yanıyordu ama çenesini sıkmıştı. Bakışını göğsüme indirdi. Çene-

sindeki bir kas seğirdi. “Burada kal.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak doğruldum ve tişörtümü çekiştirdim. Kolayca yatağı döndü, küçük oturma alanına yöneldi. Ben ileri kaydım, bir fırın bulup kafamı içine sokmaya vaktimin olup olmadığını merak ediyordum. Vaktim yoktu. Kapının açıldığını duydum.

Ve sonra Seth’in “Lanet olsun,” dediğini duydum.

Dudaklarımı birbirine bastırarak çıkacaktım ki tanıdık olmayan bir ses beni durdurdu. “Yani doğru,” dedi bir adam. “Herkes ‘Apollyon burada’ der gibiydi, acayip bir heyecan vardı. Harika Apollyon Seth’in bizi tekrar onurlandırmaya yelteneceğine inanmamıştım.”

“Doğruymuş,” dedi bir başka tanımadık erkek sesi ve gözlerimi fal taşı gibi açıp battaniyeyi boğazıma kadar çektim. “Herkes bundan bahsediyor. Kendimiz görmeliydik.”

“Evet, buradayım. Beni gördünüz,” diye yanıtladı Seth. “Şimdi gidebilir...”

“Ama bir şey daha var,” diye konuştu tekrar ikinci adam. “Solos bize senin koridorun karşısındaki odada olacağını söyledi. Kapıyı çaldık. Yanıt vermedin. Bu yüzden Luke gidip anahtarı aldı.”

“Anahtarı mı aldın?” diye sordu Seth. “Evet, o anahtarı alabilir miyim?” Bir duraklama oldu. “Teşekkürler.”

“Her neyse,” dedi Luke olmadığını düşündüğüm adam. “Bu kapıyı çaldık ve sen yanıt verdin.”

“Az önce ne olduğunu tüm ayrıntılarıyla anlattığın için teşekkürler,” dedi Seth umursamaz bir alaycılıkla.

“Ayrıca tek başına boy göstermediğini de duyduk,” dedi lafa karışan Luke isimli adam. “Tüm arkadaşlar konuşuyor Seth, senin buraya bir ölümlü getirdiğini söylüyorlar.”

“Yani buraya geldik,” diye ekledi diğer adam, “çünkü bunu görmemiz gerekiyordu.”

Neyi?..

Yataktan ninjavari bir atlayışla banyoya dalmaya hazırlanıyordum ki Seth'in yüksek ve çok bezmiş iç geçirişini duydum. "Neyse. Bu er geç olacak, içeri gelin," demeden önce.

İçeri gelin?

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ama bir şey yapacak vaktim yoktu. Bir saniye sonra iki çok uzun ve çok iyi görünümlü adam yatak odasına akın ettiler.

Gözlerini dikip baktılar.

Ben de onlara gözlerimi dikip baktım.

Bir tanesinin ustaca dağıtılmış bronz rengi saçları vardı ve uzun kollu siyah bir tişörtle koyu mavi kot giymişti. Yapılıydı, kocaman kolları, kesinlikle bir ton karın kası vardı ve birini öldürmenin bin yolunu biliyormuş gibi görünüyordu.

Diğeri ise daha zayıftı, gür altın buklelere ve şimdiye kadar gördüğüm en şaşırtıcı gri gözlere sahipti. Ekoseli bir pijama altı ve derin V yakalı bir kazak giymişti. İçeri sırtarak girmişti ama şimdi bayağı kocaman gülümsüyordu. "Selam."

Onun kafasını duvara hızla çarpmak istermiş gibi görünen Seth'e bir bakış attım. "Selam."

Arkadaşı bana gözlerini dikmiş bakarken sarışın gülümsemeye devam etti.

Seth yine iç geçirdi. "Deliymiş gibi sırtan Deacon, diğeri de Luke."

"Bizler onun, yani Seth'in *arkadaşlarıyız*," diye araya girdi Deacon. Seth'e bakınca arkadaşlarıymış gibi görünmüyordu.

"Bu Josie," diye devam etti Seth. "Lütfen tuhaf davranıp onu korkutmayın."

“Tuhaf davranmak mı?” Deacon gri gözlerini devirdi. “Ha. Her neyse ahabap. Benimle ilgili bilmen gereken tek şey, daha az akıllı balıkların olduğu bir denizde bir yunus gibi olduğumdur,” diye kollarını abartılı bir şekilde açarak ilan etti.

Luke yavaşça ona döndü, kaşları alnına çıkarken. “Ne?”

Omzunu silkti. “Sadece yunuslarla ortak çok noktam olduğunu söylüyorum. Onlar akıllı. Ben de akıllıyım.”

Seth eliyle yüzünü sıvazladı.

Sessiz bir an oldu ve sonra Luke iç geçirdi ve hayır anlamında başını salladı, dudakları seğirerek. “Bence kesinlikle çok iyisin, bu da iyi bir şey.”

Kulağa her ne kadar inanılmaz gelse de Deacon’ın gülümseyişi bana bakmak için dönerken daha da yayıldı. “Biz birlikteyiz.”

“Ah,” dedim, ikisi arasında bakışlarım gidip gelirken. “Harika bir çift olmuşsunuz.”

“Biliyoruz,” diye yanıtladı.

Luke kollarını kavuşturdu. Bir dakika geçti. “Saçların harika.”

“Hımm...” Elimi kaldırıp saçımı düzelttim. Bu çok tuhaftı. “Teşekkürler.”

Deacon beni süzünce gülümseyişi hafiften soldu. Gülümseyişi tahtada hareket eden satranç piyonları gibi gidip geldi. Yatağa doğru bir adım atınca kilitlenip kaldım. Seth daha yakına geldi. Luke, Seth ile onları umursamamış gibi görünen Deacon’ın arasına girdi. Sonra Deacon gözlerini kısarak bana baktı. “Gözlerin *gerçekten* çok tanıdık.”

Seth yatağın kenarına otururken gerilim arttı. İki adama bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Ah, parçaları bir araya getirdiniz mi harika olacak.”

Geriye yaslandı, dirseklerini benim bacaklarıma bastırdı ve kıs kıs güldü. "Sabırsızlanıyorum."

Neyin döndüğünden haberim yoktu ve Luke sadece kafası karışmış görünüyordu ama Deacon... Dudakları hareket ediyordu ama ağzından hiçbir kelime çıkmıyordu. Sonra geri çekildi ve sanki biri omurgasına çelik bir çubuk batırmış gibi dikildi.

Rengi atarak "Vay anasını," dedi.

Seth derinden bir kahkaha atarak başını arkaya attı. O kadar sert bir kahkahaydı ki sırtına dizimi geçirmek istedim.

Luke, "Ne?" diye ısrarla sordu.

Deacon ağır bir şekilde başını hayır anlamına salladı. "Bu mümkün değil."

"Ah evet, öyle," diye yanıtladı Seth.

"Ne?" diye tekrarlardım.

Luke kavuşturduğu kollarını indirdi, bakışlarını Deacon'a dikti. "Evet, burada her ne dönüyorsa bize de söylemek ister misin?"

"Gözleri... Bu gözleri biliyorum. Bu gözleri *gerçekten* biliyor gibiyim." Deacon elini o yabani buklelerden geçirdi. "Aynı..."

"Apollo'nunkiler gibi," diyerek tamamladı Seth onun için. "Orospu çocuğunun gözleri olduğu zaman tabii."

Luke'un kaşları havaya kalktı. "Bir dakika. Dediğin şey..." Kahkaha attı, ama kulağa gırtlaklanmış gibi geliyordu. "O kız olamaz..."

Seth'in bu iki ahababa büyük ihtimalle güvendiği sonucunu çıkardığımdan, konuya girmeye karar verdim. "Apollo, benim... benim babam ya da onun gibi bir şey. Ben yarı tanrıyım... Yeteneklerim her neyse bağlı, bu yüzden herkes benim... ölümlü olduğumu düşünüyor. Ve Seth..."

beni eğitecek.” Bunların hepsi o kadar inanılmaz derecede anlaşılması zordu ki.

“Evet,” diye kabul etti Seth. “Hepsi doğru.”

“Vay. Anasını.” Kan Deacon’ın yanaklarına sıçradı.

Seth tekrar kıkırdadı ve ben hâlâ neyin bu kadar komik olduğunu anlamıyordum. “Söylemeye gerek yok, Josie burada gerçekten çok önemli ve bu kampüsteki herkesin onun kim ya da ne olduğunu bilmesine gerek yok. Bu yüzden siz ikiniz çenenizi kapalı tutun.”

“Mümkün,” diye mırıldandı Luke ve sonra diz çöktü, başını hayır anlamında sallayarak. “Lanet olası bir yarı tanrı mı? Vay be. Bu... şey, beklenmedik bir şey Seth. Beni bayağı şaşırttın.”

Seth homurdandı.

Deacon bir heykel gibiydi. “Vay. Anasını. Satayım.”

Gözlerimi dikip ona baktım, endişelenmeye başlıyordum.

“Bir dakika,” dedi Luke kaşlarını çatarak. “Eğer Apollo’nun kızıysa, bu tuhaf bir şekilde şey anlamına geliyor, onunla bağlantılı...”

“Sanırım Deacon bayılacak,” diye lafa girdi Seth sakince, bense başka kimle bağlantımın olacağını merak etmişim. Bilmek istediğimden emin değildim.

Luke omzunun üzerinden baktı ve gözlerini devirdi. “Dostum, rahatla biraz. *Onunla* yatmak gibi değil bu.”

“Bir dakika. Ne?” dedim şaşkına dönerek.

Deacon başını oynattı. “Evet, iyi bir nokta.”

Seth bir kez daha gümbür gümbür kıkırdadı. Ve başını arkaya attı ki bana bakabilsin. “Babanın gönlünü ettiğini söylediğimde, abartmıyordum.”

Bir an için Seth’e baktım, sonra Deacon’a baktım ve sonra ikisine beraber baktım. Oha. “*Babam* seninle mi yattı?”

Deacon omzunu silerken yüzünü buruşturdu. “Yattığımızı söylemezdim. Cidden kim olduğu konusunda bir fikrim yoktu ve özgür aşka inanıyordu, ben de öyle. Sonradan öğrendim ki takıldığım herif Apollo’ymuş ve şey... bu şey bazen münasebetsiz oluyor.”

“Hayal edebiliyorum,” diye mırıldandım.

Seth kahkahayla güldü. “Tahmin bile edemezsin.”

“Apollo kaç yaşında?” diye sordum.

Luke ayağa kalkarken kıkırdadı. “Kaç yaşında görünmek istediğine bağlı ama kendi gerçek formunda bile,” dedi omuzlarını silkerek, “yirmilerinin sonunda gibi görünüyor. Seksi. Ama muhtemelen bu sana iğrenç gelmiştir.”

“Tabii ki seksi.” Deacon gözlerini devirdi. “Seksi olmayan biriyle birlikte olacak değilim ama her neyse işte.” Seth’e döndü ve derin bir nefes aldı. “Burada olduğuna sevindim, çünkü sana hiç teşekkür edemedim.”

Ve o anda eğlenceli hava yok oldu ve Seth gerildi. “Buna gerek yok, adamım.”

Deacon “Hayır, var. Gerçekten gerekli. Ağabeyim için yaptığını biliyorum. *Senin için ne anlama* geldiğini biliyorum,” diye hızla devam etti ve kafam öncekinden de beter karıştı. “Bu yüzden teşekkürler.”

Seth gözlerini duvara sabitlerken hiçbir şey söylemedi ve odaya sessizlik doldu. Gerilim yoğundu ve ben canı sıkkın bir kedi kadar meraklıyken, omuzlarına binen ani gerginlikten hoşlanmamıştım. Onun kahkaha atmasını seviyordum.

“Yani,” dedim, kelimeyi uzatarak. “Babam görüntüsünü değiştirebiliyor mu?”

“Ah, evet. Bir sürü şey yapabiliyor,” dedi Luke ve dudaklarının kenarları yukarı kalktı ve ben de karşılık olarak gülümsedim. Ama rahatladığımdan değil. “Ayrıca

uygunsuz zamanlarda ortaya çıkma gibi korkunç bir alışkanlığı da var.”

“Buna katılıyorum.” Seth doğruldu.

Deacon kendini yatak ucuna külçe gibi bıraktı ve bana sırtıırken başını yana eğdi. “Babanla takılmayı bir kenara bırakayım, bir Apollyon ile güçleri bağlı bir yarı tanrıyla aynı yatağa oturduğuma inanamıyorum.”

“Kötü bir şakanın başlangıcı gibi,” dedi Luke. Uzanıp bacaklarımı örten battaniyeyi okşarken sırtıyordu. “Hayatım çok daha ilginç bir hal aldı.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Josie'yi Luke ve Deacon ile bırakmak, içimde birazcık suçluluk duygusu uyandırdı. Biriyle bile uğraşması o kadar zor olabilirken ikisi başka bir olaydı, bunaltıcı bir şeydi.

Josie'yi o anda hayal edince beklenmedik bir şekilde sırttım. O gözler, daha önce güzel olduğunu düşünmediğim gözler, ki şu anda felaket güzel olduklarından emindim, muhtemelen fal taşı gibi açılmıştı ve o güzel ağzı da muhtemelen bir karış açıktı.

Ama o adamlara güveniyordum, dördüne de: Solos, Marcus ve o ikisine. Toz olmadan önce, Marcus'la tek başıma konuşmam gerektiğini bildiğimden Luke'u dışarı çektim ve ona iki şey hatırlattım: Josie önemliydi ve güvende tutulması gerekiyordu, ayrıca benimle ilgili konularda Luke'un çenesini kapalı tutması gerekiyordu. Bundan pek memnun olmamıştı, ama beni uyuz etmek istemiyordu.

Luke ve Deacon'ın bildiklerini Josie'nin bilmesi gerekmiyordu. Ya da gerekiyordu belki ama ben onun bilmesini istemiyordum. Fark etmezdi. Orada neredeyse olmuş olan şey... Karmaşık olmayan bir şekilde sonuçlanamazdı. Başka bir kız olsaydı bunu ikinci kez düşünmezdim bile. İçine

girip çıkar, kendimi adamakıllı eğlendirir ve sonra hepsini unutturdum. Ama konu bu kıza gelince bin kere düşünüyordum. Tuhaf olan ise tüm yumuşak, kıvrımlı bedeninde kocaman bir “Dokunmak Yok” damgasının olduğunu bilmek, ona dokunmak, onu öpmek, içine girmek ve o bedenden yavaşça çıkmak istediğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Harika. Deacon ve Luke ortaya çıktıklarında sertliğim geçmişti ama şimdi düşünmeyi ya da yürümeyi, kahretsin nefes bile almayı zorlaştıracı noktaya geri döndü.

Onun ne özelliği olduğunu bile bilmiyordum. Klasik bir güzelliğe sahip değildi ve tanrılar biliyor, geçmişte beni harekete geçiren tek şey buydu. Güçlü değildi ve bu herhangi birinde beğendiğim bir şeydi. Ama güzelliği farklıydı ve adım gibi emindim ki zayıf değildi.

Sadece birkaç günde içime işlemekle kalmamıştı, içime sinsice girmiş, orada kamp kurmuştu ve bir süre orada kalacaktı. Birinden böylesine etkilendiğim bir zamanı hatırlayamıyordum.

Kıyafetlerimi çıkardım, duşu açtım, sıcaklığın banyo aynasını buhar yapmasına izin verdim ve sonra akan suyun altına girdim. Şu anda doğru ya da yanlışla ilgili bir düşünce yoktu. Karın kaslarımdan aşağı elimi kaydardım, sert ereksiyonumun dibinden tuttum. Gözümde Josie’yi canlandırımdı, ağırlaşmış gözlerle ve gül rengi, aralık dudaklarıyla altımda duruyordu. Gırtlığımdan kopan iniltiyle birlikte sırtım eğildi. Çok sürmedi. Bir iki sıkı okşayış daha ve sonra otuz bir çekmiş on beş yaşındaki bir oğlana dönmüştüm. Orgazm beni uçururken aletimin ucundan rahatlık aktı. Bir fıstıkla olduğumdan daha güçlü, daha vahşiydi ve bu orgazmı bana yaşatan *kendi* elimdi.

Kahretsin, elim değildi. Josie’yi düşünmekti ve bu

haksızlık değil miydi? Tanrılarım, kafamı toparlamam ve elimi çükümden çekmem gerekiyordu. Bunu aklımın bir köşesine yazıp duşu asıl amacı için kullandım, kurulandım, saçımı arkaya attım ve kıyafetlerimi giydiğim gibi kapıdan çıktım.

Koridora çıktığımda Josie'nin odasının karşısında durdum ve içeriyi kontrol etmeyi düşündüm ama sonra muhtemelen tekrar sertleşebileceğimi düşündüm. Erekte bir halde Marcus'la konuşmak isteyeceğim son şey olurdu.

Bu da bir soruyu doğurdu: Yürüyen bir kemik gibiyken onu nasıl eğitecektim ki? Ve bu düşünce de şuna sürükledi; Aiden Alex'i eğitirken bunun altından nasıl kalkmıştı?

Boş koridora yönelirken soğuk bir kahkaha attım.

Aiden bunun altından *kalkmamıştı*. O bir safkandı ve Alex bir Apollyon'du ama nihayetinde bir melezd, bu yüzden ikisi arasında bir ilişkinin asla olmaması gerekiyordu, ama olmuştu. Ve ben Alex'i eğitmeye yardım ettiğimde istediğim şeyden yapmamız gereken şeyi ayırt edebilmişim ama ah, bu kez işlerin bu şekilde yürümeyeceğini biliyordum.

Ve ne halt demeye o ikisini düşünüyordum ki? Onlar mutlu mesut, hak ettiklerini aldılar, boş ver gitsin. Muhtemelen Aiden'in hafiften deli, yine de daha havalı, küçük erkek kardeşinin Josie'yle şu anda sıkı fıkı olmasından dolayı aklıma gelmişlerdi.

Dışarıda sert Mart rüzgârının etkisi altındaydım. Muhtemelen gerçek hayatta Apollyon'u görme hazzını hiç yaşamamış öğrencilerin, açık camlardan aval aval baktıklarını görmezden geldim ve tanrım, onların Pazartesi sabahı rutinini bu değiştirmemiş miydi? Eğitim tesislerini yeni geçmişim ve mermer sütunlu kütüphaneyi dönüyordum ki çimento kamyonu çarpmışa döndüm.

Kahretsin, Aiden St. Delphi'ye dönüşüyordum.

Tüm o aziz gibi olmalar ve o boklar, dürtülere engel olmak falan, neden? Çünkü bunlar yapılması *doğru* ve *edepli* olan şeylerdi ve bir ezik gibi duşta mastürbasyon yapmıştım. Lanet olsun, muhtemelen önemsemeye başlıyordum. Daha ne olduğunu anlamadan onunla el ele tutuşuyor olacaktım.

Kahretsin, onunla el ele tutuşmuştum bile.

İşte bu yüzden buraya dönmek istememiştim, ya kalırsam diye. Ama artık iş işten geçmişti çünkü gitmeyecektim.

Bir ürperti göğsümden içeri girip kendini derinlere gömdü. Yeniden başlatma düğmesine basıldığı, zamanın yavaş ilerlediği, zamanın kendini tekrarlamaya girişiverdiği hissi geri gelmişti. Ve bu soğukluk oraya bir kez girdi mi onu çıkarması zordu.

Bu, tanrılarla konuşan bir kâhinle yüz yüze gelmek ve kâhinin kucağıma etmesi gibi bir şeydi.

Adımlarım hızlandı ve ana akademik binaya girdiğimde, yurttan çıktığımdan beri kıcıma takılan iki Avcı için kapıyı açık tuttum.

“Bir dahaki sefere biraz daha az göze çarpmaya çalışın,” diye önerdim dişi Avcı kızararak döndüğünde.

Erkek olan içeri adım atarken “Üstüne alınma,” dedi. “Emir, emirdir.”

Üç tanrının kış kışa verdiği ya da ona benzer lanet olası bir pozlarının olduğu süslü heykelin yanından geçerken ona orta parmağımı gösterdim.

“Seni ofisinde bekliyor,” diye seslendi dişi olan.

Tabii ki bekliyordu. Kapıyı iterek açıp merdivenlere yöneldim ve yaklaşık bin basamak çıktım. Bir noktada insan, birileri bu lanet olası Akit’lerden birine bir asansör yaptıramaz mı diye düşünüyordu.

Akit dekanının ofisi geniş bir koridorun sonundaydı,

bir avuç anlamsız ofisi geçtikten sonra. En son buradayken işler... iyi gitmemişti. İlerlemeye çalışırken karanlık ve acı anılar düşüncelerimi tıkadı. Ama onları ne kadar istemesem de görüntüler gözümün önüne geldi.

Hepimiz dekanın ofisindeyken Apollo'nun ortaya çıkışı, Alex'in içinden tanrı Phobos ve Deimos'un çıkışı ve onun sonrasında aklını kaybedişi... Çünkü o... o kendiyle ilgili farklı bir şey hissetmişti. Hamile olduğunu sanmıştı. Aiden da öyle. Oysa ki Ares'in piçleri onun vücudunu istila etmiş, korkularını ve şüphelerini artırmışlardı.

Ofisin dışında put gibi duran muhafızlara aldırmadan içeri girerken midem allak bullak oldu.

Marcus masanın arkasındaydı ve ben içeri girince bir kaşı havaya kalktı. Koltuğuna yaslandı, derin bir nefes alırken göğsü genişledi. Ortam farklıydı. Arkasında tüm duvarı boylu boyunca kaplayan bir tür teraryum vardı. Bir başka bakışta orada devasa, sarı beyaz bir yılanın olduğunu anladım.

Marcus'un evcil yılan besleyecek türden bir adam olduğunu hayal etmemiştim.

Masasının önündeki sandalye takımının tam arkasındaydım ki yalnız olmadığımı anladım. Hızla etrafımda döndüm ve üzerinde siyah termali olan, kollarını kavuşturmuş duvara yaslanan sessiz, yaşlıca adama gözlerimi kısarak baktım.

Tanıyınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ah, paslanmış çatalla becersinler beni. Cidden mi?

Yaşlıca olan Avcı'nın bozulmuş yüzü, viski rengi gözlerine erişmeyen zoraki bir gülümsemeyle kırıştı. Evet, beni gördüğüne mutlu olduğundan şüpheliydim, çünkü o Alex'in babasıydı.

Tekrar yumruklanacağım hissine kapıldım.

“Alexander buradaki Avcılara göz kulak oluyor,” diye açıkladı Marcus ve adam lafa girmede, giremezdi çünkü yıllar önce dili kesilmişti. “Otur. Josie gelmeden benimle konuşmak istediğin bir şey olduğunu düşünüyorum.”

Ensemde Alex’in babasını gerçekten istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Döndüm. Sadece oturmadım. “Elimden geldiğince onu eğiteceğim.”

Habere pek de şaşırmamış bir şekilde baktı. “*Elimden geldiğince* demekle neyi kastediyorsun?”

Alexander’ın kafama açtığı deliklerden ense köküm sızladı. “Apollo’yla yaptığım anlaşmayı biliyorsun. İsviçre’ye git dese gitmem gerekiyor. Benimle ilgili bir sonraki planının ne olduğunu bilmiyorum. Diğer yarı tanrıları aramaya birilerini gönderiyordu, bu yüzden beni de görevlendirebilir. Ama o zamana kadar Josie’yle çalışacağım.”

“O zaman Luke’tan yardım almalısın eğer... sen yeniden görevlendirilirsen diye. Solos’u kullanmanı önerirdim ancak onun Konsey sorumlulukları çok zamanını alıyor.” Marcus masasındaki bir dosyayı kapattı ve üzerinde ellerini kavuşturdu. “Daha fazla yarı tanrı bulunduğu onlar da buraya mı getirilecek?”

Omzumu silktim. “Bana bunu söylemedi ama Apollo’nun nasıl olduğunu biliyorsun. Josie’yi bulduğumdan beri onu görmedim.”

Hayır anlamında başını salladı. “Apollo’nun kızı... Harika, ama bu sorun yaratabilir.”

Omuzlarımda yine bir gerginlik hissettim. “O çok önemli, Marcus. Ve evet, sorun olabilir ama Titanlar tam başa geçtiklerinde ve dünyaya tepeleri attığında ne fark eder? Önce safkanların ve melezlerin peşine düşeceklerini biliyorsun, ondan sonra da insanların.”

Gözleri zümrüt ateşi çaktı. “Önemli olduğunu biliyo-

rum, Seth ve tehdidin ben de oldukça farkındayım. İlk kez büyük bir felaketin ön saflarında bulunmuyorum ama İlah Akit'inde olanların burada da olmasına izin veremem."

Şakaklarımda bir kas seğirmeye başladı.

"Hatırlıyorsun, değil mi?" Öne eğildi ve bakışımla buluştu. "Sen konseyi oyuna getirdikten sonra ne olduğunu hatırlıyorsun?"

Oyuna getirmek mi? Lucian emriyle yapmıştım bunu... Affedilmeyecek şeyler yapmıştım. "Şahsen ben bunu *oyun* olarak nitelemezdim."

Ellerini yumruk haline getirirken çenesini eğdi. "Poseidon Akit'i yok ettiğinde hiçbir şey yapamadım. O gün kaç kişinin öldüğünü biliyor musun? Üç yüz beş kişi, Seth. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim."

O sayıyı duymak kurşun bir mermi yutmak gibiydi. Derimi acıttı, rahatsız etti. "Tekrar *oyuna* getirmeyi planlamıyorum."

Masayı itti ve ayağa kalktı. Göz ucuyla Alexander'ın hayalet gibi ileri geçtiğini gördüm. "Umarım öyledir ama bu öğrencilere ve buraya sığınanlara karşı sorumluluğum var."

"Bunu anlıyorum ama bu söylediklerin bana bir sürü saçmalıkmiş gibi geliyor."

Kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet, öyle." Dövmeler tenime hücum etti. Marcus onları göremiyordu ama içimde girdap gibi dönen enerji akışını fark ettiğini biliyordum. "Josie'yi kapının dışına koymak istiyor gibi bir halin var."

"Bunu söylemedim Seth. Söylediğim şey şu, onun ya da herhangi birinin buradaki varlığı Akit'in güvenliğini tehdit ederse, bunu düzeltecek adımları atmak zorunda

kalacağım,” dedi. “Umarım ki bu, onu ya da bir başkasını kapıdan çevirmek anlamına gelmez.”

Bu bana hiçbir anlam ifade etmedi ve Marcus’a bakarken altına kaçırmadığı ve kendine ait olanı korumak istediği için ona hakkını vermem gerektiğini hissettim. Ama ben de aynı şeyi yapmak zorundaydım.

Marcus Alexander’ın durduğu yere göz atınca içini çekti. “Duymak istemeyeceğini bildiğim bir şey söyleyeceğim.”

“Harika,” diye homurdandım.

Bunu duymazdan gelerek avuçlarını masaya bastırdı. “Birçok şey değişti. Bazıları aynı. Buralarda olmadığın için bunları görmedin ama biliyorum ki sen de değiştin ve bu ofiste durmanın tek nedeni bu.”

Bir parçam beni tam olarak nasıl durdurabileceğini düşündüğünü sormak istedi ki aklımı okumuş olmalıydı. “Bize yamuk yapacağını düşünseydim, o ilk kapıya kendim çıkar ve alnının ortasına kurşunu ben sıkardım. Bunun seni öldürmeyeceğini biliyorum ama bedenini parçalamak için bana yeterince zaman verirdi ve o zaman bir Apollyon’nun kendini nasıl tekrar bir araya getireceğini keşfederdim.”

Dudaklarım köşelerinden yukarı kıvrıldı. “Pekâlâ, bayağı zalim bir hayal gücün var.”

Zoraki gülümsedi. “Dediğim gibi, hâlâ ters bir tavrın var ve bir saniyede varlığıma son verebileceğini biliyorum ama sen... sen değiştin.”

Bakışımı yüzünden çekmedim, sonra çenemi oynatarak başımı çevirdim. “Bu konuşma bir yere varacak mı?”

“Pek değil. Sadece kendimi konuşurken duymayı seviyorum.” Marcus oturdu, bana bakarken bir dizini diğerinin üzerine attı. “Dün de bahsettiğimiz gibi Titanlara

karşı önlemlerimiz var ama bunun sonsuza dek dayanamacağını anladığından eminim.”

Daha rahat bir konuya geri dönünce ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim. “Ayrıca gölgeler de var. Bir tanesi Josie’nin büyükbabasını ele geçirdi.” Durdum. “Onun ölümünü gördü.”

Dudakları inceldi. “Bu gerçekten talihsizlik. Bununla nasıl başa çıkıyor?”

“Çıkamadı.” Ve bu gerçektir.

Başını eğdi. “Deacon ve Luke ile mi birlikte?”

“Nasıl bildin?”

Gerçek bir gülümseme belirdi. “Seni ve onu bulmalarının zamanlarını almayacağını anlamıştım. Deacon ona iyi gelir, onun da anne babasını kaybettiğini düşünürsek.” Düşünceli bir bakış yüz hatlarına yerleşti. “Birkaç ay önce gelmiş olsaydın Alex’le konuşabilirdin. Aramızdan durumu en iyi o *anlardı*.”

Burnumdan nefes alarak babasına bakmamak için çabaladım. Alex *anlardı*. Her şeyden önce annesinin iblisler tarafından dönüştürüldüğünü görmüştü ve akabinde kendi annesinin hayatına son vermek zorunda kalmıştı.

Mutlu zamanlar.

“Onu önemsiyor musun?” diye sordu Marcus ansızın.

Gözlerimi kırptırdım.

“Josie,” diye kendini açıkladı, lanet olsun sanki artık açıklaması gerekiyormuş gibi. “Solos geçen gece odanda uyumadığını söyledi.” Elini kaldırdı. “Evet, Solos siz ikiniye göz kulak oluyor ve hayır, detaylar beni ilgilendirmiyor.”

“O zaman ne tür bir yanıt aradığını bilmiyorum,” diye yanıtladım.

Marcus bir an için beni inceledi ve sonra kapının açıldığını duydum. Tam zamanında dönüp Alexander’ın odadan

dışarı süzülerek çıktığını gördüm. Çok az insan benden daha az sessiz olabilirdi. Görünüşe bakılırsa o onlardan biriydi. Marcus'a geri döndüğümde o da kapalı kapıya bakıyordu. "Sana güvenmiyor."

"Güvenmesini beklemiyorum."

Marcus'un bakışı benimkine kaydı. "Bir gün güvenecek."

Gülümsedim. Ama bununla ilgili her şey hassas ve yanlıştı. "Neden güvensin? Onun kızı..."

"O aynı zamanda benim *yeğenim*, yeğenimdi değil Seth ve telafi etmek için ağır bir bedel ödedin."

Bir şey göğsümde çarptı, soğuk ve boş bir şey, gerçek bir hatırlatıcı. "Hayır. Hayır, ödemedim."

YIRMİNCİ BÖLÜM

Aşırı duyusal yüklemekten dolayı başım dönüyordu. Deacon ve Luke odaya girdiklerinden beri konuşmayı bırakmamışlardı. Pekâlâ, içlerinden biri gözden kaybolmuştu: Deacon. Ben duş alıp üzerimi değiştirene kadar geri dönmüştü. Pijama altı yerine bir kot ve kazak giymişti ve saçları ıslaktı, sevimli kıvrıkcık bir dağınıklık içindeydi.

Tatlı sözlerle benden laf alma gibi bir tarzları vardı. Yunan gizli Cemaati gibi bir şeyin ajanları olabilirlerdi ve ben sadece Missouri ve üniversitedeki hayatımla ilgili detayları veriyordum. Erin samimiydi ama bu çocuklar başka bir şeydi. Büyükannem ve büyükbabam ya da annemle ilgili laf alamamışlardı. Yapmadım... O sırada onlar hakkında konuşamadım.

Odayı terk etmemden Seth mutlu olur muydu bilmiyorum ama çocukların umurundaymış gibi görünmüyordu. Beni dışarı, South Dakota'dakinden daha sert ve daha güçlü görünen sabah güneşine çıkardılar, sonra ortak odalara ve Radford'dakinden daha hoş olan bir kafeteryaya ev sahipliği yapan tek katlı, kare bir binaya götürdüler. Hazırlık alanlarında granit tezgâhların olması,

yemek servisi yapan insanların olağanüstü derecede göz kamaştırıcı oluşları ve yağlı yemek gibi değil de, şeftali gibi harika kokması açısından daha hoştu.

Bir şeyler hakkında çene çalan Deacon benim tabağıma pastırma doldurdu, Luke diğer elime bir şişe portakal suyu bıraktı ve oturmak için boş, parıldayan, yuvarlak bir masayı gösterdi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, bana söylediklerini zar zor duydum. Diğer masalardaki insanlara bakmayı bırakmıyordum.

Ve onlar da gözlerini dikmiş bize bakıyorlardı.

Tabii ben onlarla aynı sebeple bakmıyordum. O kadar iyi görünüyorlardı ki gözlerimi alamıyordum. Herkes bir film sahnesinden çıkmış ya da kaçmış gibi görünüyordu. Neredeyse herkesin şaşırtıcı derecede farklı göz rengi vardı; parlak gök mavisi, zümrüt yeşili, viski kahvesi ve hatta mor.

Allah aşkına kimin ametist rengi gözü olurdu?

Öğrencilerden bazıları, onların öğrenci olduğunu tahmin ediyordum, bize dikkatlerini vermemişlerdi. Masalarda küçük gruplar halinde bir araya toplanmış, aralarına ders kitaplarını yaymışlardı. Bu sahne o kadar tanıdık gelmişti ki acıdan boğazımda bir yumru oluştu, ama diğerleri bakıyorlardı ve görünümlerinin tamamen dostane olduğunu söyleyemezdin.

Yakındaki soğuk sarışın, derin orman yeşili gözleriyle bizim tarafımıza bakıyordu, dolgun dudaklarını birbirine bastırmıştı. Yanında kırmızıya yakın kahverengi saçlı uzun ve ince bir çocuk, bizim tarafımıza doğru bebek mavisi gözlerini kısarak bakıyordu. Belki de ben paranoyaklaşmıştım.

Etrafımda döndüm ve omzumun üzerinden diğer yöne

baktım. Mükemmel burunlu bir esmer dudağını yukarı kıvırdı.

Tamam. O kadar da paranoyaklaşmamıştım.

Aniden etrafımda dönerek Deacon'ın gri bakışıyla buluştum. "Bana mı öyle geliyor yoksa?.."

"Herkes buraya mı bakıyor? Evet." Öne eğildi, bir başka gevrek pastırma dilimini tutarak. "Bazıları bize bakıyor çünkü senin ölümlü olduğunu düşünüyorlar ve neden burada olduğunu anlamıyorlar."

Luke onun yanına geçerek başını evet anlamında salladı. "Gerçekten asla ölümlülere yakın olmadık. Ne olduğumuzu saklamak onlarla herhangi türden bir ilişki kurmayı zorlaştırıyor. Bu yüzden burada bir ölümlü görmek, tek boynuzlu at ya da ejderha görmek gibi."

Kaşımı kaldırdım.

"Artı... şey, ben bir safkanım," diye açıkladı Deacon hatır hutur yemeğini yerken.

"Ben de melezim," diye açıkladı Luke. "Biz ikimizin erkek oluşu ve birlikte oluşumuz umurlarında değil, ama bir melez ve bir safkan? Off!" Gözlerini fal taşı gibi açtı, eli dramatik bir biçimde göğsüne yapıştı. "Ah, dehşet."

"Seth değişimle ilgili bir şey söylemişti?" Pastırmayı tabağımda ittirdim, yüz güzel insanın bana baktığını hissedince iştahımı kaybettim. Lisede ailemi bilenleri hatırlattı bana, tek fark buradaki herkes seksiydi. "Melez Sınıfı?"

"Evet, bizim birlikte olamayacağımızı söyleyen o yasa feshedildi ama binlerce yıllık adiliği bir yılda silemezsin." Luke omzunu silkti, ama çenesi gergindi. "Bazı safkanlar onların altında olduğumuzu düşünüyor, insanlığın doğuşundan beri bize yukarıdan bakıyorlar. Bunun değişmesi zaman alacaktır."

"Bu berbat bir şey," diye fısıldadım şişemle oyalanarak.

"Nihayet geçen yıl hayatımın kontrolünü ele alabildim," dedi kaşlarını çatarak. Deacon elini uzatıp Luke'un elinin üstüne koyunca içim eridi. "Avcı olacaktım. Sekiz yaşından beri bunun için eğitildim çünkü başka seçeneğim yoktu."

"Ve şimdi oluyorsun." Merak beni ele geçirdi. "Peki, o zaman şimdi ne yapıyorsun?"

Deacon'a göz attı ve gözleri buluşunca sırtıttı. Bir dakika geçti ve sanki beni bir saniyeliğine unutmuş gibilerdi. "Hâlâ eğitimdeyim. Kesinlikle bir sürü delice şey döndüğünden beri çalışmamak aptallık olur ama..."

"Ama aktif bir Avcı değil." Deacon arkasına yaslandı, uzun kollarını mavi kazağının önünde kavuşturdu. "Ders alıyor."

Luke'un sırtışı yayıldı. "Birçok melez şu anda bunu yapıyor. Bazıları girdikleri yolda kalmaya karar verdiler ama bu iyi... İnsanın seçeneklerinin olması iyi bir şey."

O seçeneklerin olmadığı bir hayatı düşünemiyordum bile. Sonra yine Luke'la ben rolleri değiştirmişiz gibi göründü. Ne olduğumu anladığım an, o seçeneklerden yoksun kaldığımı keşfettim. Ve bu düşünceyle kafam allak bullak oldu, zaten zar zor tutunuyordum. Bu yüzden şimdilik bu konuyu aklımdan savuşturdum. "Ne okuyorsun?"

"Bahçıvanlık," diye yanıt verdi.

Kaşlarım yukarı kalktı. Bunu *pek* beklemiyordum.

Luke kıs kıs güldü. "Kulağa farklı ve ilginç geliyor, bu yüzden neden olmasın? Antik tarih üzerine çalışıyor ya da çalışıyormuş gibi yapıyor."

Deacon homurtuyla kahkaha attı. "Peki ya sen?"

Boğazımdaki yumru şişti. "Psikoloji, ama sanırım... şu anda bir önemi yok."

“Neden olmasın?” diye kaşlarını çattı Deacon. Bu, yakışıklı yüzünde nadir görülür bir görüntüyümüş gibiydi.

Ellerimi kaldırdım. “Şey, bununla Üniversiteye kaydolmama izin verecek değiller. Ben... saklanmak için buradayım. Eğitimime devam etmek için değil.”

Luke beni bir an yakından inceledi. “Eğer istersen eminim ki Marcus izin verecektir.”

Belki verirdi ama ne anlamı vardı ki? Bundan canlı kurtulabilirsem eski hayatıma geri dönüp psikolog olabilir miydim? Lanet olsun, hepsi sanki hayatta kalmamın pek olası olmadığı üzerine bel bağlıyordu.

“Her neyse,” dedi Deacon tabağımdan bir pastırma dilimi alırken. “E, sen ve Seth? Düşüp kalkmadınız mı daha?”

Su az kalsın genzime kaçıyordu. “Ne?”

“Düşüp kalkmak mı? Bilirsin işte, soyunmak ve vahşi, hayvani bir seks yapmak,” diye netleştirdi Deacon sanki argodan haberim yokmuş gibi. “Hayvani bir seks olmalı çünkü Seth’i el ele tutuşup birbirinizin gözlerine bakmak gibi nazik ve yumuşak bir şey yaparken hayal edemiyorum.”

Ah. Aman. Tanrım.

Luke gözlerini devirdi.

Yüzümü hafif bir sıcaklık bastı, ikisi de bir yanıt için bekliyordu ama ben söylediklerinin adeta etten kemikten, kaba saba bir şekilde hayalini kuruyordum. Kendimi yellemeye ihtiyacım varmış gibi hissederek yüzümü buruşturdum. “Biz, hayır... ee, düşüp kalkmadık.”

İkisinin de ağzı açık kaldı ve onların dikkatli bakışlarının altında daha huzursuz bir şekilde kıpırdandım. Utancımı saklamak için ağzıma pastırmayı tıktım ve neredeyse inledim.

Vay anasını! Tat alma cisimciklerim ağzımın her yerinde orgazm oldu. Bu tadına baktığım en iyi pastırmaydı, tuzlu ve yine de tatlı, akça ağaç şurubuna batırılmış gibiydi. Burada oturup da tadına bakmayarak neler kaçırmışım meğer..

“Bir saniye,” dedi Luke öne eğilerek. Omzunun üzerinden üç öğrenci, bize gözlerini dikmiş bakarak bir şey fısıldadılar ve geçip gittiler. İkisi takmış gibi görünmüyordu. “Geçen gece seninle yattı değil mi?”

Başımınla onayladım.

“Ve ikiniz seks yapmadınız?”

Başımı hayır anlamında salladım, ağzıma bir başka pastırma daha tıkarak. Tanrım, bu *en iyisiydi*.

Deacon bana mitolojik bir yaratıkmışım gibi baktı. Bir dakika, öyle sayılırdım zaten. “Siz ikiniz *hiç* seks yapmadınız mı?”

“Vay anasını.” Luke arkaya esneyerek sandalyesini salladı. “Bence bu senin varlığından, ne olduğun gerçeğinden daha şoke edici bir şey.”

Ne yazık ki tabakta pastırma kalmamıştı. “Neden bu kadar şoke edici?”

Deacon tek kaşını kaldırdı. “Seth birazcık... *playboy*. Yani, bir tür erkek orospu.” Güldü. “Ve bir erkeğin orospu olması için ne gerektiğini biliyorum.”

“Gerçekten,” diye şakayla karışık lafa girdi. “Deacon konu seks olunca biraz ‘eşit fırsat’çı. Şey, benden beri değil. Biz tek eşliyiz ama önceden?..” Başını “değildi” anlamında salladı.

Hımm.

“İlah Adası Akit’inden ilk geldiğinde, biz esasında oralıyız, çok kısa bir zamanda yurdun yarısını elden geçirdi,” diye devam etti Deacon.

Midemin ayaklarıma düştüğünü hissederek portakal suyunu yavaşça masaya indirdim, midemdeki pastırmayla daha rahatsız edici oldu. Yurdun yarısını elden geçirmek mi?

“Ve sonra Catskills’e gelince o fıstıkla düşüp kalktı.” Luke erkek arkadaşına baktı. “O kızın adı neydi?”

Omzunu silkti. “Bilmiyorum. Alex ona hep Koca Memeli derdi ama sanırım Thea ya da Tori gibi bir şeydi. T ile başlayan bir isim. Buralarda bir yerlerdedir. Dikkatini çekmemesi imkânsız.”

Arkaya kaykılarak akciğerlerimi çalışması için zorladım. “Biz seks yapmadık. Yani, daha yeni tanıştık.”

Luke burnunu kırıştırdı. “Konu Seth olunca bu fark etmez.”

“Vay be,” diye mırıldandı Deacon.

Karnımdaki korkunç girdabımsı hareketi çözümlemeye çalışırken alt dudağımı ısırdım. Biz tanışmadan önce tüm okulla seks yapması umurumda olmamalıydı çünkü bu aptalcaydı. Umurumda olmamalıydı çünkü biz birlikte değildik.

Karnımdaki dönme hareketi arttı.

Ama aramızda bir şey vardı, değil mi? Bu sabah... hislerimin onun bakışına yansıdığını görmüştüm değil mi? Bana bakışı sanki... sanki beni öpmekten daha fazlasını istiyormuş gibiydi.

Yine de beni yatağa atmak istemesi aramızda bir şeylerin başlayacağı anlamına gelmiyordu. Ama burada kalıyordu, beni eğitmeyi kabul etmişti ve bu zorunda olduğu bir şey değildi ve bunun bir anlamı olmalıydı.

“Bilirsin, bence bu iyi bir şey,” diye beyan etti Deacon, bakışımı ona çekerek. “Seni yatağa atmaması senin onun için bir anlamının olması demek bence.”

Ve aynen böyle, çünkü ben aptaldım, o midemdeki dönme hareketi umutla dolu bir balona döndü ve beni sandalyeden havalandırdı. Tanrım, bu muhtemelen kötüye işaretledi.

“Ve bence bu onun için gerçekten iyi, bilirsin, birinden hoşlanmak çünkü...”

Luke “Neden bir tur atmıyoruz?” diye lafa girince Deacon ona sert bir şekilde baktı. “Etrafı görsen iyi olur.”

Ayağa kalkıp kafeteryadan çıktık, bir yanımda biri diğer yanımda biri vardı ve Seth’in benimle ya da başkasıyla düşüp kalkmasıyla ilgili daha fazla konuşma olmadı. Dakikalar içinde etrafımda olup biten her şey dikkatimi dağıttı.

Bu yer... tamamen bana yabancı bir şeydi. Akademik binalar kocamandı ve komik denecek kadar temizdi. Bahçeler bu dünyanın dışındaydı, tatlı tatlı kokan envai çeşit güllerden tropikal çiçeklere kadar her şeyle doluydu. Mermer ve kumtaşından Yunan Tanrıları’nın heykelleri her yerdeydi. Bu da burasının ne kadar hoş ve olağanüstü olursa olsun, buranın normal olmadığını hatırlatıyordu.

Üzerinde tuhaf sembollerin olduğu yürüme yolunu takip ederken, kendimi huzursuz hissettim. Gergin bir enerji akışı gibi bir histi bu. Buradaki sembollerin ne olduğunu sordum. “Onlar korunma sembolleri,” diye açıkladı Deacon. “Temel olarak buraya girmesini istemediğimiz şeyleri dışarıda tutan büyüler. Titanlar gibi. Her zaman işe yaramaz. İblisler muhafızları geçebildikleri takdirde bunları da geçebiliyorlar. Ama oldukları şey bu. Bunlardan Seth’in teninde de var.”

Kaşlarımı çattım. “Ne? Hiç dövme görmedim. Üzerinde tişört olmadan çok sık dolandığı halde. Kıcında falan mı var?”

Luke pis pis güldü. “Bu ilginç olurdu. Ama tenindeki dövmeleler sadece tanrılar ya da başka bir Apollyon tarafından görülebilir. Belki sen de görebilirsin, özel sosa dönüştüğünde tabii.”

Özel sos mu? Yine Antik Yunandan fırlamış gibi duran büyük binaya döndüğümde bakınca, ‘İlginç,’ diye düşündüm. Kazağımın altında bir ürpertiyle tüylerim diken diken oldu.

“Ve bu da kütüphane,” diye duyurdu Luke binayı işaret ederek. “Oraya gitmiyoruz.”

Kollarımı sert soğuşa karşı kavuşturarak gözlerimi kısıp ona baktım. “Gitmiyor musunuz?”

Başını hayır anlamında salladı. “Kütüphaneler mezelere hep kafayı yedirtmiştir.”

Deacon’a baktım. Omuzlarını silkerek, “Hiçbir fikrim yok. Birçok melez böyle. Tuhaf. Biz hissedemezken onlar iblisleri hissedebilirler. Belki kütüphanenin altında da bir şey hissediyorlardır,” dedi.

Bir başka ürperti mideme girdi, tuhaf arzu dolu bir his. “Altında mı?”

“Evet, kütüphanelerin altında hep yeraltı mezarlıkları olur,” diye açıkladı Luke. “İçlerinde ne olduğundan habirim yok. Öğrenmeyi de planlamıyorum. Hadi, görecek daha çok şey var.”

Sonra Deacon elini indirip elimi tuttu ve sıçramama neden oldu. Ona sorgular bir biçimde bakınca sadece göz kırptı ve küçük çocuklar gibi kollarımızı sallayarak yürümeye devam etti. Sırıtmaktan kendimi alıkoyamadım.

Kütüphaneyi geçerken omzumun üzerinden baktım, oraya gitmeyi isteyerek bakmaya devam ettim. Evet, bu tuhaftı. Ama şu anda yaşadığım, olan biten her şey zaten tuhaftı.

Öğle yemeği geldi geçti. Bu yüzden o gün derse gitmemeye karar verdiklerini düşünerek akşam yemeğini çocuklarla yedim. Tüm günü bana eşlik ederek geçirdiler ve mideme o kadar çok yemek doldurdular ki beni odama yuvarlayarak götüreceklerinden emindim.

Bugün eğitime başlayacağımı düşünmeme ve ailemi kaybetmenin katıksız acısının düşüncelerime takılmasına rağmen onlarla vakit geçirmekten keyif almıştım. Komik ve hayat doluydular, harikaydılar. Bu sabah bana karşı çok meraklı görünmeyen Luke bile, zamanının yarısını bir kolunu Deacon'a, bir kolunu bana atarak geçirmişti.

Yurda geri dönerken güneş güle güle demeye başlamıştı ve lobiye girdiğimizde hemen Seth'i gördüm. Gözlerim tüm güzel suratları geçip doğrudan nihai güzel surata çekilmiş gibiydi.

Luke gibi siyah bir termal tişört ve eskitilmiş bir kot giymiş. iki parlak kırmızı kanepede duruyordu. Kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuştu, saçlarını arkada toplamıştı.

Onu görünce midem birazcık hopladı, o koltukta oturanların şaşırtıcı derecede mükemmel ve her zevke uygun dişiler olduğunu görünce de düştü.

Seth, bize dönüp kehribar rengi bakışlarını üzerimizde gezdirdi. Esmer olana bir şey söyledi, o da omzunun üzerinden bakıp kahkaha attı. Kötü niyetli bir kahkaha değildi. Daha çok onun söylediğine karşılık bir şey gibiydi ama yine de içimde bir yerlere bir şey saplama isteği uyandırdı.

Bize doğru yürüdü. "Bir dakikan var mı?"

"Tüm gün boyunca birkaç dakikam oldu."

Seth kaşını kaldırdı.

Deacon alçak sesle ıslık çaldı.

Bunu yüksek sesle söylemiştim.

Kızarak başımı çevirdim ve kendimi esmer olanın ensesine bakarken buldum. Harika.

Boş köşeye yürüdük ve kendimi aptal gibi hissederek ayakkabılarıma bakmakla oyalandım. Koluma hafifce dokununca başımı kaldırıp Seth'e baktım.

"Bugün için özür dilerim," dedi elini indirerek. "Bazı şeyler vaktimi aldı."

"Tamam" ve "pekâlâ" gibi kelimeler dilimin ucuna kadar geldiler ama çıkmadılar çünkü tamam mıydı, pekâlâ mıydı? Cadılık mı ediyordum?

Bir an için bana baktı ve sonra Luke'a döndü. "Bize eğitimle ilgili yardım edebileceğini umuyorum, zamanın varsa."

Yüz ifadesine şaşkınlık oturdu ama çabucak onu maskeleydi. "Evet. Bunu öğleden sonra yapabilirim. Sabahları dersim var."

"Dersin mi? Ne halt üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu.

Deacon koca bir gülücük attı. "Bahçıvanlık."

Seth kaşlarını çattı, ağzını açtı ve sonra hızla kapattı. "Boş ver." Tekrar bana göz atınca nefesimi tuttum. "Sana birkaç antrenman kıyafeti getireceğim. Tamam mı?"

Başımla onayladım.

Ve bu kadardı. Ben anlamadan Seth kapıdan çıktı ve ben odamda şeyden beri ilk kez yalnızdım... kutsal kirpiller, tüm bunlar başladığından beri. Bugün günlerden neydi? Yatağın ortasında otururken parmaklarımla yüzümü ovaladım. Pazartesi mi? Salı mı? Seth'le tanıştığımdan beri bir haftadan az süre geçmişti.

Bir haftadan daha az.

Aylar geçmiş gibi hissediyordum.

Vay be. Ellerimi indirdim ve onlara baktım. Dünyamdaki her şey bir haftadan az bir sürede değişmişti.

Bu kafamı öyle kurcaladı ki sakın bir şekilde nefes almayı zorlaştırdı. Titreyen parmaklarım bulanıklaştı. Bileğimi büküp, ileri uzandım ve komodinden uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtım. Gördüğüm ilk kanalda kaldım çünkü aslında bir şey görmüyordum.

Bir saat geçti ve kapı tıklandı. Kalp atış hızım ikiye katlandı, bomba atılmış gibi yataktan inip kapıya koştum ve hızla açtım.

Gelen Luke'tu. Gülümsedi. "Sana birkaç antrenman kıyafeti getirdim. Seth, bedenini tahmin ederek ayarladı."

Hayal kırıklığı göstermemeye çalışarak kıyafetleri aldım ve sonra kıyafetlerin gerçekten benim bedenim olduğunu gördüm. Hımm. Tamam. Buna şaşırmalı mıydım, yoksa Seth'in kadınların bedenini tahmin etmekte iyi olduğundan dehşete mi kapılmalıydım bilmiyordum.

Ve benim bedenimi *bilmesinden*.

Şey, yanındayken karnımı içime çekmenin artık bir anlamı yoktu.

"Teşekkürler," dedim. Önce başımı kaldırıp ona baktım, sonra da omzumun üzerinden kıyafetleri bana getirmesi gereken adamın kapısına baktım.

"Gitmem lazım."

O aptal gülüşü suratımda tuttum. "Tamam. İyi geceler."

Luke gitmeye yeltendi ve sonra bana dönüverdi. "İyi misin?"

Gülümseyişimin kötü görüldüğünü tahmin ettim, bu

yüzden yüzümden sildim. "Evet. Sadece yorgunum." Geri adım attım. "Ah. Bugün için teşekkürler. Güzeldi. Eğlendim."

"Sorun değil." Başını yana eğdi çenesinde çıkan sakalları kaşıyarak. "İyi olduğundan emin misin? İstersen takılabilirim..."

"Evet, iyiyim. Gerçekten, teşekkürler." Kıyafetleri yakınımda tutarak başımı evet anlamında salladım. "Yarın görüşürüz. Sanırım."

"Evet. Öğlen." Yine durdu. "İyi geceler."

Dizimle kapıyı kapatarak kıyafetlerimi yatak odasına getirdim ve yatağa bıraktım. Siyah pantolon bana yoga pantolonunu anımsattı. Gri tişörtler, uzun ve kısa kolluydu. İç geçirerek çantalarımına baktım ve sonra da boş dolaba.

Sonraki saati ya da sonrasını daha verimli geçirdim. Bir süre için burada kalacağımı kestirdiğimden kıyafetlerimi astım. Sonra Seth'n tişörtünü giyerek yatmaya hazırlandım. Gerçekten birkaç yatak kıyafeti ve bir çamaşır makinesiyle kurutucu bulmam lazımdı.

Bir saati daha televizyon ekranına bakarak ziyan ettim, saat ona gelmek üzereydi. Seth'ten bir işaret yoktu. Durmadan kıpırdanıyordum, artık daha fazla katlanamayacağımı anladım, yataktan fırladım ve kapıya gittim, onu açtım. Dışarı çıktım, ayak parmaklarımı halıya atmıştım ki dondum ve gözlerimi karşıdaki kapıya diktim.

Ben ne yapıyordum?

Seth uğramayacaktı. Şimdiye kadar hep kendi başıma uyumuştum. Uyumak için ona ya da bir başkasına ihtiyacım yoktu.

Tereddüt ettim ve sonra sessizce kapıyı kapatarak döndüm. Gözlerimi kapatıp öne eğildim, alnımı kapıya

dayadım. Boğazımdaki düğümü yine hissettim, kollarım ve bacaklarım da yorgundu. Üstelik tüm gün etrafta gezinmek ve yemek dışında bir şey yapmadığım halde. Ama özlemiştim...

Kapıdan kendimi iterek uzaklaşırken bu düşünceyi kestirip attım. Yatak örtüsünü çekip yatağa girerken üzerime bir ağırlık çöktü. Battaniyeleri çeneme kadar çektim ve orada uzanırken gözümün önüne büyükannemle büyükbabam geldi. Onları mutfak masasında, ellerinde tatlı çay ve aralarındaki tabaklarda turtayla gördüm. Keskin bir acı saplandı içime. Gözlerimi sımsıkı kapatarak o düşünceleri uzaklaştırdım, göz kapaklarım ağırlaşana kadar derin ve eşit nefesler almaya odaklandım.

Ve Seth gelmedi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Seth ertesi sabah ortaya çıktı; ben yataktan çıktıktan yaklaşık on beş dakika sonra. Kapıyı açtım, hâlâ yarı uykuluydum ama koyu naylon eşofmanı ve siyah tişörtüyle lanet olasıcanın ne kadar iyi görüldüğünü fark edecek kadar uyanıktım.

Tanrım, kahrolası hep iyi görünüyordu.

Bana bir kahve uzattı, düşünmeden aldım. “Haydi, harekete geç Joe. Bugün antrenman yapıyoruz.”

Kaşlarımı çatarak kahveden bir yudum aldım. “Bana Joe deme.”

“Ama demek istiyorum.” Ellerini omuzlarıma yerleştirerek beni yatak odasına doğru çevirdi. “Bu arada tişörtümle hâlâ harika görünüyorsun.”

Kalbim hoplayarak omzumun üzerinden ona baktım. Geçen gece neden gelmediğini sormak istedim ama soru yanlış ve ezik geldi. Bu yüzden buharı çıkan kahvemi yudumlarken hiçbir şey demedim.

Bir kaşını kaldırdı. “Hep.”

“Senden hoşlanmıyorum,” diye mırıldandım.

Hızlı bir gülümseme görüldü ve yok oldu. “Evet, hoşlanıyorsun.”

“Senden gerçekten hoşlanmıyorum.” Döndüm, sırtışı-
mı saklamak için köpükten bardağın kenarını kullandım.

Nihayet ben hazırlanmayı bitirdiğimde Seth dirseği di-
zinde, çenesi elinde yatakta oturuyordu. Beni alttan süz-
meye başladı, ayakkabılarımdan, siyah eşofman altına ve
gri tişörte, atkuyruğu yaptığım saçıma baktı.

“Antrenman üniforması da üzerinde güzel duruyor,”
diye mırıldandı.

Hoş bir duygu istilasına uğradım ama bunu görmezden
gelmek istedim çünkü o kadar kolay göğsüm kabarmama-
lıydı.

“Damga çoktan solmaya başlamış,” diye yorum yaptı
ve haklıydı. Aynada baktığımda soluk pembeydi. “Başın
nasıl?”

“İyi.” O morluk da çok ciddi bir şey değildi.

Zarif bir şekilde ayağa kalktı. “Bunu yapmak istediği-
ne emin misin?”

“Evet, eminim,” dedim; bir de belki anlamamıştır diye
başımınla onayladım. “Benim... benim bunu yapmam gere-
kiyor.”

Bakışını üzerimde bir dakika tuttu, o sırada yüzünden
acıya benzeyen bir bakış geçti ama kapıya uzanırken yok
oldu. “O zaman yapalım.”

Koridora çıkarken onu takip ettim ama durdu ve “Bir
saniye,” dedi. Sonra odasında gözden kayboldu. Odadan
çıkmasını esneyerek birkaç saniye bekledim, fermuarlı ve
kapüşonlu svetsört ve gri bir atkıyla çıkageldi.

“Benim için mi?” diye sordum.

“Evet.” Bakışlarına karşılık vermeden onları bana
uzattı. “Onları dün almıştım ve sana vermeyi unuttum.
Günün başlangıcında ve sonunda burası soğuk olur. Ma-
yıs ayına kadar böyle olacak.”

“Teşekkürler.” Kapüşonu üzerime geçirdim.

Önüme adım atıp kapüşonun kenarlarını tutarken dudakları bir kenara kıvrıldı. Fermuarı bir araya getirdi ve yukarı çekti. Bense orada bir aptal gibi elimde atkıyla durdum.

Göz kırptı ve sonra topuğunun üzerinde döndü. “Zaman geçiyor, Josie.” Tanrım, ondan gerçekten hoşlanmıyordum.

Atkıyı boynuma dolayarak hızla arkasından yetiştim. Çıkar çıkmaz kapüşonluma sarılmıştım, bu arada dışarıda yürürken konuşmamıştık. Rüzgâr resmen kamçılıyordu, saç tutamlarımı yakalayıp onları yüzümün etrafına yayıyordu.

Çocuklar beni kütüphanenin ilerisindeki antrenman tesislerine götürmemişlerdi, bu yüzden içerinin nasıl göründüğünü görmek istiyordum. Kütüphaneyi geçerken tenimdeki o küçük tüyler yine diken diken oldu ve bir kez daha bakma dürtüme karşı koyamadım. İçimdeki bir şey huzursuz bir şekilde kımıldıyordu ve ben, ekstra zamanımı geçirmek için bir kucak dolusu kitabı yalayıp yutma ihtiyacının bir işaret olabileceği çıkarımına vardım. Belki de bu evimdeki o küçücük kütüphanenin içinde haftalar geçirmiş olmamdan kaynaklıydı.

“Daha başlamadan ayağın takılacak ve boynunu kıracaksın,” diye yorum yaptı Seth.

Bakışımı zorla ona çevirdim. “Her neyse. O kadar hantal değilim.”

Sessiz bir kahkahayla omuzları sallandı ve ben gözlerimi kıstım. “Yakında senin kıcını tekmeleyebileceğim,” diye uyardım.

Kahkahası yüksek sesli ve net çıktı. “Evet, hayal kurmaya devam et, Tatlı Yanak.”

“Tatlı Yanak mı?” Onun hızına yetiştim. “Bu duyduğum en kötü lakap.”

“O zaman, Joe.”

“Sadece ‘Josie’ olsa?”

Büyük, kare antrenman binasının arkasındaki çift kanatlı kapılara giden yürüme yoluna girerken bana bir bakış attı. “Bu sıkıcı.”

“O zaman ben de sana ‘Sethie’ derim.”

Kapıyı açarak başını çenesinin hizasına indirdi. “Bunu sevdim.”

Gözlerimi devirdim. “O zaman ne anlamı var ki.”

Güldü. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Koridor genişti ve bina boyunca ilerliyor, büyük camlardan gelen güneş ışığı patlamasıyla son buluyordu. Koridorun her iki tarafında da on metrelik falan kapılar vardı. Hiçbirinde cam yoktu.

Soldan dördüncü kapıya doğru giderken “Erken. Çoğu antrenman, öğrenciler akademik derslerini sabah bitirdikten sonra, öğlen başlar,” diye açıkladı. “Bu oda bizim olacak. Buna alış, çünkü burada çok bulunacaksın.”

Kulağa hoş gelmiyordu ama kapıyı iterek açınca bir Akit antrenman odasına ilk kez baktım.

Seth kapıyı kapatırken fal taşı gibi açılmış gözlerle içeri adım attım. Girişteki zemin fayans kaplıydı ama burada odanın yarısını kalın mavi minderler kaplıyordu. Sağımızda etten kemiktenmiş gibi görünen üç manken vardı. Birinin yanına gidip parmağımı o şeyin göğsündeki derin yarıklarda gezdirdim. Her tarafında kesik izi vardı, boyunda, kollarında, omuzlarında, bacaklarında.

“Avcılar bunları hedef pratiği için kullanır.” Seth’in sesi o kadar yakından gelmişti ki neredeyse hoplamıştım. “Çoğu iblislerle dövüşmek için eğitim görür. Titanyum bı-

çağın varsa, vücutlarının neresine değerse değsin iş görür.”

Başımı hayır anlamında sallayarak “Birini bıçaklamak,” diye mırıldandım. Keskin, sivri uçlu bir nesneyi birine saplama düşüncesi idrak edebileceğim bir şey değildi.

Bir mankene, bir Seth’e baktım. Beni çabucak döndürdü. “İblisler insan değil, Josie. Bu senin ilk dersin. Onlarda insanlıktan eser yok. *Etere* açlık duyuyorlar ve zalim, tehlikeli yaratıklar.” Üstten bana bakarken gözleri kehribar rengi ateş çaktı. “Bunu anlaman gerek.”

“Kötü bir kelime tercihi,” dedim.

Çenesindeki bir kas seğirdi. “Anlıyor musun, Josie?”

Kalbim ağırlaştı. “Anladım.”

Yanıt vermesini beklemedim. Dönerek minderlere doğru yürürken atkımı çıkardım. Karşı duvara iyice bir bakınca neredeyse kendi ayaklarıma takılarak düşecektim.

Tüm duvar keskin şeylerle doluydu.

Bıçaklar. Palalar. Hançerler. Kılıçlar.

Yeminle kılıçlardı, Samuray kılıçları ya da Kral Arthur’un kayadan çekip çıkardığı türden şeylerdi.

Seth’i hançerlerle görmüştüm ve mankenlere hasar veren şeylerin bunlar olduğunu kesin anlamıştım ama onları orada görmek, gerçeğin suratıma tekme atması gibi bir şeydi.

“Sadece kendimi savunmayı öğrenmeyeceğim,” dedim bakışım o keskin nesneler üzerinde gezinirken. “Bir şeyleri nasıl öldüreceğimi de öğreneceğim.”

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra, “Evet. Hâlâ bunu istediğinden emin misin?” diye sordu.

Boğazım şişerken sarsak bir nefes aldım. Hayatım artık böyleydi. Bu benim gerçeğimdi ve bir an için ortadaki

on iki santimlik bıçak ağzı ve kalın, haç şekilli sapı olan gümüş rengi hançere bakarken zeminin ayaklarımın altından çekildiğini hissettim. Bir şeyi öldürebilir miydim?

Yanıt dizlerimin bağını çözdü.

Birini ya da bir şeyi öldürmeye çalışmıştım zaten. Hyperion'u. O tetiği çekip arkasından vurduğumda, bu bir sevgi dokunuşu değildi. Tanrım, büyükannemle büyükbabam bu konuda ne düşünürdü? Onlar "Yaşa ve yaşat" tipi insanlardı. Ve ölmüşlerdi.

Keskin bir acı göğsümü parçaladı. "Evet, eminim."

Bir dakika geçti ve sonra elini omzumda hissettim. Beni ölüm duvarından çevirdi. "İyi haber şu, o duvardaki tek bir şeye dokunacak kadar yakın olmayacaksın."

Bir bakış attım.

"Ne?" Ses tonu hafifti. "Sonuçta şu anda o şeylere bulaşırsan beş parmağını ve ayağını kesersin."

"Bana inancın şaşırtıcı." Kapüşonu çıkartıp minderin köşesine, atkımın yanına bıraktım.

Kalın mavi minderin ortasında dururken bana sırtıttı. "Öğrenmen gereken ilk şey, herhangi bir şeye doğru hareket etmeden önce darbe aldığında doğru düşmek."

"Düşmenin doğru yolu mu var?"

Dudakları seğirirken altın bir kaşı kalktı. "Evet, doğru yolu var. Ve bu senin en az darbeyi almanı ve hemen ayağa kalkmanı sağlar. Bu en önemli şey, Josie. Düşmanın seni sırtüstü düşürür ve sen orada kalırsan her şey biter."

"Tamam." Atkuyruğumu sıkılaştırmak için kollarımı kaldırdım. "Yani bu öğreneceğim şey mi?"

"Bununla başlayacaksın sonra da koşarak antrenmanı bitireceğiz."

Dudaklarım kıvrıldı. Koşmak mı? Of!

"Dayanıklılığını güçlendirmen lazım. Bunu yapmanın

en kolay yolu bu.” Seth kollarını başının üzerinde esnetti, sırtını eğdi. Eklemeleri çatırdadı. “Doğru bir şekilde yere inmek için kalçanı kıvrır ve çeneni aşağıda tut. Bu üst bedeninin düşmesine neden olacaktır.”

Bunu aklıma soktum. Kalçayı kıvrır. Çene aşağıda. “Anladım.”

İfadesinde şüphe dolu bir bakış vardı. “Pekâlâ.”

Kollarımı sallayarak ona hazır olduğumu söyleyecektim ki mindere yapıştım. Kaburgamda ve kafatasımın arkasında bir acı patlaması oldu, ciğerlerimdeki hava boşaldı. Başımın üzerindeki ışıklar, görüşüm kararmadan önce yüzlerce büyüleyici yıldızla dönüştü.

Ah ah.

Lanet olsun.

Josie'nin havaya uçtuğu an, hapi yuttuğumu anladığım andı. Diğer melezleri ve Avcıları eğitmeye o kadar alışmıştım ki kendimi kontrol etmemiştim. Bir yarı tanrı olmasına ve bedeninin elastik olması gerekmesine rağmen güçleri bağlıydı ve görünüşe bakılırsa gerçekten dövüşmekle ilgili hiç deneyimi yoktu. Bu yüzden onu eğittiğim herhangi biriymiş gibi görmek, benden kaynaklanan lanet olası kocaman bir yanlış hesaplamaydı.

Kahretsin, içine etmiştim.

Onun yanında dizlerimin üzerine düşerken içimde rahatsızlık patlak verdi. Bunaltıcı bir nefret dalgası kendisini bana doladı. Sık, koyu kahverengi kirpikleri soluk teninde kırışıktı. Ona uzandım, parmaklarım yanağının üzerinde havadaydı. “Josie?”

O kirpikler titreyip de açılınca kelimenin tam anla-

mıyla kalbim bir an durdu. Berrak mavi gözler benimki-
lerle buluştu. "Of."

Gevşek elini alıp avuçlarımın arasında ovalarken bo-
ğuk bir kahkaha attım. "Kahretsin Josie. Üzgünüm. Ken-
dimi tutmalıydım. İyi misin?"

Dudaklarını ıslattı ve ben yine tahrik oldum; aşağılık
herifin tekiydim. "Dün gece neredeydin?"

Bu soru beni neredeyse kıcıımın üzerine oturttu. Bu-
nun dışında her şeyi söylemesini beklerdim ama bunu
değil. Topuklarımın üzerinde sallanırken elimi minderin
üzerine yerleştirdim. "Günün nasıl geçtiğini anlamadım."

Bu tam bir saçmalıktı. Günün nasıl geçtiğin filan
anlamama konusunda yani. Marcus'la buluştuktan son-
ra sürüklenip gitmişim. Günümün büyük bir kısmını
Josie'yi ve çocukları tam teşekküllü bir sapık gibi takip
ederek geçirmişim ve yurda geri döndüğümde Thea ile
karşılamışım ve bu tamamen rahatsız edici bir durum
olmuştu. Catskills'teki Akit'in hâlâ kullanılmaz durum-
da olmasından dolayı buradaydı ve ben buna şaşırırmama-
lıydım. Josie ve çocuklar ortaya çıkmamış olsalardı muh-
temelen kurtulmak için kolumu dişleyecektim.

Josie ve benim biraz araya ihtiyacımız olduğunu dü-
şünmüştüm.

Pekâlâ, benim araya ihtiyacım vardı çünkü dün sabah
neredeyse aramızda olmak üzere olan şey benim... hak
etmediğim bir şeydi. Bu kadar basitti. Şefkat benim kita-
bımda yoktu. Bu yüzden geçen gecenin çoğunu uyuyama-
yarak geçirdim, lanet olası mezarlığın orada, bir bankta
oturup burada bulunduğum en son zaman yıktığım ona-
rılmış heykellere baktım ve hayatımın son iki senesini
unutmak dışında hiçbir şey istemedim.

Bir an Josie bana baktı ve sonra yutkundu. "Ah. Ta-

mam,” dedi boğuk bir sesle ve ben bunu unutmak için elimden geleni yaptım. Oturmaya kalkıştı, ona yardım etmek için kolumu omuzlarına attım. “Ben... ben berbatım.”

Kafamda porno filmi izlermiş gibi uygunsuz görüntüler dans etti. Hoş. Onu ayağa kaldırdım. “Berbat değilsin, Josie. Bu benim hatamdı. Yavaş başlamam lazımdı ve...”

“Hyperion beni bir dahaki sefer bulduğunda kendini tutacak mı?” Geri çekilince kolumu bıraktım. “Hayır mı? Bir iblis ellerini üzerime sürdüğünde? Bunun da hayır olduğunu tahmin ediyorum. Bu yüzden bunu yine yapalım.”

Gevşeyen saçımı kulağımın arkasına alırken zihnimde kapıdan çıkıp gittiğimi hayal ettim, çünkü bunu yapmak istemiyordum. Alex’leyken onu kazara yaralayacağımı bir kez bile düşünmemiştim ama Josie ile gerçekten kaygılanıyordum ve bu berbat bir şeydi. Kendimi onun arkasında durmaya zorlarken midem alt üst oldu.

Ama bundan daha fazlası söz konusuydu.

Bakışım duvardaki tüm silahların sergilendiği yere kaydı. Ne söylemiş olursa olsun, hayatta kalmak için birini öldürmesi gerektiğini tam olarak kabul etmemişti. Bu... ölümlülere özgü bir ahlak kuralıydı ve benim yok saymakta hiç zorlanmadığım bir şeydi. Bir an için geçen yıl avladıklarımı düşündüm. Josie kendini korumak için bile öldürmekte tereddüt ederken, benim o kadar kişiyi öldürdüğümü duyar sa ne düşünürdü?

“Düşerken kollarını göğsünde kavuştur.” Kafamı sallayıp o düşünceleri bir kenara atarak arkadan kollarını yakaladım ve onları göğsünün üzerinde kavuşturdum. Sonra lanet olası o güzel kalçası bana değdi, yumuşak soluk alışını duydum. Bunu görmezden gelmek imkânsızdı. “Kalçanı bu şekilde yatır ve çenenin aşağı eğ. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi. Sesi daha kalın, daha boğuktu.

Çenem fazla çalışmıştı. "Birkaç kez yaptığını göreyim. Otomatikleşsin."

Josie istediğim şeyi yaptı. Ellerimin altında, kalçasını ileri yatırdı çenesini eğip kollarını göğsünde kavuşturdu. Ve o kasların gerildiğini her hissettiğimde içimdeki her şeyle o kalçayı tutup benimkine çekmemek için çok direndim.

Kalçasını tekrar hareket ettirdi ve ben neredeyse inledim.

Aklımı olanlara vermeliydim. Ona, doğru sebeplerle tekrar odaklanarak kusursuz hale getirene kadar hareketleri yaptırdım ama geriye adım atarken ellerim oyalandı, sanki kendi aklı varmış gibi aşağı kaydılar.

Yüzünü bana döndü. Alt dudağı dişlerinin arasındaydı.

"Hazır mısın?"

Bir evet geldi.

Buna ve bir düzine şeye küfrederek onu omzundan yakalayıp fırlattım. Mindere çarparak yere yapıştı. Doğru şekilde değil.

"Kahretsin," diye sızlandı ve kollarını açarak tavana baktı. "Bu... bu canımı yaktı."

Kolları ve bacaklarının tuhaf açılarda uzandığı yere giderek elimi uzattım ve sonraki söylediklerimden nefret ettim. "Kalk. Bir daha yap."

Josie eliyle elimi tutarken inledi.

Onu kaldırdım.

Dövüş pozisyonu aldık.

Onu tekrar yere serdim.

Ve yine doğru düşmedi.

Bu uzun bir gün olacaktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Bu uzun gün öğleden sonra bir tür kâbusa dönüştü. Luke geldi ve o da ona doğru düşmeyi çalıştırdı. Luke'un eleri ona değince öfke tenimin her metre karesini yakıp kızarttı, bir de kalça hareketini yapmasına yardım etmeye çalışınca daha beter oldu.

Ellerini bileklerinden kopartıp onları ağzına tıkmak istedim ki bu, her şeyi hesaba katınca epey aptalcaydı.

Bir de kapıda oluşan grup vardı. Melezler. Safkanlar. Deacon da ortaya çıkmıştı ama minderin kenarında oturuyordu, kollarını dizine dayamıştı; bir patlamış mısırı eksikmiş gibi görünüyordu. Ama kapının yanındakiler, neden bir melezle bir Apollyon'un ölümlü gibi görünen birini eğitmeye çalıştıklarını merak ediyorlardı. Thea da onların arasındaydı, üzerindeki tişörtün yakası o kadar aşağıda ve o kadar dardı ki cömert göğüsleri yer çekimine karşı koyuyor ve hakikaten üçümüzün arasında antrenman yapıyor gibiydi.

Josie de fark etmişti.

Kendini minderden her kaldırdığında kapıda bir araya sıkışan grubu kontrol ediyordu ve gözleri hep Thea'ya kayıyordu. Aslında kaymaması zordu çünkü kız beni gözleriyle beceriyordu.

Bununla ilgili bir şeyler yapmak zorunda kalacaktım.

“Bunu kaptın,” dedi Luke Josie’nin önünde durarak. “Geçen sefer neredeyse tam yapmıştın. Bunu tekrar yapacağız ve sonra koşman gerekecek.”

Josie bakışlarını bana yöneltti. “Koşmak boktan bir şey.”

“Seninle koşacağım,” dedim ona.

Luke Josie’nin omzuna hafifçe vurdu. “Ben de.”

“Oley. Koşarken de el ele tutuşabilir miyiz?” diye sordu. Kahkahayla güldüm. “Bunu geçelim.”

“Bence bu harika bir fikir,” diye salça oldu Deacon. “Hep beraber el ele tutuşursak ben bile sizinle *koşardım*.”

Luke, Josie’nin arkasına geçmeden Deacon’a bir bakış attı. Ben de Josie’nin kendini yaşıyan, nefes alan bir morluğa dönüştürmesini aklımda canlandırırken birkaç adım arkasına geçtim.

Omuzlarını silkip düzleştirdi. “Hazırım.”

Melez ileri atıldı, ona omuzlarından vurdu ve Josie sarsıcı vuruşu bir şampiyon gibi karşıladı. Kalçası doğru pozisyondaydı ama boynu ve omuzları değildi ve yere çarptığında canını fena yakacaktı.

Düşünmeyi bırakmadım.

İleri atıldım, o gün yüzüncü kez kelimenin tam anlamıyla hata affetmeyen mindere çarpmadan önce onu belinden yakaladım.

Ağızından hafif bir homurtu çıktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. “Seth,” diye soludu kendini doğrulturken kollarımı sıkıca tutarak.

Bakışım Luke’un sorgulayan bakışıyla karşılaştı ve çabucak bakışımı çevirdim. “Doğru düşmeyecekti. Sırtını kırmasına izin vermenin anlamı yok.”

“Güzel bir noktaya değindin.” Luke bir kaşı yukarı

kalkarken kollarını kavuşturdu. "Sanırım paydos yapıp koşuyoruz."

"Bana uyar."

Yüzünde bir yarı gülümseme belirdi. "Sanırım önce onu bırakman gerekecek."

Kaşlarımı çatarak aşağı baktım. Josie aşağıdan bana bakıyordu, yanakları pembeleşmişti. Lastik bir bantmı-şım gibi kollarım ona dolandı. Onu o kadar hızlı bıraktım ki tökezledi ve tekrar onu tutmak zorunda kaldım. Bu kez tutunmadım.

Deacon kıs kıs güldü.

Ona kıcını tekmelemek istediğimi hissettiren bir bakış attım. Onun yaptığı ise sırtıtmaktı.

Korkutuculuğumu kaybediyordum.

Dışarıda koşmak için kapıya yöneldik. Grup hamam-böcekleri gibi kaçıştı. Birkaç tanesi hariç, onlardan biri de Thea idi.

Benimle Luke arasında salınınca ben aniden durdum. O sırada bir kütle, yani Josie, sırtıma çarptı ve boğuk bir sesle lanet savurdu.

İç çektim.

Thea güzeldi. Bundan kurtuluş yoktu. Baş döndürücü yüzü ve vücudu *Sports Illustrated* dergisinin mayo sayısını süsleyebilirdi. İyi bir kızdı da. Eğlenceyi severdi, özellikle benim tarzım eğlenceyi ama mükemmel yüz ve vücudu benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Gülümseyince dümdüz ve ultra beyaz dişleri ışıldadı. "Selam."

Josie bana çarparak yanımdan geçerken Thea'ya göz attı. Gülümsememek ya da kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. "Selam, Thea."

Uzun parmaklarıyla örgüsünün ucunu yakalayarak

kalçasını yana attı. “Bu gece bir şey yapıp yapmayacağımı merak ediyordum.”

Bir şey yapmak, bir ahmak gibi soğukta oturmaksa o zaman evet. “Evet, bu gece biraz meşgulüm.”

Suratını astı ama mücevher yeşili gözlerindeki ışık sönmedi. “Belki başka sefere.”

Gülümsemeye çalıştım ama yanından dönerek geçerken karşılık vermedim. Josie gözlerini yere dikmişti, dolgun dudakları hariç yüzü bembeyaz olmuştu. Ona yöneldim, ama cım neydi bilmiyordum ama tam bir salak gibi görünmeden kendimi tuttum.

Deacon kaşını kaldırdı, yemek almakla ilgili bir şeyler mırıldandı ve basıp gitti.

Koşu antrenman kadar berbat olmadı ama kampüsün etrafında bir tur atarken, ki iki buçuk mile tekabül ediyordu, Josie’nin pat diye yere düşüp öleceğinden emindim. Luke’un onu çekerek yemeğe götürmesine izin verdim. Öğlen yemeğinde yediği tavuklu sandviçi kesinlikle yakmış olmalıydı.

Revir binasına yöneldim, ihtiyacım olanları aldım ve gökyüzü alacakaranlığa dönmeden az önce geri döndüm. İki adım atmıştım ki bana doğru gelen sinir bozucu bir yoğunluk hissettim.

Dönüp yoğun gölgeleri taradım. Kaynağını anında buldum.

Alexander birkaç adım arkamdaydı, gözleri üzerimdeydi. Yüzündeki ifade hiçbir şekilde dostane değildi. Revirden aldığım kavanozu sıkıca kavradım. Yapmak istediği her neyse onu yapması için bana yaklaşmasını bekledim. Mühtemelen yapmak istediği çok şey vardı.

Tam bir dakika geçti ve sonra Alexander topuklarının üzerinde hızla döndü ve gölgelerde kayboldu. Tuhaf bir boşluk hissederek bir dakika daha orada durdum. Onun-

la yüzleşmeyi istemek gibi bir şey değildi bu, tuhaf hatta çarpık bir şey belki ama yapmak zorunda hissettiği her neyse onu yapmasını istemiştım. Bana vurmak mı? Kıcı mı tekmelemek mi? Onu durdurmazdım.

Kavanoz aniden elimde ağırlaştı ama amacını hatırlayınca kaldırdım. Orada tam bir emo gibi dikilince elime hiçbir şey geçmeyecekti.

Yurda geri dönünce hızlı bir duş aldım, elime geçeni giydım ve kavanozu aldım. Odadan çıktığımda tam yarım saat geçmişti, bir adımla bir başka kapının önündeydim.

Parmaklarımla kapıyı tıkladım ve bekledim.

Birkaç dakika geçtikten sonra kapı açıldı ve işte oradaydı, yeni duş almıştı. Islak saçları yanaklarına ve omuzlarına yapışmıştı. Kurulanmakta da berbattı ama yine de bundan şikâyetçi değildim, çünkü üzerindeki tişört olabilecek en iyi yerlerine yapışmıştı, göbeği ile göğüslerinin arası gibi. Onlar ne güzel göğüslerdi.

Cidden.

İnce ıslak tişörtten göğüs uçlarının sertleşmesini görmek kelimenin tam anlamıyla ağzım sulandırdı. Bahse girerim mükemmel, pembe ve küçük uçlardı. Pantolonum aniden bir iki beden küçük geldi. Harika.

"Selam," dedi ve bakışımı yüzüne çektiğimde yanakları sevimli bir şekilde kızarmıştı.

"İçeri girebilir miyim?"

Zarif kaşları çatıldı. "Evet, senin... sormana gerek yok." Geri adım attı, dişlerinin arasında dudağını emerek.

Karşılık olarak sımsıkı gülümsedim. "Nasıl hissediyorsun? Sırtın nasıl?"

Odaya ayaklarını sürüyerek girerken yüzünü buruşturdu. Yataklı odaya. Altında olduğu aynı yatak. Mükemmel. Kenara oturdu. "Kesinlikle biraz ağrıyor."

“Muhtemelen sana iyi gelecek bir şey getirdim.” Evet, burada olmak için göğüs uçlarına bakmayı içermeyecek bir sebebim vardı çünkü. “Şişmelere ve ağrıya iyi gelecektir, morartılar daha hızlı geçecektir. Bu, antrenmandaki melezler için yapıldı, normal acı eşiğinin üstünde olmamıza rağmen...” Ve şimdi konuyu dağıtıyordum.

“Ah, harika olur.” Kavanoza göz attı. “İçinde ne var?”

Yanına oturmak için hareket ederken kapağı açtım. Keskin mentol kokusu güçlüydü. “Bitki özü karışımı, çoğunlukla dağ tütününü ve nane özleri. İyi gelecektir. Cildinin ve bedeninin dayanıklılığı artana kadar bunu her gece kullanman gerekecek.”

Gözleri benimkilerle buluştu. “Bunun olacağını biliyordun yani?”

Başımınla onayladım.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı.

O noktada kavanozu ona vermem ve oradan defolmam lazımdı. Onu sırtına sürmenin bir yolunu bulabilirdi, biraz zor olsa da. Ama o akıllıydı. Bir yolunu bulurdu.

“Yiyecek bir şey aldın mı?” diye sordum ayrılmak yerine.

“Evet. Luke beni kafeteryaya götürdü. Yaklaşık yarım kilo kızartma yedim.” Çabucak gülümsedi ve bakışını sesi kısık televizyona çevirdi. “Herkes bakıyor. Bu utandırıcı.” Omuz silkerek yüzünü buruşturdu. “Sen yedin mi?”

Hayır. Teklif mi ediyorsun? Tanrılar, zihnim üç X işaretinin bulunduğu bölgede süzülüyordu. “İyiyim böyle.” Ayrılmak için mükemmel bir andı ama ona döndüm. “Bunu sırtına sürmemi ister misin?”

Ne halt ediyordum? Bir parçam hayır demesi için dua etti.

Alt dudağıyla uğraştı, kirpiklerini kırptırıp gözlerini

benimkilere kilitlerken daha da kızardı. “Yapabilir misin?”

Hava ciğerlerimden yavaşça sızdı. Bu kötü bir fikirdi. Aslında, harika bir fikirdi. Müthişti. Şimdiye kadarki en iyi fikrimdi.

Belamı versinler.

“Yüzüstü uzan.” Sesim kendi kulaklarıma bile sert geldi ve Josie fark ettiyse ne düşündüğüyle ilgili fikrim yoktu. Ama ayağa kalkıp aynen dediğimi yaptı, yüz üstü uzandı, kollarını yanağının altında kavuşturdu.

Gözlerini kapattı, o dudağı hâlâ dişlerinin arasındaydı. Bunu neden bu kadar seksi bulduğumla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Kavanozu komodine koydum.

Bildiğim her tanrıya söverek, dikkatli bir şekilde ağır, ıslak saç tutamlarını yolumdan çekerek bir omzuna aldım. İşe koyulmadan önce omzumun üzerinden baktım ve lanet olası Apollo tablosunun hâlâ koyduğum yerde, duvara dönük halde olduğundan emin oldum.

Parmaklarımı tişörtünün kenarına kaydırdım, sırtından yukarı çektim. Josie biraz kalktı ve tişört göğüslerinin altında toplandı ama o kadar yukarı kaldırmıştım ki omuzları açıkta kaldı.

“Tanrılarım,” diye homurdanarak sırtına bakakaldım.

“O kadar kötü mü?”

Omuzlarının üstü kırmızı ve mor işaretlerle boydan boya dolu olduğu halde başımı hayır anlamında salladım. Mindere tekrar tekrar vurmaktan dev bir ezilme kolajı vardı, antrenman sırasında bunu görmek normaldi. Bir Avcı dünyaya atılıp dövüştüğünde bundan daha fazlası oluyordu. Yine de *onun* teninde böylesi yoğunluktaki lekeler görmek beni sarstı. Bundan hoşlanmamıştım.

“Seth?”

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. O gözler açıktı ve omzunun üzerinden bakıyordu. Kavanozu alırken yumuşak bir şekilde nefes verdim. “Şikâyet etmedin.”

Yanağını koluna tekrar koyarken yüzünde orantısız bir sırıtma belirdi. “Şikâyet ettiğimi sanıyorum.”

Hayır, bir hafta öncesine kadar ölümlü olduğuna inanan çoğu insanın yapacağı gibi değil. Kalın yapışkan maddeden biraz aldım, sonra yanına oturdum ve sağ omzundan başladım.

Parmaklarım ona dokunduğu an Josie sıçradı ve boğuk bir kıkırdama çıkardı. “Pardon. Soğuk.”

Ben omuzlarına kremi sürerken soğuk falan hissetmemiştim. Bunun tahrik edici bir şey olmaması gerekiyordu ama ona *dokunmak* beni benden alıyordu. Altında başka bir şey daha vardı, içimde bir boşluk, boğazımda karıncalanmaya neden olan kanımdaki hafif bir uğultu. Pek buna odaklanmak istemiyordum.

Bir baktım parmaklarımda daha fazla yapışkan merhem vardı ve onu tenine sürüyordum. Ne yaptığımı anlamadan iki elim de sırtındaydı ve gergin kaslarının üzerinde dururken, serinletici mentole rağmen teni parmaklarımın arasında sıcacıktı.

Konuşalı iki dakika geçmiş olmalıydı. “Bu arada saçların açık harika görünüyor,” dedi ılık güneşin altında sızan bir yavru kedi gibi iç çekerek. “Hatta ıslak. Harika bir saçın var. Kıskanıyorum.”

Hafiften sırtının alt kısmına inerken, ki burada morluk falan yoktu, ona göz ucuyla bakıp sııttım. “Teşekkürler, Joe.”

“Rica ederim, Sethie.” Bir duraklama oldu. “Antrenmanda gerçekten berbattım.”

“Daha sadece bir gün oldu. Kavrayacaksın.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Yoksa sadece bana kendimi iyi hissettirmeye mi çalışıyorsun?”

“Belki ikisinden de birazcık.”

Kahkaha attı ve ben bunu *hissedebildim*.

“Sanırım işe yaradı, ha?” Sesim alçaktı.

“Evet, “ diye fısıldadı.

Yüzündeki yumuşak, tatminkâr gülümseyişi seviyordum. Orgazm olduktan sonra dudaklarını süsleyeceğini hayal ettiğim türden bir gülümseyişi. O kızarıklık da orada olacaktı, tıpkı daha önce olduğu gibi. Ama bahse girerim daha derin, daha yoğun olacaktı.

Biraz daha merhemden aldım ve ellerim küçük, seksi kıvrımını takip ederek sırtının alt tarafına indi. Orada hafif morluklar vardı. Büyük bir şey değildi ama bu beni durdurmadı. Merhem sürme zamanını bir hayli aşmıştım çünkü resmen otopilottaydım. Parmaklarım belinin yumuşak kenarlarına ulaştı ve ben onun nefes aldığını duydum. Bu ses bumerang gibi içimde gitti geldi. O kadar sertleşmişim ki acı veriyordu. Bu saf, anlamsız bir işken-ceydi ama yine de kendimi durduramıyordum.

Merhemi yanlarına, tişörtün yukarı toplandığı yere sürerken gözüm profiline takıldı. Gözleri kısık ve dudakları aralıktı. Göğsü sarsak bir biçimde inip kalkıyordu, gözlerimi yüzüne sabitleyerek ellerimi yanlarından aşağıya indirdim. Yüzündeki pembelik derinleşiyor, yayılıyor-du. Parmaklarım sırtının alt kısmının ortasına indi ve artık parmaklarımda merhemın zerresi yoktu. Mentol kokusu gitmişti, başparmaklarımı teninde gezdirirken onları gevşek eşofman altının kenarından aşağı daldırdım.

Kalçası bana doğru seğirdi ve başparmaklarım kısa, basınçlı daireler çizerken gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra tekrar titredi ve bacaklarını birbirine bastırdı. Sanki bi-

linçsizce bir şeyi arıyor gibiydi, ona verebileceğim bir şeyi, ona vermek istediğim bir şeyi.

Gözlerimi kapatırken ürperdim. Ellerimin altında teninin hissi, bedeninin benimkine bu kadar yakın oluşu ve bunu daha ileri götürürsem beni durdurmayacağını bilmem, neredeyse aletimin aklını uçurdu. Bu sertliğin acıtmasına rağmen zonklama daha derinlerdeydi. Evet, üzerindikileri çıkarmak, o bacakları ayırmak ve kendimi onda sevinçle kaybederek ve başka her şeyi unutarak arkadan ona girmeyi arzuluyordum, daha fazlasını istiyordum. Tenimizin arasında tek bir santim boşluğun bile kalmayacağı kadar yakınına gelmek istedim. Onun yanında uyuduğum geceler, hayatımın en iyi uykusunu aldığım gecelerdi.

Bunu hak etmiyordum.

Adım gibi emindim ki Josie kadar temiz ve kahrolası saf bir şeyi hak etmiyordum, doğal hali buydu. Tamamen dokunulmaz.

Ellerimi yukarı hareket ettirip ondan çekmek benden çok şey götürdü. O ise sabit kaldı, nefes alış hızı, kısa soluklara dönüştü. Ayağa kalkıp ona doğru eğilirken ellerimi yatağın iki kenarına koymaya zorladım kendimi.

“Bir şey öğrenmek ister misin?” diye sordum dudaklarım yanağına o kadar yakındı ki neredeyse teninin tadını alabiliyordum. “Bugün berbat olmuş ol ya da olma, gökyüzündeki hiçbir şey senden daha parlak değil.”

Sonra iterek yataktan kalktım ve onu bir günahkâra kurtuluş vaadi (illüzyonu) veren bir kilise çanı gibi adımı söylerken bıraktım.

YIRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Günler, hayal edebileceğimden daha hızlı haftalara döndü. Beni bir bulanıklık içinde bildiğim hayattan alıp bilmediğim bir şeye götürüyordu. Gün içinde, daha önce acıyabileceğini hiç düşünmediğim farklı yerlerin nasıl acıyacağını öğrenerek saatlerimi geçiriyordum.

Akşamları dışarıda koşmaktan kaval kemiğimdeki ağrılar kalıcı gibi geliyordu. İçeride ya da dışarıda olması fark etmiyordu. Dışarıdayken kalçam engebeli araziler yüzünden acıyordu. Ve içeride olduğumuzda da, Seth beni koş ya da öl seviyesinde koşu bandında koşturduğu için ağrıyordu. Popomun iki tarafı hem koşmaktan hem onların üzerine düşmekten dolayı acıyordu. Sırtımı düşünmek bile istemiyordum çünkü s-ı-r-t kelimesi bile ağrıya neden oluyordu.

Antrenmandan bir hafta sonra nihayet doğru bir şekilde düşebildim. Tüm gün boyunca bir kez doğru düştüm. Ancak iki gün sonra sürekli olarak doğru bir şekilde düşebildim. Luke ve Seth, bunun büyük bir ilerleme olduğu konusunda ısrar etseler de büyük resme bakınca bu küçük bir zaferdi. Ciğerlerimdeki tüm havayı çıkarmadan ya da beyin sarsıntısı geçirmeden nasıl düşüleceğini

öğrendikten sonra hızla yerimden kalkmayı öğrenmek zorundaydım.

Çabucak.

Ve bir Ninja gibi.

Seth ve Luke, bana sırtımı saldırgana dönerek kalkmak ya da yuvarlanmak istemeyeceğimi öğretmişlerdi, ki bu büyük bir sıkıntıydı. Sadece bacaklarımı kendime çekerek ayağa fırlamamı beklemişlerdi.

Ne?

Bu yüzden antrenmanın bu yeni aşaması, olmayan karın kaslarımı karateyle doğramış gibi hissettirmişti ve s-ı-r-t-ı-m çok daha kötü acıyordu, çünkü nihayet doğru bir şekilde düştükten sonra kendimi yerden yatay bir şekilde kaldırabiliyordum. Omuzlarımın üzerinde yuvarlanmam ve bacaklarımı geriye atıp kendimi doğrultmak için yeterince güç toplamaya ihtiyacım olduğunu öğrenmem, neredeyse bir haftamı daha aldı.

Sonra bunu üst üste yapmak için iki gün harcadım, ta ki çocuklar savunma tekniklerine geçme zamanının geldiğini hesaplayana kadar ve bu da, kollarımın üzerinde ve altında mor, mavi ve kırmızının güzel tonlarıyla sonuçlandı.

Antrenman seanslarından sonra genellikle akşam yemeğini Deacon ve Luke ile kafeteryada yiyordum ve orada bu tuhaf dünyayı pek çok açıdan görüyordum. Bir şeyler yapmak için elementleri kullanan safkanları görme fırsatım vardı. Dokunmadan tabaklarını ya da sandalyelerini hareket ettiriyorlardı, bazen de beklenmedik bir biçimde başka bir öğrencinin başından aşağı döküyorlardı.

Deacon ve Luke dışında kimse bana gerçekten ısınmadı, çoğu üçümüzü eğitimde izlemesine rağmen. Thea isimli fıstık, şu koca memeleri olan, Seth'i gözleriyle taciz

etmek için gün aşırı oradaydı ve bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek istemiyordum.

Üniversite'deki ilk gecemizden sonra Seth tüm gününü benimle geçirmez oldu. Onun yokluğundan etkilenmem gerektiğini bildiğim ve aynı yatağı paylaşmamız için hiçbir nedenin olmadığını anladığım halde bunu özliyordum, özellikle akşamları ayrıldıktan sonra.

Antrenmanın ilk gecesinden sonra bir başka işkenceli ritüel başlamıştı: Seth'in antremanın ilk günü yapmaya başladığı, sonu hiçbir yere varmayan sırt masajları. O zamandan beri her gece, bazı günler hariç, akşam yemeğimi yedikten ve duş aldıktan sonra Seth dipsiz görünen bir kavanozla çıkageliyordu.

Bir süre çene çalıyorduk, bazen önemli olmayan şeyler hakkında konuşuyorduk, *The Walking Dead*'de hangi karakterin sona kalacağı ya da Winchester kardeşlerden hangisinin daha iyi olduğu gibi. Diğer zamanlarda sohbet derinleşiyordu. Annesinden ve onun ne kadar güzel olduğundan, uzak diyarlarda bir okula postalanmanın nasıl bir şey olduğundan bahsetmişti. Ben de ona yazlarımı göl kenarında nasıl geçirdiğimi ve okul boyunca ne kadar yalnız olduğumu söylemiştim. O sırada yüz üstü yatmış, tişörtümü göğüslerimin altına toplamış oluyordum ve Seth merhemi sürüyordu. Hafiften sert olan parmak uçlarındaki merhem bittiği halde durmuyordu. En azından hemen.

Parmakları ve elleri sırtımın ve yanlarımda tüm derinliklerinin ve kıvrımlarının haritasını çıkarıyordu. Omurgamın her küçük çıkıntısına çok yakından aşınaydı. Dokunuşu... olduğu şey yüzünden mi yoksa *kim* olduğu için miydi bilmiyorum, duyularım açısından şişelenmiş yıldırım gibiydi. Bana dokunduğu an bedenim tutuştu, akışkan sıcaklık içimdeki en derinlerde toplandı ve da-

marlarımda kaynadı. Nefes alışım her geçen anla daha yüzeysel oluyordu ve farklı türden bir ağrı vücudumu iştila ediyordu.

Kendi bedenimin verdiği tepkinin kesinlikle farkındaydım, kalçam seğiriyordu, oluşan gerilimi yükseltmeye çalışmak için bacaklarımı birbirine bastırıyordum. Ve o da bana ne yaptığını, beni nasıl bıraktığını gayet iyi biliyor olmalıydı.

Beni her gece aynen o şekilde bıraktı. Nereye gittiğinden haberim yoktu. Odasına mı dönüyordu? Kampüste bir yere mi gidiyordu? Çünkü partilerin olduğunu biliyordum. Deacon'ın onlar hakkında konuştuğunu duymuştum. Her geceyi kendi başına geçirdiğini hayal edemiyordum. Beni ovmaktan onun da etkilendiğini biliyordum. Ayrılmak için ayağa kalktığında ne kadar etkilendiğini *görebiliyordum*. Beni istiyordu ama bunun için harekete geçmiyordu ve başka bir yerde harekete geçip geçmediğini merak etmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Bazen gitmeden önce saçımı yüzümden çekiyordu. Diğer zamanlarda ayağa kalktığında elleri hâlâ kalçamda oluyordu. Geçen gece yanağımdan öpmüş ama yine de gitmişti.

“Uyuyakalacakmışsın gibi görünüyorsun,” diye yorum yaptı Deacon, dikkatimi karşımda oturduğu yere çekerek. Öğlen yemeği arası vermiştik ve Seth her nereye gidiyorsa çıkıp gitmişti. Çocuklarla kafeteryadan hızlı bir sandviç kaptım. “Sana yastık getirmem gerekir mi?”

Yorgun bir şekilde gülümsedim. İyi uyumamıştım, kısmen düşünmek istemediğim şeyleri düşünmüştüm çünkü. Büyükanнемle büyükbabam gibi. Kayıp annem gibi. Erin'i ne kadar özlediğim gibi. Ve eğitimde ne kadar berbat olduğum gibi.

Seth'in de bedenimi o denli yoğun bir şekilde ovalayıp

patlayacak gibi hissettirmesinin de bir faydası olmuyordu.

“İyiyim.” Sandviçimden koca bir domates dilimi aldım.

Luke kocaman su şişesini bitirdi. “Bu sabah nasıldı?”

“Hâlâ savunma blokları üzerinde çalışıyoruz, yumruklar ve tekmeler.” İç geçirerek arkama yaslandım. “Hâlâ berbatım.”

Kaşlarını çattı. “Josie, berbat değilsin. Harika iş çıkarıyorsun ve bizim ne kadar süredir eğitim gördüğümüzü anladığını sanmıyorum. Kolay görünmesine neden oluyoruz çünkü bu şeyleri sekiz yaşımızdan beri yapıyoruz ama kolay olmadığını biliyoruz. Biz biliyoruz ki...”

Biri arkamızdan bağırdı ve Luke koltuğundan döndü. Deacon’ın gözlerini fal taşı gibi açtığını gördüm, bu yüzden temkinli bir şekilde döndüm.

Siyah saçlı ve yanık tenli uzun boylu bir çocuk o kadar uzun olmayan ama kesinlikle daha geniş olan başka bir herifle karşı karşıya kalmıştı.

“Bana ne dedin?” diye ısrarla sordu Siyah Saçlı Çocuk. Parlak yeşil gözleri yanıyordu.

Daha Kısa Olan Çocuk çenesini yukarı çıkardı. “Siktir git, dedim. Ve bir kez daha söylüyorum ve ekliyorum: Siktir git, siktir git seni lanet olası *Hematoi*. Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun ama değilsin bu yüzden siktir ol git.”

“Hematoi?” Bu kelimeyi hafızamda aradım ama hiçbir şey bulamadım.

Deacon sessiz bir şekilde “Safkan demek,” diye yanıt verdi. “Bu iyi değil.”

Luke sandalyesini iterek masadan kalktı. “Hayır.”

Başboş bir grup, iki çocuğun etrafını sarmaya başladılar ve kafeteryanın diğer ucundaki Avcılar onlara doğru gelmeye başladı.

“Sizin için de söyleyeceğim. Sizin türünüz buraya ait değil.” Siyah Saçlı Çocuk elini kaldırdı. “Evet, siktir et bunu.”

Kısa Olanın ayağı, sanki görünmez bir yıkım güllesi karnına çarpmış gibi yerden kalktı. Birkaç adım geriye, etraflarında kalabalık yapan birkaç çocuğa doğru devrildi. Safkan hava elementini kullanıyor olmalıydı. Kısa Olan dengesini kolayca kazandı ve sonra ileri atıldı, sağlam bir yumruk çakmak için koca kolunu kaldırdı.

Luke ayağa kalkarak “Kahretsin,” diye homurdandı.

Siyah Saçlı Olan “Dur,” diye emretti, sesi kafeteryada bir dalga gibi yayılıyordu ve vay anasını, Kısa Olan aniden durdu, kolu havada donmuştu. Safkanın dudaklarında küçümser bir gülüş oluştu. “Bulabileceğin en yüksek binanın tepesine çık ve sonra da camdan atla.”

Kaşlarım havaya kalktı çünkü tam bunun tarihteki en yavan karşılık olduğunu, bir mitolojik yaratığın neslinden olan birinden daha iyisini beklediğimi düşünürken Kısa Olan etrafında döndü ve çekip gitmeye yöneldi. Kafeteryadan geçişini izlerken içimde bir rahatsızlık hissettim.

“Aman tanrılarım,” dedi Deacon, sesini yükselterek ayağa kalkarak. “Biri onu durdursun. Bu bir zorlama büyü!”

Midem çalkalandı. Çocuklar geçen birkaç hafta boyunca birçok şey konusunda beni bilgilendirmişti ve Melez Yasası feshedilmeden önce bile melezlere zorlama büyülerinin kullanılmasının yasaklandığını net bir şekilde hatırlıyordum. Onları tehlikeye atmadığı sürece ölümlüler üzerinde kullanılmasını da ironik bulmuştum, ama Koyu Saçlı Olanın yaptığı şeyin büyük bir yasak, büyük bir ihlal olduğunu biliyordum.

Luke ileri atıldı, Kısa Olanın önüne geçip ellerini ada-

mın omuzlarına koydu ama adam ilerlemeye çalışıyordu.

“Bu ne lan?” diye bağırdı biri, bir kız. Bir anda ortaya çıkmıştı, zayıf kaslı ve güzel pürüzsüz esmer tenliydi. Safkanı masaya itti ve sonra bir profesyonel gibi ileri fırlayarak elini adamın boğazına sardı. “O boku benim üzerimde denemeye kalkarsan senin boynunu kırarım. Büyüyü boz, pislik.”

“Canın cehenneme,” diye hırladı safkan.

Kaos patlak verdi. Tabaklar yere çarptı. Su şişeleri ve sodalar devrilip düştü. Yumruklar havada uçuşurken masalar ters döndü ve bedenler yere çarptı. Avcılar hızla içeri dolarken mekânın merkezindeki çift kanatlı kapılar havaya uçtu, onlar da arbedeye atlayıp tamamen kavga eden grup tarafından yutuldu.

Ve sonra her şey korkunç bir hal aldı.

Köşede parlak kırmızı bir flaş çaktı ve biri çığlık attı. Yanık ozon ve... ve yanmış ten kokusu çabucak odayı doldurdu. İnsan şekilli bir alev topu, ters dönmüş iki masanın arasında fırıl fırıl dönerek koşarken ayağa fırladım. Zavallı ruhtan acı feryatlar yükseldi.

Aman tanrım.

Korku beni sımsıkı ele geçirdi ve beynimin bir kısmı gördüğüm şeyi, bir insanın diri diri yanıyor oluşuna şahit olduğumu algılayamadı. İleri atıldım, nasıl yardım edeceğimden emin değildim ama biri, bir kız, o kişiye doğru elinde bir bardak su tutarak hızla koştu. Diğer elini kaldırırken suyu havaya fırlattı. Su akışı hızlı bir şekilde genişledi, ağ gibi yayılarak gürül gürül aktı.

Bir el omzuma konarak beni hızla çevirdi. Gerildim, birinin kışına tüm o Ninja şeyini uygulamaya hazırlandım. Adamı tanımadım, ama uzun boyluydu ve mücevher renginde büyüleyici gözleri vardı, tüm safkanların öyleydi.

Parmaklarını batırarak omzumu daha sıkı tuttu. “Lanet olası ölümlü. Bu melezlere göre sen buraya hiç ait değilsin.”

Ben tek kelime edemedi kavrayışı hafifledi, sonra beni iterek masaya çarpıp düşmeme neden oldu. Kafam durmadı. Bir ay önce dururdu ama artık değil.

Arkama uzandım ve ağır, seramik bir tabağı yakaladım. Akit plastik ya da kâğıt kullanmıyordu ve bunun bana büyük bir faydası dokundu. Tabağı doğrudan adamın kafasına fırlattım. Etkisiyle kolum sarsıldı ve adam bir elma çuvalı gibi düştü.

“Bunu gerçekten yapmamalıydın.”

Soğuk sesi, omurgamdan aşağı soğuk bir dalga gönderdi ve silah olarak kullanılabilecek bir şey daha yakalayamadan ya da dönmeden bir el beni atkuyruğumdan yakaladı ve boynumu sert bir şekilde sarsarak çığlık atmama neden oldu.

“Ve sen de *bunu* gerçekten yapmamalıydın pislik.”

Sonra el gitti ve ben Seth’in sesine hızla döndüm ve gözlerim onun kısık bakışıyla buluştu. Dudakları incelmışti, elimi yakalarken yüzü gerilmişti. Öfkeliydi. “Gidelim.”

Beni yakalayan her kimse yerde büzülmüş bir yığındı artık ve bir süre yerden kalkamayacakmış gibi görünüyordu. “Ama...”

“Bu bizim meselemiz değil, Josie. Her şey bitene kadar daha da kötüye gidecek. Biri senin tatlı kıcını ateşe vermeden buradan çıkıyorsun.”

Ağızına kadar dolu kafeteryayı taradım, Luke ve Deacon’ın hâlâ o melezle mücadele ettiğini fark edince ayağımı sımsıkı yere bastım, çünkü onları bırakmak bana doğru gelmedi ama Seth izin vermiyordu.

Küfrederek hızla bana döndü ve aşağı eğildi. Nanosa-

niyede beni omzuna attı ve sonra ilerlemeye başladı. Uçan sandalyelerden ve yerde yuvarlanan bedenlerden kolayca sıyrılıyordu.

Koridorun dışına çıktığımızda beni indirmede ve ben kıpırdanmaya başlamıştım ki eliyle popoma şaplak atarak ciyaklamama neden oldu. "Hey! Seth, beni yeri indir!" Yanıt vermeyip de yürümeye devam edince sırtına yumruklarımı indirdim.

"Kes şunu, Joe."

"Seth..."

"Seni yere indirmeye güvenemiyorum. Muhtemelen içeri geri koşacaksın ve kendini kızarmış bir marshmallowa dönüştüreceksin." Kapıyı tekmeleyerek açtı ve soğuk yağmur sırtıma vurunca yüzümü buruşturdum. "Oradaki bela bir süre daha sakinleşmeyecek."

Yağmur sırtımdan ve ensemden aşağı akıp nefesimi keserken parmaklarımı tişörtüne geçirdim. "Ah tanrım, senden hoşlanmıyorum."

Adımlarında bana sövdüren ekstra bir sıçrama vardı. Gülerek tutuşunu sıkılaştırdı. "Sıkı tutun."

Yağmurdan kayganlaşan yürüme yolunu lanet olası bir ceylan zarafetiyle geçerken cırladım. Ama yurdun lobisine daldığı anda zaten sıırıslıklam olmuştuk ve odama girene kadar serseri beni yere indirmemişti.

Beni indirdiği anda yüzümden saç tutamlarını çektim ve ileri atılarak koluna vurdum. "Buna gerek yoktu!"

Kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe bakılırsa gerekliymiş."

Kaşlarımı çatıp ona tekrar vurmamak için geri adım attım. Birkaç derin nefes aldım ve ıslak kıyafeti üzerimden çektim. "Bu şeyler sık sık olur mu?"

"Hiçbir fikrim yok ama şaşırmadım. Safkanların bazıları tam bir piç olabiliyor."

Tişörtümü bırakarak kabaca nefes verdim. "Safkan melez üzerinde zorlama büyüsu kullandı. Ona camdan atlamasını söyledi."

"Çok kötü." Seth dönmeye koyuldu. "Luke ya da ben sana dışarı çıkabilirsin diyene kadar burada kalıyorsun."

Bunu neyin yaptığını bilmiyorum. Belki de kafeteryada olanlardan sonra giderek sönen adrenalindi. Belki de sert ve zorlu antrenmandandı. Belki de içimde bastırılmış öfkedendi. Belki de hepsiydi.

Öyle ya da böyle aklımı yitirmiştim biraz.

"Beni yine mi terk ediyorsun? Ne kadar tipik."

Bana döndü, iki kaşını da kaldırdı. "Ne?"

"Sen! Beni yine terk ediyorsun. Çünkü yaptığın şey hep bu. Birinin bana dışarı çıkmamın sorun olmayacağını söyleyene kadar burada oturmam bekleniyor. Bu saçmalık."

Kaşlarını hızla indirdi. "Bu senin güvenliğin için."

"Saçmalık!" diye tekrarladım. "Şu anda antrenman yapıyor olabilirdik! Bunu yapıyor olmam lazım çünkü sadece burada oturup *hiçbir şey* yapmadan duramam."

Seth bir adım ileri attı. "Durmadan antrenman yapıyorsun, Josie. Bir iki gün hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Ellerimi yumruk yaptım. "Anlamıyorsun," dedim yatak odasına yönelerek. "Her neyse. Boş zamanlarında ne yapıyorsan onu yapmaya git."

"Ne diyorsun sen, Josie? Senin olayın ne?"

Olayım mı ne? Ayakkabıları tekmeleyerek çıkardım, lop diye yatağa oturdum ve çoraplarımı çıkararak onları odanın köşesine fırlattım.

Seth kapıdaydı. "Josie."

Saçımı çekip açtım ve lastik tokayı çekerek odanın karşısına fırlattım, ona baktığımda *gerçekten* aklımı yitirmiştim.

Ayağa fırlayarak ellerimi yumruk yaptım. "Anlamıyorsun, Seth! Odamda tek başıma oturmak istemiyorum, çünkü burada oturup her şeyin ne kadar berbat olduğunu düşünmek istemiyorum."

Doğruldu. "Biliyorum..."

"Hayır, bilmiyorsun!" diye bağırdım. "Biraz önce birinin ateş aldığını gördüm ve sen bu büyük bir mesele değilmiş gibi davranıyorsun. Görünüşe bakılırsa insanlar burada her zaman yakılıyor. Ve birine camdan aşağı atlanması söylenmiş ve o kişi de cidden bunu yapmaya gidiyor! Bu delice. Resmen delice!"

Yumuşak, dikkatli bir şekilde "Josie," dedi.

"Ve doğru bir şekilde düşüp kalkmayı öğrenmem neredeyse üç haftamı aldı. Üç hafta! Kış uykusuna yatan ayılar bile daha hızlı öğrenir."

Dudakları seğirdi ve sesi düştü. "Josie."

"Sıkıysa kahkaha atsana seni pislik!"

"Josie," diye uzattı kelimeyi kehribar rengi gözleri parıldayarak.

"Ve büyükannemle büyükbabamı canım yanmadan ya da annemin hayatta olup olmadığını merak etmeden düşünemiyorum!" Gözlerimi sımsıkı kapatarak titrek bir nefes çektim. Gözyaşlarım gözlerimi yakarken yatağın kenarına kendimi bıraktım. Tabii ki yanlış bir hesapla yatak ucu yerine zemine kış üstü düştüm. Dizlerimi kendime çekip avuçlarımı gözlerime bastırırken acıyı hissetmedim bile.

"Hey." Sesi daha yakındı ve elinin dizimi sardığını hissettim.

Aldığım sonraki nefes boğazımda tıkanıp kaldı. "Onlar öldü Seth." Sesim çatladı çünkü bu olduğundan beri bunu ilk kez söylemiştim. "Onlar öldüler, peki ne için? İyi

insanlardı, harika insanlardı. Başlarına gelen şeyi hak etmediler.”

Elini kollarımdan yukarı hareket ettirdi. Bir kolumu indirdi, ben de diğerini indirirken sabit bakışları benim yaşlı gözlerime kilitlendi. “Haklısın. Bunu hak etmediler, Josie. Ama bunları içinde biriktiremezsin. Ne kadar antrenman yaparsan yap, bunları içinde tuttuğun sürece sana yararı dokunmaz. Sağlıklı da değil.”

“Lanet olsun,” diye sert yanıt verdim kolumu çekerek. Ellerimin tersiyle gözlerimin altını sildim. Daha fazla gözyaşı çıktı. Boğazımdaki yumru giderek büyüyordu. Parçalarım ayrıldığımı hissedebiliyordum. Düşüncelerimi onlardan ve annemden uzaklaştırmaya zorladım ve bir sonraki şeyi çakozladım. Gerçekten düşünmeden yumurtlayıverdim. “Ve sonra sen...”

“Ben mi?”

Ona baktım. “Her gece buraya geliyorsun ve bana dokunuyorsun ve sen... senin bana hissettirdiğin bu şeyler...”

Seth aramıza mesafe koyarak geriye kaydıldı. “Josie...”

Sıcaklık yanaklarıma nüfuz etti ama devam ettim. Neden etmeyecektim ki? Ya kendimi utandıracaktım ya da arkasından ağlayacaktım. İlki olmak üzereydi. “Bana dokunuyorsun ve sonra gidiyorsun ve ben senin kalmanı istiyorum. Bana dokunmaya devam etmeni istiyorum ama sen... sen *gidiyorsun*.”

Başını çevirdi, göğsü kalkarken çenesini indirdi. “Bunu istemiyorsun. Güven bana, sen...”

“Bana neyi isteyip neyi istemediğimi söyleme!” Dizlerime doğru eğildim ve geniş omuzlarına vurdum.

Yaptığım şeye hazırlıksız olduğundan poposunun üzerine düştü. Gözlerini fal taşı gibi açtı, yaptığım şeye inanmıyormuş gibi ve evet, bu yanlıştı.

Ama umurumda değildi. “Bana ne istediğimi söyleme. Benim kafamın ya da bedenimin içinde yaşamıyorsun. Benim için karar vermeye kalkma.”

Gözlerini kısarak bana bakarken çenesini kenetledi. “Senin için karar veririm çünkü doğrusunu biliyorum.”

“Ah uydurma, Sethie. Uyduruk ve aptalca bu söylediğin, bunu alıp kışına sokabilirsin! Ben ne istediğimi biliyorum!” Öfke ve hüsrana, keder ve diğer bir sürü şeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki kendimi durduramadım. “Beni öpmeni istiyorum. İstiyorum ki...”

Bir saniyede yüzümdeydi, elleri omuzumdaydı, nefesimi tuttum. “Bunu zorlama, Josie. Cidden. Ne istediğinden haberin yok.”

Belki yoktu. Muhtemelen yoktu çünkü deneyimim yoktu ama her gece buraya gelerek yaptığı şey ve çekip gitmesi yanılttı. Bakışıyla buluştum. “O zaman buraya gelip bana dokunup sonra da çekip gitme, ben burada neyin döndüğünü merak ederken Tanrı bilir nereye çekip gidiyorsan.”

Çenesinde bir kas seğirdi ve sonra ellerini indirdi. “İyi. Eğer istediğin buysa.”

Ağzım açık kaldı çünkü bu kesinlikle istediğim şey değildi ve bu canımı yaktı, göğsümün içinde ve boğazımda. Ne kadar kolay “İyi,” diyebilmişti. Ve *acıtacağını* düşündüğümünden daha çok acıtmıştı. “Siktir git.”

Başını yana yatırarak bana baktı ve gözleri sarımsı kehribar rengiyle parlıyordu. “Lanet olsun, Josie.”

Ona ters ters baktım.

O da bana ters baktı. “Kahretsin.”

Bir saniye geçti, sonra Seth’in büyük elleri yanaklarımda ve ağzı ağzımdaydı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kesinlikle kendime hâkim olamadım. Josie'yi öpmek yapmam gereken son şeydi ama istediğim şeye karşı savaştıktan, *onun* istediği şeye karşı savaştıktan o kadar yorulmuştum ki. Hepsi beni buna mı sürüklemişti? Ona geldiğim, dokunduğum ve sonra gittiğim her gece aramızda bir şeyler olmadığını düşünerek kendimi mi kandırıyordum?

Evet, kendimi kandırıyordum.

Ağzım onunkindeydi ve bu eylem onu savunmasız yakalamış gibiydi, bedeni kaskatıydı ama ben ısrarcıydım. Dudaklarım onunkilerin üzerinde hareket ederken içimdeki bir şey büyüdü, vahşi ve elektrikli bir şey ve bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı... Bu masum öpücükten. Daha derine inmem lazımdı. Onun tadına bakmam lazımdı.

Başımı yana yatırarak alt dudağını dişlerimin arasına alarak hafiften baskı uyguladım. Elleri göğsümdeydi ve parmakları giydiğim tişörte gömülüydü.

Dilimle alt dudağına hafiften vurdum, sonra ağzının kenarında gezdirdim ve belli belirsiz nefesini kestim. Aklımın bir köşesinde onun deneyimsiz olduğunu hissedebiliyordum, kendimi tutmam gerektiğini biliyordum

ama dudakları aralanınca doğrudan içine girerek dilimle onunkini okşadım, ilk kez tadına baktım. Ve tanrım, tadı doğrudan tüm sinir uçlarıma gitti. Bir elimi sırtına koydum, ince, ıslak tişörtünü yukarı topladım. İçine nefes çekti ve o nefesin benim olmasını istedim. Onu aldım, öpüşmeyi derinleştirdim, kollarından birini kaldırıp boynuma sardı. Saniye saniye bedenini benimkine bıraktı ve içimden derin, sahiplenici bir ses çıktı.

Bu delilikti.

Ama duramıyordum.

Ağzının, dudaklarının benimkiler üzerindeki etkisinin tadını çıkarmak, bir şeyi bu kadar istemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki ve onu *istiyordum*. Bedenini benimkine çektim, dizlerini halıda kaydırarak kalçasını istediğim yere oturttum. Nefesini içime bırakırken çıkardığı ses beni doğrudan tahrik etti, bunu hissettiğini biliyordum. Saklanacak bir şey değildi ve zaten hissetmesini istiyordum.

Elini saçımdan geçirerek boynumu kendine çekti, başımı kaldırıp ona yukarıdan bakarken dudaklarını emdim. O ipek kirpikleri çırpınıyordu. Bakışlarımız kilitlendi. O mavi gözler derindi; geceye dönmeden önceki gökyüzü rengindeydi.

Boğazımdaki bir şey hareket etti. Dilimi alt dudağında gezdirerek Josie'nin tadına baktım.

"Seth," diye fısıldadı.

Aramızdaki sessizlikte sarsak nefeslerini duyabiliyordum. Bunu hak etmediğimi bilerek ellerimi bacaklarıma indirdim, biraz olsun kontrol sağlayabileyim diye, ama bu yağmur tanelerine tutunmak gibiydi. Bakışlarımız tekrar buluştu ve o parlak mavi gözlerde biriken açlık ve ihtiyaç beni mahvetti; çok sıkı bağlanan bir lastik gibi kontrolümü paramparça etti.

İleri atılıp yanaklarını bir kez daha tuttum ve sonraki öpücüğü tamamen farklı bir seviyeye taşıdım, yumuşak ya da tatlılık zırvasıyla alakası olmayan bir seviyeye. Ve o hazırды. Nefesini bıraktığı bir inlemeyle dudaklarını araladı. Bu öpüşme daha derine gitti, daha sertti ve bu zorlama bizi başka bir noktaya taşıdı. Josie yere uzandı ve ben dudaklarımı çekmeden onunla birlikte hareket ettim. Pozisyonlarımızdaki ani değişim ödeme gününe denk gelmek gibiydi. Bedenlerimiz aynı hizadaydı, göğüs göğse ve kalça kalçaya. O altımda yumuşak ve harikaydı.

Ağırlığımı yanındaki koluma vererek çenesini kavradım ve geriye attım, onun ruhunu isteyerek öpüşmeyi derinleştirdim. Komik olansa istenen benim ruhumdu, çalınan benim nefesimdi ve göğsümde deli gibi atan benim kalbimdi.

Josie öpücüğüme karşılık veriyordu ve sanki ne yapacağını bilmiyormuş gibi tereddütlüydü ama fark etmezdi çünkü her şeyi doğru yapıyordu ve bu bende bu yavaş ilerleme rolünü bırakma ihtiyacı uyandırdı. Ona şimdi sahip olabilirdim, Josie'nin harikalığında kendimi kaybedebilirdim. Kaya kadar sertleşmişim ama lanet olsun, fiziksel bir ihtiyaçtan çok daha ötesiydi bu.

Asla sahip olmadığım bir şeyi istiyordum. Gerçek bir eşlik. Sadakat. Arkadaşlık. Onu. Beni. Üçüncü şahısların hiç olmamasını. Sadece bizi. Bir geleceği. *Yarını*. Kurtuluşu. Ve bu lanet olası göğsümü sıkıştırdı çünkü *onlarla* ne yapacağımı bile bilmiyordum.

Ama *bununla* ne yapacağımı biliyordum.

Bacaklarını açarak beni üzerine oturttu ve dilinin ucunu benimkinin ucuna dokundurunca göğsümden kaba bir inleme gümbürdeyerek çıktı. Lanet olası, o kadar tatlıydı ki. Ağzımın içine yumuşak, baş döndürücü bir inle-

me bıraktı ve bu içime saf bir heyecan yıldırımını düşmesi gibiydi. Dilimin ucunda tadını alabildiğim tek şey oydu, vahşi ve tamamen esir ediciydi.

Elimi narin boğazından aşağı kaydırđım, başparmağımın altında hızlanan nabzını hissetmek için bir an durdum ve sonra daha aşağıya inerek elimi yana kaydırđım, tamamen göğüslerinin yuvarlaklığının üzerinden narince geçtim. Öpücüğü içine çekerken sırtını yay gibi gerdi.

Tanrılarım, bu kız beni öldürecekti.

Kalçamı onunkine bastırđım, bunu onunla yapmayı fena halde istediğimi bilmesini sağlamak için. Buna şüphe yoktu ve titreyen elimle onu sıkıca kavradım, tekrar kalçama çekince omurgamdan aşağıya bir akım gitti. O da kendininkini eğdi. Bu mükemmel dansa kendimi öyle kaptırmıştım ki o sesi duyana kadar varlığını hissetmemiştim bile.

“Kızıma bak derken, *bunu* kast etmemiştim.”

Ah kahretsin.

Tüylerim diken diken olurken dondum kaldım ve Josie altımda kaskatı kesildi. *Kızıyla* ön sevişme aşamasında pat diye ortaya çıkan Apollo’dan daha hızlı ereksiyon öldüren hiçbir şey yoktu.

Tanrılarım, zamanlaması hep destansıydı.

Kendimi çekerek gözlerimi açtım ve Josie’nin fal taşı gibi açılan, korkmuş gözlerine baktım. Mahvolmuştum biliyordum, vücudumdan ayıracağı taşaklarımla ölüden daha ölüydüm. Tam şu anda Josie ile babasını ilk kez görmesi arasında bir tek ben vardım.

Bu... bu pis bir hal alacaktı.

Apollo yüksek sesle iç çekti. “Derhal, Seth.”

Josie’nin yüzünden kafasının karışmış olduğu belli oluyordu, parmaklarımla ucuyla yanağına dokunurken

gölümsemeye çalıştım. “Her şey iyi olacak,” diye fısıldadım ona.

Josie’nin üzerinden inerken gözlerini benimkilerden çekemedi. Kendini toparlasın diye tam önünde durarak ona zaman verdim. Apollo’yu kapı girişinde durmuş görünce tüm düşünebildiğim, *bu da neyin nesi*, oldu.

Apollo kendine benzemiyordu; bu onun gerçek görüntüsü değildi. Saçı koyu kahverengiydi, neredeyse kafatasının görüneceği şekilde tıraşlıydı. Yüz hatları hafiften farklıydı ve gözleri Josie’ninki gibiydi. İlah Adası’ndayken sıradan bir Avcı gibi davranan Leon gibi görünüyordu.

Ayağa kalkarak “Bu ne anlama geliyor?” diye sordum.

Eski usullerle beni kısırlaştırmak istiyormuş gibi bakıyordu ama Josie ayağa kalkınca ona baktı. Josie, bir elini yatağın kenarına koyarak kalktı, yüzü solgundu ve ona bakarken gözleri inanılmaz derecede açılmıştı.

Leon kılığına girmiş Apollo ona gülümsedi. “Merhaba, Josie.”

Josie dengesiz bir adım attı, omzu benimkine sürtündü. “Bob?”

“Bob?” diye tekrar etti Seth.

Baktığım adam, Seth’in Apollo dediği, benim babam olan, bana tanıdık gelmişti. Onu tanıyordum. Küçük bir kızken onunla tanışmıştım.

“Bir dakika,” dedi Seth ileri bir adım atarak. “Şimdi de kendine Bob mu diyorsun? Gerçekten mi?”

Seth’e göz attı. “Sen hâlâ neden buradasın?”

Seth kollarını kavuşturdu. “Hiçbir yere gitmiyorum.” Durup bana bakıverdi. “Sen istemediğin sürece.”

“Hayır.” Uzun adama başımı kaldırıp bakarken ona yakınlaştım. “Kalmanı istiyorum.”

Bob olarak bildiğim adam “Harika,” diye mırıldandı.

Başımı beyin hücrelerimi çalıştırmaya çalışarak yavaşça hayır anlamında salladım. Seth’in öpücüklerinin ve bedeninin bedenimdeki ağırlığının ve olası en iyi yerlerime bastırmasının baş döndürücü, hoş akımı çabucak gitmişti ama kendimi hâlâ rüyada gibi hissediyordum.

“Sen... sen küçükken beni ziyaret ederdin,” dedim ve bu kulağa çılgınca geldi. “Gölün kenarında. Bana şeker ve bebek getirirdin.”

“Bu kulağa hiç de uygunsuz gelmiyor,” diye homurdandı Seth ağzının içinde.

Onu duymazdan geldim. “Anlamıyorum.” Belki anlıyordum da sadece kavramak istemiyordum. “Sen benim...”

“Ben senin babanım.” Seth’e göz ucuyla baktı ve yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Bu ikinci *Star Wars* alıntısı. Kayıt tutuyor musun?”

Seth gözlerini devirdi.

“Neler oluyor?” diye fısıldadım.

Bob diye bildiğim adamın etrafında hava parıldadı ve sonra o... o artık Bob değildi... Onun yerinde benzer özelliklerin bir kısmını taşıyan başka bir adam vardı, ama daha uzun ve daha genişti. Dalgalı gür saçları ve benimkilerle eşleşen gözleri vardı.

“Vay anasını.” Kalbim çarparak geriye tökezledim ve sonra duvara dönük tabloya baktım. “Vay canına.”

Seth uzandı ama ben hayır anlamına başımı salladım. “İyiyim. Sadece daha önce kendi kendine canlı Photoshop yapan birini görmemiştim.”

Adam, *açıkça görüldüğü üzere* Apollo, tekrar gülümsedi ve midemin alt üst olmasına neden oldu. “Seni hiç ta-

nıamam gerekiyordu. Sana ihtiyacımız olmadığı sürece. On iki yarı tanrıyı yaratırken yaptığımız anlaşma buydu,” diye açıkladı. “Ama... sen benim çocuğumdun. Seni tanımak *istedim*.”

Ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden kalp atışım hızlanırken ona öylece baktım.

“Birlikte çok zaman geçirmedik ve seni terk etmişim gibi hissetmeni anlıyorum ama öyle ya da böyle gözüm hep üzerindeydi.”

Hâlâ ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Apollo çenesini kaldırdı ve uzun, garip bir dakika geçti. “Büyükannenle büyükbaban için üzgünüm. Şimdi cennette huzur içindeler. Umarım bu seni rahatlatır.”

Yana adım atıp yatağın bu sefer düşmeden kenarına otururken nefesim boğazıma takıldı. Bu beni rahatlatır mıydı? Evet. Hayır. “Annem?”

“Güvende. Nerede olduğunu söyleyemem. Ama tehlike bitene kadar güvende kalacak,” diye yanıtladı bakışları yüzümde gezerken. “Seninle gurur duyuyorum.”

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Nefesim tekrar takıldı ve ben, boğazımdaki lanet yumrunun genişlediğini hissettim.

“Dikkate değer bir güç sergiledin ve inanılmaz bir durumda vazgeçmedin,” diye devam etti, kalbimi meyve sıkacağına koymaya yakın bir şey yaparak. “Hiçbir şey yapmamak yerine antrenman yapmaya, kendini korumaya karar kıldın. Gurur duyuyorum.” Seth’e göz atarken bir sessizlik oldu. “Yine de erkek zevkin beni kaygılandırıyor.”

“Bence *erkek zevkim* oldukça iyi, teşekkürler,” diye lafı yapıştırdım kendimi tutamadan.

Seth hızla başını bana çevirdi, sanki onu savunduğuma şaşırmış gibiydi. Biraz önce dudağının dudağımda ol-

duğunu hesaba katarsak bu yaptığı aptalcaydı.

Apollo tekrar gülümsedi ve yüzünün soğuk, tekinsiz yüz güzelliğini yumuşatarak gülümseyişi yayıldı. "Pekâlâ, o zaman..." Bakışı Seth'e kaydı. "Sanırım cevabımı aldım."

Bir kez daha Seth'in söyleyecek hiçbir şeyi yoktu ve ben ona baktığımda o hâlâ bana bakıyordu. Altın rengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yüzünün rengi daha solgundu.

"Uzun süre kalamayacağım. Senin etrafında olmak... şey, gücümü tüketiyor ama ben..." Kaşlarını çattı ve ağırlığını bir ayağından öbür ayağına verdi. "Öncesinde acı çektiğini hissettim. Seni görmem gerekiyordu."

İşte. Meyve sıkacağı yine göğsümde fazla mesai yapıyordu. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Bir şey söylemen gerekmiyor."

"Hayır... gerekiyor... bu... bu çok fazla oldu. Hepsi çok fazla. Babam olacak kadar yaşlı bile görünmüyorsun." Kahkaha attım, hafiften delirmişim gibi geldi kulağa. "Ve seninle hayatımın bir noktasında tanıştım. Benim arkadaşımydın, tek arkadaşım ve sen... bir adamla öpüşürken tekrar ortaya çıkınca seninle geçirmediğim ergenlik yıllarımı telafi etmişiz gibi hissediyorum."

Seth kahkahaya benzer bir şeye boğuldu.

"Kayıtlarda bulunması için söylüyorum, bu hoş bir deneyim değildi," diye yorum yaptı umursamaz bir alaycılıkla.

"Ama buradasın ve sen... sen öyle ya da böyle hep buradaydın," dedim titreyen elimi saçımdan geçirerek. "Ve bunun bir anlamı olmalı," diye fısıldadım. Sesim rahatsız ediciydi.

Gülümsemesi biraz soldu. "Ama şu anda bunun yeterli olmadığını biliyorum."

Ani, kontrol edilemez yanmaya karşı gözlerimi sımsıkı kapattım ve saniyesinde daha yakınıma geldiğini hissettim. Gözlerimi hızla açtım ve o, bir tanrı, *güneş tanrısı*, önümde diz çökmüştü. Sanki elektrik şoku verilmiş gibi bir enerji akımı içime doldu.

“Cesur olmaya devam etmelisin, *to paidi mou, i zoi-mou*. Güçlü olmaya devam etmelisin. Karşı karşıya kalacağın şey kolay olmayacak ama sana her zaman göz kulak olmaya devam edeceğim.” Elini indirip ayağa kalktı, Seth’e hitap ederek. “Ve sen... sen öyle şanslısın ki,” dedi.

Ve sonra gitti.

Aynen öyle, bir saniye önce buradaydı ve bir saniye sonra yoktu.

“Şey, olacağını sandığım kadar tuhaf... ya da kanlı değildi,” diye belirtti Seth. Görünüşe bakılırsa Apollo’nun pat diye ortaya çıkıp kaybolmasına alışkındı.

“Ne... ne söyledi?” Bakışımı Apollo’nun durduğu yerden Seth’in durduğu yere çevirdim. “Diğer dilde? Biliyor musun?”

Yüzü yumuşarken başını evet anlamında salladı. “Dedi ki, ‘Çocuğum, hayatım.’”

Kalbim sıkıştı.

“Böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Ne?”

Seth parmaklarıyla saçını ovaladı ve sonra elini indirdi. “Apollo’nun kendinden başka birini önemseyebileceğini düşünmemiştim hiç. Düşündüğüm gibi değil, seni önemsediyini bildiğim gibi. Şefkatliydi. Onu daha önce hiç böyle görmemişim.”

Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama tutunduğum narin duygular paramparça oldu. Darmadağın oldum. Bir hıçkırık koparken yüzüm buruştu, bedenim titredi. Elle-

rimi yüzüme kapadım ama gözyaşlarını hiçbir şey durdurmadı. Avuçlarım ıslandı, yanaklarımdan aşağı hızla aktı ve omuzlarımı salladım.

Yatak çöktü, güçlü ve sıcak bir kol belime sarıldı. Seth'in burada kalacağını, gitmeyeceğini bilmek kendimi toplamamı, yaramı dikerek kapatmamı çok daha zor kıldı.

Seth beni kucağına çekerken ağzının içinde derin bir ses çıkardı, bir koluyla beni sardı. Eliyle enseme tuttu, tek kelime etmeden beni daha yakına çekti ve ben gittim. Bu tip gözyaşlarıyla hiç deneyimim olmadığından mümkün olduğunca yakınına girdim, kollarımı ona sardım.

Ve o da bana sarıldı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Gözlerimi açarak televizyondan tavana vuran mavi ışık çakmalarına baktım. Sesi susturulmuş fısıltıdan başka bir şey olmayacak kadar kısıktı. Uyuyakalmış olmalıydım.

Sen öyle şanslısın ki.

Çenemi eğdim, bakışım Josie'nin hareketsiz formunun üzerinde gezindi. Duygusal olarak tükenmiş halde kollarımda uyuyakalmıştı. Bizi yatağın başına çektiğimde bile uyanmamıştı. Kollarımdaydı; bedeni yana kıvrılmıştı, kalçaları benimkinin arasındaydı ve başı göğsümdeydi.

Bir saç tutamını kulağının arkasına aldım. Kımıldandı ama mırıldandığı şey tamamen anlaşılmazdı. Belini sardığım kolum kendiliğinden sıkılaştı.

Bir kıza daha önce hiç böyle sarılmış mıydım? Alex ile belki bir iki kez, ama o zaman o *benim* gerçekten onunla orada olmamı istediğinden kaynaklanmamıştı. Daha çok bana yakın olma *ihtiyacındandı* ve arada büyük fark vardı. Dürüst olursam, Alex ve benim... birbirimize ihtiyacımız vardı.

Birbirimizi gerçekten hiç istememiştik. Aiden St. Delphi'yi istediği gibi değil ve benim istediğim şekilde...

Bu düşünceler anlamsızdı, o yüzden kestirip attım. Bazen bir düşünceyi tamamlamazsam bu onun doğru olmadığı anlamına geliyor diye düşünüyordum. Aptalca bir mantık işte.

Josie tekrar kıpırdandı, küçük elini göğsümde yumruk haline getirdi. Rüyasında ne gördüğünü merak ettim ve kolunun iç kısımlarını gölgeleyen hafif morluklara bakarken huzurlu bir şeyler olmasını umdum. Eninde sonunda teni antrenmana karşı güçlenecekti değil mi? Şimdiye kadar karşısına çıkan her şeyi kabul etmişti ama konu bir şeyi öldürmek olunca yine de tereddüt edeceğini biliyordum. Erdemin bu son parçasını arkada bırakıp kabul etmesi onun için neredeyse imkânsızdı.

Bu dünyada beni korkutan çok şey yoktu ama onun mecbur kaldığında bile öldüremeyeceği olasılığının olduğunu bilmek... Evet, bu beni korkutuyordu.

Gözlerimi kapatarak dengesiz bir nefes aldım. Benimle ilgili her şeyi bilseydi, yapmış olduğum her şeyi, kollarımda bu şekilde yatmazdı. Bırak onu öpmemi istemesini, yakınımda bile olmazdı. Bu yüzden evet şu anda şanslıydım.

Kıçımı buradan kurtarmalıydım şeyden önce... neyden önce? Bu şey daha ilerlemeden. İçimde onu çıkaramayacağım kadar derinlere girmeden önce. Ve benim gerçekten ne olduğumu anlamadan önce.

“Seth?”

Onun uykulu sesiyle gözkapaklarımı açtım. Başını arkaya atmıştı, mavi gözleri üzerimdeydi. “Selam.”

Ağır bir şekilde gözlerini kırptırdı. “Üzerinde uyuyakalmışım.”

“Sorun değil,” dedim ona. “İtirazım yok.”

Yumuşak bir gülümseme dudaklarını yukarı kıvrınca içim eridi. Bir gülümseme... bir gülümsemenin böyle bir

etki yaratabileceğini hiç bilmezdim. Göğse inen bir tekme gibi hissettirebileceğini. “Şey için teşekkürler... şey, üzerinde ağlamama izin verdiğin için.” Pembe bir leke yanaklarına yayıldı. Büyüleyici. “Ve benimle kaldığın için.”

“Abartacak bir şey yok.” Hafiften yer değiştirmeye çalıştım. Şimdi uyanmış ve hareket ettiği için aletim de hareket etmeye başlamıştı. “Orada mı duracaksın?”

Yanağını tekrar göğsüme dayadı, anlaşılan bir yere gitmiyordu ve bu... bu benim için sorun değildi. “Sanırım daha iyiyim,” dedi sessizce kalçasını oynatarak ve karnında tuttuğum elimi esnetmeme sebep olarak. “Sanırım içimi boşaltmam gerekiyordu. İçimde tutuyordum. Ama ben... ben gerçekten Apollo hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Onun benim... benim babam olması konusunda gerçekten düşünemiyorum.”

“Kim Apollo’nun babası olduğu hakkında düşünmek ister ki?”

Kıkırdadı ve ben de istemsiz sırtıtarak karşılık verdim. “Evet, bu iyi bir nokta.”

“Uğraştığın her şeyin arasından sanırım bunu kısa bir süre için geri plana atmak sorun olmaz. Sadece tekrar pat diye ortaya çıkarsa şaşırma.”

“Umarım yine öpüşürken çıkmaz,” diye mırıldandı alaycı bir şekilde.

Kahkaha atmaya başladım; ben de onunla hemfikir dim ama espri sabah soğuşundan daha hızlı bir şekilde yok oldu. “Muhtemelen yan odaya geçmem gerekiyor.”

Josie o kadar hızlı göğsüme atladı ki kışının altında yay olduğunu sandım. Dönerek ellerini baldırlarıma koydu. Böylece yüzü bana dönüktü. “Şimdi mi gideceksin?”

Ağzımı açtım.

“Bu soruyu yanıtlamadan önce iyi düşün, Sethie.”

Kahkaha atıp onu öpme isteğiyle buradan çıkma isteği arasında kalmış, tam bir dakika ona bakakalmıştım. “Josie, ben...” O gözlerini kısınca sesim kısıldı. “Adileşmemeye çalışıyorum...”

“Gerçekten mi? Beni öptün. *Gerçekten* öptün, şimdi de sanki hiçbir şey olmamış gibi davranacaksın. Bu durumda evet, bu seni adi yapar.”

“Kahretsin, istediğin zaman hakkını savunuyorsun,” diye mırıldandım. Tavrını göstermesi beni tahrik etmişti. Ama dudaklarını incelttiği an, bir an için bana vurabileceğini düşündüm.

“Bazen gerçekten senden hoşlanmıyorum,” dedi.

“Mesele şu Josie, beni *gerçekten* tanısan benden hoşlanmazsın.” Sağ bacağıma çekerek aramızda biraz mesafe oluşturdum. “Benimle aynı odada bile olmak istemezsin.”

Josie baldırlarının üzerine oturdu ve ben ona bir öfke dozu daha vurmak istedim. Beni şaşırtarak “Neden?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Gerçekten bilmek istiyorum çünkü seni tanıdığımı sanıyorum. Seni kimseyi tanımadığım kadar iyi tanıyorum. Bu yüzden bana nedenini söyle.”

Parmaklarımı saçımda gezdirirken saçımı yolma dürtüme direndim.

“Hadi, Seth. Beni en kötü anımda gördün ve kaçmadın. Benim kaçacağımı mı düşünüyorsun?”

Başımı kaldırıp onun sabitlediği bakışlarla buluştum. “Geçen yıl ne yaptığımı biliyor musun? Seni almak için gönderilmeden önce? Ares’in yandaşlarını avlıyordum. Ve avlamakla kastettiğim onları kahvaltı ve atıştırmak için toplamak değil, Josie.”

“Onlarla öğlen yemeği yemeyeceğini anladım,” dedi kıcının üzerine cup diye düşerek. Gözlerini üzerimden hiç çekmedi.

“Öyle mi?” diye doğruldum ağırlığımı kollarıma vererek. Ellerimi onun iki bacağına yanına koyup yüzleşecek şekilde eğildim. “O avladıklarım, kanlı canlı, nefes alan insanlardı. Bazıları safkandı. Bazıları melezdi. Ve bazıları da ölümlüydü.”

Hâlâ bakışını kaçırmamıştı ve onun bakışını kaçırmasını, arkasını dönmesini ve düşündüğüm şeyi onaylamasını istiyordum. “Hiçbiri tutuklanmadı ya da mahkemede yargılanmadı. Hepsi ben daha onları görmeden suçlu bulunmuştu. Onları öldürmem emredilmişti. Ben de emri yerine getirdim.”

Göğsü sert bir şekilde yükseldi ama hâlâ başını çevirmemişti.

“Bu ellerle kaç hayata son verdiğimi saymadım. *Bu eller, Josie.*” Onları havaya kaldırıp dizlerinin üzerinde kıvırdım. “Sana dokunmasını istediğin eller.”

Dudaklarını araladı. “Bu senin işindi Seth, bu...”

“Ben buydum. Bir infazcı,” diye lafını kestim, sesim alçaldı. “İnsanları öldürdüm. Bazen bu ölümleri çok hızlı tutmadım. Bunun beni ne yaptığını biliyor musun?”

Yanıt vermedi.

Yanıtını ben verdim. “Bir canavar. Bu beni bir canavar yapar.”

“Hayır.” Ellerini benimkilerin üzerine koydu ve ben onları çekmeye kalkarken tuttu. “Sen bir canavar değilsin, Seth. Yapman gerekeni yaptın. Sana emredileni.”

“Josie...”

“Ölümlüler arasında da her gün diğerlerini öldüren insanlar var çünkü öyle yapmaları emrediliyor. Bu ordudaki insanları canavar mı yapar? Peki ya polisleri?” İnce parmaklarıyla benimkileri tuttu. “Peki, sana böyle emredilmeseydi o şeyleri yapar mıydın?”

Tabii ki yapmazdım. İşten atılmadan önce dersimi almıştım, ama bu geçen yılımı değiştirir miydi? Hayır. Ve ondan önce yaptıklarımı da değiştirmezdi.

“Yapar mıydın, Seth? Emredilmeseydi yapar mıydın?”

Gözlerimi kapattım, yanıtlam bir fısıltının bir tık üstüydü. “Hayır.”

Ellerimi sıktı. “Bu korkunç bir şey. Yalan söylemeyeceğim ve bunun abartılacak bir mesele olmadığını da söylemeyeceğim. Ama seni tanıyorum. Yapmak zorunda olduğun şeyi yaptın, istediğin şeyi değil. Arada fark var.” Ellerini bileklerime kaydırırken durdu. “Bir keresinde bir sincap ezdim.”

Açık gözlerimi kırıştıtararak kendimi onun izin verdiği kadar geriye çektim. “Ne?”

“İkinci kez araba kullanırken bir sincabı ezdim,” diye tekrarladı. “Ayrıca bir geyiğe çarptım. Ve on yedi yaşındayken bir kediye vurdum. Üniversiteye gitmeden önce bir köpeğe geri geri giderken çarptım.”

“Tanrılarım,” diye mırıldandım.

Başını evet anlamında salladı, dudakları köşelerinden sarkarak. “Adı Buddy’ydi ve golden retriever cinsiydi. Tüm köpeklerin içinde en dostane olanı.”

Aman tanrılarım.

“Ve sahibi olan beş yaşındaki çocuk bunu gördü. Buddy hayatta kaldı ama ben konu hayvanlar ve benim direksiyona geçmem olunca soykırımcı gibiyim.”

Dudaklarım seğirdi. Bu komik değildi. Kendime bunu söylemeye devam etmek zorundaydım. “Bebğim, bu aynı şey değil.”

“Biliyorum.” Omzunu silkti. “Ama yine de. Bundan mutluluk duymuyorum, bana kendimi cidden seri hayvan katili gibi hissettiriyor. Sanki bir şekilde bu benim kade-

“Öyle mi?” diye doğruldum ağırlığımı kollarıma vererek. Ellerimi onun iki bacağına yanına koyup yüzleşecek şekilde eğildim. “O avladıklarım, kanlı canlı, nefes alan insanlardı. Bazıları safkandı. Bazıları melezdı. Ve bazıları da ölümlüydü.”

Hâlâ bakışını kaçırmamıştı ve onun bakışını kaçırmasını, arkasını dönmesini ve düşündüğüm şeyi onaylamasını istiyordum. “Hiçbiri tutuklanmadı ya da mahkeme de yargılanmadı. Hepsi ben daha onları görmeden suçlu bulunmuştu. Onları öldürmem emredilmişti. Ben de emri yerine getirdim.”

Göğsü sert bir şekilde yükseldi ama hâlâ başını çevirmemişti.

“Bu ellerle kaç hayata son verdiğimi saymadım. *Bu eller, Josie.*” Onları havaya kaldırıp dizlerinin üzerinde kıvırdım. “Sana dokunmasını istediğin eller.”

Dudaklarını araladı. “Bu senin işindi Seth, bu...”

“Ben buydum. Bir infazcı,” diye lafını kestim, sesim alçaldı. “İnsanları öldürdüm. Bazen bu ölümleri çok hızlı tutmadım. Bunun beni ne yaptığını biliyor musun?”

Yanıt vermedi.

Yanıtını ben verdim. “Bir canavar. Bu beni bir canavar yapar.”

“Hayır.” Ellerini benimkilerin üzerine koydu ve ben onları çekmeye kalkarken tuttu. “Sen bir canavar değilsin, Seth. Yapman gerekeni yaptın. Sana emredileni.”

“Josie...”

“Ölümlüler arasında da her gün diğerlerini öldüren insanlar var çünkü öyle yapmaları emrediliyor. Bu ordudaki insanları canavar mı yapar? Peki ya polisleri?” İnce parmaklarıyla benimkileri tuttu. “Peki, sana böyle emredilmeseydi o şeyleri yapar mıydın?”

Tabii ki yapmazdım. İşten atılmadan önce dersimi almıştım, ama bu geçen yılımı değiştirir miydi? Hayır. Ve ondan önce yaptıklarımı da değiştirmezdi.

“Yapar mıydın, Seth? Emredilmeseydi yapar mıydın?”

Gözlerimi kapattım, yanıtım bir fısıltının bir tık üstüydü. “Hayır.”

Ellerimi sıktı. “Bu korkunç bir şey. Yalan söylemeyeceğim ve bunun abartılacak bir mesele olmadığını da söylemeyeceğim. Ama seni tanıyorum. Yapmak zorunda olduğun şeyi yaptın, istediğin şeyi değil. Arada fark var.” Ellerini bileklerime kaydırırken durdu. “Bir keresinde bir sincap ezdim.”

Açık gözlerimi kırptıştırarak kendimi onun izin verdiği kadar geriye çektim. “Ne?”

“İkinci kez araba kullanırken bir sincabı ezdim,” diye tekrarladı. “Ayrıca bir geyiğe çarptım. Ve on yedi yaşındayken bir kediye vurdum. Üniversiteye gitmeden önce bir köpeğe geri geri giderken çarptım.”

“Tanrılarım,” diye mırıldandım.

Başını evet anlamında salladı, dudakları köşelerinden sarkarak. “Adı Buddy’ydi ve golden retriever cinsiydi. Tüm köpeklerin içinde en dostane olanı.”

Aman tanrılarım.

“Ve sahibi olan beş yaşındaki çocuk bunu gördü. Buddy hayatta kaldı ama ben konu hayvanlar ve benim direksiyona geçmem olunca soykırımcı gibiyim.”

Dudaklarım seğirdi. Bu komik değildi. Kendime bunu söylemeye devam etmek zorundaydım. “Bebeğim, bu aynı şey değil.”

“Biliyorum.” Omzunu silkti. “Ama yine de. Bundan mutluluk duymuyorum, bana kendimi cidden seri hayvan katili gibi hissettiriyor. Sanki bir şekilde bu benim kade-

rimmiş gibi. Tüm tüylü, dört bacaklı arkadaşları öldürmek yani.”

Gözlerimi dikip ona baktım. Ne olursa olsun, o o kadar... o kadar ölümlüydü ki.

Josie ellerini dirseklerime çıkartıp alt dudağını ısırırken başparmakları iç kısma basınç uyguluyordu. “Daha derin, daha karanlık sırlarım var.”

“Öyle mi?” Sesim alçak, pürüzlüydü. Göğsümdeki kasilma azalıyordu. “Barbie bebeklerinin kafalarını falan mı koparttın?”

Yumuşak bir şekilde kahkaha attı. “Hayır, ama saçlarını kestim ve keçeli kalemle boyamaya çalıştım.”

“Tabii ki,” diye mırıldandım.

Önümde dizlerinin üzerinde kalkarak dirseklerimi daha sıkı tuttu ve ben kesinlikte kıpırdanamadım. Benden daha karanlık sırları olduğunu düşünen bir kız tarafından güçsüz kılınmıştım. “Küçükken farklı bir anneye sahip olmayı birçok kez dilemiştim. Bu epey kötü.”

Kendimi ona doğru eğilirken buldum. Yüzlerimiz arasında çok az mesafe vardı. “Bірçok insanın aynı duyguları paylaşacağını düşünüyorum.”

“Belki. Sadece kimsenin mükemmel olmadığına dikkat çekmek istiyorum, özellikle benim.”

Josie, şimdiye kadar karşılaştığım mükemmele en yakın şeydi ve bunun farkında bile değildi. Bunu anlamak göğsüme bir darbe almak gibiydi. Bu ne zaman olmuştu? Hep anlamı olmayan şeylerle takılan tek kişilik bir gösteriden *bu şey* tam önünde duran, bunu hisseden bir adama ne zaman dönüşmüştüm? Derin bir nefes çekerken gözlerimi kapattım. Söylediğim şeyi niye söylediğimi bile bilmiyorum. Üstelik daha önce tüm bunları Josie’ye neden anlattığımı da bilmiyordum. “Bu şekilde hissetmiyorum.”

“Ne?”

Gözlerimi açtığımda bana o koca mavi gözleriyle bakıyordu. “Seninleyken kendimi bir canavar gibi hissetmiyorum. Öyle olduğumu unutuyorum.” Ve bu lanet olası şey doğruydı, korkutucu derecede doğru. “Bana bunu hak ettirmeyen şeyleri yaptığımı unutuyorum.”

Josie yanıt vermedi ve uzunca bir süre kıpırdanmadı ama sonra yumuşak dudaklarının alnıma değdiğini hissettim. Bu nazik, saf dokunuş beni şoke etti ve ben ona bakakalarak aniden geri çekildim. Kalbim bir matkap gibi atıyordu.

Gülümseyişi tereddütlüydü ama kollarıma tutunuşu güçlüydü. “Benimle kalıyorsun,” dedi çenesini indirirken kızararak. “Hoşlan ya da hoşlanma, konu kapanmıştır.”

Sonra neredeyse üzerime tırmandı, beni yatak başlığına yaslanmaya ve sırt üstü durmaya zorladı, kollarını omuzlarıma atarken hareketleri beceriksiz ve utangaçtı. Alt tarafa doğru hareket edip kucağımda rahat edeceği bir pozisyon aldı. Yerleşince de kollarımı aldı ve kendine sardı.

Tüm yapabildiğim ona bakmaktı ama saniyeler dakikalara dönünce ve kaslarım gevşemeye başlayınca onunla kaldım.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

“Kız gibi koşuyorsun.”

Seth'in arkasında kaşlarımı çattım ve gücenerek, “Ben bir *kızım*,” dedim.

“Bu öyle koşman gerektiği anlamına gelmez,” diye seslendi, akademik binaların etrafına çıkan ana yürüme yoluna girerken.

Bu kez yüzümü buruşturmam uzun sürmedi çünkü bayılabiliyordum gibi hissettim. Luke öğleden sonra koşusunu bırakmıştı. Onu suçlamıyordum. Soğuk hava dalgasıyla birlikte, sıcaklık ciğerleri donduran derecelere düşmüştü ve ben yüzümü hissedemiyordum.

Koşmaktan nefret ediyordum.

Yine de önümdeki görüntüden nefret etmiyordum.

Uzun, güçlü kasları koyu gri kapüşonunun altında esniyordu. Bakışlarım poposuna indi ve neredeyse takılıp düşüyordum. Cidden tüm gün boyunca vücuduna bakabiliyordum. Bir sanat eseriymiş.

Seth'e duyduğum çekim fiziksel olandan daha derinlere gidiyordu. Daha yeni zar zor oturtmaya başladığım bir bulmacaydı. Sanki bulmacanın dış hatlarını yerleştirmiş gibiydim ama içi hâlâ bir muammaydı. İnanılmaz dere-

cede nazik olduğu, antrenman sırasında sabrettiği, histerik bir ruh halindeyken benimle kaldığı, tamamen savunmasız olduğu anlarda gördüğüm ve özünde olduğunu bildiğim muzip, rahat doğası... Bunların hepsi, beni ona çekiyordu.

Kafasının içine girmek istiyordum. Belki içimde kalan bir parça psikoloji üzerine çalışma isteği duyduğum içindi. Belki de sebebi sadece Seth'ti. Bilmiyordum.

Apollo'yu gördüğümünden bu yana iki gün geçmişti ve küçük bir sinir krizi yaşamıştım. Öpüştüğümüzden bu yana da iki gün olmuştu. Dahası gelmemişi, ama Seth iki gecedir yanımdan gitmiyordu. Kalıyordu, sanırım bu da bir ilerleme sayılırdı. *Yeterli olmayan* bir ilerleme.

O gece onunla bir yere varmıştım. Bunu biliyordum ama benimle paylaştığından çok daha fazlasının olduğunu da biliyordum. Ve Erin'in söylediklerini, Deacon ve Luke'un Seth'in etrafında nasıl davrandığını düşünmeden edemiyordum.

Dahası vardı.

Kütüphanenin yanından geçerken tuhaf ama giderek tanıdık gelen bir his oluştu içimde. İstemedен yavaşladım ve sonra heykellerden ve zeytin ağaçlarından esen zalim rüzgâra aldırmadan yolun ortasında durdum.

Gözüm verandanın ötesindeki uzun geniş mermer basamaklara takıldı ve ağır, kıpırtısız kapılara.

"Hey." Seth daire çizerek bana doğru geldi, bedeni rüzgârı engelliyordu. "İyi misin?"

Başımı evet anlamında salladım. "Evet, bu..." Başımı hayır anlamında sallayarak ona gülümsedim. "Boşver."

Kaşlarını çatarken güneş ışığı kalkık elmacık kemiklerini okşadı. "Ne?"

Kütüphaneye bakarak omzumu silktim. "Bu sadece..."

kütüphaneyi her gördüğümde niye bilmiyorum ama içine girmek istiyorum.”

“Bu tuhaf.”

Donmuş ellerimi birbirine bastırırken kahkaha attım. “Biliyorum.”

“Oraya çocuklarla bakmadın mı?” Seth ellerimi tutup kendininkilerin arasına aldı. “Tanrılarım, parmakların buz küpleri gibi.”

Bakışımı kütüphaneden ona çevirdim. Başını eğmişti ve elleriyle benimkileri ovalarken saçının kısa tutamları kurtularak çıkmış yanaklarını okşuyordu. Yaptığı o kadar samimi bir şeydi ki ilk başta karşılık vermek istemedim. “Hayır,” dedim sessizce. “Çocukların ikisi de bu kütüphane olayına meraklı değil.”

“Ben de değilim.” Daha yakına geldi, hâlâ ellerime odaklanmıştı.

“Bu neden beni şaşırtmadı acaba?”

Uzun, gür kirpiklerinin arasından baktı. “Sana aslında bir dahi olduğumu göstereceğim.”

Homurtuyla güldüm.

“Bunu ödeyeceksin,” diye uyardı hafiften. Parmaklarım şimdi her türlü sıcacıktı. “Peki, bakmak istiyor musun?”

“Ne? Kütüphaneye mi? Sekiz mil falan koşmamız gerekmiyor mu?”

Seth güldü. “Joe, sen sekiz mil koşamazsın.”

Ellerimi çekerek koluna vurdum. “Bir yarı tanrı olana kadar bekle. Sonra etrafında yüzlerce mil koşacağım ve bana Joe deme.”

Uzanıp rüzgârın çıkardığı birkaç tutamı alıp kulağımın arkasına sokarken sırıttı. Dokunuşunu uzattı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Kirpikleri o eşsiz gözlere siper olurken yanaklarını süpürdü. “Bilmiyorum. Sana bakıyorum.”

Yanaklarımın kızardığını hissetmeme rağmen kahkaha attım. “Peki.”

Sırtışı yayıldı ve midemde kelebekler uçtu. Bir an beni öpebileceğini düşündüm ama bakışı başımın üzerine kaydı. Dudaklarının kenarı düzleşti ve ben hızla döndüm.

Bir tanrıça olduğunu farz ettiğim, biraz örtünmüş bir kadın heykelinin altında üç öğrenci duruyordu. Açıkça bize bakıyorlardı ama kötü bir şekilde değil, ama kesinlikle tuhaf bir şekilde. Bu Seth’le birlikte dışardayken çok oluyordu. Nereye gidersek insanlar ona bakıyordu. Aynen annesinin onu sergiye çıkardığında olduğu gibi.

Tenim öfkeyle kaşındı. “Hadi girelim. Şimdi.”

Gözlerini kırıştırdı ve odağını bana çevirdi. Sırtmaya çalıştım. “Kapıya kadar yarışalım mı?”

Bir kaşı alaycı bir şekilde kalktı. “Merdivenlerde düşüp bacağını kırarsın.”

“Şerefsiz.” Göğsünden ittim ve o bir milim bile kımıldamadı. “Söylediklerini yutturacağım sana sonra.”

Bir baş önde başlamak için döndüm ama merdivenlerin yarısına ulaştığımda o çoktan büyük mermer sütunların yanında duruyordu. Çalışma yanından geçtim, o sırada ona el hareketi çekerek.

Seth’in derin kahkahası rüzgârda bir müzik gibi süzüldü. Yanıma adım attı ve kapıyı açtı. Kütüphaneye ilk bakışta neredeyse kırımın üzerine oturuyordum.

“Aman *tanrılarım*,” diye fısıldadım çünkü cidden gördüğüm şeye uyan tek şey “tanrılar”dı.

Tanrıların dev heykelleri ana zeminde konumlanmıştı. Derin ara yollar raflarla doluydu, mermer ellerinde ikinci katı tutuyorlardı. Kütüphane derin ve sonsuzdu, serindi

ve her kitabın arkasında naftalinler saklı gibi kokuyordu.

Tuhaf, neredeyse gergin bir enerji içimde köpürdü. Haftıften midemin bulandığını hissederek elimi karnımın üzerine koydum. Kafam karışmış bir şekilde Seth'ten uzaklaştım ve koyu ahşap masaların arasında yürüdüm. Ağır görünümlü sandalyelerde kimse oturmuyordu. Sanırım bir mezarın sessiz olabileceği kadar sessizdi.

İlk ara koridora yöneldim, üzerinde zerre toz olmayan kitapların kalın sırtlarında parmaklarımı gezdirdim. İstifler en az altı metre uzunluğundaydı ve buradaki insanların uçup uçamadığını merak ettim, çünkü bir merdiven görmüyordum. Üstelik safkanların çoğu sadece hava elementini kullanabiliyordu. Seth de.

Ve güçlerim serbest kaldığında ben de kullanacaktım.

Sıra dışı.

Seth sırtıma dokunarak "Beklentilerini karşıladı mı?" diye mırıldandı.

Başımı sallarken ürperdim. "Büyüleyici."

"Evet, öyledir."

Sesindeki bir şey ona bakmama neden oldu ve baktığımda kapana kısıtılmıştım. Başını eğmiş bana pek deneyiminin olmadığı şekilde bakıyordu. Üzerimdeki o gergin enerji daha aşağılara hareket etti ve omurgamdan aşağı bir başka ürperti indi.

Bakışlarını gözlerimden çekerek dudaklarıma indirdi ve dudaklarım aralanırken kaslarım gerildi. Kütüphaneye gelme amacımı anında unutmuştum. Ona doğru salınırken damarlarımı hoş bir uğultu istila etti. Sıcak basmıştı, sanki tüm günü yaz güneşinin altında geçirmişim gibi başım dönüyordu.

Seth'in çenesi ellerini kalçamdan yukarı hareket ettirirken aşağıya indi. Belli belirsiz dokunmasına rağmen

parmak uçları pantolonumun ince kumaşını alazladı. Parmak uçlarının başka bir yerde olduğunu düşünmeye başladım ve başım daha da döndü. Derin bir nefes aldım ve kokusunu yakaladım: açık havayla turunçgillerin karışımı bir koku.

Ellerini belimden yukarı çekti ve sonra bir tanesini şakaklarıma doğru kaldırdı. Yavaşça elmacık kemiğimin kıvrımını takip etti. Parmak uçlarını yoğun bakışı takip ederken nabzım küt küt attı. Oradan aşağı inip aralık dudaklarıma üzerine geldi.

“Seth.”

Geri sarsıldı, elini indirip adının söylendiği tarafa döndü. Gözlerimi sımsıkı kapatarak rafın kenarını tuttum. Onları tekrar açtığımda omzunun üzerinden baktım ve Üniversite dekanı Marcus’u gördüm. Yalnız değildi. Yüzünde yara izi olan Solos ve kampüsün etrafında sıkça gördüğüm, tamamen siyah giyimli, daha yaşlıca bir adam da onunlaydı.

“Neler dönüyor?” diye sordu Seth ve bacaklarını hareket ettirerek geniş bir şekilde açtı. Bu artık dövüş duruşu olarak bildiğim bir hareketti.

Midem bir garip oldu.

Marcus benim tarafıma doğru başını salladı ve sonra parlak gözlerini Seth’e odakladı. “Konuşmamız gerekiyor.”

“Özel” kısmı dile getirilmedi ama ne söylediklerini anlamıştım. Seth omzunun üzerinden bana baktı ve ben omzumu silktim.

“Hemen döneceğim,” dedi.

“Bir yere gitmiyorum.” Kafeteryadaki korkunç kaostan sonra kampüste kendi başıma dolanmaya merak değildim. Aslında o zamandan beri orada yemek yemiyordum. Çocuklar, genellikle antrenman odasına ya da yurttaki

odama yiyecek bir şeyler getiriyorlardı.

Seth sert görünümlü adamlara katıldı ve anında konuşmaya başladılar, sesleri duyamayacağım kadar alçaktı ama denemekten alıkoymadı beni. Dudak okumada berbat olduğumu oldukça hızlı bir şekilde öğrendim. Söyledikleri her şeyi “domates” ya da “Seni seviyorum,” gibi okuyordum ve bunların söylendiğinden şüpheliydim.

Kitaplara yaslanırken iç çektim ve hepsinin başıma inmediğine minnettar oldum. Bu utandırıcı olurdu, ama şansıma bakınca her şey mümkündü. Binlerce kitabın kafama yağdığını neredeyse görebiliyordum.

Ani soğuk hava cereyanı, şakaklarımın etrafındaki saçı karıştırarak ve atkuyruğumu kabartarak ara kordorda kıvrıldı. Kaşlarımı çatarak etrafımda döndüm.

Bir kadın birkaç adım arkamda duruyordu. Kısmen hayalet olmalıydı çünkü yürüdüğünü duymamıştım.

İnanılmaz derecede uzundu, neredeyse Seth kadar, ve incekti. Asil, uzun parmaklı ellerini önünde kavuşturmuştu. Sarı saçlarını, başının üzerinde sıkı kıvrıcık bir kütle olarak toplamıştı. Yüz hatlarının büyük bir kısmı aşırı büyük, film yıldızı kalitesindeki güneş gözlüklerinin arkasında saklanmıştı ama görebildiğim kadarıyla elmacık kemikleri keskindi. Dudakları da dolgun ve gül rengindeydi.

“Merhaba Josephine,” dedi mesafeli, kültürlü aksanıyla. Dudaklarının köşeleri ince, neredeyse utangaç bir gülümseme şeklini aldı.

Tenimde bir başka ürperti oldu. “Nereden... adımı nereden biliyorsun?”

Yakına yaklaştı ve topuklu ayakkabı giymiş olmasına rağmen, hem de süper sivri topuklular, hiç ses çıkarmıyordu. Güçlü bir patchouli ve portakal çiçeği kokusu vardı.

“Seni bekliyordum.”

Tamam. Bu ürpertici falan değildi de, neydi? Bir parçam geri adım atmak istiyordu ama geri çekilmedim. “Kimsin?”

Başını yana eğdi. “Kütüphaneciyim.”

Hımm. Ya. Ne zamandan beri kütüphaneciler içeride güneş gözlüğü takıyordu? Omzumun üzerinden baktım. Seth hâlâ Dekanlaydı ve Solos konuşurken Seth şöyle bir baktı. Bakışlarımız birbirine takıldı ve nefes çekerek kütüphaneciye döndüm. Önümdeki alanda kimse yoktu.

“Bu ne?..” İleri adım attım, koridorun ucuna yürüdüm ve her iki tarafa da baktım. Hiçbir şey yoktu; koku bile gitmişti.

“Josie?”

Seth’in sesine dönerek onunla koridorun ortasında buluştum. “Nereye gidiyordun?” diye sordu.

“Ben... ben bilmiyorum.” Kadından bahsetmek aptalca göründü. “Her şey yolunda mı?”

Gözleri benimkileri araştırdı. “Yurda dönerken konuşalım, olur mu?”

Bu kulağa iyi gelmiyordu ama onunla yürümeye başladım. Dışarı çıkınca eliyle alnını ovaladı. “Marcus, Titanların Tartarus’tan kaçtığını öğrenince öğrencilerin geliş gidişlerini sınırladı. Ama Avcı grupları her zaman o kapılardan girip çıkarlar. Bazıları avlar. Diğerleri devriye gezer. O kapıları uzunca bir süre kapalı tutmanın tam olarak imkânı yok.”

Hem havadan hem de kelimelerinin getireceği anlamdan kaynaklanan soğuğu uzakta tutmak için kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Avcıların hepsi saat başı giriş yapıyor. Kimse aylaklık etmiyor.” Elini omzuma atarken sesi, yolun ortasında öyle-

ce durmuş bir grup öğrencinin etrafından bizi geçirirken düştü. Onların birkaç adım ötesine geçene kadar bekledi. "Büyük bir gözcü grubu kaybolmuş."

Ah hayır.

"Bu çok alışılmadık bir şey değil," diye devam etti sesi düşerek. "Hyperion ya da Titanlarla alakası olduğu anlamına gelmiyor. İblislerle sorun yaşamış olabilirler ya da Tanrılar bilir tamamen farklı bir şey de olabilir."

"Bir 'ama' kısmı var değil mi?"

Hafif bir gülümseme oluştu dudaklarında. "Titanlarla bir bağlantısının olup *olmadığından* emin olmamız gerekiyor."

Soğuk bir korku patlaması karnımın içini tırmaladı. "Onları bulmak için dışarı çıkacaksın değil mi?"

Seth evet anlamında başını salladı. "Ben Apollyon'um. Bu tip işler yapıyorum."

Ama ayrıca... sadece bir adamdı. Evet, bir tür süper kahraman ya da onun gibi bir şeydi. Ama bundan fazlasıydı ve bunu kabullenemiyordum çünkü bu, onu başka türlü gören cidden bir tek ben varmışım gibi hissettiriyordu.

Yurda dönerken sessizlik bizi takip etti ve odamın kapısını açtı. İçeri girmedi, girmesini beklemiyordum. Başımı kaldırıp ona baktım, bakışlarımız buluştu ve öyle kaldı.

Ensemdeki kaslar gerildi. "Dikkatli olacak mısınız?"

Küçücük bir gülümseme belirdi. "Hep dikkatliyim." Parmagının ucunu çeneme koydu ve kalbim göğsümde sıkıştı. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Hiçbir şey tamam değildi ama başımla onayladım ve kendimi geri adım atmaya zorlayarak odaya girdim. Kapıyı kapattığımda kabaca nefes verdim. Ya Hyperion yaptıysa? Üniversiteye girdiyse, kötü olacaktı. Sadece benim için değil, herkes için.

Zamanı geçirmek için bir şey yapmam gerektiğini hissederek duş adım ve sonra üzerime bir kot ve kısa bir kazak giydim. Deacon elinde çizburgerlerle ortaya çıktığında, emirlere karşı gelip Akit'in vahşi doğasına kendimi atmak üzereydim.

"Luke nerede?" diye sordum, elindeki kola şişelerini alıp onları küçük sehpaye koyarak.

"Şu anda Avcılarla birlikte."

Kaşlarımı kaldırdım. "Artık böyle şeyler yapmadığını sanıyordum."

"Yapmıyor." Deacon ikili koltuğa kendini bıraktı. "Ama bunda iyi ve onların... onların şu anda ona ihtiyacı var."

Onun kendini attığından daha yavaş bir şekilde yanına oturdum. "Kayıp olan grubu duydun mu?"

Başıyla onayladı ve bir elini sandviçin üzerine bastırıp batırıp onu düzleştirdi. "Evet."

Pek iştahım olmadan sandviçi kemirdim, düşüncelerim duvarların dışında olabileceklere takılmıştı.

"İyi olacak," dedi Deacon ve ben başımı kaldırıp bakınca çoktan sandviçini yediğini görerek şaşırdım. Kahretsin. Gri gözleri benimkilere kilitlendi. "Luke'un da iyi olacağı gibi. Bu inanman gereken bir şey. İnanmazsan delirirsin." Bakışını sehpanın üzerindeki çerçeveli resme çevirdi.

Erin onu benim için çantaya atmıştı ama ben çıkarıp bir yere yerleştirmemiştim, ta ki dün akşam çocuklar gidip de Seth ortaya çıkmadan önce.

"Ailen mi?" diye sordu Deacon ona uzanarak. "Şey, baban yok tabii?"

"Evet," diye soludum çerçeveyi almasını izlerken. Resmi dışarı çıkarmaya hazır olup olmadığını merak ederek dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu benim... büyükannemle

büyükbabam ve annem. Yaklaşık iki yıl önce çekildi.”

Bir dakika resmi inceledi sonra dikkatlice sehpaye geri bıraktı. “Üzgünüm. Luke bana anlattı. Ona da Seth söylemiştir diye tahmin ediyorum.” Karışık buklelerinin arasından bana baktı. “Bir gün daha az acı verecek. Kulağa yavan geldiğini biliyorum ama annemle babam öldüğünde böyle olacağını düşünmemiştim. Yine de ağabeyim vardı ve uzun bir süredir biraz aklımı kaçırdığımdan bunun daha kolay olacağını biliyorum.”

“Nasıl... annen baban nasıl öldüler?”

“Bir iblis saldırısı. Sadece Aiden ve ben hayatta kaldık,” dedi iç çekerek. “Kıçlarımızı Avcılar kurtardı. Bu yüzden ağabeyim Avcı oldu. O zamanlar safkanların böyle bir tercih yapması nadirdi.”

“Ailen için üzüldüm.” Hafiften gülümseyince merakıma yenildim. “Ağabeyin nerede şimdi?”

Başını eğdi. “Uzun hikâye.”

“Zamanımız var.”

Deacon yumuşak bir kahkaha attı. “Ama bu ağabeyimin hikâyesi değil.”

Bana pek mantıklı gelmemişti.

“Pekâlâ,” dedi, ellerini baldırlarına vurarak. “Luke beni öldürecek ama her neyse. Gerçekçi olma zamanı.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Hımm. Peki. Sanırım.”

“Seth’ten hoşlanıyorsun. Numara yapmaya kalkma. Ona nasıl baktığını gördüm.”

Yanaklarımı sıcak bastı. Eyvah.

“Ve onun da sana nasıl baktığını gördüm.”

Çifte eyvah.

Deacon üzerime eğilip omzunu benimkine çarptı. “Bunu daha önce de gördüm, biliyor musun, ‘İstememem ya da isteyemeyeceğim birini istiyorum’ işini. Ama sen

ona onu istiyormuşsun gibi bakıyorsun. O ise isteyemezmiş ya da istememeliymiş gibi bakıyor. Düşündüm de hepsi ne kadar ironik. Gerçekten tarihin kendini tekrar ettiğini izlemek gibi.”

Kendimi şunu söylemekten alıkoyamayarak yüzümü ona döndüm: “İsterse bana sahip olabilir.” Sırtışı on katına çıkınca kendimi bir ahmak gibi hissettim. “Yani onun beni... beni hak etmediğini düşündüğünü anlıyorum.”

Kaşını kaldırdı. “Sana her şeyi anlattı mı?”

“Geçen yıl ne yaptığından bahsetti.” Deacon’ın yüzü düşünce iç geçirdim. “Dahası var, değil mi?”

“Ah, evet.” Uzunca bir süre bana baktı ve sonra kanepe-
nin koluna yaslandı. “Seth muhtemelen beni öldürecek ama bilmediğin çok şey var, ki bilmen gerektiğini düşünüyorum.”

Ani bir ürperti omurgamdan aşağı indi.

Parmaklarını saçına sokarak iç çekti. “Sana bunu anlatıyorum çünkü bence Seth’in neden böyle düşündüğünü anlamayı sağlayacak ama bunu duymaya hazır olman lazım, Josie. Şu anda tanıdığın Seth, o zamanlar hepimizin bildiği Seth değil.”

Midem bir garip oldu. “Dinlemeye hazırım.”

Deacon, elini indirirken dudaklarını sımsıkı kapattı. “Sana bir hikâye anlatacağım, şu anda aramızda resmen efsaneye dönüşmüş bir hikâye. Seth ve Alex’in hikâyesi.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Göğsüm küçük bir kalp krizi geçirmişim gibiydi. “Alex... bir kız değil mi?”

Başıyla onayladı. “Alex Alexandria’nın kısaltılmışı. Babasının adını almış. Babası burada bir Avcı. Etrafta gezinir. Konuşmaz. Kızı gibi korkusuz olduğu için aklımı çıkaracak türden korkutur beni, ama her neyse, o diğer Apollyon’du. Müthiş bir fıstıktı. İyi arkadaşız. Ama önce hikâyenin o kısmına geleceğim.”

“Tamam,” diye fısıldadım. Seth’in geçmişiyle ilgili aklıma her şey gelmişti ama başka bir kızın olduğunu düşünmemiştim.

“Alex ağabeyime âşık. Ağabeyim de ona âşık. Destansı türden bir aşkları var. Hep seninim, hep senin olacağım türünden. Birlikte olmamalıydılar çünkü ağabeyim bir safkan ve Alex bir melezdi ama yürüttüler. Bunu yaptılar.”

Bu beni daha iyi hissettirdi. Birazcık.

“Ama Alex’in ağabeyimle hiç birlikte olmaması gerekiyordu. O bir Apollyon’du, aynı nesilde bir başka Apollyon ile birlikte doğmuştu, Seth’le. Onların birlikte olması gerekiyordu. Bu şekilde yaratılmışlardı, biri diğerinin yarısı.”

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Tamam. Bu beni

daha iyi hissettirmiyordu.

“Seth İlah Adası’na Lucian’ı korumak için getirildiğinde tanıştılar. Lucian Alex’in üvey babasıydı, aynı zamanda Konsey’in başındaydı ve çok büyük bir şerefsizdi. Seth Alex’in varlığını bilmiyordu. Alex de onunla ilgili bir şey bilmiyordu. Anlayacağın üzere ilk karşılaştıklarında Alex on yedisindeydi ve Apollyon on sekizine gelene kadar güçlerine kavuşamaz. Seth çoktan Apollyon olmuştu ve bildiğimiz kadarıyla o tekti ama değilmiş. Alex Seth’in bilmediğine yemin ediyor, o da onun kadar şoke olmuş. İkisi ilk başlarda iyi geçinemediler.” Durdu. “Şey, çoğu insan Seth’le iyi geçinemezdi.”

Onunla ilk tanıştığımda bunun nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Tamamen anlaşılırdı.

“Adi biri olabilirdi. Onu ya severdin ya da ondan nefret ederdin ama neredeyse herkes ondan korkardı,” diye açıkladı. “Her neyse, Lucian’ın Alex’in Apollyon olacağını bildiği çıktı. O piç Ares’le çalışıyordu ve Lucian, Seth ve Alex’i bir arada tutmak için her türlü girişimde bulundu, çünkü iki Apollyon olduğunda çılgınca şeyler olabilir. Biri diğerinin gücünden yararlanabilir ve Tanrı Katili olabilir. Ve eğer Tanrı katilini kontrol edebilirsen her şeyi kontrol edebilirsin. Çünkü Tanrı Katili anlaşıldığı üzere tanrıları öldürebilir. Bu büyük bir mesele.”

Anlatıklarının hepsi büyüleyiciydi ama karnımda bir korku baloncuğu oluşmaya başladı. Bacaklarımı göğsüme çektim, kollarımı dizlerime sardım. “Birlikte derken *birlikteliği* mi kastediyorsun?”

Bir duraklama oldu ve evet anlamında başını salladı. “Alex her zaman ağabeyimi sevdi ama dediğim gibi bazen onlar için kolay olmuyordu. Aiden onu güvende tutmak için kendinden uzak tutuyordu. Seth ve Alex ikisi de Apollyon

olduğu için bir şekilde birbirlerine bağlıydılar, açıklaması zor bir şekilde. Bir diğerrinin başı beladaysa bunu öbürü hissedebiliyordu. Birbirleriyle ilgili şeyleri hissedebiliyorlardı. Onların birlikte... takıldıklarını biliyorum, ama Josie, birbirlerine hissettikleri şey derin ve sonsuza dek sürecektir bir şey değildi. Evet, birbirlerini önemsiyorlardı. Belki birbirlerini seviyorlardı bir şekilde ama endişelenmen gerekeceği şekilde değil, tamam mı? Aralarındaki şey kaderin ağlarını örmesindendi. Fazlası değil.”

Bu... bu tamamen kabullenmesi zor bir şeydi. Seth’le *bağlantılı* olan bir kız vardı, onun gibi olan, onu hissedebilen.

“Seth’in Apollyon olmaması gerekiyormuş, “ diye devam etti. “Tarih boyunca, tek bir olay hariç Apollyon’u hep Apollo yaratmıştır ama Seth, Alex’ten birkaç yıl önce doğdu. Tanrılar içlerinden birinin bunu yaptığını biliyordu ve birinin Tanrı Katili yaratmayı ummasından korktular. Korktukları gibi bunu yapan içlerinden biriydi ve o Ares çıktı. Şimdi hatırlarsan Ares Lucian’la çalışıyordu, değil mi? Lucian Seth’i buldu. Kimse nasıl olduğunu bilmiyor ama acı verecek derecede netleşti ki, Lucian’ın Seth üzerinde ebeveynvari tuhaf türden bir kontrolü vardı. Seth’in üzerine titriyordu, ona kendini ailenin bir parçası gibi hissettiriyordu. Seth’i iyi tutuyordu.”

Ah hayır. Belki bu Deacon’a, başka herkese tuhaf gelmişti ama şimdi nasıl olabildiğini anlıyordum. Seth’in berbat bir annesi vardı. Berbat bir çocukluk geçirmişti. Seth’in gizlice, hatta belki umutsuz bir şekilde ait olmayı istediğini, onu sevecek ve onu önemseyecek bir ebeveyn istediğini düşünmek için mantık sıçramasına gerek yoktu. Büyükanneyle büyük babam olmasaydı ne olacağımı tahmin bile edemiyordum.

Ve Seth... o kaybolmuştu.

“Lucian Seth'i yanına çekti; bu Seth'i Ares'in tarafına çekmek demekti. Bunu kimse bilmiyordu. Başka bir sürü haltlar oluyordu ama Alex'in doğum gününe yaklaşıncı, Apollyon olarak uyanacağı zaman, işler çığırından çıktı.”

“Ne... ne oldu?”

Gözlerimin içine baktı. “Burası duymaya hazır olduğunı umduğum kısım.”

Bir dakika bekledim ve sonra başımla onayladım.

“Seth, kendini Lucian ve Ares'e kaptırmıştı ve ona ne emredildiyse onu yaptı. Ares'in dünyayı ele geçirme planının ilk aşaması İlah Adası'ndaki Konseyi ele geçirmekti ve bu oldu.” Buruşuk, acı dolu bir bakış yüzünden geçti, anıların yarası hâlâ kanıyor gibiydi. “Bunu yapmak için Seth'i kullandılar.”

Kesik bir nefes çektim. Aman Tanrım.

“Konseyi ele geçirdi. Bu... bu kötüydü ve diğer tanrılar arasında zincirleme bir reaksiyonu ateşledi. Poseidon ortaya çıktı. Evet. O Poseidon. Seth'i ve Lucian'ı durdurmak için İlah Adası'nı yok etti ama işe yaramadı. Bir avuç masum insan öldü.”

Gözlerimi kapatarak bir sonraki nefesimi yuttum. Bunların olduğu zaman haberleri izlediğimi hatırlıyordum. Tabii ki olanları bir doğal felaket olarak bildirmişlerdi. İçime korku doldu, Seth'in böyle bir şeyin... böyle bir yıkımın parçası olduğunu bilerek.

Ben bir iblisi bile öldürebileceğimden emin değildim ve Seth öldürmüştü... Kendi elleriyle ya da eylemleriyle o kadar çok insan öldürmüştü ki.

“Ve Seth, her şeyden önce Alex'i uyandırmaya çalışır hale geldi. Onun *eterinden* yararlanıyordu... Ve benim anladığım kadarıyla bir şekilde ona bağımlı olmuştu, o güce.

Bu her şeyi daha kötü hale getirdi. Sonra Alex uyandı ve onun yaptığı şeyden dolayı Seth'e bağlandı. Bu epey kötüydü. Tanrılar sinirlendi. Volkanlar patlıyordu. Depremler. İş ciddileşti. Ares yeryüzündeydi, etkisi savaşı ve karmaşayı alevlendiriyordu ve biz psikopat Alex'i, kaçıp psikopat Seth'e katılmasını engellemek için kafeslemek zorundaydık.

Ağzım açık kaldı. Seth bir katildi... Ve bir bağımlı. Söylecek kelime yoktu.

"Evet, Alex'in beni kaburga kemiklerimden taç yapmakla tehdit ettiğinden ya da onun gibi bir şeyden epey bir eminim. O sıralar tam bir kaltaktı." Hızlı bir sırıtış çıktı. "Ama bu kulağa ne kadar berbat gelirse gelsin, sevgi her şeyi fetheder, kaderi ve alınyazısını bile. Kaçmayı başardı ve Aiden peşine düştü. Onu öldürebilirdi ama ona duyduğu sevgi onu bundan kurtardı. Seth'ten fişini çekti ve artık o kadar deli değildi."

"Bunu... bunu bilmek iyi oldu," diye mırıldandım ona bakarak.

"Ama bu sırada psikopat Seth, Ares ona ne yapmasını söylüyorsa onu yapıyordu. Dövüşüyordu. Ares'ten kaçmaya çalışanları öldürerek. O... o bir ölüm makinesiydi, güce bağımlıydı, tamamen manipüle ediliyordu. Tam bir psikopattı ve..."

"Lütfen böyle demeyi kes," diye lafa girdim. "Lütfen ona psikopat demeyi kes."

Deacon gözlerini kırıştırdı. "Tamam. Alex'i arıyordu. Eğer ona ulaşabilirse onu kontrol altına alabileceğini düşünüyordu ki, bu aslında Ares'in kontrolü anlamına geliyordu. Tanrı onu ne haltla besliyorduysa artık bu...bu onu doğru yoldan saptırmıştı, Josie. Evet, önceden kibirli bir şerefsizdi ama Ares'in denetimi altındaykenki hali..." Başını hayır anlamında sallarken sesi kısıldı ve aniden ağ-

lamak istedim çünkü bunların hiçbiri adil değildi. “Ama olan bir şey her şeyi değiştirdi. Seth’e ulaşan ve onu özgür kılan bir şey.”

Kaba bir nefes verdim. “Ne demek istiyorsun? Ares’e karşı mı döndü?”

“Evet, sonunda, gerçekten yeri gelince ona orta parmak hareketi çekti.” Deacon yüzünü buruşturdu. “Bazen tanrılar zalim olabiliyor. Asla deneyimlemeni ya da neler yapabildiklerini görmek zorunda kalmayacağını umduğum şekillerde.”

Yavaş yavaş kavradım. Bunu tahmin etmiştim. “Ares Alex’i alıkoydu değil mi?”

Başıyla onayladı, yüz ifadesi hüznle doluydu. “Buraya girdi, Üniversite’ye ve kendini belli ettiğinde Alex dayısı Marcus ve Aiden ile birlikteydi. Alex onları odadan çıkardı çünkü Ares’in onları öldüreceğini biliyordu. Ares’e meydan okudu ama... ama o savaş tanrısıydı, Josie. Teninde tek bir yara izi olmayan yer kalmayacak şekilde onu dövdü. O kadar kötüydü ki Apollo onu Olympos’a iyileştirmek için götürdü. “

“Aman Tanrım.” Gözyaşları gözlerimi acıttı, tanımadığım bir kız için acı çekiyordum, Seth’in derinden önemsemediği bir kız için.

“Bu korkunçtu.” Deacon’ın sesi çatladı ve ben ona uzanarak kolunu sıktım. Hafif bir şekilde gülümsedi. “Ağabeyim... Aiden olan biteni duydu ama ona ulaşamadı, ona yardım edemedi. Bu... Evet, bu onun içinde bir parçayı öldürdü. Olan tek iyi şey... Seth’in Alex’le olan bağlantısından geldi; Alex Ares’le dövüşünce Seth Alex’in hissettiği her şeyi hissetti.”

İçimde bir başka korku yükseldi. Bu daha ne kadar kötüye gidebilirdi?

“Seth Ares’in bu kadar korkunç bir şey yapacağını ve bunun onu bu kadar rahatsız edeceğini bilmiyordu. Bu, kontrolü kırdı. Bir şekilde Ares’i Alex’i onlara katabileceğine ikna etti ve Lucian’ı yanına alarak Akit’i terk etti.” Büyük bir nefes aldı ve yavaşça verdi. “Kapılarda ortaya çıktığında işlerin kötüye gideceğini sandık ama o Lucian’ı öylece Alex’e teslim etti... Kendi de bir şekilde teslim oldu. Bence... Bence yaptığı şey buydu, biliyor musun? Asla Alex’in incinmesini istememişti. Bence derinlerde kimse-nin incinmesini istememişti.”

Yanağımda bir ıslaklık hissettim ve uzanıp aceleyle sildim. Tanrım, bunların hepsi korkunç ve çok üzücüydü.

“Bütün bunlardan sonra bile Seth artık başlangıçta bildiğimiz adam değildi. Sessizdi. Tamamen içe çekilmiş-ti. Şimdiki gibi sayılır. Bu lanet şey... bu kafasını allak bullak etmiş olmalıydı.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Bu onu değiştirmişti. Ve kafasını allak bullak *etmişti*.

“Ama hikâyenin sonu bu değil, Josie.” Gözlerimi açtı-gımda birazcık gülümsüyordu. “Seth sonunda bizim ta-rafımızdaydı. Bizimle çalışıyordu. Ares’le yapılan sava-şa yardım etsin diye Titanlardan birini sonunda serbest bıraktılar. Aiden bunu yapmak için Hades’le anlaşma yapmak zorunda kaldı. Evet, Hades seksi ama ayrıca bir şerefsizdir de. Perses’i, Titan Perses’i bırakmanın karşılı-ğında öldüğünde sonsuza dek Hades’in muhafızlarından biri olacağına söz vermek zorunda kaldı.”

Ağzım açık ona bakakaldım.

“Perses de büyük bir şerefsizdir bu arada.”

Ağzım açık biraz daha baktım.

“Evet, görünüşe bakılırsa bu kötü bir fikirmiş ama bu Seth’in kötü fikri değildi, bu yüzden... Her neyse, sonun-

da... Seth gerçekten inanılmaz bir şey yaptı.”

“Yaptı mı?” diye fısıldadım, nasıl olduğunu merak ederek. Tüm bunları duyduktan sonra Deacon’ın Seth’le aynı ülkede olmaya bile nasıl dayandığını düşünüyordum ama sonra buradaki ilk sabahımı hatırladım. Deacon Seth’e teşekkür etmişti.

Gülümseyişi, gözleri güvercin grisine dönerek güçlendi ve ben, ağabeyinin de aynı göz rengini paylaşp paylaşmadığını merak ettim. “Evet. Gördüğün gibi onlardan sadece birinin var olabileceği kaderlerinde yazılıydı ve kehanet de böyleydi: Seth ve Alex. Tam *Highlander*’da olabilecek bir halt gibi.”

“Hı?”

“Siz ölümlüler.” Gözlerini devirdi. “Boş ver. Son savaşta, Alex Seth’in gücünden yararlandı ve Tanrı Katili oldu. Bu Seth’in fikriydi çünkü güçle ilgili geçmiş problemlerinin bunu yapması için büyük bir risk teşkil ettiğini biliyordu. Ares’le birlikte savaştılar. Kazandılar. Artık Savaş Tanrısı yok. Ama lanet olası kehanet değiştirilemezdi. Geriye kalan tanrılar ortaya çıktılar. Bir Tanrı Katili’nin var olmasına izin vermezlerdi. Alex... o bunu biliyordu, bilirsin. Ne yaptığını, bedelini biliyordu ve yine de yaptı. O kız...o kızın büyük cesareti vardı.”

Kaskatı kesildim, o kadar hareketsizdim ki heykellerden birini taklit edebilirdim.

“Seth onunlaydı. Tanrılar onu öldürdüğünde onu kucağına aldı.”

“Aman Tanrım!” diye bağırdım, koltuğumdan atlayarak. “Ne demek istiyorsun, onu öldürdüler mi? O kadar şeyi yaptı ve onlar...”

“Sakinleş, peteğim. Apollo onunla ilgilendi.” Ben oturana kadar bekledi ama kalbim hâlâ hızla çarpıyordu ve

“Seth Ares’in bu kadar korkunç bir şey yapacağını ve bunun onu bu kadar rahatsız edeceğini bilmiyordu. Bu, kontrolü kırdı. Bir şekilde Ares’i Alex’i onlara katabileceğine ikna etti ve Lucian’ı yanına alarak Akit’i terk etti.” Büyük bir nefes aldı ve yavaşça verdi. “Kapılarda ortaya çıktığında işlerin kötüye gideceğini sandık ama o Lucian’ı öylece Alex’e teslim etti... Kendi de bir şekilde teslim oldu. Bence... Bence yaptığı şey buydu, biliyor musun? Asla Alex’in incinmesini istememişti. Bence derinlerde kimse-nin incinmesini istememişti.”

Yanağımda bir ıslaklık hissettim ve uzanıp aceleyle sildim. Tanrım, bunların hepsi korkunç ve çok üzücüydü.

“Bütün bunlardan sonra bile Seth artık başlangıçta bildiğimiz adam değildi. Sessizdi. Tamamen içe çekilmiş-ti. Şimdiki gibi sayılır. Bu lanet şey... bu kafasını allak bullak etmiş olmalıydı.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Bu onu değiştirmişti. Ve kafasını allak bullak *etmişti*.

“Ama hikâyenin sonu bu değil, Josie.” Gözlerimi açtığımda birazcık gülümsüyordu. “Seth sonunda bizim tarafımızdaydı. Bizimle çalışıyordu. Ares’le yapılan savaşa yardım etsin diye Titanlardan birini sonunda serbest bıraktılar. Aiden bunu yapmak için Hades’le anlaşma yapmak zorunda kaldı. Evet, Hades seksi ama ayrıca bir şerefsizdir de. Perses’i, Titan Perses’i bırakmanın karşılığında öldüğünde sonsuza dek Hades’in muhafızlarından biri olacağına söz vermek zorunda kaldı.”

Ağzım açık ona bakakaldım.

“Perses de büyük bir şerefsizdir bu arada.”

Ağzım açık biraz daha baktım.

“Evet, görünüşe bakılırsa bu kötü bir fikirmiş ama bu Seth’in kötü fikri değildi, bu yüzden... Her neyse, sonun-

da... Seth gerçekten inanılmaz bir şey yaptı.”

“Yaptı mı?” diye fısıldadım, nasıl olduğunu merak ederek. Tüm bunları duyduktan sonra Deacon’ın Seth’le aynı ülkede olmaya bile nasıl dayandığını düşünüyordum ama sonra buradaki ilk sabahımı hatırladım. Deacon Seth’e teşekkür etmişti.

Gülümseyişi, gözleri güvercin grisine dönerek güçlendi ve ben, ağabeyinin de aynı göz rengini paylaşp paylaşmadığını merak ettim. “Evet. Gördüğün gibi onlardan sadece birinin var olabileceği kaderlerinde yazılıydı ve kehanet de böyleydi: Seth ve Alex. Tam *Highlander*’da olabilecek bir halt gibi.”

“Hı?”

“Siz ölümlüler.” Gözlerini devirdi. “Boş ver. Son savaşta, Alex Seth’in gücünden yararlandı ve Tanrı Katili oldu. Bu Seth’in fikriydi çünkü güçle ilgili geçmiş problemlerinin bunu yapması için büyük bir risk teşkil ettiğini biliyordu. Ares’le birlikte savaştilar. Kazandılar. Artık Savaş Tanrısı yok. Ama lanet olası kehanet değiştirilemezdi. Geriye kalan tanrılar ortaya çıktılar. Bir Tanrı Katili’nin var olmasına izin vermezlerdi. Alex... o bunu biliyordu, bilirsin. Ne yaptığını, bedelini biliyordu ve yine de yaptı. O kız...o kızın büyük cesareti vardı.”

Kaskatı kesildim, o kadar hareketsizdim ki heykellerden birini taklit edebilirdim.

“Seth onunlaydı. Tanrılar onu öldürdüğünde onu kucağına aldı.”

“Aman Tanrım!” diye bağırdım, koltuğumdan atlayarak. “Ne demek istiyorsun, onu öldürdüler mi? O kadar şeyi yaptı ve onlar...”

“Sakinleş, peteğim. Apollo onunla ilgilendi.” Ben oturma kadar bekledi ama kalbim hâlâ hızla çarpıyordu ve

ben Seth'in bu kimliği belirsiz kızı kucakladığındaki görüntüsünü hafızamdan silemiyordum. "Apollo'nun, Alex'i Olympos'a götürdüğünde, ona tanrıların nektarı olan *ambrosia* verdiği ortaya çıktı. Bir ölümlü olarak ölmüştü, ama *ambrosia* onu ölümsüz kıldı. O bir yarı tanrı olmuştu. Senin gibi değil, senin gibi yarı tanrı olarak doğmak doğal ve havalı bir şey, ama Apollo onu yine de kurtarmıştı."

"Ah." Bok gibi kafam karışmıştı ama onun *gerçekten* ölmediğini duyduğuma mutlu olmuştum.

"Sonra Seth hepimizi şaşırttı. Aiden'in yaptığı anlaşmayı ve Alex'le olamayacağını biliyordu çünkü, Alex yılın altı ayını Yeraltı Dünyası'nda geçirmek zorundaydı (tamamen Persephone'nin hikâyesinden kaldırma bir olay) ve bu Alex'in asla yaşlanmayacağı anlamına geliyordu. Bu yüzden Apollo ve Hades'le bir anlaşma yaptı."

Devamını beklerken nefesimi tuttum.

"Hayatını tanrılara, ruhunu da Hades'e adadı. Sırf Aiden'a da *ambrosia* versinler diye onların köpeği olacaktı."

"Vay be," diye mırıldandım.

"Anladığını sanmıyorum. Seth, onlar birlikte olabilsinler diye Aiden ve Alex için geleceğini feda etti; ölümden sonrasını, *her şeyini...*" diye açıkladı Deacon ve evet, anladım. Sadece inanamıyordum. "Burada kalan süresinde, ki bunun uzunluğu tamamen tanrılara bağlı, onu kontrol ediyorlar ve ölünce Hades'in kölesi olacak. Sonunda her şeyden vazgeçti."

Arkaya yaslanarak Deacon'a baktım, tamamen aklım başımdan gitmişti. "Aman tanrım, Deacon, ben..."

"Ne düşüneceğini ya da söyleyeceğini bilmiyorsun? Anlıyorum. Hepimiz aynı durumdaydık. Kimse ondan bunu beklemiyordu ama yaptığı şey çok büyüktü. Ağabeyime

her şeyi verdi. Alex'e her şeyi verdi ve sonunda onun hiçbir şeyi olmadı."

Deacon öne eğildi, saç tutamımı çekerek. "Şimdiye kadar."

Gözlerimi kırptırdım.

"Sen varsın değil mi?" Saçımı bıraktı. "Hemen yanıt verme. Arzuladığın adamın insan standartlarına göre bir kitle katili gibi tanımlanabileceğini ve hepsinin sonunda resmen bir aziz olduğunu söyledim sana. Bu iki şeyi nasıl yan yana koyabilirsin?" Omzunu silkti. "Bilmiyorum. Bu yüzden *Supernatural*'i izleyelim. Yeni sezon Seç İzle kısmında."

Ben öylece oturup kalırken Deacon kumandayı aldı, Seç İzle listesini bulup *Supernatural*'i açtı ve harika Winchester Kardeşlerle harika bir şekilde dikkatimi dağıttı.

"Bir sezonda Stull Cemetery'de savaştılar çünkü Cehennem Kapıları'ndan biriydi ya?" dedi, kıkırdayarak. "Stull Cemetery aslında Yeraltı Dünyası'na açılan kapılardan biri. Dizinin senaristlerinin kim olduğunu düşünüyor bana."

Kocaman açtığım gözlerimi üzerinden çektim.

Deacon televizyona odaklanmıştı.

Tuttuğumun farkında olmadığım nefesimi bırakarak kalın minderlere gömüldüm. Şu anda benim için tamamlanan bulmacayı anlamaya çalışıyordum. Seth'in bana söylemediği çok şey vardı ve şimdi... şimdi nedenini anlıyordum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Geç olmuştu.

Deacon ayrılalı bir saat falan olmuştu, Seth'in döneceğine dair bir işaret yoktu ve benim yakında uyumamın imkânı yoktu. Kafamın içi düşüncelerle doluydu. Duyduğum şeylerle ilgili ne düşüneceğimi bilmiyordum ve halıyı arşınılıyordum.

Şimdi onunla ilgi ne düşünmem gerekiyordu? Korkunç şeylerin sonunda doğru şeyi yapmıştı. Bu geriye kalan her şeyi telafi eder miydi?

Sehpanın yanından yüzüncü kez geçerken bakışlarında çoğu zaman gördüğüm çatışmayı, yüzeyin altına duran hüznü kolayca anımsıyordum. Hainleri avladığı için vicdan azabı hissetmişti.

Ve o en büyük hainlerden biriydi.

Deacon haklıydı. Bu iki şeyi nasıl yan yana koyacaktım? Ve başka bir kızın olmasını hesaba bile katmıyordum. Evet, şu an bunun bir anlamı yok gibiydi ama yine de. Her şeyden onun için vazgeçmişti.

Her şeyden.

Tekrar sehpanın yanından geçtim.

Tüm düşünebildiğim bunların hiçbirinin adil olmadı-

ğıydı. İşte bir de kendime ve şartlarıma acıyordum, diğerleri benden çok daha kötü şeyler yaşıyordu oysa. O Alex. O Aiden. Seth.

Ares'in kontrolüne girmişti ve ona korkunç şeyler yaptırılmıştı, neredeyse aynı şeyi şimdi Apollo için yapıyordu. Bu adil değildi. Yanlıştı. Ve üzücüydü.

Ama yaptıklarını değiştirmezdi.

Ölümlü inançlarını fazla mı önemsiyordum? Kendimi savunmak, dövüşmek için eğitim alıyordum. Bir gün sebebi ne olursa olsun doğru tarafta olduklarına inanan insanlarla karşı karşıya gelme şansım vardı ve kendimi korumak için onları öldürmek zorunda kalabilirdim. İnsanlar bile böyle yapıyordu.

Kapıya yaklaşırken, koridorda başka bir kapının kapandığını duydum. Odamızın yakınında başka kimse yoktu. Seth olmalıydı. Ne yaptığımı düşünmek için durmadım ve kapıyı hızla açıp çıplak ayaklarla koridora fırladım... Kapısına ulaştım, parmaklarımla kapıyı tıkladım.

Bir dakika geçti ve kapı açıldı. Seth orada duruyordu, saçları açık çıplak omuzlarına sürünüyordu. Bir elinde siyah tişörtünü tutuyordu.

Onu görmeye hazır değildim, ki bu, dışarı çıkmadan önce muhtemelen düşünmem gerekiyor demektir.

"Selam," dedi yana adım atarak. "Ben de sana gelecektim."

İlk kez odasına adım attım ve aynı benimkine benzediğini fark ettim. Oturma odası. Dar kapı eşiğinden yatak odasına geçiş ve sağında mutfak köşesi. Başımı kaldırıp ona bakarken kalbim hızlı bir şekilde attı.

O kehribar rengi gözlerde o kadar çok sır vardı ki.

"Bir şey... herhangi bir şey buldunuz mu?" diye sordum ellerimi birbirine kavuşturarak.

“Hayır.” Tişörtünü koltuğa fırlatırken karın kasları gerildi ve esnedi. Sonra elini kaldırdı, parmaklarıyla saçını taradı. “Onlardan bir işaret yok. Hiçbir şey. Marcus tedbir olsun diye kapılara adam yığıyor. Umarım kaygılanacak bir şey yoktur.”

“Umarım,” diye mırıldandım bakışlarımı onunkine kaldırarak. O... o kadar güzeldi ki ama içinde varolan bir karanlık da vardı.

Bana doğru bir adım atarken kaşlarını çattı. “İyi misin? Ben yokken bir şey mi oldu?”

“Biliyorum,” diye yumurtladım ve sonra tüm kaslarım kilitlendi.

Kaşını çattı. “Neyi... biliyorsun?”

“Ben... ben Alex’i biliyorum,” dedim ellerimi birbirine bastırarak. Kaşları düştü ve gözlerini fal taşı gibi açtı. “Ares’i biliyorum.”

Seth bana bakakalırken bir adım geri attı. “Öyle mi?”

Başımınla onayladım. Nabzım o kadar hızlı yükseldi ki kusacağım diye korktum. “Her şeyi biliyorum.”

Uzunca bir süre bana baktı ve sonra çenesini kaldırdı. Yüzü sanki kapının yüze kapatılması gibi ifadesizdi. “Her şeyi biliyorsan neden buradasın, Josie?”

Başımı hayır anlamında sallarken ağzımı açtım.

“Burası dışında herhangi bir yerde olmalıydın.”

Öyle mi? Kollarımı göğüslerimde kavuşturdum. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Seth.”

“Ben senin için ne söyleyeceğimi biliyorum.” Çenesinde bir kas seğirdi. “Mideni bulandırıyorum. Ben bir katilim.” Ben geri çekilirken onun sesi yumuşak ve sakindi. “Geçen yıl yaptığım şeyin affedilebilir olduğunu mu düşünüyorsun? Öyleyse her şeyi bilmediğin içindir. Sana bir canavar olduğumu söylediğimde seni kandırmıyordum, Josie. Öyleyim.”

“Hayır,” dedim ve sonra daha yüksek sesle devam ettim. “Her şeyden Alex ve Aiden için vazgeçtin. Hayatından vazgeçtin.”

“Sana bir bağımlı olduğum da söylendi mi?” Başımı evet anlamında salladığımda sert bir kahkaha attı. “Ve yine de... buradasın.”

“Seth...”

Bileğindeki deri bandı çekerken ve kollarını kaldırıp saçını yüzünden çekerken omzunu silkti. “Hangi hayat-tan vazgeçmişim? O kadar büyük bir fedakârlık değil ki. İnan bana. Bunu hak ediyordum. Bana müstahak olanı hak ediyorum.”

“Bunların hiçbirini hak etmiyorsun.” Öne adım attım, başını sert bir şekilde bana döndürmesine aldırmadan. Bu kelimeler ağzımdan çıkınca gerçekten öyle hissettiğimi anladım. Doğru ya da yanlış, hissettiğim buydu. “Boktan bir anneden doğmayı ya da berbat bir çocukluk geçirmeyi hak etmedin. Adım gibi eminim ki seni sana karşı kullanan birini de hak etmedin.”

Göğsü kalktı. “Neden bahsettiğinden haberin yok.”

“Alex’in önüne çıkan her şeyi hak etmediğini de biliyorum. Tıpkı senin gibi. Bu, boktan tercihler yapmadığın anlamına gelmiyor.”

“Yaptıklarımın boktan bir tercihten daha iyi bir şekilde özetlenebileceğinden epey eminim,” diye lafı yapıştırdı.

“Tamam.” Öfke beni ele geçirdi ve onu itmeden az önce durarak fırtına gibi öne atıldım. “Berbat şeyler yaptın, Seth. Korkunç şeyler yaptın. Söylememi istediğin şey bu mu?”

Başını çevirmeye kalktı.

“Hayır. Öyle mi? Kendinle ilgili inanmak istediğin şeyi sana söylemeye devam etmemi mi istiyorsun? Mutluluğu hak etmediğini? Bir canavar olduğunu?”

“Çünkü bir canavarım!” diye bağırdı yüzünü bana dönerek ve yakından bakınca gözleri koyu sarı yanıyordu. Kehribar rengi bir ışık kolunda dans ediyordu, ama o kadar hızlı ortadan kayboldu ki gördüğümden emin olmadım. “Bunu neden göremiyorsun? Etrafındaki herkes görüyor. Bir dakika. Orada durup hayvanları nasıl ezdiğinle ilgili daha fazla hikâye mi anlatacaksın?”

Gözlerimi kıstım. “Kapat çeneni.”

Yapmacık şekilde gülümsedi.

“Seni bir canavar olarak görmüyorlar,” diye karşılık verdim. “Öyle olsaydı buraya gelmene izin verirler miydi? Deacon sana *teşekkür* eder miydi? Şimdiye kadar kimse sana el uzatıp en azından canına kast etmeye *kalkmaz* mıydı?”

Ağzını açtı ama duymak istemiyordum. “Ya da Apollo seni benim için görevlendirir miydi? Bizi öpüşürken bulduğunda derini canlı canlı yüzmez miydi? Bunu neden göremiyorsun?”

Gergin bir an geçti ve sonra çenesini eğdi, bana yaklaştı. Konuşurken sesi alçaktı. “Yani yaptığım korkunç şeylerin hepsini unutabileceğini ve affedebileceğini mi söylüyorsun? Söylediğin şey bu mu?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Hayır. Bunu söylemiyorum. Söylediğim şey şu; sadece eylemlerinin yarısından ibaret değilsin. Olanların dışındaki her şeyi yok sayamazsın.”

Gözlerini dikip bana baktı ve vay be, söylediklerimle gurur duydum ve bu hisse tutundum. “İnsanları önemsemediğini biliyorum. Alex’i önemsemediğini biliyorum. Ve biliyorum ki, eminim ki manipüle edilmemiş olsaydın o şeyleri yapmazdın. Sorumlu değilsin demiyorum ama sadece bu şey seni sen yapmaz. Sen bir Apollyon’dan daha fazlasısın.

Ares'in yanında yer alan bir adamdan fazlasısın. Sen.... Sen aynı zamanda yaptığı yanlış düzeltmek için büyük bir adım atan bir adamsın. Yaptığı şeyden pişman olan bir adamsın. Okulda hiç arkadaşım olmadığını söylediğimde bana gülmeyen adamsın. Benim açımdan bir vücut yastığına dönüştürülmeye izin veren adamsın ve değer veriyorsun..."

İleri atılıp yanaklarımı avuçlarına aldı. "Bir daha söyle."

"Neyi söyleyeyim?" diye tekrarlardım bileklerini yakalayarak. "Bir sürü şey söyledim. Yardım et."

"Sadece Apollyon olmadığımı söyle," diye fısıldadı, sesi sertti.

Gözyaşları boğazımda birikti. "Sen sadece Apollyon değilsin, Seth."

Gözlerini kapattı, parmakları yanaklarımı okşarken yüzü gerildi. "Artık kim olduğumu ben bile bilmiyorum. Ya da ne olduğumu."

Ah tanrım, bu içimi parçaladı. "Sen sadece... sadece Seth'sin."

Kollarında bir titreme oldu. "Ve sen... sen benim kurtuluşumsun."

O beni bırakıp arkasını dönerken nefesimi tuttum. Kapıya doğru tökezledi, normaldeki zarafetinden yoksundu. Onun kurtuluşu? Bu... güçlü bir şeydi. Önemliydi. Ellerimi çenemin altına koyarak onu yatak odasına doğru takip ettim. Yatağın önünde durdu, elleri kalçasındaydı, başını eğmişti ve omuzlarındaki kaslar toplandı. Sırtındaki her kas, düşük pantolonunun oraya kadar gerilmişti.

"Seth?"

Başını kaldırdı ve bana dönmeden önce aldığı nefesi duydum. Etrafına ustaca ördüğü duvarlar çatlayıp yarılmıştı. Daha önce hiç görmediğim biçimde bakıyordu bana.

“Şu anda ayrılmazsan, yapacağım şeyden sorumlu olmayacağım,” dedi. Sesi derin ve pürüzlüydü. “Şaka yapmıyorum.”

Tenimde bir seri ürperti yayılırken dondum kaldım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir parçam ne dediğini bildiğimi düşünüyordu. Üstelik kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin ona güvendiğim gerçeği dışında hiçbir şeyden emin değildim. Kim bilir bu benimle ilgili ne anlama geliyordu?

“Josie.” Kolları yana düşerken sesi çatladı.

O anda kalmama ihtiyacı olduğunu biliyordum. Aslında bundan fazlasına ihtiyacı vardı ve ben gitmek istemiyordum. Ona doğru bir adım atarken midem gergin bir biçimde çırpındı.

Yapabildiğim bu kadardı.

Seth anında önümde durdu. Bir elini belime doladı ve beni çıplak göğsüne çekti. Diğer eli başımın arkasını tuttu, ağzımı onunkiyle buluşmak üzere yukarı kaldırdı.

Öpücük...

Şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak, en tatlı öpücüktü. Dudaklarımın üzerinde belirsiz bir fısıltıydı ama o kadar etkili, o kadar eziciydi ki. Gözyaşlarımı tutmak için mücadele ettim. Ağzımın haritasını çıkartırken güçlü bedeni benimkine yapıştı. O anda son derece hassas bir şey vardı.

Öpücük...

Ruhumu çaldı, mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde içime yerleşmişti. İçimde derinlere uzandı, içimde ateş yakmaktan daha fazlasını yaptı. Bu öpücükte umut vardı. Vaatten fazlası, kefareten fazlası vardı.

Kurtuluştan.

Dudaklarım onu içeri davet ederek onunkilerin altında aralandı ve öpüşme derinleşti ama acelecilik yoktu. Ağır,

belli belirsiz bir keşif vardı. Sanki daha önce kimseyi öpmemiş gibi öpüyordu beni ve ben ciddiye bunun böyle olmadığını biliyordum. Ama dillerimizin buluşmasında yeni bir şey, belirsiz bir şey vardı ve ben titremeye başladım.

Seth geri çekildi, gözleri benimkileri kavradı. “Bunu istiyor musun?”

Sesimi buldum. “Evet.”

“Sen delisin.”

Sonra ağzı ağızımdaydı ve ellerim onun omuzlarındaydı, duyularımın çırpındığını hissettim. Elleri kazağımın kenarında hareket etti ve kazağı başımdan geçirmek gerekene kadar teması koparmadı. Onu yere bıraktı ve sonra dudaklarını benimkilere değdirdi.

Ellerini omuzlarıma koydu, parmakları sutyenim askılarıyla oynuyordu. Daha önce bu kadar ileri gitmemiştim, bu yüzden arkasına yaslanıp bakışı kızaran yüzümde ve aralık olan dudaklarımın üzerinden sonra boynumda gezinince kendimi kapatma dürtümle savaştım zorunda kaldım.

Bedenim mükemmel değildi, onunki gibi değildi. O kadar antrenman ve koşmaya rağmen karnım hâlâ yumuşaktı ve kalçalarım hâlâ biraz genişti. Bu şeylerin değişeceğinden şüpheliydim ama orada durup doyasıya bakmasına izin vermek benim için zordu.

Parmaklarını askıların üzerinde gezdirdi ve dantelli kup kısmının üzerine geldiğinde nefesimi tutmama ve bir duygu isyanının içime dolmasına sebep oldu. Bedenimin ona olan tepkisini saklamak mümkün değildi. Parmakları dekoltemdeki V kısmına ulaştığında elleri yanlara hareket etti, göğüslerimin ucuna süründü.

Yutkundum ama boğazımın işlevini yerine getiremediğini fark ettim. Yakasına geldi, kalçalarını karnıma bas-

tırarak göğüslerimi ellerinin arasına aldı. Başparmakları hareket etti, daha yakına, daha da yakına başıboş daireler çizerek gerçekten *sızlattı* beni.

Gür kirpiklerini kaldırdı, başparmakları sertleşen uçlara vurduğunda bakışı beni kavurdu ve haykırdım. Seth dudaklarıyla çıkardığım sesi esir aldı ama parmakları... Ah tanrım, durmadı. Mümkün olabilecek en tatlı şekillerde ince satenle uğraşarak alay etti, sataştı, çekiştirdi ve işkence etti, ta ki öpücüklerinden nefes nefese kalana ve parmaklarım omuzlarına batana kadar. Bir eli sırtıma kaydı ve manyak yeteneklerinin olduğunu ispatlayarak tek eliyle sutyenimi açtı. Sutyen gevşedi ve başımı göğsüne eğdim, askıları kollarımdan çıkarırken ben onun gergin tenine öpücük kondurdum. Kollarımı indirene kadar bekledi ve sonra sutyeni aramızdan bırakarak düşürdü.

Seth dudaklarını başımın üstüne bastırdı ve sonra çenemi kaldırınca burnumun ucuna kondurdu. Öpücükler gelmeye devam ediyordu. Yanaklarımın üzerine, çeneme ve sonra boynumun yanına. Elleri göğüslerime çıkan yolu bulurken dili nabzımın üzerinde titreşiyordu. Avuçlarıyla benim arasında hiçbir şey yoktu, dokunuşu elektrikli telle çarpılmaya yakındı.

Boğazımdan mümkün olduğunu bile bilmediğim bir ses yükseldi ve dudaklarının boynumla omzum arasındaki tende kıvrıldığını hissettim. Kolunu belime sarıp beni havaya kaldırdığında ona tutundum. Sonra sırtüstü haldeydim, onun yatağında. Saçlarım dağılmıştı, üstüm tamamen çıplaktı ve o üzerime eğilmişti. Bakışı da dokunuşu gibi kalbime biri sürü tehlikeli şey yapıyordu.

"Mükemmel," diye mırıldandı. "Biliyor musun? Kesinlikle mükemmel."

Başını aşağı eğmesini izlerken konuşamadım, sarı saç

tutamları göğsümü okşayarak, ciğerlerimdeki havayı boşaltarak öne düştü. Ağırlığını bir koluna verirken göğsümün ortasından sıcak, ateşli bir yolu takip etti. Eli güneye doğru inerken dudakları ve dili göğsümün her metrekaresinin tadına bakıyor, sertleşen göğüs uçlarıma daha da yaklaşıyordu.

Parmakları kotumun düğmelerini açtı. Fermuarı indirdi; erotik sesi, ayak parmaklarımı kıvırmama neden oldu. Çekiştirdi ve içgüdüsel olarak kalçalarımı kaldırmaya zorladı beni. Yaptım ve kotum bacaklarımdan aşağı indi, ayaklarımdan çıktı, zemine düştü. Elini tekrar karnımın üzerine koyarken ağzı nihayet olması gereken yere, göğüs ucuma ulaştı.

Sırtım yataktan yükselirken haykırdım. Vay be. Elleri ağzının yanında hiçbir şeydi. Tanrım. Parmaklarım yorgana geçti ve ucunu dişlerinin arasına alınca benden gırtlaktan gelen bir inilti çıkıverdi.

“Seth!” adını söylerken nefes almaya çalıştım ama ısırıldığı yerde diliyle fiske yaparak ve hafiften batan yeri rahatlatarak güldü. Ve sonra diğer göğsüme de aynısını yaptı, öptü, emdi, ısırıldı ve yaladı ve ah *tanrılar*, boyumu o kadar aşmıştım ki komik bile değildi.

Yaptığı şeyin içinde boğuluyordum ve elini kaburgalarıma kaydırıp göğsümün üzerine koyduğunda kesinlikle o anda öleceğimi düşündüm. Ölmemeyi umdum çünkü kalçama bastırıldığı kalın ve sert şeyi hissedebiliyordum ve kalbim o ihtiyaçla, istekle ve diğer bin türlü şeyle çarpıyordu.

Seth ağırdan aldı, kalçalarım huzursuz bir şekilde hareket etmeye başlayana ve bacaklarımı birbirine bastırana kadar beni tahrik etmeyi sürdürdü. Ellerimi kollarından aşağı kaydardım, kaslarındaki şişliği hissederken

hafif titrediğini de hissettim. Tuhaf bir şekilde o anda dövmelerinin çıkıp çıkmadığını ve neye benzediklerini merak ettim.

O sırada düşünmeyi bıraktım çünkü eli hareket etmeye devam ederken yükselerek ağzını benimkine getirdi. Öpücükleri yavaştı, durgundu, neredeyse sorgulayıcıydı ve o öpücükler, tatlı ve baş döndürücüydü. Seth her açıdan *baş döndürücüydü*. Elektrik kıvılcımları tenimde dans ediyordu, hissettiğim her şeyi yoğunlaştırıyordu ta ki eli karnımdan külotumun üzerine inerken alev alacağımı düşünene kadar.

“Bacaklarını benim için açar mısın?” diye sordu ağzıma karşı.

Bacaklarımı araladım ve sonra beni avuçladı. Baştan aşağı gerildim, çünkü hem daha önce bana hiç böyle dokunulmamıştı ve hem de içimin derinliklerinde sımsıkı bir gerilim vardı.

Ağzımın karşısında anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldandı, elini bacaklarımın arasında hareket ettirdi, parmakları yukarı çıkıp sonra aşağı indi. “Bunu sevdimi?”

Yanıt olarak kalçam yükseldi ve o yine güldü. Alnını benimkine dayadı. Parmaklarının ağır hakareti devam ederken göğsünün hareket ettiğini hissedebiliyordum. “Bunu evet olarak kabul ediyorum,” dedi.

“Ben...” Kolunu sıktım, parmaklarını her oynattığında elimin altındaki kasları hissettim. “Seth...”

“Adımı bu şekilde söylediğini duymaktan sıkılabileceğimi hiç sanmıyorum.” Geri çekilmeden önce beni öptü ama elleri külotumun kenarının altına girdi ve sonra onları bacağımdan aşağı çekti.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım.

Dudaklarının bir kenarı bana bakarken muzip bir şekilde kalktı. “Çok güzelsin be, Josie.”

Duyduğundan bile emin olmadığım bir sesle “Teşekkür ederim,” diye geveledim. Ellerini belimin iki yanına koydu ve bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı; ama üzerinde hâlâ pantolonu vardı. Bu bana doğru görünmedi, bu yüzden doğruldum ve kızaran yüzümü boynuyla omzu arasındaki yere bastırdım. Pantolonunun kemer kısmını el yordamıyla aradım ve geriye çekilerek bana yardım etti.

Pantolonunu çektim ve bacaklarından aşağı indirme yardım etmek için öne doğru eğildi. O noktada tekrar yönetimi devraldı ki bu iyiydi, çünkü pantolonunu kıcımlı havaya dikmeden uzun bacaklarından aşağı nasıl indireceğimle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Üzerinde siyah baksırından başka bir şey kalmayınca dilim ağzımdan dışarı sarkacakmış gibi hissettim. Baksırın kumaşını geren sertliğini görebiliyordum.

Bakışımı yukarı çekerek elini çenemin altına koydu. Gözlerimiz buluştu. Bakışlarında yumuşak bir şey vardı, başkalarının maruz kalacağından şüphe duyduğum bir şeydi.

Alt dudağımı ısırarak tekrar ona uzandım. Elini çenemden çekti, baksırını tutamadan bileğimi büktü. Şaşırmış bir halde bakışımı tekrar kaldırıp ona baktım.

Bana hâlâ o şekilde bakıyordu. “Tamamen yoldan çıkmadan önce sanırım bana söylemen gereken bir şey var.”

“Ne?” Aklım başımdan mı gidiyordu?

Başını eğip çıplak omzumu öperken elimi kendine çekip avucumu uzunluğuna bastırdı. Kumaştan sızan sıcaklıktan nefesimi tuttum ve o inledi. “Josie, bir erkeğe hiç bu şekilde dokundun mu?”

Parmaklarımla onu sardım ve kalçası ileri seğırdi. Başını kaldırıp ağzımın kenarını öperken elimi uzunluğu boyunca kaydırıldı. “*Josie...*”

“Hayır,” diye fısıldadım, onu baksırının üzerinden elimle sıkıca kavrayarak. “Ben... Hiç kimseyle birlikte olmadım daha önce.”

İrkilerek başını kaldırdı, bakışıyla beni avladı. “Ve bunu bana bahşedeceksin?”

“Evet.” Kafası karışmasın diye başımla da onayladım.

Elimi geri çekerek kalktı, beni sırt üstü yatırıp daha derin öpmek için başını eğdi. Dudakları dudaklarımdayken “Daha önce hiçbir şey bana ait olmadı,” dedi. “Hiçbir şey ve hiç kimse daha önce sadece benim olmadı. Kimsenin ilki olmadım.” Beni öptü ve sonra başını kaldırdı. Gözlerine dimdik baktım. “Ben de daha önce kimseye ait olmadım.”

Elimi kaldırıp avucumu yanağına bastırırken kalbim acıdı. “Sen benim ilkiyisin,” diye fısıldadım. “Sen... sen benim sonum olacaksın.”

Dudakları aralandı. “Bu söyleyip sonra geri alabileceğin bir şey değil.”

Göğsüm kalkarken bakışlarımı ondan çekmedim. “Aynen öyle diyorum.”

Başparmağını dudağımın üzerinde gezdirdi. “Ben gerçekten şanslı bir orospu çocuğuyum.”

Bunu kavrayamadan başparmağının yerini ağzı aldı. O kelimeler bir tür bozulmaz bir bağ yaratmış gibiydi ve öpücükle mühürlenmişti. Sanki kendi kehanetimizi yazıyorduk, yazılı olmayan kendi kaderimizi.

“Bunu yapmayacağız,” dedi.

Gözlerimi fal taşı gibi açtım. “Ne?”

Yumuşak bir kahkaha attı ve sonra inledi. “Evet, bunu

söylediğime inanamıyorum ama senden istediğim başka ilkler var. İş oraya gelmeden önce benim olmasını istediğim başka şeyler.”

“Ama...”

“İstediğim bu,” dedi hareket ederken elini karnımdan aşağı, bacaklarımın arasına kaydırды. “İstediğim *bu*.” Elini üzerime koydu ve kalçam yükseldi. “Ve istediğim şeyin bir sürü yolu var. Birçok yolla benim olmasını sağlayacağım.”

Aman tanrım.

Parmağını ıslaklıktan içeri kaydırıp içime soktu. Tüm bedenim gerildi ve parmağını yavaşça hareket ettirmeye başlarken beni izledi. “Bu o yollardan biri.”

“*Seth*.”

Gözleri parladı ve başımı arkaya atmama neden olan bir şey yaptı ve nefesim kısa, hızlı soluklara dönüştü. “Böyle o kadar güzelsin ki,” dedi bakışını elinin olduğu yere, aşağı indirebilmek için dönerken. “Tahmin bile edemezsin.”

Kalçam elinin altında ritmik bir biçimde hareket ediyordu ve ağzımdan çıkan sesler muhtemelen beni daha sonra utandıracaktı ama o sırada pek de umurumda değildi. Diğer elimi saçından geçirdim.

“İstediğim başka bir ilk daha var.”

Yüzünde beliren gülümseme, neredeyse günahkâr bir gülümsemeydi. Bana derin bir öpücük vermeden önce bir anlık bakışını yakaladım ve sonra aşağı indi, bazı alanlarda diğerlerine göre daha uzun kaldı. Göbek deliğimin etrafındaki yeri öptü ve sonra dilini içeri soktu, kalçam elinin altında eziliyordu. O kadar yakındım ki... Elini çekince haykırdım.

Ve sonra elinin olduğu yeri öptü.

“*Seth*,” diye tısladım parmaklarımla saçını sımsıkı tutarak. “Ben... ben bunu daha önce hiç yapmadım.”

“Farkındayım Josie.”

“Ama cidden hiç...”

“Biliyorum. Ve hepsi benim,” dedi. “Rahat ol.”

Binlerce sebepten dolayı rahat olamazdım. Bacaklarımın arasındaydı, içime giden yolu alevlendiren nefesi uyluğumda ılıktı. Ağzını üzerime kapadığında, damarlarıma sıcaklık nüfuz etti ve Seth bana aç bir adamı hatırlatan bir ses çıkardı.

“O kadar tatlı ki,” dedi.

Dudaklarımı öptüğü gibi oramı öperken kalbimin atışı iki katına çıktı. İlk başta yavaş ve yumuşaktı, sonra daha derin, daha ıslak ve daha ateşliydi. Ben o kadar çok kıpırdanınca elini alt karnımın üzerine koyarak beni tuttu, kalçam dilinin vuruşlarıyla eşleşerek hareket etti. Yoğun ve zevk veren duygular altında ezildim. Bana ne kadar yakın olduğunu düşünmek yerine *onunla* bu kadar mükemmel oluşundan zevk aldım.

“Seth,” diye soluyarak ismini söyledim.

Daha derine giderek daha da hızlandı. Kendini kontrol edemiyormuş gibi kalçasını oynattığının farkındaydım ve bununla ilgili bir şey beni kor gibi yaktı. Her nasılsa içgüdüsel olarak orgazma benim kadar yakın olduğunu anladım ve bunu istedim. Nefes aldım ama içimin derinliklerindeki sarmal çözülerek boşaldı. Haykırdım ve onun en yumuşak yerime karşı çıkardığı boğuk, gırtlaktan gelen sesini duydum. İçime rahatlama doldu, nefesimi çalan duyguların ezici, vurucu ve zonklatıcı yoğunluğu altında eridim.

Seth beni bırakmadı, ben nefesimi düzen sokana kadar beni ve her şeyi yavaşlattı. Elim saçından kaydı, gevşek bir şekilde karnıma düştü. Kalkmadan önce her iki bacağımı bir kez daha öptü.

Hafif mayhoşlukla ifadesinin biraz irkilmiş, biraz ek-

seninden kaymış gibi görüldüğünü düşündüm. Bunda sorun yoktu. O da benim eksenimi uçurmuştu.

Üzerime tırmanarak yumuşak bir şekilde beni öptü, ağzında ikimizin karışık bir tadı vardı. “İyi misin?” diye sordu.

“Mükemmel,” diye mırıldandım. “Kemiklerimi hissetmiyorum.”

Güldü. “Hemen dönüyorum.”

“Hı hı.”

Yataktan uzaklaşırken yüzü yumuşadı. Aşağıya uzanarak örtüyü aldı ve belime kadar çekti. Üzerimi tamamen örtmemişti, bakışları göğüslerim kayınca bunu kasıtlı yaptığını düşündüm.

Gözlerim yarı açık şifonyerin orada durmasını ve temiz bir baksır almasını izledim. Omzunun üzerinden bana baktı ve göz kırptı. “Bu da benim için bir ilkti.”

Ne kadar rahattı, hiç utanması yoktu.

Bunu sevdim.

O banyoda gözden kaybolurken birazcık sııttım. Suyun aktığını duydum ve kendini temizlediğini hayal ettim. Birkaç saniye içinde döndüğünde ben yerimden bir santim bile kıpırdamamıştım.

Yatağa çıktı, sırtımın altına bir kolunu kaydırды. Beni yan çevirdi ve sonra beni geri çekti, popomu kalçalarının arasına aldı. Kolunu belime sımsıkı sardı, bedenlerimiz birbirine kilitlenmişti.

“Hâlâ benimle misin?” diye sordu.

“Ben...” Aklımı toplamam bir dakikamı aldı. “Böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

Çıplak omzuma bir öpücük kondurdu ve sonra kalbimi paramparça etti. “Ben de.”

YIRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Kalbim hâlâ çarpıyordu. Burada uzandığımızdan beri ne kadar zaman geçmişti, emin değildim. Josie hançer tuttuğum elimi tutmuştu ve parmağının ucuyla avucumda rasgele şekiller çiziyordu.

Böyle olabileceğini hiç düşünmemişti miydi?

Ben de öyle. Gerçekten. Hayatımda baksırımı bile çıkarmadan hiç gelmemiştim ve bu kadar güçlü gelmeme rağmen onu hâlâ istiyordum. Bir mağara adamı gibi kafamdan *benim, benim, benim* kelimesini defalarca tekrarladım ve evet, bu bir ilkti. Bu kadar yoğun şeyler hissetmek aklımı karıştırıyordu. Bu bir gecede olmamıştı. Bir süreçten geçerek buraya gelmiştik.

Her şeyi, benimle ilgili kahrolası her şeyi biliyordu ve yine de buradaydı. Kollarımdaydı, mükemmel bir şekilde ılık ve yumuşak. Şanslı mı? Bu kelime yetmezdi. O... o bir hediye idi. Kurtuluştu.

Bu şekilde hissetmek tehlikeliydi çünkü beni sahip olmayacağım şeyler hakkında düşünmeye itiyordu. Öncelikle bir gelecek ve sonra onun adeta bir silah oluşu gerçeği vardı. Bir gün Hyperion'la karşı karşıya kalacaktı. Kolumu beline sardım.

Şu anda bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum.

“Küçük bir kızken...” dedi. Birbirimize sokulduğumuzdan beri rasgele şeylerden konuşmaya başlamıştı ve ben onu durdurmak istememiştim. Sesini seviyordum. “Gerçekten tombuldum. Büyükbabam bana yağ tulumum derdi.”

Sırıttım. “Yağ tulumum.”

“Aman tanrım,” diye kahkaha attı. “Bu kulağa hiç hoş gelmiyor.”

“Doğru.”

“Bahse girerim sen tombul değildin. Muhtemelen karın kaslarıyla doğdun.”

Başımı eğerek damgayı görmeme eşlik eden öfkeyi bastırmak için boynundaki hilal şekilli yaraya bir öpücük kondurdum. “Civardaki en fit bebek bendim. Tek elle iki biberonu kaldırabiliyordum.”

Yumuşak kahkahasıyla bedeni sallandı. “Komiksin.”

Kendimi tutamayarak burnumu boynuna sürdüm ve ürpermesine neden oldum. Çoktan ikinci raunda hazırdım ama kendimi kontrol altında tuttum, onu sadece kollarımda tutmak bana yetmişti. Kollarımda uyuyakalması pek sürmedi. Yorgun olmama rağmen kendimi ayık hissettim, ona odaklanarak göğsünün ağır ve sabit yükselişine, dudaklarının aralanış biçimine ve upuzun kirpiklerine kendimi kaptırdım.

Orada uzanmış saniyeler geçmiş gibi hissederken aslında saatler geçmiş olabilirdi. Midemdeki kurşun top yüzeye çıktı ve daha da ağırlaştı. Şüphe sinsice düşüncelerime sızdı. Bu pişmanlık değildi. Kahretsin, hayır. Josie ile geçirdiğim bu anlardan asla pişman olamazdım. Korku daha derinlerde, deneyimlediğim her şeyde idi. Bu, şu anda ona sarılmama rağmen parmaklarımın arasından

kayıp gideceğini ve bununla ilgili yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söyleyen, ürpertici, sinir bozucu bir histi.

Sadece birkaç saatlik uykuyla çalışıyordum ama kulağa ne kadar basmakalıp gelirse gelsin bir haftalık uyumuşum gibi hissettim ve Josie onu en son gördüğüm yerdeydi, kollarımda.

Uyanmıştı, yüzü bana dönüktü ve küçük bir gülümsemeyle dudakları yukarı kıvrılmıştı. “Günaydın,” diye fısıldadı.

Dudaklarımızın arasındaki o küçücük mesafeyi kapatarak, uyuyakalmadan önce düşündüğüm şeylerin aniden ortaya çıkmasına aldırmadan onu yumuşak bir şekilde öptüm. Dudakları benimkilerin altında yumuşak ve ılıktı, bu yataktan kıpırdamak istemiyordum.

“Antrenman,” diye mırıldandı ben başımı kaldırıncaya. “Bizim...” diye soludu dilimi alt dudağında gezindirirken. “bizim bugün antrenman yapmamız gerekiyor.”

“Senin eğitmenin benim.” Yana kaydım, onu istediğim yere, altına aldım ve başının iki yanına dirseklerimi koydum. Bacaklarını araladı ve ben arasına girdim. İç çamaşırimdan, aramızda hiçbir şey olmaması için sihirli bir şekilde kurtulabilseydim çılgın halılar yerdim, ama göğüslerinin göğsümdeki yumuşaklığı kendi başına pek bir harikaydı zaten. “Geç kalabilirsin.”

Ellerini göğsüme koyarken bana sıırttı, dokunuşu belli belirsizdi. “Şey, izin verdiğin için teşekkürler.”

“Teşekkür etmene gerek yok. İyilik olsun diye yapıyorum.”

“Eğer şimdi yataktan çıkmazsak hiç çıkmayacaktık”

gibi bir hisse kapıldım.”

“Bunda yanlış bir taraf görmüyorum.” Başımı eğerek şakağına bir öpücük kondurdum ve sonra da yanağına. “Ayrıca, kalp atışının burada da hızlanacağına söz veriyorum.”

“Aman tanrım,” diye kıkırdadı ellerini boynuma kaydırırken ve parmaklarını saçıma dolarken. Hissettirdiği şey hoşuma gitti. Kahretsin, bu sabahın her şeyi hoşuma gitti.

Dudaklarım tekrar onunkileri buldu ve bu öpücük... Evet, daha önce yüzlere kez yaptığım şeyin bu kadar farklı, bu kadar yeni hissettirebilmesi vahşiydi. Bunu nasıl anlamlandıracağımdan emin değildim ama o haklıydı. Yapmamız gereken son şey eğitime... *bunun...* engel olmasına izin vermektir.

Bazen olgunluğum beni şaşırtıyordu. Bu, eski, daha bencil, siklemeyen Seth'e dönüşebilmeyi dilediğim anlardandı.

İç çekerek onu bir kez daha öptüm, derin ve anlamlı. Bu kez başımı kaldırdığımda, ağır kıcımı üzerinden yuvarladım ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. “Haklısın. Bugün uslu olacağız.”

Josie bir dakika daha uzandı, yüzü kızarmıştı ve bakışları odaklanmamıştı. Örtü kaymış, pembe göğüs ucunu ortaya çıkarmıştı ve evet, bu olgunluk işi berbattı.

Yeni keşfettiğim kendime hâkim olma olayından vazgeçmeden o koridorun karşısına geçti, duş almamız ve antrenman kıyafetlerimizi giyinmemize yetecek kadar uzun kaldı. Belki kırk dakika geçmişti ki koridorda buluştuk, kapüşonluyu atletinin üzerine geçirirken gözlerimizin buluştuğu an yanakları pembeleşti.

Bir dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. Sessiz sakin koridorda öylece birbirimize bakarak durduk. Ne söy-

leyeceğimiz konusunda gerçekten bir fikrim yoktu. Bu... bununla ilgili hiç deneyimim yoktu. Geceyi bir kızla geçirmek ve seks yapmamak. Onu tekrar görmek ve diğer yöne gitmeyi istememek.

Başını kaldırıp koridora bakarken gevşeyip düşen saç tutamını kulağının arkasına aldı. "Hazır mısınız?"

Başımınla onayladım ve koridorda yürümeye başladık, yolu yarılamaştık ki tamamen banal bir şey yaptım. Aramızdaki mesafeyi kapattım, bakmadan elini buldum ve parmaklarımı onunkilerin arasına geçirdim.

Başını kaldırıp baktı, yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti ama sonra gülümsedi ve evet, o gülümseme buna değdi.

Bir şeyler... birazcık garipti.

İkimiz de birkaç saat önce yatakta beraber değilmişiz gibi yapmaya çalışıyorduk. Pekâlâ, ben tamamen çıplak değilmişim gibi davranmaya çalışıyordum ve o parmakların ve ağzın nerelerde bulunduğunu düşünmeme izin vermek için elimden geleni yapıyordum. Cidden bunların hiçbirini düşünmemeye çalışıyordum, aklımı bununla bozmak için çok daha uygun bir anı kollayacaktım.

Yapamıyordum.

Bugün antrenman yapmak, tamamen benim fikrimdi ama anlaşılan pek parlak bir fikir değildi. Düşüncelerim dağınıktı ve dün geceyle ilgili her şeye takılıyordu.

Seth etrafımda daire çiziyordu. Çenesi alttaydı ve dudakları yaptığımız şeye tamamen aykırı bir şekilde çarpık bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. O kehribar gözleri de öyle. Gözleri, konsantre olmamı zorlayacak hınzır sırlarla do-

luydu. Kapalı kapılar ardında olduğumuzda ne olacağını düşünüp durdum.

Bir kolunu sallayarak ileri atıldı. Hazırlıksız, blok hareketi yapmak yerine yana atıldım. "Dikkatini ver," diye mırıldandı.

Kollarımı kaldırıp pozisyon alarak gözlerimi kısıtım. "Tamamen dikkatimi veriyorum."

"Hayır, vermiyorsun."

Etrafımda döndü, kolu uçuşarak. Kaçmak yerine saldırıya adım atarak vuruşu blok etmek için ön kolumu kullandım. Etkisi sarsıcıydı, doğrudan omzuma gelmişti ama buna alışıyordum. İlk kez bir vuruşu başarılı bir şekilde bloke ettiğimde, çılgına dönmüş bir tavşan gibi ses çıkarak minderin etrafında hoplamıştım.

"Güzel." Seth eğildi ve tekme atmak üzere olduğunu anladım. Bunlardan nefret ediyordum. Geriye adım atarak kolumu bana öğrettiği gibi bir yay gibi savurdum, tekme karnıma gelmeden bloke ettim.

"Biraz daha hızlı olabilirdin." Kollarımı sallarken doğruldu. Çalımın yanımdan geçerken ben atladım ve eli popoma şaplak atınca küçük bir çığlık attım. Ona doğru ağzım açık hızla döndüm. Göz kırptı. "Anladın mı? Bunu görmen gerekti."

Gözlerimi kısıtım ama onu tekmelemek gibi aptalca bir şey yapmadan odanın kapıları açıldı ve Luke uzun adımlarla içeri girdi.

"Dostum," diye seslendi Seth ona, minderden bir şişe su araklarken. Bir yudum aldı. "Erkencisin."

Sırt çantasını kapının yanına bırakırken başını evet anlamında salladı. "Evet, sınıfta bir takım haltlar oldu. Programın biraz dışına çıkarak son buldu."

"Ne oldu?"

Seth etkileyici pazılarını ortaya çıkararak suyu bana uzatırken Luke kazağını çıkardı. “Bir takım haltlar işte, kafeteryada olanlar kadar kötü değil.”

“Ah hayır.” Bir yudum aldım. Gerilmiştim.

Önümüzde durup elini dağınık saçından geçirdi. “Bir safkan ve bir melez birbirine girdi. Sonunda masalar ve sandalyeler kırıldı.” Seth’e baktı, ifadesi mesafeliydi. “Bunun iyiye gideceğini sanmıyorum.”

“Ben de.” Bana döndü, şişeye parmağıyla fiske vurdu. “Biraz daha içmen gerek.” Luke’a dönünce ona yaptığım surat hareketini görmedi. “Marcus bu konuda ne yapacak sence?”

Omzunu silkti. “Ne yapabilir? Bizi ayırmanın hiçbir faydası olmaz. Deacon’a etrafta dolanmasını istemediğimi söyledim. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama o... o bu şeyler hakkında biraz fazla iyimser olmaya meyilli.”

“Doğru,” diye mırıldandı Seth.

Deacon ile ilgili yorum bana çok tuhaf geldi ama çocuklar antrenmana dönmeye kesinlikle hazırlardı. Suyun kapağını sıktım ve yana bıraktım. Luke ile kollarımı kaldıramayacağımı hissedene kadar daha fazla blok teknikleri üzerinde çalıştık. Sonra tutuşlardan kurtulmaya geçtik.

Bu, pek de harika olmadığım bir başka konuydu.

Luke’la başladım, önde kollarını benimkilere dolamış, onları yanlarımda alıkoymuştu. Bu tutuştan kurtulmanın iki yolu vardı. Saldırganın dengesini bozmayı umarak bacaklarımı kaldırıp ağırlığımı arkaya atabilirdim. Ya da ağırlığımı öne verebilirdim, ki saldırganı benimle birlikte indirirdim ama bu bacaklarımın doğru pozisyon almasını gerektiriyordu ve Luke orada durmuş bunun için bana izin verecekmiş gibi görünmüyordu.

“Luke’a Luke’muş gibi davranmayı kesmelisin.” Seth

kollarını göğsünde kavuşturmuş, sahanın yanında duruyordu. “Kendini tutuyorsun.”

“Tutmuyorum.”

Arkamda Luke kıkırdadı. “Evet, tutuyorsun.”

Omzumun üzerinden ona bir bakış fırlattım.

Kaşlarını kaldırdı. “Bu noktada yapabileceğin bir sürü şey var. Ayağıma basabilirdin. Ya da başını geriye atarak bana kafa atabilirdin.”

Pekâlâ, hakkı vardı ama...

Seth başını yana devirip bekledi.

“Kahretsin,” diye ters bir şekilde homurdandım. Haklılardı. Luke’u incitmek istemiyordum.

“Rahat olmalısın, Joe.” Seth kollarını açarak ileri hareket etti. “Olamazsan bunun bir anlamı yok.”

Gözlerimiz buluştu ve Seth’in bunu söylemesi gerekmedi. Onun bakışlarında gördüm. Büyük bir parçası, bunların hiçbirini yapabileceğimi düşünmüyordu. Silahların olduğu duvara omuzlarımın üzerinden baktım ve içimde tüm bıçakları gördüğüm ilk andan beri geçmeyen bir gerginlik söz konusuydu. Kendime karşı dürüst olursam benim de bir parçam emin değildi.

Yüce tanrım.

Bunu yapabiliirdim. Bunu yapmak *zorundaydım*.

Luke’un kolları hâlâ bana sarılıydı ve ben... cehenne me kadar yolu var. Gözlerimi sımsıkı kapayarak başımı arkaya attım. Kafatasımın üstü Luke’un çenesine geldi. Kafatasımda acı patlaması dalgalanırken Luke’un kolları anında düştü.

“Kahretsin.” Bir adım geri tökezledi. “Lanet olası sert bir kafan varmış.”

Kafamın arkasını ovalarken sırtarak ona döndüm. Çenesiyle daire çiziyordu. “Bunu bir iltifat olarak alacağım...”

Seth kolunu boynuma doladı, kelimelerimi kesti. "Şimdi bundan nasıl kurtulacaksın?" Sesi kulağımda bir fısıltıydı.

Bir dakikalığına dondum kaldım. Bedenini benimkine yapıştırdı ve bu sabahtan beri en yakın haliydi. Kelimenin tam anlamıyla üzerime çıktığı ve benim tamamen çıplak olduğum andan beri.

Ah canım.

Görüntüler sel gibi aktı. Anında, yanaklarımın yandığını hissettim. Bir kez beynim oraya gitti mi tamamen gidiyordu.

"Burada öylece duracak mısın?" diye sordu Seth, sesi daha sert çıkmıştı.

Kendime geldim. Karşımızda duran Luke, çenesini kurcalamayı bırakmış izliyordu. Kalçamı oynatarak kollarını sıkıca tuttum ve bacaklarımı açarak bir tanesini Seth'inkilerin arasına soktum. Böylece ben sabit bir şekilde kalarak onu omuzumdan atabilecektim ama bu pozisyon Seth'in... alt kısımlarıyla doğrudan temas etmeme de neden oldu.

Bundan *hiç* de etkilenmemiş değildi.

Bunu kabul etmek ve bir saniye için tüm o kızsal şeyleri düşünmek için kendime izin verdim, sonra burada büyük bir fırsatımın olduğunu anladım. Onun da dikkati dağılmıştı ki bu nadiren olurdu. Onun tutuşlarından herhangi birini henüz kıramamıştım ve bu benim ilk şansımdı. Kollarını sıkıca tutup belden eğilerek ağırlığımı öne verdim.

Kötü hareket.

Popom onun önüne yapıştı ve kulağımdaki yumuşak inlemesi dengemi sarstı. Kalçamı yana yatırdım, ağırlığımın dengesini bozdum ve Seth'in boynumdaki kolları gevşeyerek peşimden geldi. Kıpırdandı ve tüm ağırlık sağ bacağımı zorladı. Bacağım pes etti.

Ve ikimiz de yere serildik.

Önce yüzüm düşünce kollarımı yanlara açtım ve yüzüm

minderi öpmeden önce kendimi tuttum. Seth üzerime çıkarak kollarını yanımdaki mindere indirdi. Bacakları benimkilere dolanmıştı ve bulunduğumuz pozisyon, kulak memelerimin ucunun yanmasına ve karnımın kasılmasına neden oldu.

“Güzel,” diye yorum yaptı Luke.

Seth yukarı kalktı ki sırt üstü yuvarlanabileyim. Başımı kaldırıp ona bakarken boğazımda tuttuğum nefesi hissettim. Gözleri yanıyordu, parlak, aydınlık bir sarımsı kahverengiydi. Saçının daha kısa olan tutamları kurtulup çıkmıştı, yanaklarına değiyordu. Gözlerimizin buluştuğu an kıpırdamadım. Dudaklarına ağır bir gülümseme yayıldı.

“İyi misiniz millet?” diye seslendi Luke.

Seth, bakışlarını yüzümde gezdirirken soruyu duymazdan geldi. Karnımdaki kasılma aşağı indi.

“Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Seth’in yüzündeki bakış kolaylıkla okunabilirdi. Çok önemli bir sorunun cevabı için yalvarıyordu: Luke’u yeterince görmezden gelirsek gider miydi?

“Tamam,” dedi Luke iç geçirerek. “Ortam biraz tuhaflaştı. Belki de ben gidip... ee, bir şeyler yapmalıyım. Kapıyı arkamdan kilitleyeceğim.”

Gözlerine bakarken biraz kaybolmuştum ve kalp atışım o başını eğince deli gibi hızlandı. Beni öpeceğinden emindim, orada minderlerin üzerinde, Luke’un önünde ve ben...

Antrenman odasında tiz bir ses bangır bangır çaldı, Seth irkilerek kendini arkaya attı. Bir saniye içinde ayağa fırladı. Ben de ne olduğunu anlayamadan ayağa dikilmiştim. Luke çoktan dönmüş, kapıya doğru hızla koşuyordu.

“Ne oluyor?”

Sesin şiddeti artarken yüzümü buruşturdum.

“Hava saldırısı sireni. Uyarı sinyali. Akit saldırı altında.”

OTUZUNCU BÖLÜM

Görev kapılara gitmemi istiyordu ama Josie'yi burada kendi başına bırakmamın imkânı yoktu. "Seni yurda geri götürmemiz gerekiyor."

Rengi attı. "Ama..."

"Bu bir şey olmayabilir ama öyleyse sen hazır değilsin." Tekrar ağzını açtı ama lafını kestim. "Adilik yapmıyorum. Bu gerçek. Hazır değilsin ve senin güvende olmana ihtiyacım var. Tamam mı?"

Bir dakika için tartışacakmış gibi göründü ama sonra başını evet anlamında salladı. Elini tutup yurdun yolunu tuttum, koşan Avcıları ve binalara sokulan panik öğrencileri geçtik. Onu benim odama aldım, delice bir sebeple orada daha güvende olacağını düşünmüştüm.

Odaya girerken beni takip etti. "Eğer bu bir şeyse, şey olabilir mi?.."

Omzumun üzerinden ona baktım ve aniden birbirinden çok farklı iki içgüdüye kapıldım. Biri onunla kalmak, güvende kalmasını garantilemek. Diğeri ise olduğum şeyden dolayı sekiz yaşından beri eğitildiğim şeyi, benden bekleneni yapmaktı.

Sen sadece Apollyon değilsin.

Josie yatağın kenarına oturarak yorgani kendine sardı ve askıdaki termalimi alıp giydiğim tişörtü üzerine geçirirken hayır anlamında başımı salladım. "Duvarların ihlal edildiği anlamına gelebilir."

"Ah tanrım," diye fısıldadı ve ben onun ayaklarını sürdüğünü duydum. "Sen... senin gitmen gerekiyor."

Şifonyere yönelerek silahları aldım ve onları doldurdum. Döndüğümde o gözlerini fal taşı gibi açmış orada duruyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken kalbim kaburgalarımın arasına çarptı. Yüzünü ellerimin arasına aldım, çenesini kaldırdım ki gözlerimiz buluşsun. "Gitmem gerekiyor. Bu benim..."

"Anlıyorum," diye fısıldadı.

Yarım bir gülümseyiş dudaklarımda şekillendi. Yapmak istediğim şey onunla birlikte buradan kaçmaktı. Lanet olsun, ortadan kaybolmak istiyordum. Birlikte. Ama bu boktan bir fikirdi, aptalcaydı çünkü ikimizi de asla bulamayacakları bir yer yoktu.

"Her şey iyi olacak. Sadece burada kalmanı istiyorum." Gözlerim onunkileri tararken o başını evet anlamında salladı. "Yurtlara hiçbir şeyin gireceğini sanmıyorum ama girerse diye bu sende kalsın." Aşağı uzanarak hançerlerden birini kayışından çıkardım ve onu eline koydum, parmaklarını kabzasının etrafında sardım. "Bunu kullanmayı daha öğrenmediğini biliyorum ama oldukça basit. Güvenmediğin biri sana ya da bu kapıya gelirse sapla. Yere serene kadar durma."

Bakışı tuttuğu hançere kaydı ve göğsümde bir panik dalgası oldu. "Anlıyor musun, Josie? Bunu kullanabileceğini bilmem gerekiyor."

Kirpiklerini kaldırdı ve nefes aldı. "Anlıyorum."

Rahatsızlık hissi gitmedi ama sirenler bir daha çaldı ve bekleyecek zamanım yoktu. Bu yanlış alarm gibi görünmüyordu. "Beni burada bekle. Döneceğim."

"Burada olacağım. Söz."

Başımla onayladım ama ondan uzaklaşamıyordum. Artık biraz daha tadına bakabilmemin imkânı yoktu. Buradan çıkmam gerekiyordu ama o...

Kahretsin.

Onu kendime çekip başımı eğdim ve onu öptüm. Yumuşak ya da muzip bir şey değildi. Doğrudan ağzının içine girdim, dudaklarını araladım ve nefesini aldım. Ona söylediğim ve söylemediğim her şeyi o öpücüğe kattım. Geri çekildiğimde biraz başı dönmüş gibi görünüyordu.

"Burada kal," dedim yine bırakarak, çünkü onu kendimden uzaklaştırmasaydım gidemeyecektim. "Kapıyı arkamdan kilitle."

Yumuşak bir şekilde başını evet anlamında salladı ve ayaklarımı sürüye sürüye kapıya gittim. Lanet olsun, yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi ve o... evet, bu iyiye işaret değildi.

Kapının dışındaki koridorlar boştu. Hızlandım, lobiye girer girmez asansörün kapıları açıldı ve Luke dışarı adım attı. Bir taraftan silahını doldururken bir taraftan uzun adımlarla ilerliyordu.

"Yine kimleri görüyorum," diye seslendim.

"Deacon'ın olması gerektiği yerde olduğundan emin olmak istedim." Yapmamak için eğitildiği şeyi kesinlikle yaptığı gerçeğini saklamaya çalışmadı bile.

Tıpkı benim gibi.

Ben kaşımı kaldırmış Luke'a bakarken Avcılar lobide çoktan bir araya gelmişlerdi. "Bu emeklilik işi sana yaramadı."

Homurtuyla güldü. “Hayır, lanet olsun.” Silahını kılıfına sokup kapıya vurup iterek açtı. “Bu arada, Deacon’a Josie’nin odasına geçmesini söyledim.”

“O odasında değil.”

Luke bana bir bakış attı ama akıllılık edip çenesini kapalı tuttu ve ince cep telefonunu çıkardı. “Mesaj atıp haber vereyim.”

“Kim olduğunu söylediğinden ve barış için falan geldiğini söylediğinden emin olsun, çünkü hançerlerimden birini ona bırakıp kapıdan girene onu bıçaklama talimatı verdim.”

Kaşları havaya kalktı ama parmakları telefonun ekranında uçuşa geçti ve sonra akademik binaların etrafından hızlı adımlarla dolandık. Vay be, eski günlerdeki gibiydi. Harika.

Projektör ışıkları açıldı, gökyüzünü kaplayan ve güneşi saklayan kalın bulutlara rağmen tüm kampüs aydınlık içindeydi. Yurtlara doğru giden birkaç Avcı grubunu geçerken bir parça rahatlık hissettim. Öğrenciler iyi korunacaktı. Josie’nin de hükmen korunacağı anlamına geliyordu.

Ana konsey binasına yaklaşırken, Solos’u fark ettim. “Neler oluyor?”

Gözlerini buz gibi rüzgâra karşı kısarak bakarken başıyla duvarların olduğu tarafı işaret etti. “Duyumlar ihlal olduğu yönünde. Daha fazlası değil.”

“Çok yardımcı oldun,” diye yorum yaptı Luke.

Solos ona bir bakış attı. “Senin Avcılık işlerinden çekildiğini sanıyordum.”

“Senin Konsey’de olduğunu sanıyordum,” diye karşılık verdi Luke.

İç çekerek önlerine geçtim. “Hiç bırakabileceğini san-

miyorum. Avcı olmak mafya olmak gibi lanet bir şey." Hançerimi çıkardım, hafif ağırlığını avucumda hissettim. "Çıkamıyorsun."

"Biliyor musun, bu harika bir benzetme," diye yanıtladı Solos. "Umalım da bugün hiçbirimiz çimentoda yüzmeyelim."

Zoraki gülümseyerek ana kampüs binasını döndük ve uygun görüş açısından bahçenin ötesinden ilk duvarı görebildik. Rüzgâr, çürük ve toprak kokusu taşıyarak hızlandı.

"Kahretsin," diye homurdandı Luke.

Ona doğru hızla giderken göğsüm buz kesti ve manzarayı taradım. "Gölgeler. Lanet olsun."

Üçümüz karşılıklı bakıştık. Bu iyi değildi ve açıklamaya gerek yoktu.

"Şimdi izci grubuna ne olduğunu biliyoruz," dedi Solos iç çekerek. "Bu kolay olmayacak."

Gölgeler buradaysa, bunun tek bir sebebi vardı. Josie için buradaldı. Donakaldım. "Benim..."

Heykellerin arasından bir gölge ok gibi fırladı, Luke'a çarpıp onu yere vurdu. Dişi bir Avcıydı ve üzerine ölüm kokusu sinmişti. Hızla etrafımda dönerek kirli tişörtünün arkasına uzandım. Onu Luke'un üzerinden hızla çekip yana fırlattım.

Yol boyunca kaydı, gözleri simsiyahtı, tüyler ürperti-
ciydi. Hızla tekrar ayağa kalkıp benim üzerime atılınca
Çok yazık, diye düşündüm. Bir kere ele geçirilince yapıla-
bilecek hiçbir şey yoktu. Kolaylıkla yana çekilip arkasına
geçtim. Ellerimi başının yanlarına koyup hızla kafasını
çevirdim. *Krak* sesi gök gürültüsü gibiydi ve bıraktığımda
kese kâğıdı gibi buruşup düştü ama önce, ağzından siyah
bir duman çıkıp gökyüzüne yükseldi.

Bu berbattı, çünkü kafalarımızın üzerinden hızla uçup giderken masum bir başkasının boğazından içeri gireceğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

“Aferin,” dedi Solos kelimeleri uzatarak.

Ölüm kokusu yayan beş Avcı gördüğümde iç geçirerek yüz seksen derece döndüm.

“Bu lanet olası izci grubu kaç kişiydi?” diye homurdandı Luke kıcını kaldırırken.

“Yirmi üç,” diye yanıtladı Solos ileri atılmaya yönelecek.

Sayıları bazılarına çok gelmeyebilirdi ama gölgeler tarafından ele geçirilen yirmi üç tane eğitilmiş Avcı biraz boktan bir durum yaratıyordu. Antik ve saf kötü ruh olmaları bir yana, Avcıların aldığı tüm eğitime ve tüm bilgilere erişebilirlerdi. Biz de tüm günü onları öldürmeye çalışarak geçirebilirdik. Gölge daha fazlasını ele geçirebilirlerdi.

Avcılar yaklaştı.

En yakın olana gittim, gülümseyene. Uzattığı kolunun altına dalarak, hızla arkasına geçtim ve sırtına ayağımı vurarak birkaç adım ileriye, yere serdim. Aniden durdu ve hızla bana dönerken ben hançeri kınından çıkardım ve kolumu kaldırdım, *akaşayı* topladım. Kehribar rengi ışık kolumdan aşağı yuvarlandı. Tanrıya yakın hiçbir şey, doğrudan *akaşadan* gelen vuruşa dayanamazdı.

Yaklaşıp durdu, kahkaha attı ve sonra başını geriye attı. Ağzını açınca gölge kıvrılarak dışarı çıktı; yoğun ve kaygan öz, kafalarımızın üzerinden vızıldayarak geçti. Avcı yere yığıldı, bilinçsiz ve belki hayattaydı. Safkanlar ve melezler, ölümlülere göre ele geçirilmeye daha iyi karşı koyabiliyor gibi görünüyordu. Tüm tanrısal büyüler faydalı olacaktı.

“Bu hiç eğlenceli değil,” diye homurdandım. Tam kolumu indirip dönmüştüm ki suratımın ortasına bir yumruk yedim.

Ah kahretsin hayır.

Yana atıldım, birkaç gün önce gördüğüm ama şimdi bana tam bir öfke gösteren Avcının kolunu yakaladım. Hançerimi kancasından çıkararak bıçağı derine gömerek onun omzuna sapladım. Avcı kükredi ve umduğum gibi gölge oradan defolup gitti ve puf diye havaya karıştı. Kolunu bırakınca Avcı bilinçsiz bir halde düştü.

“Onları öldürmek zorunda değilsiniz,” diye bağırdım Luke ve Solos’a. “Bir şekilde etkisiz hale getirin.”

Luke bana bir bakış attı, sanki umursamama şaşırmış gibiydi aman neyse ne. Solos duvarın önündeki ağaçlık kısma yakınlaşıyordu ve orada bedenler yerlerdeydi.

Ele geçirilen Avcılar gelmeye devam ediyorlardı. Bir tanesini yere seriyorsun, yerine iki tane geliyordu. Savaşın enerjisi kök salarken, damarlarımdan adrenalin akıyordu. Hançerimin sapını enselerinde kullanarak aniden döndüm ve arkamdan sokulanan karnına güçlü bir tekme indirdim. Sırtüstü düştü ve aynı alanı, yani omzunu hedefledim, gölgenin kaçması için yeterince acı verebildiğimi umdum ama umutlu bir şekilde... evet umutlu bir şekilde ellerimi daha fazla kana bulamayarak.

Doğrudan bir başkası geldi.

Son dakikada eğilerek Avcıyı omzumla karnından yakaladım ve şerefsizi çevirerek sırtımdan indirdim. Topuğumun üzerinde döndüm, diğer omzuna hançeri sapladım. Sonrasında hava gerçekten leş gibi kokmaya başladı. Luke fırıl fırıl dönerken ben doğruldum. Omuzlarını arkaya attı, ağzı yüzünde bir yarıktan başka bir şey değildi. O da benim düşündüğümü düşünüyordu.

Bu bok bitip tükenmeyecekti ve bulunduğum yerle olmam gereken yer arasında, bu lanetlerle ve Josie arasında çok fazla mesafe vardı. Burada olmak istemiyordum.

Yere vuran ayak sesine hızla döndüm ve yaklaşan Avcı'nın çenesine yumruğumu indirdim, tenimdeki işaretlerin delirmesiyle onu yere çakmam aynı anda oldu.

Avcı yere çarpmadan önce saplanan parlak ve keskin şeyle göğsü patladı. Yana sıçrayarak aynı merminin yanımdan geçişini ve ele geçirilen bir başka Avcı'nın tam gözüne isabet edişini izledim.

Hızla arkama döndüm. İlk yüzüstü düştü, ben... aman tanrılarım, memelerini ve görmeyi ummadığım çok daha fazlasını gördüm. Bir adım arkaya sendeledim.

Artemis önümde duruyordu, şeffaf beyaz bir tunik giyinmişti. Tangasının dış kıyafetinden daha fazlasını kapattığını gördüm. Bir yay benim hizamdaydı, onun ekstra özel gümüş oklarıyla doluydu.

"Merhaba Apollyon," dedi, dolgun dudakları köşelerinden kıvrılmıştı. "Kıçınızı kurtarmamdan bezip bezmediğinizi merak ediyorum."

"Meme uçlarını görebiliyorum," dedim ona.

Kahkahası rüzgâr çanlarına benziyordu. "Son zamanlarda gördüğün tek meme uçları bunlar mı, hı?" Kolunu bir santim hareket ettirdi ve parmağıyla başka bir ok fırlattı. Etin sesinden onun hedefini vurduğunu anladım ve bunun Solos ya da Luke olmamasını umdum.

"Burası 'onları öldürme' kısmına geldiğimiz yer," diye iç geçirdim.

Yayını sallarken omzunu silkti. "Ama bir gölgenin kaçabildiğini görüyor musun? Hayır. Göremezsin. Benim oklarımla olmaz. Hepsine karşılık arada birkaç mağdur." Etrafındaki hava ışıldarken Artemis'in bembeyaz gözleri

parladı. İçi görünen gecelik yok oldu ve onun yerine meme uçlarını göremediğim, sakız pembesi bir kamuflej kıyafeti çıktı. "Bu savaş pratiğini anladığından eminim."

Bu dürtüyü görmezden geldim, çünkü Apollyon işaretleri çeşitli uyarılar oluşturarak hızla tenime yayılıyordu. Yakında başka bir tanrı daha vardı.

Pekâlâ, sadece lanet olası gökten inmiyorlar mıydı bunlar?

Bakışımı yürüme yoluna çevirdim ve ağzımdan bir "Kahretsin," çıktı.

Mermer yürüme yolu alazlanmıştı, taş çatlarken bir-biri ardına koca ayak izi şekilleri oluşmuş ve siyah izler ortaya çıkmıştı. Yeşillikler ve çalılıklar küçüldüler, yerlerine iki deri kaplı bacak ortaya çıkarken sararıp soldular, devasa bir gövde ve gövdeyi tamamlayan siyah dalgalarla dolu bir kafa ile dönüşüm tamamlandı.

Yanında hiçlikten çıkıp gelen devasa bir köpek vardı; mutasyona uğramış bir Rottweiler gibiydi, yani eğer Rottweiler'ın üç kafası olsaydı ve sülfür ile çürük koksaydı.

Hades bana küçümseyerek güldü. "Çocuk."

"Uzun bir zamandır çocuk olduğumu sanmıyorum," diye yanıtladım göz ucuyla köpeğe bakarak.

Tanrı boynunu yana yatırarak çatırdattı, sonra yine konuştu ve bir sebeple aksanı İngiliz'di. Bunu asla anlayamayacaktım. "Seninle daha sonra ne kadar çok eğleneceğim konusunda hiçbir fikrin yok."

"Benim eğleneceğim bir şey olduğundan şüpheliyim."

Artemis boğazını temizledi. "Gerçekten, bu dalaşmayı başka bir zamana saklayabilir miyiz? Gölgelerle uğraşmak için buradayız. Senin..." Cerberus'un yavrularından biri hızla üzerime gelip bacağıma koklarken sesi azaldı.

Tanrılara yemin olsun eğer üzerime işemeye kalkarsa

kafalarından birini kaybedecekti. “Güzel köpekçik,” diye mırıldandım.

Üç başını kaldırdı ve ileriye geçmeden bir dizi köpek balığı gibi dişlerini göstererek hırladı.

Solos köşeyi dönerek geçti, iki tanrıyı ve Hades’in “yavru köpeklerinden” birini bahçenin kenarında kol gezerken görünce patinaj çekerek durdu. “Hay anasını...”

Yeraltı Dünyası’nın tanrısı gülümsedi. “Anadan bahsetmen komik...” Manalı bir şekilde bana baktı.

Gözlerimi kısıtım.

Başını sallayarak Solos yeniden odaklandı ve sert yüzü midemin düşmesine neden oldu. “Yurtları koruyan bir grup Avcı kampüsün dışına çıkmıştı. Onların ele geçirildiğine inanılıyor.”

Düşünmek için durmadım bile.

Çark ederek yurda yöneldim, hareket etmeyen bedenlerin yanından koşarak geçtim, bazıları ise acıdan inliyorlardı. Kalbim ağzımdaydı ve Luke’un arkamda olduğunun hayal meyal farkındaydım ama aramızdaki mesafe giderek açılıyordu.

Hızla yurt basamaklarını çıktım, cam kapıların havaya uçtuğunu görünce midem düğümlendi. Lobide Avcılar yoktu. Mekân hayalet kasaba gibiydi. Sağa dönerek elimden geldiğince hızlı bir şekilde koridora çıktım.

Kapıyı gördüğüm anda anladım, lanet olası şeyi anladım.

Hızla içeri girerken nefes almaya çalıştım. Hayatımda daha önce hiç nefesim kesilmemişti. Oturma alanı dar-madağındı. Sehpa parçalanmıştı. Aptal bir tanrı tablosu yerde kırık bir haldeydi.

Yatak odasından yumuşak bir inleme geldi. Kapıyı kassasından sımsıkı tutarak itip içeri girdim. Yataktaki bat-

taniye yere inmişti. arşaf boyunca kırmızı lekeler serpilmişti. Yastıklar yırtılmıştı, içlerindeki dolgu halının üzerine yayılmıştı. Ve Josie'ye verdiğim hançer oradaydı.

Yatağı doğru giderken göğsümde korku patladı. Deacon doğrulmaya çalışıyordu, saçının yanı kanla keeleşmişti.

Yanına eğildim, omuzlarını sımsıkı tuttum. Odaklanamayan gri gözleri onu kaldırırken yüzüme boş boş baktı. "O nerede?" diye ısrarla sordum. "Deacon, kız nerede?"

"Onlar Avcıydı," dedi kolumu sımsıkı tutarak. "Güvenilir olduklarını düşündük. Onları... durdurmaya çalıştım."

Güçlü bir dehşet duygusu beni eli geçirdi. "Lanet olsun, Deacon o nerede?"

Acılı gözleri benimkilerle buluştu. "Onu aldılar."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kendime geldiğimde şakaklarım atıyor ve çenem ağ-
rıyordu. Ağrıyan tek yanım bu değildi. Midem fena
bir tekmeden anca kendine geliyordu. Oturmaya kalktım
ama bir el sırtımın ortasına baskı uygulayarak yüzümü
plak gibi bir şeye yapıştırdı.

“Dur durduğun yerde, yoksa seni ben durdururum.”

Adamın ses tonundan keskin bir nefes aldım. Onlar
Avcıydı. İyi olmaları gerekiyordu. Kapıyı Deacon açmış-
tı... Ağrıyan mideme Deacon için duyduğum kaygı akın
etti. Hızlı ve zalim bir şekilde olmuştu. Aldığım ufacık
eğitimle adım gibi eminim ki bunun için hazır değildim.
Önce Deacon’ı alt ettiler, sıvayı kıracak güçle başını duva-
ra çarptılar.

Ah tanrım.

Ölüm gibi kokuyorlardı, Radford’daki çocuk gibi. Zih-
nim hızlandı. Onlar gölge olmalıydılar ve bu demek ki...

Araç aniden durdu ve kalbim tutuldu. Ne kadardır dı-
şarıda olduğumdan haberim yoktu ama dışarının daha
öncekinden daha karanlık olduğunu söyleyebilirdim. Beni
Üniversite’den alıp nasıl arabaya tıktıkları konusunda
hiçbir fikrim yoktu ama işte buradaydık.

Beni kimin beklediğini zaten biliyordum.

Birkaç araba kapısı açılırken eller omuzlarıma kondular. Dışarı çekiştirilip çıkartılırken dizlerim, soğuk, sert zemine çatırdayarak çarptı, titreyen ellerimin üzerine düştüm.

İnce naylon pantolonum buz gibi gece havasına karşı hiçbir işe yaramadı. Çıplak ayaklarımın üzerinde kalktım. Ayakkabılarıma ne olmuştu? Biri kaba bir şekilde beni öne itti.

“Yürü,” dedi adam.

Karanlıkta bir verandaya çıkan bir dizi basamağı çıkabildim. Ağaçlar kulübe gibi görünen şeyi sarmıştı. Hâlâ Black Hills’te olduğumuza dair bir hisse kapıldım ya da en azından orada olduğumuzu umdum.

O kulübeye girmem mümkün değildi.

Kaçmak için tek bir şansım vardı, bu yüzden düşünmek için durmadım. Yana çekilerek koşmaya başladım. Kollarım ve bacaklarım deli gibi sallanırken gözlerim ağaçlardaydı. Nereye koştuğumu bilmiyorum. Kar kaplı zeminde noktalar vardı. Kesinlikle bu havaya uygun giyinmemiştim ama beni içeride beklediğini bildiğim şeyle karşı karşıya kalmaktan daha iyiydi.

Birkaç adım gitmiştim ki bir kol bana arkadan takıldı, ayağımı yerden kesti ve bir kez daha basamakların önüne getirdi.

Ciğerlerimdeki hava donarken biri kahkaha attı.

Merdivenleri çıkarken soğuk, ayak tabanlarımı yaktı. Arkama bakmaya kalktım ama tekrar beni itti. Öfkem kabardı ve tekrar dönmeye çalıştım ama sivri bir şey aniden boğazımın atlındaki deriye bastırıldı.

“Bizi sınama,” dedi pürüzsüz bir fısıltıyla. “İçeri gir.” Ben kapıya uzanmayınca, adam, o şey, kapı kolunu kavrayarak küfretti. Kapı açılınca menteşeler gıcırdadı ve

vestiyer gibi görünen bir yere tıklılırken beni bayat bir kokuyla, metal bir çınlama sesi karşıladı.

Kapı arkamdan çarparak kapandı ve sarsak bir nefes çekerek sıçradım. Aman tanrım, çok fena ayvayı yemiştim. İleri adım attığımda ayaklarımın atındaki tahtalar gıcırdayınca yüzümü buruşturdum.

Bir sonraki odayı aydınlatan zeminin ortasına tek bir mum yerleştirilmişti. Küçük alev, zemine sızan kalın gölgeleri delmeden titreşiyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ürpererek santim santim ilerledim. Nefesim önümde küçük, puslu bulutlar oluşturarak buhar oldu. Dar koridordan diğer odayı görebiliyordum. Loş bir ışık vardı.

Odanın bir yerinde bir şey hareket etti, bir kıyafet hışırtısı. Bir inleme, ağır ilerleyişimi duraksatarak kalbimi durdurdu. Sese doğru dönerek karanlığı taradım. Gölge-lerden biri daha yoğun göründü. Buruşuk bir yığın gibi görünen bir şey duvara karşı yaslanmıştı.

Bunun bir tuzak olabileceğini biliyordum ama ilerlemeye devam edemedim, eğildim ve kalın mum sütununu aldım. Onu önümde tutarken nefesimi tutarak ona gittim.

Mumun hafif ışığı duvarı biraz aydınlattı, gelişigüzel nefes alarak mumu indirdim.

Aman tanrım.

Aceleyle ileri atılınca nerdeyse mumu düşürecektim, kirli zeminde diz çöktüm. Diğer elimi tereddütle uzattım çünkü... “Erin?”

Yerdeki kırık beden kıpırdandı. Görebildiğim kadarıyla yara ya da çizik falan yoktu. Yüzü şişmişti, kötüydü. Ölümlü formuyla furi formu arasında kalmış gibi görünüyordu. Bedeni grinin ve kahvenin tonlarındaydı. Bir kanadını üzerine kıvırmış, çıplak vücuduna kalkan yap-

mişti. Boynunda zincir olduğunu ve duvara bağlandığını görünce içim parçalandı.

Mumu yanıma yerleştirirken boğazımdaki yumru yukarı çıktı. “Erin.”

Başını hareket ettirdi ama gözleri kapalıydı. Çatlamış dudakları huzursuz bir şekilde hareket etti, ağzından iki kelime çıkabildi. “Ben... başaramadım.”

Işık söndü.

Kalbim durdu.

Tüylerim diken diken oldu ve ağzımı açtım ama boyuma dolanarak beni ayağa kaldırmaya sürükleyen bir elle çığlığım kesildi. Anında savunmaya geçtim. Arkama uzanarak kalın bir bileğe yapıştım ve bırakması için bükmeye çalıştım.

Derin, kötü bir kahkaha uğursuz bir bulut gibi odada dalgalandı.

Erin hıçkırarak ağladı.

“Arkadaşına dinlenmesi için biraz zaman vermelisin bence. Ne de olsa üzerinde çok çalıştım.”

Dehşet yükseldi ama furi topuklarının üzerinde yükseldi, ateş gibi zehriyle vücudumun her hücrelerini sırlıklam etti. “Orospu çocuğu!” diye haykırdım. “Seni pis orospu...”

Artık beni tutmuyordu. Ayakta bile durmuyordum. Farkına vardığım bir sonraki şey dar koridordan aşağı yığıldığımdı. Kollarım sağa sola sallanıyordu ama tutmak için yakalayacağım hiçbir şey yoktu.

Sırtım yere çarptı, acı patlak verirken ciğerlerimdeki hava çıktı. Serseme dönmüş bir halde bir dakika orada uzandım. Hareket edemedim, hatta düşünemedim bile.

Botlu ayaklar bacaklarımdan iki yanında göründü ve Hyperion üzerime eğildi. İfadesi buzdan oyulmuş gibiydi

ve siyah gözleri kesinlikle ruhsuzdu. “En nefret ettiğim şey ne biliyor musun?”

Ağzımı açtım ama elini dudaklarımın üzerine koydu. “Hayır. Cevap vermeni istemiyorum.” Gülümseyişi gözlelerinden daha ürkütücüydü. “Beklemekten nefret ediyorum. Ve seni ele geçirmek için çok uzun süre beklemek zorunda kaldım.”

Bir saniye sonra ayaklarımın üzerindeydim. Beni arkaya doğru bükülmeye zorlayarak üzerime geldi.

“Tanrıların Akit’leri gözettiğini de biliyor muydun? Arkadaşlarımın küçük bir hasara yol açtıklarını görmüşlerdir.” Gelmeye devam ediyordu ve ben bedenimin hareket etmesi için zorladım. “Ve kampüsten pek de uzakta değiliz.”

Yana fırladım, Seth’in bana verdiği eğitimi aklımda toparlamaya çalışırken onu önümde tutmaya çalıştım.

“Bizi bulacaklar. Ve gelecekler.” Yavaşça bana döndü. “*Baban gelecek.*”

Silah bulmak için odayı ararken kahkahamı bastırdım. Tozlu sandalyeler ve üzerinde lamba olan eski bir masa vardı. Ona yöneldim, bunu ona karşı kullanabileceğimden gerçekten emin değildim ama buradan çıkmak zorundaydım. Erin’i almak ve buradan çıkmak zorundaydım. “Hayır, gelmeyecek.”

Hyperion çenesini eğdi. “Ah, gelecek.”

Belimden dönerek lambaya uzandım. Parmaklarım metal tabanında gezinirken arkamdan itti ve tek elle göğsüm duvara yapıştı. Daha tepki veremedi kulaklarımı yakan bir dilde konuştu ve sonra olan oldu. Ateş yararak hızla içime girdi. Bir kıvılcım değildi. Bir kor değildi. Tam bir yangın patlak vermişti. Acı beni tamamen ele geçirmeden önceki son düşüncem Seth’e orada olacağıma söz vermiş olduğumdu. Ona *söz vermiştim.*

Tarihin kendini en kötü şekilde tekrar ettiği hissinden kurtulmam mümkün değildi.

Marcus önümde durmuş beni sakinleştirmeye çalışıyordu, uzun zaman önce Alex kaybolduğunda yaptığı gibi. Alex annesini bulmak için Akit'i terk etmişti ama o zaman sakinleştirmeye çalıştığı *Aiden*'di.

Alex'le olan durumda büyük fark vardı; ben Alex'i hissedebiliyordum. Onun izini sürebilmiştım ama Josie'de hiçbir şey hissedemiyordum.

"Bir dakika," dedi Marcus dikkatli bir şekilde camın önündeki heykellerinden biri gibi hareketsiz duran Artemis'e bakarak. "Dışarı koşacaksın, ama onu nerede aramaya başlayacağından bile bihabersin. Artemis'in yapmasına izin ver."

Josie'nin götürüldüğünü keşfettiğimizde Artemis pat diye ortaya çıkmış ve birkaç devasa lanet altın şahini çağırmıştı, şu anda oralarda bir yerde dağı didik didik arıyorlardı.

Ve ben burada, elim şeyimde duruyordum. Gece olmuştu ve Josie, o...

Başımı Marcus'tan çevirerek elimi saçımdan geçirdim. Luke köşedeydi, Deacon'ın kafasına hafifçe boktan bir şeyler sürüyordu. Her şeyin mahvolduğu andan beri gerçekten pek bir şey konuşmamıştı safkan.

Marcus'un kapısı açıldı. İki Avcı yanda Solos ortada uzun adımlarla içeri girdiler. "Tüm gölgeler kampüsten gönderildi. Hades ve onun... ah, köpeği onların icabına baktı ve bence... şimdi gidip kusmam lazım."

Marcus oda boyunca volta atarken iç geçirdi. Her şeyin ne kadar berbat olduğuyla, tüm kampüsü nasıl koruma-

sı gerektiğiyle ilgili konuşmak istediğini biliyordum ama yüzüme bir bakış atınca belli ki hayatının değerli olduğuna karar verdi.

Artemis aniden pencereye döndü ve vay be, gözleri parlak sarı büyük gözbebekleriyle kuş gibi oldu. “Onları buldum.”

“Nerede?”

Başını yana yatırdı. “Buradan yaklaşık otuz mil uzaklıkta, hâlâ Black Hills’te. Bir kulübede. Beş Avcı onları koruyor.” Gözlerini kırıştırdı ve gözleri tekrar bembeyaz oldu, bir nevi gelişme sayılırdı. “Bu bir tuzak olmalı. Uzaklaşmamışlar.”

“Umurumda değil. Apollo’nun canı sıkıldığında beni puf diye birdenbire ortadan ışınladığı gibi beni oraya ışınlatabilir misin?”

Artemis bir kaşını kaldırdı. “Seth.” Marcus bana doğru hareket etti ama ben olduğum yerde kaldım. “Bu bir tuzaksa sen durdurmalı...”

“Umurumda değil.” Tanrıçaya odaklandım. “Bunu yapabilir misin?”

Marcus yeniden denedi. “Seth...”

“Benim onu korumam gerekiyordu!” diye patladım, Dekan’a hızla dönerek. Dövmeler, öfkeme tenimde dolaşarak tepki verdiler. Duvardaki tablolar tıngırdadı ve oda kehribar rengini aldı. “Onu güvende tutmam gerekiyordu.”

Pasif bir şekilde elleri seğirdi. “Bunun bir iş olduğunu biliyorum ama...”

“Bu benim için sadece bir iş değil,” diye köpürdüm ve Marcus’un gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. “Buradan çıkmak ve Akit’i korumak bir işti. Bırakmam gereken bir işti ama işim bu olduğu için, onu yüzüstü bıraktım ve o benim için işten başka her şey.”

“Seni götüreceğim,” dedi Artemis sakın bir şekilde.

“Oh nihayet,” diyecektim ki pencerenin önünde durduğu yerden hop diye önümde belirdi ve sonra elini omzuma koydu. Bir saniye sonra ormanda, yıldızlı gökyüzünün altında, soğuk rüzgârı soluyordum.

“Tanrılarım,” diye mırıldandım, kendimi toparlamaya çalışarak.

Artemis geriye adım attı. “Seni getirebileceğim uzaklık bu kadar. Bir Titan seni bekliyor ve... Ben ona yenik düşerim.”

Pekâlâ, bu sapına kadar güven verici değil miydi?

“Ağaçların tam arkasında seni bekliyor.” Formu parladı, soldu. “İyi şanslar, Apollyon.”

Ve böylece av tanrıçası ve şeffaf kıyafeti gitti.

Artemis’in neden bana yardım etmeyi seçtiğiyle ilgili fikrim yoktu. Evet, Josie tanrılar için önemliydi ama ihtiyaç duyulduklarında nadiren devreye girerlerdi, genellikle yardımlarının artık pek işe yaramayacağı zaman. Ama böyle bir nimeti bulmuşken sorgulamayacaktım. Ve ayrıca bir Titanla karşı karşıya kalmak üzere olduğumu da biliyordum.

Ama beni öldürse bile Josie ile birlikte çıkacaktım.

Hızla ağaç kümesinin içine girdim, iri kayaların üzerinden atladım ve saniyeler içinde açıklıktaydım. Yaptığım hiçbir şey sessiz değildi. Karanlığın ortasında yükselen kulübe göründü ve beş Avcı bekliyordu.

Tüm o “onları öldürmeme” fikrini rüzgâr aldı götürdü.

Akaşaya, beşinci ve en ölümcül elemente başvururken hücrelerimin aydınlandığını hissettim. Spiral kolumdan aşağı hızla inip elimden kavislenerek çıktı. İlk Avcı’ya şiddetle çarptı ve gördüm ki bu Avcı karşı tarafa geçmişti, çünkü ağzından çıkan siyah duman yoktu.

Geçen sefer kaçtıklarına şüphe yoktu.

İleri hareket ederek ikinciye, üçüncüyü ve sonra dördüncüyü çekip aldım. Sonuncu hızla bana doğru geldi, nerdeyse tam elime doğru koştu. Onu adamakıllı dövdüm, avucumdan göğsüne *akaşa* vuruşu yaptım. Yandan ona çarptı, göz yuvarları patlamadan önce derisinin altındaki tüm damarlar kehribar rengine döndü.

O düşer düşmez merdivenleri çıktım.

Hyperion'un benim orada olduğumun farkında olmadığı düşünerek kendimi kandırmama gerek yoktu, bu yüzden eve gizlice girmeye kalkmadım. Kapalı alana girdiğimde aldığım ilk koku kandı. Gözlerim karanlığa alışırken karanlık büyük bir odaya girdim.

Anında onu gördüm ve midem bulandı. O benden geriye çekilirken ben dişlerimi gıcırdatarak yanına gidip dizlerimin üzerine çöktüm. Onu burada tutan boynundaki zincirdi. Bu halini görünce normalde onun türü için hissettiğim husumet alevini körüklemeye elim varmadı.

Ona yapılan şey canavarca, zalimce ve anlayabileceğimin çok ötesinde bir şeydi. En tehlikeli anlarımda bile bir sınıırım vardı. Bu Titan hepsini çiğnemişti.

Parmaklarımı zincirin altında kaydırıp ateş elementini çağırarak zincirdeki halkaları erittim, kendisi kıramayacak kadar zayıftı anlaşılan. Furiyi özgür bırakıp başımı eğerek "Şimdi git buradan, Erin," diye fısıldadım.

Dinleyip dinlemediğini ya da karşılık verip vermediğini görmek için beklemedim. Akıllıysa çıkardı. Koridordan loş bir şekilde aydınlatılan odaya geçtim, görebileceğim şeye zihinsel olarak hazır değildim.

Eğer Josie... Eğer onun canı yandıysa...

Odaya girdim, bakışlarım hemen köşedeki sandalyeye kaydı. Kalbim tekledi ve aniden Ares'le savaştan sonrası-

na, Alex'i kollarıma aldığım zamana, hiçliğe dönüştüğü ana gitti.

Hyperion eski bir sandalyede oturuyordu ve yüzü kapıya dönüktü. Bekliyordu. Kucağında, koltuğun üzerine yayılmış olan Josie idi, yüzü beyazdı. Üzerindeki termalden göğsünün hareketini zar zor görebildim.

"Acıkmıştım," dedi koca elini karnına koyarak. "Emim biliyorsundur, Apollyon, yarı tanrıların bizim için ilginç bir değeri var. Özellikle bunun."

Daha önce hiç bilmediğim bir öfke içimde yoğun ve vahşi bir şekilde patladı. "Bırak onu."

"Yoksa ne olur?" diye yanıtladı Hyperion, Josie kıpırdanmaya başladığında bakışını ona indirerek. Kirpikleri açılmak için kıpırdandı ve bakışlarını bana çevirince göğsü kabardı. Oturmaya kalktı.

"Seth," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Akaşa benimde gölgeler oluşturarak çıtırdadı. Saldırarak Josie'yi tehlikeye atmamak için kendimi kastım. "Onun güvenliği karşılığında ne vereceksin?"

Josie nefesini tuttu ama Hyperion dikkatle bana bakıyordu, yüz ifadesinde merak vardı. "Bana isteyeceğim ne verebilirsin?"

"Ne istersen," dedim.

Hyperion bir an için bana baktı ve sonra ayağa kalkarak Josie'yi ayakucuna bıraktı. Josie'ye yönelmeye kalkınca Hyperion yok olup önümde belirdi. "İstediğim şey binlerce yıllık mezara konuluşumun intikamını almak. Bunu bana nasıl verebilirsin ki?"

Veremezdim.

Şimşek hızında hareket ederek Akit hançerini göğsüne, şerefsizin kalbinin olduğunu sandığım yere batırdım, eğer bir kalbi varsa tabii ve sonra daha derine soktum.

Hızla etrafımda dönerek ve hançerin kabzasına vurarak bir tekme attım ve onu daha derine soktum.

Hyperion kıpırdamadı bile.

Eğilip hançere baktı, sonra bana baktı ve kaşını kaldırdı. “Cidden mi?”

Kahretsin.

Hyperion hışımla beni ele geçirip yakındaki sandalyeye fırlattı. Sandalye ağırlığımla çöktü. Ayağa kalkmaya çalışarak yana yuvarlandım.

Bir saniyeden az bir sürede üzerimdeydi, ensemden tutup yumruğunu çeneme indirdi, başımı geriye çarptırdı. Bıraktı ve ben dizlerimin üzerine düştüm. Tekmeyi bloke etmek için kollarımı kaldırdım ama hareketlerim çok ağırdı. Beni sırtüstü çevirerek botlu ayağını karnıma koydu.

Botlu ayağını boynuma çıkarmadan tuttum. Kaslarım gerilerek onu nefes borumu ezmesine bir santim kala tuttum.

“Bir sırrım var,” dedi Hyperion.

Ayağını geri tutmak için mücadele ederken “Saçımı mı kışkandın?” diye homurdandım.

Soğuk bir kahkaha attı. “Titanlar Apollyon’u öldürebilir seni küçük bok.”

Ah pekâlâ, kahretsin...

Josie çatlak bir sesle, “Apollo!” diye çığlık attı. “Apollo! Lütfen!”

Hyperion kahkaha atarak başını benden çevirdi. “Evet. Çağır onu. Çağır onu...”

Ayağını yana iterek kalkabildim ve ellerimi devasa omuzlarına koydum. Doğrudan *akaşayla* onu besledim. İri şerefsiz kafasının arkasındaki aydınlık karşısında şoke oldu. Duvarları sarsacak derecede bir kükreme çık-

ti. Dikkatinin dağılmasını kullanarak, başının iki yanını tuttum ve çevirdim.

Kuru bir tahta gibi *krak* sesi çıktı.

Bıraktığımda Hyperion yere falan düşmedi. Etrafında hızla dönerek, boynunu acı ve rahatsız edici bir açıyla döndürdü.

“Hassiktir,” dedim.

Hyperion sağlı sollu yumruk yağdırdı, yumruğu göğsüme inerek beni duvara çarptı. Sıva çatladı ve öne düşüp düşüşümü ön kollarımla keserken yerdeki toz havaya kalktı.

Aşağı uzanıp saçımı avuçladı ve Josie’nin çığlıkları odayı deldi. “Cesurmuşsun ama ben o kadar sıkıldım ki...”

Gecenin ortasında güneşin patlaması gibi parlak bir ışık odayı doldurdu. Hyperion beni bırakarak hızla döndü. Işık geri çekilince gördüğüme inanamadım.

Apollo odanın ortasında Titan kadar uzun ve güçlü bir şekilde duruyordu. Başı arkaya atılmış, beyaz gözleri parlıyor ve havaya küçücük elektrik parçaları saçıyordu. Dövüş kıyafetlerini giymemişti, üzerinde beyaz keten pantolonu vardı. Oradaydı ama ben inanamıyordum.

Hyperion gözden kayboldu ve Josie’nin yanında tekrar ortaya çıktı, onu boğazından yakalamış nefesini kesmişti.

“Beni istedin,” dedi Apollo elleri yanında. “Ben buradayım ama beni almıyorsun.”

Titan dikkatle tanrıya baktı, dudakları alaycı bir gülümseyiş halini aldı. “Sana öyle geliyor.”

“*Paidi apo to aima mou kai sarka mou.*” Apollo’nun sesi odada gök gürültüsü gibi dolaştı. “*Tapeleftherois dynami sas.*”

Kanımdan ve etimden olan, senin bağını çözüyorum.

Gözlerimi Josie’ye diktim ve... ve hiçbir şey olmadı. Açılan gözleri benden babasına gitti.

“Hepsi bu mu?” diye kötücül bir kahkaha attı Hype-

tion. "Gerçekten umut kırıcı, Apollo. Neredeyse senden utandım."

Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Hadi ama Hyperion bundan daha gösterişçi olduğumu biliyorsun."

Sonra Apollo hareket etti, kötücül görünümlü hançerini sağa sola salladı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki takip etmesi benim için bile zordu. Kolunu arkaya kaldırdı ve hançeri bıraktı.

Havada uçup ölümcül vuruşunu yaptı.

Hyperion Josie'yi bırakıp yana adım attı ama o... o hançer Hyperion'a hiç isabet etmedi. Çok geç olana kadar anlamadım.

Ayağa fırlayarak midemin saf dehşetle alt üst olduğuna hissettim. Bir canavarın koca çenesini şakırdatması gibi içimde yükseldi.

"Hayır!" diye bağırdım ve ileri doğru tökezleyerek *akaşadan* yararlandım.

Artık çok geçti.

Bıçak doğrudan Apollo'nun hedeflediği yere saplanmıştı.

Doğrudan Josie'nin kalbine inmiş, onu duvara çarpmıştı. Ölümcül vuruşu ben yemişim gibi adımlarım gücünü kaybetti. Acıdan içim parçalandı, o kadar ki bunu fiziksel olarak hissettim. Ah tanrılarım, daha önce bunu yaşamıştım. Farklı bir kızla, farklı bir durumda.

Tarih tekerrür ediyordu.

Çok hızlı oldu.

Apollo'nun elindeki hançeri gördüm. Kolunu arkaya doğru kaldırıp hançerini bırakışını gördüm ama ateş gibi

acının ciğerlerimdeki havayı keseceğini ve beni duvara çarpacağını göremedim. Hyperion mu bana vurmuştu?

Aşağı bakınca boğuk bir sesle dudaklarım aralandı. Apollo'nun hançeri sapına kadar göğsüme gömülmüştü. Kırmızı bir şerit tişörtümün önünü lekeledi. Kan mı?

Bu olamaz.

Ellerimi kaldırdım ama onlarla ne yapacağımı bilmiyordum. Bir nefes daha almaya çalıştım ama boğazımın altında bir tıpa varmış gibiydi.

"Bu da neydi?" diye kükredi Hyperion, öfkesi bir fener gibiydi.

Çenemi kaldırırken kulaklarımdaki nabız atışı düzensiz bir hal aldı. Bakışım Seth'inkilerle birleşti. Bana doğru yalpalyordu, yüzü solmuştu ve kehribar rengi gözleri dehşetle dolmuştu. Ah tanrım, öncesinde ne olduğunu düşündüm. Bu doğru değildi. Bu öyle yanlıştı ki. Apollo bunu ona yine nasıl yapabilirdi? Bunu *bana* nasıl yapabilirdi?

Titreyen parmaklarımla hançerin kabzasını kavradığımda saplanışından sadece saniyeler geçmişti. Bunu kendimden çıkarmalıydım. Aklımın bir köşesinde bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama nefes alamıyordum, bu yüzden içimden çıkmasını istedim.

Hançerin kabzasını sıkıca tutarken bacaklarımla ayırdığını hissettim. Ben iki büküm olup saçım öne düştüğünde biri (Seth?) bağırdı. Hızla çektim, hızla sert bir şekilde çektim. Bir çığlık daha çıkarken bedenim sarsıldı. Hançer ahşap zemine gürültüyle düştü. Bir uğultu, sanki etrafımda sinirlenmiş bin tane arı ordusu varmış gibi alçak seviyede bir vızıldama sesi kafamı doldurdu. Bir şey... *bir şeyler* oluyordu.

Keskin, şiddetli acıyı içime çektim ve alev soludum. *Yanıyordum*. Damgalandığımdakinden ve üzerimden bes-

lenildiğinden çok daha kötüydü. Alev damarlarımdaydı ve her moleküle sızmıştı. Ağrı her yerimi zonklattıyordu, düşünme yeteneğimi bile çalmıştı ama bunun ölüm olmadığını biliyordum.

Ölüm *bu kadar* acı verici olamazdı.

Büyük ve korkunç bir güç ayak parmaklarımdan başlayarak hızla bacaklarıma çıktı, belimden kafatasıma kadar gitti. Yaylanarak başımı geriye attığımda doğruldum. Ağzımı açtım ama ses yoktu. Altımda hava oluşmuş gibi göründü ve ayaklarımdan artık yere değmediğinin hayal meyal farkındaydım. Havadaydım, kollarım yanlarda süzülüyordu.

Hissedebiliyordum.

Tüm hayatım boyunca uykuda olan güç sarmalı, hep orada olan ama işlemeyen şey içimde oluşuyordu. Uyanmıştı, içime akın ediyor, beni dolduruyor, gün ışığı ve güç gibi hissettiriyordu. O kadar ılıktı ki, o kadar inanılmaz derecede sıcaktı ki. Bin tane ses duydum, yıllar boyunca, bir sürü farklı dilde söylenen bin tane dua.

Gözlerim açıldı ve Hyperion'u gördüm.

Bedenimdeki yabancı gülümsedi.

"Lanet olsun," diye homurdandı gerileyerek.

İçimdeki sıcaklık patlayarak serbest kaldı, göğsümdeki yaradan dev bir dalga dışarı aktı. Bir şok dalgası yaratarak dışarı dalgalandı. Mobilyalar yuvarlanarak kalktılar. Yanık ozon kokusu duyularımı doldurdu. Dalga sel gibi, bir güneş patlaması gibi Hyperion'a doğru gürül gürül aktı. Işık patladı, dalga geri çekilerek bana gelmeden önce Hyperion'un boğuk bağirtisini yakalayıp yuttu.

Dört ayak üstü yere düştüm, kemiklerim zangırdadı. O muazzam güç, muhteşem ılık ışık, hepsi gitmişti. Başımı kaldırmak için bile bayağı zorlandım.

Oda yok olmuştı.

Pencereler havaya uçmuştu, pervazlar yanıyordu. Ahşap zemin yamulmuştu, tahtalar bazı yerlerde tamamen yok olmuştı. Perdeler gitmişti. Sandalyeler parçalarına ayrılmıştı.

Hyperion gitmişti.

Apollo da öyle.

İnanmaz bir halde odanın enkazını taradım. Seth'i görünce çığlık attım. Odanın ortasında sırt üstü uzanıyordu. Hareket etmiyordu. Ben ne yapmıştım?

Titrek, ağrıyan kollarımla kendimi karşısına geçmeye zorladım, tüm bedenim titriyordu ve görüşüm dans eden tuhaf siyah noktalarla doluydu.

"Seth?" Elimi göğsüne koydum.

Gözleri kapalıydı, gür kirpikleri yanaklarının üst kısmını yelpazeledi. Yanıt gelmeyince yanına sokuldum. Bizi buradan çıkarmam gerekiyordu ama kafam bedenime ağır geliyordu. Hatırladığım son şey ise yanağımı göğsüne koyup kalbinin sabit, güçlü bir ritimle attığını duyduğumdü.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Gözlerimi açtığımda floresan ışıklarına bakıyordum. Birkaç dakika kıpırdamadım ya da o ışıklardan başka bir şey düşünmedim. Bir tür hastane odasında olduğumu anladım, ama damlayan bir serum sesi ya da tansiyon aleti makinesi ya da kalp monitörü yoktu. Ağzım kurumuştu ve göğsüm biraz ağrıyordu ama onun dışında kendimi iyi hissediyordum. Hayır. İyiden biraz öte hissediyordum kendimi. Harika gibi, bu dar yataktan çıkabilecekmişim gibi hissediyordum ve bilmiyorum... Birkaç kık tekmeleyecek ya da onun gibi bir şey yapabilecek gibi... Bu çok tuhaftı...

Vay anasını.

Göğsüm.

Oturma pozisyonuna geçerek ince battaniyeyi yere düşürdüm ve üzerimde korkunç bir parlak pembe hastane geceliği olduğunu fark ettim. Yakayı çekiştirdim ve ağzım açık kaldı.

Apollo, babam, bana bıçak fırlatmıştı. Bıçak göğüslerimin arasına dimdik bir şekilde saplanmıştı. Daha önce hiç görmediğim öldürücü bir vuruştı ama beni öldürmemişti. Tamamen farklı bir şey yapmıştı ve şimdi göğsüm-

de soluk beyaz işaretler vardı ve bu işaretler bir şekil oluşturmuştu.

Yaklaşık on santim uzunluğunda düz bir çizgi ile çevresine ilmeklenmiş iki çizgi, üstünde, neredeyse minicik kanatlara benzeyen bir dizayn.

Geceliğimi tekrar yerine çekerek gözlerimi sımsıkı kapattım. Pekâlâ. “Bu normal bir yara izi değil.”

“Hayır. Değil.”

Apollo’nun sesini duyunca bir çığlık koyuverdim. Başımı yana döndürdüm. Yatağımın yanındaki sandalyede oturuyordu, bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı ve birkaç saniye öncesine kadar orada oturuyor olmasının imkânı yoktu.

En azından memelerimi kontrol ederken öyle değildir diye umdum.

“Bu benim işaretim. Yani, onlardan biri,” dedi ağzı kapalı gülümseyerek. “Bir tür ergenliğe geçiş töreni gibi.”

Bir dakika ona bakakaldım sonra patladım. “Bana bıçak fırlattın!”

“Evet,” diye yanıtladı sakın bir şekilde.

“Beni bıçakla yaraladın!”

“Yaptım.” Öne eğildi, ayağını yere indirdi. “Seth’e söylediğim gibi, güçlerini benim serbest bırakmam kolay olmayacaktı. Bunu keşke bu şekilde yapmak zorunda kalmasaydım. İstedğim son şey sana acı vermek. Bunun hiçbir kısmında zevk almadım; şey, Hyperion’un yüzündeki bakış hariç. Ama güçlerini çözmeyi sonlandırmanın tek yolu benim için seni ölümlü ölümünden geçirmektir.”

Kafam karmakarışık oldu ama soracağım önemli bir şey daha vardı. “Seth. Seth nerede?”

Apollo benimkilerle eşleşen gözleriyle bana baktı ve yanıt vermeyince ince battaniyeyi geri fırlattım. Kalbim

hızla atarken “O nerede?” diye ısrar ettim. Onu yerde gördüğümü hatırlıyordum. Onun yanına kıvrıldığımı hatırlıyordum. Midem düğümlendi ve genzimde bir kez daha korkunun tadını aldım. “Apollo.” Sesim çatlak çıktı.

Gözlerini kısa bir süre kapattı. “Tam yanındaki odada uyuyor. O iyi, kızım.” Tam bacaklarımı yataktan indirirken elini kaldırdı. “Bunu kendi gözlerinle görmek için can attığınızı biliyorum ama güven bana o iyi. O, Apollyon. Onu öldüremezsiniz.”

Rahatlık omuzlarımı gevşetti. “Şükürler olsun.”

Yüzündeki bakış onun benden farklı bir şekilde hissettiğini gösteriyordu. “Umarım, şimdi seni rahatlatan şey ileride bir korkuya dönüşmez.”

Gözlerimi dikmiş ona bakarken birinin boynuma uzanıp en az Hyperion kadar sıkıldığını hissettim. Yutkundum, zor yutkundum ama kendimi tuttum ve bu hissi bir kenara ittim. Seth ile ilgili her şeyi biliyordum. Apollo’nun bazı... kuruntularının olması şaşırtıcı değildi. Birkaç saniye geçti. “Peki ya Erin? Çok kötü bir şekilde yaralanmıştı. O...”

“Seth onu özgür bıraktı. Olympos’ta. İyileşiyor.”

Gözlerimi kapattım ama içinde bulunduğu hal, Hyperion’un ona verdiği zarar gözümün önünden gitmiyordu. “Onu tekrar göreceğim miyim? Yakında?”

“Evet.”

Rahatlatıcı sayılırdı. Onu özlüyordum ve iyi olduğuna inanmak için onu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

“Kızım...”

Gözlerimi açtım. “Şimdi ben bir... yarı tanrı mıyım?”

“Bunun yanıtını biliyorsun.”

Tabii ki biliyordum. İnsanlar, ölümlüler, yerden yükselip güneş patlaması yaşamazlardı.

“Güçlerin tam değil,” diye devam etti. “Hyperion gömülmedi. Aslında ona mola verdin. Geri döndüğünde çok, çok keyifsiz olacak.”

Her nedense tüm bunların içinde en az önemli olana takıldım. “Artık yaşlanmayacağım, değil mi?”

Altın kaşlarını çattı.

“Pardon,” diye iç geçirdim. “Bunu sadece biraz... Önemli değil.”

“Önemli.”

“Ölümlü ölümü. Yani ben... ben öldüm?” Sesimin tonu son kelimedeye yükseldi.

“Evet. Ve hayır. Ölümlü olan benliğin öldü. Sen bir yarı tanrısın, şimdi birçok açıdan ölümsüzsün. Yine de ölebirlsin ama bu kolay olmayacaktır. İnsan hastalıkları artık sana dokunmayacak. Ölümlü yaraları seni öldürmeyecek.”

Ağır bir şekilde başımı sağa sola salladım. Buna karşılık ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Aynı hissediyordum, sadece biraz daha farklı, bu yüzden başıma geleni tamamen kavramak zordu. Bir kısmım, nedendir bilmiyorum camdan atlayıp ayaklarımı yere basıp basamayacağımı görmek istiyordu.

Apollo yukarı uzandı, avucuyla göğsünün merkezini ovdu; yorgun bir hareketti. “Ama yapman gereken bir şeyler var. Bana ait olan bir ikon bulmalısın, yarı tanrıların geri kalanlarının da kendilerininkini bulması gerekiyor. Bir kez güçleriniz çözüldü mü ve ikonların hepsini buldunuz mu Titanlarla yüzleşebileceksiniz.”

“Bir ikon mu? Bu ne demek?”

“Bence konuşman gereken bir kütüphaneci var,” dedi gizemli bir şekilde ve sonra hırıltılı bir şekilde nefes vererek ayağa kalktı. Ağzının kenarlarında beyaz çizgiler görüldü ve bir parça kaygı kıpırtısı oldu. Yorgun... görü-

nüyordu. Tanrıların yorgun olabileceği olasılığını düşünmemiştim.

Apollo öne eğildi, parmak uçlarını yurttta yaptığı gibi yanağıma bastırdı ama şu anda dokunuşu serindi. Güçlerimi çözmek onu zayıflatmıştı. Ondan bir şeyler götürmüştü. Ama beni çözme seçimini yapmamış olsaydı, ölürdüm ya da daha kötüsü olurdu. Hyperion, Titanlar, söz konusu olduğunda ölümden daha kötü şeyler söz konusuydu.

“Teşekkürler,” dedim boğazımı temizleyerek ama kelimeler kulak tırmalayıcı bir şekilde çıkıyordu. “Hayatımı kurtardığın için.”

Gözleri benimkilerle buluştu ve ayağa kalkarken elini indirdi. Yok olmadan önce parlak bir mavi ile parıldadı.

Yukarı uzanırken elimi yanağıma koyup durduğu noktaya baktım. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Neden ağlamak istediğimi bilmiyordum. Muhtemelen böyle yapmak için bir sürü nedenim vardı.

Derin bir nefes çekerek o gözyaşlarını yuttum ve yataktan indim. Ayaklarımın altındaki fayans zemin serindi. Ayak parmaklarımı kıpırdattım ve sonra bir adım attım, sonra bir adım daha. Kapıyı açtım ve tuhaf bir içgüdüyle sağa döneceğimi *biliyordum*.

Yandaki kapının penceresi yoktu ama kapı kolunu çevirdim ve yavaşça açtım. Nefesimi tuttum ve dizlerimin bağı çözüldü, kendimi öncekinden çok daha enerjik hissetmeme rağmen... Yani, hiç olmadığı kadar güçlü hissetmeme rağmen.

Onu ilk kez görüyormuş gibiydim. Sanki ince bir zar gözlerimden çekilmişti.

Seth yatakta uzanıyordu. Beline kadar battaniye çekilmişti, sanki battaniyeyi bir noktada üzerinden atmış ve tekrar üzerine almıştı. Hastane üstü yoktu. Onu son

gördüğümde üzerindeki siyah termal vardı.

Yanına yürürken kapıyı arkamdan hızla kapattım. Alnının bir yanında, tam kaşının üstünde soluk renkte mavi bir morluk vardı. Saçı açıktı, mükemmel bir şekilde kafasının etrafına düşmüştü. Benimkinin de bayağı karışmış olduğunu biliyordum. Alt dudağında bir kesik vardı, sağ yanağının üzerinde ise kırmızımsı başka bir morluk.

Ama yine de gördüğüm en güzel adamdı.

Göğsüm yükseldi ve ona bakarken kendimi bakımsız hissettim. Benim için gelmişti. Benim için dövülmüştü ve benim için zalim, korkunç bir dayak yemişti. Apollo'nun bıçağı bana isabet ederken benim için çılgılık attığını duymuştum.

Göğsümde duygular etkili ve yakıcı bir şekilde döndü. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ya da belki de biliyordum ama buna henüz bir yanıt vermek istemiyordum. Sorun değildi çünkü buradaydım ve o da buradaydı.

Onu dinlenmesi için bırakmam gerektiğini bilmeme rağmen kendimi tutamadım. Ona uzandım ve koluna dokundum.

Bedenimi sarsarak ondan bana bir şok geçti. Geri çekilemeden parlak, altın rengi gözlerini hızla açtı ve diğer eli kıvrılarak bileğime dolandı. Tekrar bir şok daha geldi, bu şok damarlarıma nüfuz ederken daha güçlüydü.

Sonra onları gördüm.

Elinin benimkileri sardığı yerde teninde şekiller oluşmaya başladı, şekillerin kolundan boynuna, oradan yüzünün yanına dönerek, değişerek desenler oluşturmasını izledim. Bunlar hareket eden ve sürekli değişen, farklı desenler oluşturan dövmelerdi.

Şaşırtıcı bir şekilde beynim o şekilleri tasnif etmeye başladı, onları okuyarak, onları anlayarak. Ve bu tuhaftı

çünkü Yunanca okuyamıyordum ama bu sembollerin Yunan kökenli olduklarını kesinlikle biliyordum.

Güç.

Yenilmezlik.

Göğsü kalkarken bakışım yön değiştirdi ve hızla düştü. “Onları görebiliyorum,” dedim şaşkınlıkla. “Apollyon izleri, onları görebiliyorum.”

Seth çok hızlı hareket etti.

Hızla fırlayarak beni öne çekip dengemi sarstı. Bir kolunu belime sardı ve beni kaldırırken kolundaki kaslar gerildi. Döndürürken bacaklarım uçtu.

Aniden yatakta kendimi sırt üstü bulurken ciğerlerimdeki hava hızla dışarı çıktı. Vücudunun yarısı yanımda ve yarısı üstümdeydi ve dirseklerimin üzerinde yükselirken kalbim çarpıyordu. Sonra kıpırdandım, bir eli başımı yastığa dayamak için çenemde kıvrıldı.

“Seth...”

Dudakları dudağımdaydı. Beni öpüş şeklinde sorgulayacak ya da belirsiz bir şey yoktu. İstekliydi. Vahşiydi. Dudaklarım bir inlemeyle aralandı ve öpüşmeyi bir sonrakine seviyeye taşıdı, dilini içine kaydırarak, benimkine dolayarak. Dilimle onun tadına baktım, teninin her noktası tenime değiyordu. Aşırı hassastım. Tenim sızlıyordu ve bedenim onu daha fazla hissetmek için, aramızda hiçbir şey olmaması için yanıyordu.

Daha önce de aramızda çılgın bir yoğunluk vardı ama bu... bu farklı bir şeydi, daha güçlüydü ve yoğun bir şekilde katıksızdı. Elimi saçına geçirdim ve diğerini dirseğinden yukarı, kolunun altından kaydardım. Öpücüklerden zar zor nefes alabiliyordum, beni içine çekmişti. Hızla saçını çektim ve öpücükler bir şekilde derinleşti ve ben hiç bitmesin istedim.

Sonra alnını benimkine yaslayacak kadar ağzını kaldırdı ve nefesini şişen dudaklarımda hissettim.

Bu kez "Seth," diye fısıldadım ismini.

Yana döndü ve elini çenemden geceliğimin yakasına indirdi. Tek bir kelime etmeden onu aşağı çekti ve soğuk hava göğsüme akın etti.

Bıçak yarasını kontrol ettiğini çabucak anladım ama bedenimin farklı, daha şehvetli bir fikri vardı. Bir sıcaklık tenime yayıldı ve göğüs uçlarım sertleşti.

Parmağını tuhaf yara izimde gezdirirken alt dudağımı ısırdım. Apollo'nun izi üzerinde. Ayak parmaklarımı kıvırdım ve kalçam seğirdi. Parmağı yara izinin ötesine geçip başını eğdiğinde nefes almak zorlaştı. Saçının uçları çılgın bir duygu akımı yaratarak göğüslerime değdi.

Seth yara izinin ortasını öptü, kalbimin patlayarak vıcık vıcık bir şeye dönüşmesine neden oldu. Sonra başını kaldırdı, geceliğin üstünü yukarı çekti, neredeyse saygılı bir biçimde onu yerine koydu. "Sen bir yarı tanrısın," dedi boğuk bir sesle.

Söylediği ilk şey buydu.

"Evet," diye yanıtladım nefes nefese. "Bu... ee, senin açısından sorun değil, değil mi?"

Bakışlarını benimkilere çevirdi ve bir kaşını kaldırdı. "Seni tekrar öpmem gerekiyor mu?"

Dudaklarım seğirdi. "Belki."

Parmaklarını açarak yanağımı avuçlarının arasına aldı. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Öncesinden daha iyi. Peki ya sen? Ben... her ne yaptıysam kasıtlı değildi ama seni yerde görünce düşündüm ki ben..."

"Hayır. İyiyim." Parmağını bir saniyeliğine dudaklarıma bastırdı ve sonra alt dudağımın üzerinde sürükledi.

Gergin bir an geçti. “Seni göremediğim... göremediğim bir şekilde incitti mi?”

Midem alt üst oldu ve omuzlarımda bir ürperti dans etti. Hyperion’la geçirdiğim zamanı, söylediklerini düşünmek istemiyordum. “Hayır.”

Altın bakışlarında gerçek bir rahatlama yoktu. “Onun ellerine asla düşmemeliydin. Benim işim seni korumaktı ve seni korumasız bıraktım. Canını yaktı. O herif...”

“Dur.” Parmağımı dudaklarına koyma sırası bendeydi. “Buradayız. İkimiz de. Yanlış hiçbir şey yapmadın.”

Yüz hatlarını ele geçiren bakış ikna olmadığını söylüyordu, bu yüzden yapabileceğimi düşündüğüm tek şeyi yaptım. Yukarı esnerken elimi hareket ettirerek parmaklarımla dudaklarımın yerini değiştirdim.

Onu yumuşak bir şekilde öptüm.

Onun becerikliliğinin ya da rahatlığının yanından bile geçmezdi ama boğazının gerisinden bir ses çıkardı, bir onaylama sesi ve elini başımın arkasına koyarak beni kendine çekti.

Bu kez birbirimizden ayrıldığımızda Seth yana döndü, beni de döndürdü ve battaniyeyi üstümüze çekti. Bir şekilde ikimiz de yatağa sığdık, yanaklarımız aynı yastıktaydı.

Birbirimize baktık.

Ve sonra Seth daha yakına gelerek dudaklarını yanagımın kıvrımında gezdirdi. Burnumun ucunu, sonra her bir göz kapağımı ve sonra da alnımı öptü.

Uzunca bir süre konuşmadık, konuşacak çok şey olmasına rağmen, uğraşacak ve hakkında düşünecek çok şey olmasına rağmen. Şimdi bir yarı tanrı olduğum gerçeği vardı. Buna nereden başlayacağımı bile bilmiyordum ve olduğum şeyden dolayı şimdi her şey değişecekti. Bir baş-

ka güneş patlaması daha beklenmedik bir şekilde benden çıkacak, bahtsız safkanları ve melezleri imha edecek miydi? Peki ya elementler? Şimdi Seth gibi bir Ninja olacak mıydım? Hyperion'un hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğu gerçeği de vardı ve geri gelecekti. Diğer Titanlar da öyle. Bir ikon bulmak zorundaydım. Titanlar bulmadan diğer yarı tanrıları bulmamız *gerekiyordu*.

Uğraşacak çok şey vardı ve Seth'in gözlerinde bunu bildiğini görebiliyordum ama elini kolumda bir yukarı bir aşağı gezdirirken sessiz kaldı. Her geçişte tuhaf akım azaldı ama tamamen gitmedi. Bunu hissettiyse de bir şey söylemedi.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. "Tahmin et bakalım?"

"Neyi?"

Kehribar rengi gözleriyle buluşarak muhtemelen sır olmayan bir şeyi itiraf ettim, ama bunu kelimelere dökmem gerektiğini hissetmiştim. "Senden hoşlanıyorum, Seth."

Eli olduğu yerde kalakaldı, çarpık bir şekilde gülümse-di. "Tahmin et bakalım."

"Neyi?" diye fısıldadım.

Kımıldandı, böylece konuşurken dudakları benimkiler-e değdi. "Ben de senden hoşlanıyorum, Josie."

BİRİNCİ KİTABIN SONU

